41

ทองแดง

ขณะนั้นไพรพฤกษ์เวดล้อมรอบกายสนัดเงียบ ไม่มีแม้แต่สำสำเนียงของจักจั่นเรไร มันเงียบเหมือนกับว่าตัวหล่อนเองอยู่ปลายขอบโลกร้าง แม้จะมีกองอัคคีภัยที่ก่อไว้เป็นเพื่อน ก็เพียงแค่หย่อมน้อยนิดเท่านั้น

"มกุฏราชกุมารี แห่งมหาอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ไพศาล ไปใฝ่รักหลงใหลอยู่กับกษัตริย์หนุ่มผู้ครองนครเล็กๆ ต่ำต้อยด้อยศักดิ์ชนิดที่จะนำมาเปรียบเทียบกันมิได้เลย อาณาจักรปัญจาลนั้นโดยแท้จริงแล้วก็คือประเทศราช ภายใต้ขัณฑสีมาของนิทรา-นคร อดีตที่ผ่านมานั้น สมัยที่ราชบิดาของอัคคีรุทร์ยังเป็นเจ้าผู้ครองนครอยู่ก็เป็นเจ้าประเทศราช ทุกรอบขวบปีจะต้องส่งราชบรรณาการเข้ามาถวายสัตย์ปฏิญาณ ถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์มหิทธิเดชะ เยี่ยงอาณานิคม เป็นนครหนึ่งของการ

ปกครองเยี่ยงสหราชอาณาจักรซึ่งมีแว่นแคว้นอยู่ภายใต้ปกครองมากมายมิอาจจะนับได้ ปัญจาลนั้นเป็นเพียงแค่หนึ่งในบรรดาเครือสหราชอาณาจักรของนิทรานครเท่านั้น ครั้นต่อมาเมื่อกษัตริย์สิงหลกะสิ้นพระชนม์ลง อัคนีรุทร์ซึ่งยามนั้นเป็นราชโอรสก็ขึ้นครองอาณาจักร เป็นกษัตริย์สืบแทนต่อราชบิดา ผู้ถึงแก่กาลพิราลัย ตามราชประเพณีนั้น เมื่อมีการผลัดเปลี่ยนผู้ครองนครในเครือจักรภพ ผู้สืบทอดบัลลังก์องค์ใหม่ จักต้องเข้ามาถวายสัตย์ปฏิญาณตนเป็นข้าในขอบขัณฑสีมาสืบแทนต่อไป เพื่อเป็นการแสดงว่า จักยอมตนอ่อนน้อมและอยู่ภายใต้อาณัติของมหานครใหญ่ อันเป็นอาณาจักรแม่ เป็นจุดศูนย์กลางประธานแห่งเครือจักรภพ

แต่การณ์กลับเป็นตรงข้าม อัคนีรุทร์ดูเหมือนจะเตรียมการแข็งข้อไม่ยอมอ่อนน้อมต่อนิทรานครไว้ก่อนแล้ว ได้ฉวยโอกาสเมื่อบิดาตนสิ้นชีพลง และตนเองได้ขึ้นครองนคร ไม่ส่งราชบรรณาการ ไม่เดินทางเข้ามาถวายตัว ถวายสัตย์ปฏิญาณ แต่ตรงข้าม กลับประกาศอิสรภาพ ไม่ขอรวมแว่นแคว้นขึ้นตรงกับมหิทธิเดชะ อันเป็นการกระทำที่อหังการ์เยี่ยงขบถขึ้น ทั้งที่เป็นนครซึ่งปลีกย่อยเล็กเพียงน้อยนิด ประชาชนพลเมืองและกำลังทหารก็เทียบไม่ได้แม้ 1 ใน 10 ของมหาจักรอันยิ่งใหญ่ที่เคยเป็นประธานอยู่ กษัตริย์มหิทธิเดชะได้ส่งสาสน์เตือนไปหลายครั้ง เพื่อให้เข้ามาสวามิภักดิ์เสียตามประเพณี แต่กษัตริย์หนุ่มคะนองผู้โอหัง อัคนีรุทร์ก็เพิกเฉยหาได้สนใจคำเตือนใดๆ ไม่ วางเฉย แข็งเมือง และมีทีท่าว่าเตรียมที่จะต่อต้านทำสงครามกับอาณาจักรใหญ่ทุกขณะ หากรุกล้ำเข้าไป โดยทะนงอยู่ใน

หลักสี่ประการ คือ หนึ่ง ภูมิประเทศที่ตั้งอยู่ห่างไกลชายแดน ตั้งอยู่บนที่ราบสูง แวดล้อมไปด้วยขุนเขา และช่องทางอับอัน เป็นชัยภูมิอย่างดี ยากที่ข้าศึกศัตรูใดจะบุกยาตราเข้าไปโดยง่าย สอง พื้นที่อุดมสมบูรณ์เต็มไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารที่จะเป็นเสบียงอย่างมากมาย สาม มีกองทัพม้าที่แข็งแกร่งชำนาญต่อการรบบนหลังม้าเป็นที่ปรากฏกิตติศัพท์ไปทั่ว และประการที่สี่ อัคนีรุทร์มีเจตนาปรารถนามานานแล้ว ที่จะแยกการปกครองออกไป โดยไม่ขึ้นกับผู้ใดทั้งสิ้น ต้องการให้ปัญจาลเป็นเอกราชเป็นไทแก่ตัวเอง...”

ดารินสดับฟังด้วยความตั้งใจ และสนใจยิ่ง เอาฝ่ามืออังไปที่กองไฟ แล้วนำมาลูบใบหน้าอันเย็นเฉียบด้วยละอองไอน้ำค้าง ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มน้อย

“นิทานของท่านกำลังสนุก มันตรัย และก็น่าตื่นเต้นมากทีเดียว สรุปว่า อัคนีรุทร์อันเดิมทีเป็นเจ้าชายแห่งประเทศราชของนิทรานคร พอได้ครองราชย์ก็แข็งข้อกับอาณาจักรใหญ่ ประกาศอิสรภาพ ก็แสดงว่าเขาเป็นคนที่ไม่ยอมให้ใครมากดขี่ได้ ไม่ยอมเป็นข้าใคร ต้องการสิทธิเสรีภาพ เอกภาพ และสมภาพ เหมือนๆ อย่างทุกประเทศในโลกยุคปัจจุบันนี่แหละ ก็จัดว่าเป็นผู้นำที่ดีนี่! แล้ว...ยังไงต่อไป”

“เมื่ออัคนีรุทร์แห่งปัญจาลแข็งเมือง อาณาจักรใหญ่ก็ต้องส่งกำลังเข้าปราบ”

“ทายว่าหาทางชนะได้ยาก ใช่ไหม?”

หล่อนกล่าวสวนมาทันที พร้อมกับหัวเราะแผ่วเบา

มันตรัยเล่าความต่อไป โดยไม่สนใจกับคำพูดเชิงล้อเลียนเย้าเล่นของหล่อน

"โองการประกาศิตจากมหิทธิเดชะ ให้กองทัพในเครือสหราชอาณาจักร เคลื่อนกำลังเข้าทำการปราบปราม รับสั่งกำชับให้แม่ทัพผู้ถืออาญาสิทธิ์อันเป็นเจ้าประเทศราช เอาเศียรของอัคนีรุทร์มาถวายภายใน 7 ราตรีเป็นอย่างสูง...กองทัพแล้วกองทัพเล่าที่ผลัดเปลี่ยนกันเข้าทำสงครามเพื่อยึดแคว้นปัญจาล ปรากฏว่าแตกพ่ายยับเยินมาทุกกองทัพ อธิราชผู้เป็นจอมทัพแต่ละองค์ แทนที่จะได้เศียรของอัคนีรทร์กลับมาถวาย กลายเป็นว่าได้เสียศีรษะของตนเองให้แก่อัคนีรุทร์ทุกคนไป ไม่ว่าจะเคยปรากฏว่ามีฝีมือรบเข้มแข็งสักเพียงใด มหิทธิเดชะทรงพระพิโรธแทบอาเจียนออกมาเป็นพระโลหิต ถึงกับสั่งให้กรีฑาทัพใหญ่แห่งมหาอาณาจักร โดยมอบหมายให้อุปราชชัยสุริยา เป็นจอมทัพบุกเข้าโจมตีในครั้งนั้น ไม่เคยมีการศึกสงครามครั้งใดที่จะยิ่งใหญ่เท่ากับการทำศึก ระหว่างมหาอาณาจักรนิทรานครกับแคว้นเล็กๆ เคยอยู่ในขัณฑสีมามาก่อน คือปัญจาล อันมีอัคนีรุทร์เป็นจอมศึกฝ่ายตรงข้ามผู้บงการ สมเด็จพระอนุชาอุปราช ล้อมเมืองปัญจาลอยู่เป็นเวลาถึง 30 ทิวาราตรี ก็ยังมิอาจเอาชนะบุกทะลวงเข้าไปได้ ถูกรบยันถอยร่นแตกพ่ายมาทุกครา หวังจะล้อมไว้เฉยๆ ก็มิได้ เพราะภายในนครปัญจาลอุดมสมบูรณ์ไปด้วยเสบียง ซ้ำยังมีกองโจรคอยลอบจู่โจมตีตัดกำลัง เสียไพร่พลและแม่ทัพนายกองไปเป็นจำนวนมาก..."

"ก็แปลว่าศึกในครั้งนั้นใหญ่หลวงนัก ระหว่าง 10 ต่อ 1 ก็ยังเอาชนะไม่ได้"

ดารินสอดมาอีก ยิ่งหัวเราะดังขึ้นด้วยอารมณ์สนุก

“แม้แต่ในชาตินี้แล้ว องค์มกุฎราชกุมารีแห่งนิทรานครก็ยังเอาพระทัยช่วยชายคนรักเดิมอย่”

มันตรัยติง พ้อ

“โอ! ขออภัย ท่านราชปุโรหิตมันตรัย เราลืมคิดไปว่าตัวเราเองเป็นใคร จริงซินะ เราเป็นถึงมกุฎราชกุมารี ราชธิดาองค์เดียวของกษัตริย์มหิทธิเดชะ เราไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเอาใจไปฝักใฝ่กับศัตรูที่มันก่อการกำเริบคิดการแข็งข้อกระด้างกระเดื่องขึ้น เราควรช่วยพระราชบิดาของเรา กดหัวมันผู้นั้นให้ลงเป็นเสมือนทาสตามเดิม...จิตรางคนางค์ในครั้งนั้น ได้ทำอะไรลงไปบ้างล่ะในระหว่างการศึกติดพัน?”

คราวนี้ดารินซ่อนยิ้ม กล่าวด้วยน้ำเสียงขึงขังขึ้น

“เมื่อการปราบขบถแข็งเมือง ได้ลุกลามกลายเป็นสงครามใหญ่และอุปราชชัยสุริยาพระอนุชา ยังไม่สามารถเผด็จศึกได้ในเวลาอันควรกลายเป็นศึกยืดเยื้อติดพัน กองทัพหลวงแห่งนิทรา-นครอันรวบรวมกำลังของทุกแว่นแคว้นในอาณัติ โดยมีกษัตริย์มหิทธิเดชะเป็นจอมศึกก็กรีฑาแสนยานุภาพขึ้นไปสมทบ เป็นกองทัพมหาศาล ไพร่พลหลายแสนพร้อมพรั่งไปด้วยทัพคชสารและทัพม้าอเนกอนันต์นับมิถ้วนหมายจะขยี้นครปัญจาลให้แหลกเป็นผุยผง ฝ่าพระบาทจิตรางคนางค์ องค์มกุฎราชกุมารีได้เสด็จไปในกองทัพหลวงด้วย”

“เราน่ะรึ ไปกับกองทัพด้วย?”

ดารินร้องเสียงสูง เบิกตากว้าง

“พระเจ้าข้า พระองค์เสด็จด้วยในครั้งนี้”

เป็นเสียงตอบอย่างชัดเจน

“เราจะไปสู้รบปรบมืออะไรกับกองทัพข้าศึก หรือการสงครามคราวนั้นด้วย?”

“ขอให้พระองค์ทราบไว้ ณ บัดนี้ด้วยว่า พระองค์เองสมัยที่เป็นจิตรางคนางค์นั้น มิได้ด้อยไปกว่าปัจจุบันชาติในขณะนี้เลยไม่ พระองค์เป็นดรุณีผู้เลอโฉมก็จริง แต่ได้รับการฝึกปรือฝีพระหัตถ์ในทางอาวุธทุกชนิด เป็นที่เลิศนัก ยากจะหาสตรีในอาณาจักรใดเสมอเหมือน นอกจากสรรพอาวุธที่จะทรงใช้ได้อย่างชำนาญแล้ว ก็ยังทรงศึกษามาในทางยุทธวิถีกลศึกพิชัยสงครามครบถ้วน เสมือนหนึ่งขัตติยราชที่เป็นบุรุษเพศทุกประการ เพราะพระราชบิดาได้ทรงปลูกฝังไว้แล้วที่จะให้เป็นจักรพรรดินีในอนาคต โดยสถาปนาไว้ในตำแหน่ง มกุฏราชกุมารีผู้รั้งบัลลังก์ พระองค์เคยทรงขับรถศึกแข่งกับบรรดาเจ้าชายแห่งแว่นแคว้นในเครือจักรภพทั้งหลาย ในคราวยุทธกรีฑาประจำปี โดยมิมีผู้ใดสามารถที่จะขับตามได้ทัน แม้แต่อัคนีรุทร์เอง ซึ่งขณะนั้น ยังเป็นเจ้าชายในเครือจักรภพ แต่ข้าพระบาทก็มิอาจทราบได้ว่า ในยุทธกรีฑาประลองฝีพระหัตถ์ในครั้งนั้น อัคนีรุทร์ แสร้งออมฝีมือไว้ เพื่อให้พระองค์เป็นผู้ชนะเลิศหรือไม่ อัคนีรุทร์นั้นมีฝีมือในเพลงหอกบนหลังม้าเป็นที่เลื่องลือมานาน เพราะอยู่บนหลังม้ามาตั้งแต่วัย 3 ขวบ ทว่าในคราวประลองยุทธ์บนหลังม้า ก็ถูกพระองค์ตีด้วยด้ามหอก พลัดร่วงลงมาจากอัสดรถึงแก่กาลพ่ายแพ้ไป ธนูของอัคนีรุทร์ปักเป้าหมายอยู่ก่อนแล้ว มกุฏราชกุมารีจิตราง-คนางค์ก็ยิงธนูซ้ำ คมธนูฉีกดอกธนูของอัคนีรุทร์แบะแยกออกเป็นสองซีกและเสียบปักเป้าแทนที่ นี่คือเรื่องราวในยุทธกรีฑา

ประลองฝีมือของกลุ่มสหราชอาณาจักร สมัยเมื่ออัคคีรุทร์ยังมิได้แข็งเมือง ก่อการขบถขึ้น ฉะนี้แล้วไซร้ จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยว่า เมื่อการศึกสงครามเกิดขึ้น และเมื่อความจำเป็นขีดสุดมาถึง ไฉนพระองค์จึงจะไม่ตามเสด็จพระราชบิดาไปด้วย เพราะพระองค์ก็คือนักรบผู้มีฝีมือผู้หนึ่ง...”

“ว้ายตาย!...”

ดารินอุทานออกมาหน้าตาเฉย กลั้นหัวเราะไว้

“สนุกจังเลย เล่าต่อไปซิ มันตรัย โชคดีเหลือเกินที่เรามีโอกาสคุยความหลังกันในคืนนี้”

“แต่เป็นที่น่าเสียดายนักจิตรางคนางค์เสด็จติดตามพระ-ราชบิดาไปในครั้งนั้น โดยแท้จริงแล้วหาได้ไปเพื่อมุ่งหมายที่จะทำศึกช่วยพระราชบิดาให้เต็มฝีมือไม่ หากแต่ไปในฐานะ ‘ไส้ศึก’ ให้แก่ชายอันเป็นที่รัก!”

“อ้าว!”

คราวนี้หล่อนอ้าปากค้าง ร้องลั่นออกมา

“จริงอยู่ พระองค์มีความเป็นห่วงสมเด็จพระราชบิดา แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นห่วงอัคนีรุทร์พร้อมกันไปด้วย พระองค์ทรงม้าศึกออกรบเคียงข้างพระราชบิดาอยู่หลายครั้ง แต่ในขณะเดียวกัน ก็คอยส่งข่าวให้อัคนีรุทร์ทราบถึงกลศึก และตื้นลึกหนาบางของกองทัพฝ่ายนิทรานครให้อัคนีรุทร์ทราบล่วงหน้าอยู่หลายครั้งเช่นกัน โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าอัคนีรุทร์จะเพลี่ยงพล้ำ”

“เจ้ามดเท็จกับเราเสียแล้ว ในเหตุการณ์นี้ ใครจะเห็นคนอื่นดีกว่าบิดาของตนเองได้อย่างไร?”

“นี่ก็เป็นข้อพิศวงของมันตรัย มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

พระองค์ได้กระทำการเช่นนั้นลงไปอย่างแท้จริง แต่จะโดยตั้งพระทัยหรือไม่ก็ตาม การณ์ได้เป็นไปในทำนองนั้น มันตรัยรู้ความดีและเฝ้าจับมองอยู่ทุกขณะ แต่เปรียบเสมือนน้ำท่วมปากมิอาจที่จะกราบทูลต่อพระราชบิดาของพระองค์ได้อย่างไร ครั้งนั้น ราชปุโรหิตมันตรัย ก็ตามเสด็จไปในกองทัพหลวงด้วย มันตรัยนั้นไม่ชำนาญในการรบ ไม่ชำนาญในสรรพอาวุธ แต่มันตรัยก็แก่กล้าในไสยเวทอาคมขลัง แม้จะช่วยกษัตริย์มหิทธิเดชะในด้านกฤติยาอาคมอย่างไร อัคนีรุทร์ก็แก้กลตกไปได้หมด เพราะมกุฏราชกุมารีจิตรางคนางค์คอยส่งข่าวให้อัคนีรุทร์ทราบถึงสายสนกลในทุกชนิด คอยบอกถึงวิธีแก้กล แก้เวทมนตร์คาถา ทำให้ยืดเยื้อยาวนานออกไปโดยไม่อาจยึดนครปัญจาลหรือทำให้อัคนีรุทร์ปราชัยลงได้อย่างที่พระราชบิดาทรงหวังไว้”

“ถ้างั้น เราก็ชั่วช้าเลวทรามมากซินะ”

“ความรัก ทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงรักสมเด็จพระราชบิดาอย่างหนึ่งและก็ทรงมอบความเสน่หาให้แก่อัคนีรุทร์อย่างหนึ่ง แต่ความรักทั้งสองประเภทนี้ไม่อาจไปด้วยกันได้ ประกอบกับขณะนั้นยังทรงเยาว์วัยในด้านความคิดอ่านนักตลอดเวลามา ก็ทรงพร่ำอ้อนวอนกราบทูลพระราชบิดาให้หย่าศึกปลดปล่อยนครปัญจาลเป็นอิสระ แต่พระราชบิดามิทรงยินยอม พระองค์จึงจำเป็นต้องเสด็จมาในกองทัพเพื่อการศึกครั้งนี้ด้วย พระหัตถ์นั้น จริงอยู่ ช่วยพระราชบิดา แต่พระทัยกลับไปให้ความปรานีต่อศัตรู ศึกครั้งนี้ จึงเป็นความอัปยศยิ่ง มันตรัยมิได้ประณามพระองค์ แต่จะขอกล่าวความจริงไว้ให้ทราบ อันการศึกสงครามนั้น ต้องการความเฉียบขาดเด็ดเดี่ยว พระองค์

ทรงช่วยพระบิดาและพระปิตุลารบอย่างมิได้ทุ่มทั้งพระวรกาย และพระทัยทั้งหมด มัวแต่ห่วงหน้าพะวงหลัง และทรงประมาทวางพระทัยว่ากองทัพนิทรานครนั้นยิ่งใหญ่นัก มีรี้พลมากมายยากที่จะพลาดพลั้งได้ จึงพยายามที่จะรบประวิงเวลา เพื่อช่วยชีวิตของอัคนีรุทร์ไว้ ประหนึ่งคนที่เหยียบเรือสองแคม มันตรัยได้เคยตัดสินใจเข้าทูลบอกความแก่พระองค์เป็นการเฉพาะว่าให้ปลงพระทัยเฉียบขาดเลือกเอาข้างพระราชบิดาเถิด แต่พระองค์ก็หาเชื่อฟังไม่ และกริ้วโกรธถึงกับชักพระแสงจะบั่นคอมันตรัยในยุทธภูมินั้นก็ยังเคย แต่พระองค์ก็ทำอะไรมันตรัยมิได้ เพราะจิตตานุภาพของมันตรัยนั้นเหนือกว่า

ครั้นแล้ว วาระอันสิ้นสุดของสงครามยืดเยื้อก็มาถึง แท้ที่จริงควรจะเป็นที่สิ้นสุดของอัคนีรุทร์ และนครปัญจาล แต่กลับกลายเป็นความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของมหาอาณาจักรนิทรานคร โดยมิได้มีผู้ใดคาดฝันถึงมาก่อน แม้แต่มันตรัยเอง อันจัดได้ว่าเป็นผู้รู้จักดวงดาวทุกดวงในห้วงจักรวาลก็ยังเผลอไผลคิดการณ์ไปไม่ถึง

ได้มีการประชุมวางแผนกลศึกเพื่อทำลายล้างนครปัญจาลและอัคนีรุทร์ให้เสร็จสิ้นลงโดยเร็วที่สุด โดยที่ปรึกษาราชการสงครามทุกคนมาร่วมกันทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเหล่าอธิราชเจ้าน้อยใหญ่ ตลอดจนขุนพลผู้ชำนาญยุทธทุกเขตแคว้นที่กรีฑาทัพมาช่วยด้วย มีองค์มหิทธิเดชะเป็นประธาน และอุปราชพระ-อนุชาชัยสุริยาเปรียบเสมือนพระหัตถ์เบื้องขวา

วาระนั้น มันตรัยก็ได้ร่วมอยู่ในการประชุมเพื่อศึกษา

แตกหักในครั้งนั้นด้วย มีความเห็นพ้องต้องกันว่า กำลังสำคัญที่สุดของฝ่ายอัคนีรุทร์ ก็คือ กองทัพม้าอันแข็งแกร่ง ผิว่าหาทางหลอกล่อให้อัคนีรุทร์นำทัพม้าทั้งหมด หรือส่วนใหญ่ออกมาให้ล้อมบดขยี้ทำลายลงเสียได้ ปัญจาลก็จะถึงแก่การพ่ายแพ้โดยง่าย

จึงให้แบ่งกำลังออกเป็น 2 ฝ่าย อุปราชพระอนุชา จะรับหน้าที่เป็นทัพหน้า ด้วยการจัดทัพให้ดูเหมือนทัพหลวง และทำทีเหมือนว่าจะเป็นกำลังพลส่วนใหญ่ทั้งหมดบุกเข้าประชิดรอบกำแพงเมืองทุกด้าน ประหนึ่งหมายจะทำสงครามแตกหักเพื่อบุกทะลวงเข้าไปในนครปัญจาลให้ได้ และโดยเป็นความลับที่สุด ให้แบ่งกำลังออกเป็นอีกสองส่วนใหญ่แอบซุ่มไพร่พลดักเรียงรายไว้ในซอกหุบเขารูปครึ่งวงพระจันทร์ภายใต้บัญชาการของมหิทธิเดชะ อันเป็นเส้นทางยุทธศาสตร์สำคัญของฝ่ายปัญจาลที่จะต้องรุกไล่เข้ามาหากได้ที หรือเป็นฝ่ายได้เปรียบ

ราตรีแห่งการประชุมขั้นสุดท้ายนั้น อุปราชพระอนุชาซึ่งมีความสงสัยในพฤติการณ์ของจิตรางคนางค์อยู่ก่อนแล้ว ได้ขอพระบรมราชานุญาตจากสมเด็จพระเชษฐา ขอให้มีการควบคุมองค์มกุฏราชกุมารีไว้ในทันที มิให้มีอิสระหรือมีอำนาจบงการใดๆ ในกองทัพด้านใดทั้งสิ้น อีกทั้งจำกัดอาณาบริเวณชั่วขณะจนกว่าจะเสร็จศึก โดยอ้างเหตุผลให้สมเด็จพระเชษฐาทราบว่า องค์มกุฏราชกุมารีจะเป็นผู้ทำให้การศึกครั้งนั้นยืดเยื้อต่อไปไม่รู้จบสิ้น และมิอาจเอาชัยชนะต่ออัคนีรุทร์ได้เพราะมีพิรุธว่า น่าจะเอาพระทัยไปฝักใฝ่อยู่กับฝ่ายศัตรู ประพฤติองค์เป็นเสมือนไส้ศึก แม้มิทางตรงก็ทางอ้อม

อุปราชชัยสุริยากราบทูลต่อจอมกษัตริย์เช่นนั้นอย่างเสี่ยงต่อพระราชอาญาอย่างยิ่ง ต่อหน้าที่ประชุมของขุนทัพจอมศึกคู่พระทัยโดยทั่วหน้า แม้มันตรัยเองในขณะนั้นเมื่อได้ฟังก็ยังตะลึงงันไป มิอาจจะกล่าวคำใดได้ เป็นความอาจหาญเฉียบขาดของอุปราชพระอนุชายิ่งนัก

เมื่อแรก มหิทธิเดชะก็ถึงแก่การสะอึกอึ้ง พระศอแข็งเพราะมิได้ทรงเฉลียวพระทัยคิดในเรื่องนี้มาก่อนเลย แต่จอมกษัตริย์ ณ ยามนั้นก็มิได้ใช้แต่พระอารมณ์ ภายหลังจากใคร่ครวญตามเหตุผลที่พระอนุชายกขึ้นมากราบทูลถวายไปตามลำดับ ถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นระหว่างสงคราม ก็ทรงอ้ำอึ้งอยู่เป็นช้านาน สีพระพักตร์เครียดเคร่งหมองคล้ำลงในทันที

เมื่อหารือกับแม่ทัพขุนศึกที่ประชุมอยู่โดยพร้อมหน้า ก็เป็นที่ประจักษ์ว่า เห็นพ้องต้องกันเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อหันมาทรงถามความเห็นมันตรัย มันตรัยก็ไม่อาจที่จะกราบทูลเช่นใดได้แม้จะรู้อยู่เต็มหัวอก จึงขอปัดให้เป็นการตัดสินพระทัยของจอมกษัตริย์เอง

ณ ยามนั้น ทุกผู้ที่ประชุมกันอยู่ ก็ถึงแก่การตะลึงผงะเมื่อมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ผู้แอบฟังอยู่หลังม่านของกระโจมใหญ่อันเป็นที่ประชุม เสด็จออกมาปรากฏกายเด่น พร้อมทั้งชักพระแสงดาบออกจากฝัก ปรี่ตรงไปที่อุปราชชัยสุริยาอันเป็นพระเจ้าอา เป็นที่ตระหนกตกใจของบรรดาขุนศึกอธิราชเจ้า ซึ่งร่วมประชุมอยู่ทุกผู้ และมิทันที่พระเจ้าอาจะทันไหวพระวรกายปลายดาบอันแหลมคมจากจิตรางคนางค์ก็จ่ออยู่ที่พระศอแล้ว

ชัยสุริยาพระพักตร์ซีดเผือด แต่จิตรางคนางค์มีพระพักตร์อันแดงก่ำไปด้วยโทสะ

ในที่ประชมเงียบกริบ มิมีผู้ใดบังอาจกระดิกกายได้เลย ในขณะนั้นมีแต่สมเด็จพระบิดาเท่านั้นที่ตวาดขึ้นกึกก้องด้วยน้ำพระเสียงเฉียบขาด พระราชธิดาผู้อาจองจึงทรงชะงัก ด้วยเคารพรักยำเกรงต่อสมเด็จพระราชบิดาอยู่ล้นพ้น รับสั่งอันเป็นประกาศิตต่อมาก็คือ ให้พระราชธิดาวางพระแสงดาบลง ซึ่งจิตรางคนางค์ก็จำต้องวาง

และโดยทันใด ก็ถูกโองการสั่งให้ทหารเข้าควบคุมองค์ทันที มกุฎราชกุมารีถูกจับปลดอาวุธ และควบคุมองค์ไว้อย่างฉับพลัน โดยไม่มีโอกาสที่จะเป็นอิสระได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง มีกองทหารควบคุมอย่างเข้มแข็ง มิยอมให้เคลื่อนไหวไปไหนภายในกองทัพได้เหมือนแต่เก่าก่อน และตกอยู่ในสายตาดูแลของทหารทุกขณะ มิให้ผู้ใดเข้าไปติดต่อได้อีกเลย

ครั้นใกล้อรุณรุ่ง แผนศึกก็ดำเนินไปตามที่กำหนดกันไว้แล้ว อุปราชพระอนุชา กรีฑาพลประหนึ่งกระแสน้ำเชี่ยว บุกเข้าประชิดกำแพงเมืองทุกด้านของนครปัญจาล ที่อัคนีรุทร์ใช้เป็นป้อมปราการทำศึกรบปะทะยันอยู่ การสู้รบได้ดำเนินไปอย่างดุเดือด โลหิตนองเจิ่งไปทั่วทุ่งรอบบริเวณคูเมือง เนื่องจากชัยภูมิที่เหนือกว่า และแม้กำลังจะน้อย แต่ทหารของอัคนีรุทร์ก็ทำการรบได้อย่างเข้มแข็งจัดเจนกว่า กองทัพใหญ่ของอุปราชชัยสุริยาได้สูญเสียล้มตายไปเป็นจำนวนมาก และไม่สามารถจะหักเอานครได้

พอตะวันสาย ประตูเมืองทั้งสามด้านของปัญจาลก็เปิดออก กองทัพม้าของอัคนีรุทร์พุ่งออกมาประหนึ่งพายุพระกาฬบุกทะลวงเข้ารกไล่โจมตีกองทัพของชัยสริยาพร้อมกันหมดทหารของพระอนุชาล้มตายประหนึ่งใบไม้ร่วง เมื่อทัพม้าของอัคนีรุทร์รุกไล่ออกมา จึงเริ่มถอยตามแผนที่กำหนดไว้ทันที ทำทีเป็นแตกทัพ กระจัดกระจาย ถอยร่นไปทางทิวเขาวงพระจันทร์อันพระเชษฐาธิราชวางกำลังรอคอยอยู่ก่อนแล้ว

ด้วยกองทัพม้าอันเกรียงไกร ที่บุกตะลุยกระหน่ำไล่ฆ่าฟันฝ่ายทหารของอุปราชพระอนุชาออกมา อัคนีรุทร์ตกอยู่ในสภาพเหมือนบ้าคลั่ง โดยมิมีสิ่งใดมาหยุดยั้งเสียได้ สั่งให้ทหารไล่ตามขยี้ไม่ละลด และในที่สุดก็ถลำกล เข้าสู่กับที่ดักเอาไว้แล้ว

กองทัพใหญ่อีกส่วนหนึ่ง มีกำลังมากมายกว่ากองทัพที่เข้าไปฝ่ายล่อ ก็โอบเป็นรูปปีกกาเข้ามา การรบพุ่งจึงเป็นการตะลุมบอนมืดฟ้ามัวดินไปหมด ด้วยฝุ่นธุลีและกระเซ็นโลหิต

อัคนีรุทร์เริ่มเป็นฝ่ายเสียเปรียบแล้ว ด้วยนำกำลังส่วนใหญ่ของตนเข้ามาตกอยู่ในกลางที่ล้อม ซึ่งมีไพร่พลเหนือกว่าถึงสิบเท่า จอมกษัตริย์มหิทธิเดชะ ประทับอยู่บนคชสารทรงประกาศก้องให้ล้อมจับอัคนีรุทร์ให้ได้ ไม่ว่าเป็นหรือตาย และให้ทหารธนูนับหมื่นที่เตรียมรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ระดมยิงธนูไปยังกองทัพม้าของอัคนีรุทร์ โดยให้ยิงทำลายม้าศึก อันเป็นกำลังแกร่งกร้าวสำคัญของฝ่ายปัญจาล เพื่อให้ล้มลงวาระนั้น กองทัพม้าของปัญจาลได้ถูกรุมล้อมเข่นฆ่า ล้มตายลงเป็นอันมากถึงกว่าครึ่งของจำนวน และอัคนีรุทร์ กำลังอยู่ในสภาพเพลี่ยงพล้ำ

เพราะหลงกล จะตีหักฝ่ากลับเข้าเมือง ก็ถูกกำลังของกองทัพใหญ่สกัดกั้นไว้หลายชั้น

อันว่าอัคนีรุทร์นั้น เป็นที่ปรากฏรู้ทั่วกันทั้งปฐพี ว่ามุทะลุบ้าดีเดือดยิ่งนัก เมื่อตระหนักแน่ว่าหลงกลศึกก็ยิ่งบ้าเลือด ทำการสัประยุทธ์ต่อไปโดยไม่คำนึงชีวิต และแทนที่จะย้อนกลับหนีเข้าเมือง กลับบุกตะลุยเข้าหาใจกลางกองทัพใหญ่ ซึ่งขณะนั้นกษัตริย์มหิทธิเดชะกำลังไล่ช้างทรงต้อนไพร่พลบุกกระหน่ำเข้ามา พร้อมทั้งทรงแผดสิงหนาทบงการให้ทหารของพระองค์เร่งเข้าเข่นฆ่าทำลายล้างให้สิ้นซาก

ขณะที่รบตะลุยอยู่กลางศึก เผ่นโผนอัสดรมุ่งตรงสวนเข้ามานั่นเอง กษัตริย์หนุ่มแห่งปัญจาลก็เหลือบไปเห็นผู้รุกรานทรงช้างอยู่กลางศึก จึงขับม้าศึกผกโผนเฉียดเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วปานจักรผัน น้าวคันธนูปล่อยดอกศร เกินกว่าที่ผู้ใดจะหยุดยั้งไว้ได้ พุ่งเข้าเสียบซอกพระศอเหนือบริเวณเกราะของจอมกษัตริย์มหิทธิเดชะ ฟุบพระองค์ลงคาคอคชสารในวาระนั้นเอง อัคนีรุทร์นั้น ภายหลังเมื่อยิงธนูต้ององค์จอมกษัตริย์แล้ว ก็นำทัพม้าที่ยังเหลืออยู่ตีหักออกทางปีกซ้ายของวงล้อมมุ่งเข้าป่าทึบ เชิงเขา โดยมิมีผู้ใดบังอาจสกัดกั้นขวางหน้า เพราะฝีมือรบที่แกร่งกล้าเกินกว่าผู้ใดจะต้านรับไว้ได้

ทางด้านกองทัพใหญ่ของนิทรานคร เมื่อเห็นจอม-กษัตริย์ผู้นำทัพต้องธนูอัคนีรุทร์ ซบคาคอคชสารไปกับตา ก็บังเกิดความเสียขวัญอลหม่านคุมกันไม่ติด เกิดโกลาหลวุ่นวาย

กันขึ้นทั้งทัพใหญ่ ไม่อาจทำการรบรุกไล่ต่อไปได้ถนัด เพราะขุนพลจอมศึกทั้งมวลก็ล้วนแต่ห่วงองค์กษัตริย์ผู้ตลอดทั้งพระ-ชนม์ชีพไม่เคยเสียทีให้แก่ข้าศึกใดเลย ต่างพากันกันเอาคชสารทรงไว้ และนำถอยห่างออกมาท่ามกลางการรายล้อม มิได้คิดที่จะสู้รบต่อไปได้ ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่พลเดินเท้าของปัญจาลได้พรั่งพรูออกจากประตูเมืองติดตามอัคนีรุทร์มา ตรงเข้าต่อตีรุกรบโกลาหล เพื่อจะช่วยกษัตริย์หนุ่มฝ่ายตนเช่นกัน

การณ์ได้เป็นที่ปรากฏต่อมาว่า การยุทธ์เหนือหุบเขาครึ่งวงพระจันทร์จำต้องยติลง โดยต่างฝ่ายต่างผละกลับเข้าที่ตั้งของตน อัคนีรุทร์เสียกองทัพม้า 3 ใน 4 ส่วน มุ่งกลับเข้าประตูเมืองได้

นิทรานครหย่าทัพชั่วคราว นำกษัตริย์มหิทธิเดชะกลับเข้าค่ายพักพล พระอาการของจอมกษัตริย์หนักมาก เพราะธนูเสียบคาซอกพระศอ ปลายธนูฝังอยู่ด้านใน มิได้ทะลุโผล่ออกมายังอีกด้านหนึ่ง ขุนศึกอธิราชทุกองค์เฝ้าล้อมดูพระอาการอยู่ พร้อมด้วยพระอนุชาชัยสุริยา

และยามนั้น **มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ก็หักทหารที่คุมขังกักกันไว้ ทรงม้าถลาเข้ามาหาพระชนกนาถ ผู้กำลังเจ็บหนัก โผเข้าทรงกอดไว้พร้อมทั้งพิลาปไห้ ปิ่มว่าอัสสุชลจะเป็นสายเลือด ครั้นยิ่งมาทรงทราบภายหลังว่าธนูที่ต้องพระศอ เป็นธนูของอัคนีรุทร์เอง ก็ยิ่งเสียพระทัยเหลือที่จะกล่าว**

ชั่วไม่นาน ในอ้อมกอดของพระราชธิดา จอมกษัตริย์มหิทธิเดชะก็สิ้นพระชนม์ โดยมิอาจตรัสสั่งเสียพระราชธิดา

หรือผู้ใดที่ห้อมล้อมอยู่ในขณะนั้นแม้แต่คำเดียว จิตรางคนางค์ประกาศก้องสาปแช่งพระเจ้าอาและขุนศึกทั้งปวง ที่กีดกั้นกักขังพระองค์ไว้จากศึกใหญ่ครั้งสำคัญ โดยตรัสบริภาษว่า แม้เธอมิถูกควบคุมกักขัง พระราชบิดาก็คงมิต้องคมธนูของศัตรูสิ้นพระชนม์ชีพลงอย่างที่ทุกคนเห็นอยู่ ไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถปกป้องคุ้มครองพระราชบิดาไว้ได้ ทั้งที่มีไพร่พลแหนล้อมนับหมื่น ตรัสด้วยความคั่งแค้นน้อยพระทัยดังนั้นแล้ว เธอก็ถึงแก่กาลวิสัญญีภาพ สลบแน่นิ่งทับพระศพของพระราชบิดา

ทุกสิ่งทุกอย่างชะงักงันอยู่เพียงนั้นชั่วขณะ อคนรุทธรยงคงคุมเชิงรักษาพระนครมั่น โดยมิได้ส่งทหารออกมาอีกเลย เพียงแต่ส่งหรีดมาลาออกมาถวายบังคมพระศพ พร้อมทั้งสาส์นข้อความเพียงสั้นๆ ว่า มิได้มีเจตนาจะสังหารปลงพระชนม์มหิทธิเดชะเลย ที่ยิงธนูออกไปก็เพราะเข้าใจผิดว่าเป็นอุปราชชัยสุริยา ส่วนกองทัพนิทรานครก็ตั้งค่ายสงบคุมเชิงอยู่ในที่มั่นของตน

สาส์นนั้นถึงองค์มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์โดยเฉพาะ

เหตุการณ์ทางด้านกองทัพใหญ่ก็มีว่า อุปราชพระ-อนุชาและอธิราชขุนศึกทั้งมวลตระหนักดีว่า พิบัติภัยย่อมจะมาถึงพวกตนแล้วจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าแม้จิตรางคนางค์ฟื้นคืนสติเมื่อใด พวกตนย่อมถูกอำนาจของมกุฎราชกุมารี เอาโทษผิดถึงขั้นประหาร เมื่อนั้นจึงพร้อมใจกันยึดอำนาจ ปฏิวัติซ้อนขึ้นในทันที จับกุมคุมองค์จิตรางคนางค์ไว้ในฉับพลัน

พระเจ้าอาชัยสุริยาสถาปนาตนกลางกองทัพเป็นกษัตริย์สืบแทนพระเชษฐา กุมอำนาจสิทธิ์ขาด

ราชปุโรหิตมันตรัยนั้น สุดแสนที่จะสงสารองค์มกุฎราชกุมารี แต่ก็มิอาจที่จะถวายการช่วยเหลืออย่างใดได้ในขณะนั้น ท่ามกลางคมอาวุธนับหมื่นที่แวดล้อมรอบกายอยู่ จึงได้แต่สงบนิ่งเฉย ดูท่าทีด้วยจิตใจที่ห่วงกังวลต่อพระราชธิดาผู้ถูกคว่ำบัลลังก์กลางศึกนั่นเอง รอคอยอยู่ว่า ได้โอกาสเมื่อใด ก็จะกอบกู้ราชบัลลังก์กลับคืนมาให้

กองทัพใหญ่ ยังมิได้ถอยกลับในทันทีนั้น คงตั้งประจันหน้าอยู่คุมเชิงอยู่ ณ ที่ตั้งแหล่งเดิม สองทิวากาลต่อมา มีดอกธนูผูกสาส์นยิงออกมาจากค่ายคูหอรบของฝ่ายปัญจาล ซึ่งพอจะสืบทราบกระแสความนัยที่เกิดขึ้นในกองทัพนิทรานครแล้ว เป็นสาส์นของอัคนีรุทร์ขออัญเชิญท้าทายให้อุปราชชัยสุริยา ผู้มีอำนาจเต็มในกองทัพ ออกมาทำการรบกัน ตัวต่อตัวกลางยุทธภูมิด้วยอาวุธทุกชนิด สุดแต่ทางอุปราชชัยสุริยาจะถนัด

ไม่มีคำตอบจากชัยสุริยา ไม่มีคำรับท้า นอกจากล้อมสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น

ในสภาพของเชลยหรือนักโทษ จิตรางคนางค์ได้ขอพบกับพระเจ้าอาขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย ยอมสละราชบัลลังก์ให้โดยดี ไม่คิดมักใหญ่ใฝ่สูงใดๆ อีก แต่จะขอโอกาสไปเผชิญหน้ากับอัคนีรุทร์แทน ขอให้พระเจ้าอาจงอนุญาตเถิด

ไม่มีคำปฏิเสธหรือทักท้วงใดๆ จากพระปิตุลาผู้ทรยศ เมื่อถูกขอร้องเช่นนั้น ม้าศึกฝีเท้าดีหนึ่งตัวพร้อมเครื่องสงครามก็ถูกจัดหามาให้พร้อมด้วยอาการยิ้มเยาะอดีตมกุฎราชกุมารี ผู้

บัดนี้ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว นอกจากความเป็นบุตรีของบิดาที่ถูกชายคนรักฆ่าตาย ก็เผ่นขึ้นหลังม้าตัวนั้น ควบห้อตรงรี่เข้าสู่เชิงเทินทวารบถของนครปัญจาลทันที

การณ์ได้มาปรากฏรู้กันต่อไปภายหลังว่า เธอได้ยิงธนูผูกสาส์นถึงอัคนีรุทร์ สาส์นนั้นกล่าวว่า ในกองทัพของสหรัฐราชอาณาจักรที่รายล้อมปัญจาลอยู่ทั้งหมดในขณะนี้ มิมีผู้ใดหรอก ที่จะบังอาจออกมาสู้รบซึ่งหน้าตัวต่อตัวกับอัคนีรุทร์ได้ ถ้าจะมี ก็มีจิตรางคนางค์ผู้สูญเสียพระบิดาไปเพียงคนเดียวเท่านั้น แม้ว่าอัคนีรทร์จะเป็นบรษชาตินักรบโดยแท้จริง ก็ขอให้ออกมาประอาวุธกันตัวต่อตัวเถิด และอย่าได้คิดว่าเธอคืออิสตรีเลย และถ้าขลาดก็เชิญหลบหัวอยู่ในนครต่อไป เธอจะเป็นฝ่ายปีนค่ายขึ้นไปเอง แม้จะถูกอาวุธของทหารเลวที่รุมกันประดังเข้ามาก็จะได้ปรากฏนามไว้ให้โลกรู้

มิช้ามินานของคำท้าอันกอปรไปด้วยข้อความเคียดแค้นหยามหยันนั้น ม้าศึกตัวหนึ่งก็เหยาะย่างออกมาจากประตูเมือง อัคนีรุทร์อยู่บนหลังม้าตัวนั้น ขับตรงเข้ามาหานาง เป็นที่รู้กันภายหลังอีกเช่นกันว่า เขามิได้มีอาวุธใดติดตัวออกมาด้วยเลย แม้แต่มีดสั้นสักเล่ม!

ทหารของทั้งสองฝ่าย ต่างมองเห็นในระยะไกลของการเผชิญหน้ากัน คงมีการเจรจาอะไรกันบางสิ่งบางอย่าง ระหว่างสตรีสาวในชุดออกศึกอาวุธพร้อม และบุรุษผู้นั้น ทุกคนเห็นว่าอัคนีรุทร์ได้ลงจากหลังม้าอย่างสงบ และยืนเด่นอยู่กลางพื้นปฐพี ส่วนจิตรางคนางค์ก็ชักม้าผกโผน เงื้อดเงื้อหอกอยู่หลายครั้ง ในที่สุดก็ปาหอกลงไปปักอยู่เบื้องหน้าของอัคนีรุทร์ แล้วก็ชัก

ม้าหันกลับ ควบอย่างรวดเร็วกลับมายังค่าย ด้วยพระพักตร์ที่ซีดสลด คลอซึมไปด้วยหยาดอัสสุชล

เมื่อกลับมาถึงค่าย ท่ามกลางการยิ้มหยันและสอบถามของพระเจ้าอา เธอมิได้โต้ตอบคำใดทั้งสิ้น ก้มหน้าเดินอย่างสงบเข้าสู่การควบคุมตามเดิม มันตรัยเป็นผู้เชิญเสด็จ และเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงที่คอยปลอบโยน และกระซิบบอกความนัยให้ว่า ขอให้รอกลับไปให้ถึงอาณาจักรก่อนเถิด มันตรัยมีอิทธิพลอำนาจพอที่จะเอาราชบัลลังก์คืนกลับมาให้ได้ มิพักต้องกังวลหรอก

'เราขอบใจมากมันตรัย ยามนี้สิ้นพระราชบิดาแล้ว เราก็เห็นท่านแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และหัวใจของเราก็แหลกสลายหมดสิ้นแล้วเช่นกัน'

เจ้าหญิงผู้น่าสงสารได้รับสั่งกระซิบกับมันตรัยเช่นนั้น

และน่าอนาถนัก ณ ราตรีดังกล่าวนั้นเอง เราได้สัญญากันเป็นมั่นเหมาะแล้ว ว่าจะดำเนินแผนการอย่างใดต่อไป อันเป็นความหวังของอนาคตเบื้องหน้า ซึ่งก็มองเห็นทางสำเร็จอยู่จิตรางคนางค์ ทรงเสวยยาพิษร้ายแรงที่ทรงมีแอบซ่อนอยู่ในพระธำมรงค์อยู่ก่อนแล้วสิ้นพระชนม์หนีจากมันตรัยไป โดยที่มันตรัยมิทันที่จะสกัดกั้นป้องกันไว้ได้ทันกลายมาเป็นความเศร้าสลดรันทดใจ ผิดหวังอย่างรุนแรงของปุโรหิตมันตรัยผู้แสนรักภักดีจากนั้นมาจนตราบปัจจุบัน!

นี่คือเรื่องราวความเป็นมาแห่งจิตรางคนางค์เทวีที่มันตรัยเฝ้ารอคอยมาหลายชาติหลายภพ **ขอให้พระองค์ได้ทรงทราบไว้ด้วยเถิด มันตรัยมิได้ปดมดเท็จแต่ประการใดทั้งสิ้น พระ-**

องค์เสียพระทัยในเรื่องของพระราชบิดา พระองค์ผิดหวังจากชายคนรัก พระองค์ถูกทรยศหักหลังจากพระเจ้าอา แล้วผลที่สุดพระองค์ก็ผิดสัตย์สัญญาที่ให้ไว้กับมันตรัยผู้นี้!!”

ปฐมเหตุแห่งการเป็นมาในอดีตกาล ซึ่งมันตรัยเป็นผู้พรรณนาให้ฟัง จะมีข้อเท็จจริงอยู่เพียงไรก็ตาม มันก็ทำให้ดาริน วราฤทธิ์ ต้องนั่งซึมไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก หล่อนมีความรู้สึกเฉพาะ ณ บัดนี้ว่า ตัวหล่อนเองมีความสนิทสนมใกล้ชิดผูกพันอยู่กับราชปุโรหิตมันตรัยอย่างแน่นแฟ้นยิ่ง แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในด้านเสน่หาก็ตาม หล่อนมองดูร่างนั้นประดุจเพื่อนเก่า หมดสิ้นความกริ่งเกรงใด ๆ โดยสิ้นเชิง ประหนึ่งว่าจะคุ้นเคยกันมาอย่างดีที่สุด

“มันตรัย”

หญิงสาวกล่าวขึ้นแผ่วเบา น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“ไหน ๆ ท่านก็ได้เล่าความเป็นมาแต่ต้นมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็ขอให้เล่าต่อไปให้ตลอด ในสิ่งที่เรายังไม่รู้ด้วยเถิด ท่านคงจะไม่ปิดบังเรามิใช่หรือ?”

ทรงใบหน้าประดุจหินนั้น ค่อย ๆ เอี้ยวหันมาทางหล่อนช้า ๆ แสงไฟอันน้อยนิดในกองสาดจับเสี้ยวหนึ่ง และประหนึ่งซากอันมีชีวิตจริง เพียงแต่ทรงใบหน้าของอดีตนักรบระดับขุนศึกที่เหี้ยมหาญทะมึนทึงเท่านั้น และภายใต้เค้าหน้านั้น หล่อนดูเหมือนจะเห็นเงาของนักบวชโล้นแฝงซ้อนทับเป็นเงาอยู่

“พระองค์อยากจะทราบเรื่องราวอันใด ก็รับสั่งถามมา

เถิด มันตรัยจะให้ความกระจ่างในทุกข้อความ เท่าที่มันตรัยล่วงรู้ได้”

ดารินลบฝ่ามืออันเย็นเฉียบเข้าหากัน

“เหตุการณ์ในครั้งนั้น...บิดาเราต้องธนูอัคนีรุทร์กลางศึก อาเราขบถกลางศึกยึดอำนาจ ตัวเราเอง ภายหลังจากท้าอัคนีรุทร์ออกมาสู้รบและเราก็ไม่อาจจะฆ่าเขาได้ เพราะเขาออกมาพบเราโดยปราศจากอาวุธ เหมือนจะยินยอมให้เราสังหารเพื่อให้สมแค้น ซึ่งในที่สุด เราก็กลับเข้ามาสู่การกักกันคุมขังเป็นเชลยของอาเราตามเดิม แล้วเราก็ดื่มยาพิษตายไป ณ ราตรีนั้น ...เรื่องราวได้ดำเนินต่อไปอย่างไร”

มันตรัยเล่าความต่อ ชนิดที่หล่อนสามารถมองเห็นภาพ-พจน์โดยกระจ่าง

“เมื่อพระเจ้ามหิทธิเดชะ และจิตรางคนางค์ได้สิ้นพระ-ชนม์ลงด้วยกันทั้งคู่ ในกลางศึกสงครามเช่นนั้น การณ์ก็ดูจะดำเนินไปตามพระประสงค์ อันแอบแฝงซ่อนเร้นมานานของพระอนุชาอุปราชชัยสุริยา เพราะปราศจากเสี้ยนหนามทางราช-บัลลังก์แล้ว มิพักต้องวางแผนการออกแรงใดๆ ทั้งสิ้น เหล่าขุนศึกอธิราช เสนาข้าราชบริพารทั้งหลาย ซึ่งแต่ก่อนก็ยังมีจิตแบ่งกันออกเป็นสองฝักสองฝ่าย ก็มาถึงซึ่งการยุติข้อขัดแย้งในวาระนั้นทันที ด้วยพิจารณาเห็นแล้วว่า หามีผู้ใดจะขึ้นเป็นกษัตริย์ครองราชย์แทนพระมหากษัตริย์องค์เดิม หรือราชกุมารีจิตรางคนางค์ได้ จึงพร้อมใจกันสวามิภักดิ์ต่อกษัตริย์ชัยสุริยากันหมดสิ้น”

“แม้แต่ตัวท่านเองกระนั้นหรือ?”

“มันตรัยไม่มีทางเลือกอื่นใดในยามนั้น เพราะที่หวังทั้งมวลก็สลายภินท์พังไปหมดสิ้นแล้ว ทว่าความแค้นความพยาบาทของมันตรัยยังไม่หมดสิ้นไป เป็นความแค้นที่จะกระทำทดแทนให้แก่ยอดหญิงอันเป็นที่รักนั่นแหละ ทว่ายามนั้นจำต้องสงบนิ่งไว้ก่อน ไม่อาจจะกระทำการใดๆ ลงไปได้โดยฉับพลัน มันตรัยเป็นอีกผู้หนึ่งที่ถือว่าอุปราชชัยสุริยา ทรยศต่อพระเชษฐาธิราช ขบถต่อมกุฎราชกุมารีผู้นั่งบัลลังก์และเป็นบุคคลสำคัญอีกผู้หนึ่ง ที่ทำให้มันตรัยต้องผิดหวัง แม้จะมิทางตรงก็ทางอ้อม”

“ขณะนั้น สงครามระหว่างนิทรานครและปัญจาลยังประจันหน้ากันอยู่มิใช่หรือ?”

“พระเจ้าข้า...ท่ามกลางความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของนิทรานคร ซึ่งมีพระศพของมหิทธิเดชะ และจิตรางคนางค์อยู่กลางกองทัพ กษัตริย์ชัยสุริยามิได้คิดที่จะทำศึกต่อไป เพราะพระอุปนิสัยใจคอส่วนพระองค์นั้น หาได้เข้มแข็งรักในการศึกสงครามไม่ ออกจะมีความขลาดซ่อนเร้นอยู่ในส่วนลึกเสียด้วยซ้ำ อย่าว่าแต่จะเทียบเท่าใกล้เคียงพระเชษฐามหิทธิเดชะผู้เป็นนักรบอันยิ่งใหญ่เลย แม้จิตรางคนางค์ผู้เคยรั้งบัลลังก์สืบแทนพระบิดา ก็ยังมีความกล้าหาญเฉียบขาดยิ่งกว่า”

“ดังนั้น เมื่อสิ้นทั้งสองพระองค์ลงแล้ว เสมือนเหตุการณ์เข้าช่วยชัยสุริยาโดยทางอ้อม อีกประการหนึ่งก็คงเล็งเห็นแล้วว่า แม้จะทำศึกต่อ ก็คงมิอาจที่จะเอาชนะอัคนีรุทร์ได้ มีแต่จะสิ้นเปลืองไพร่พลขึ้นไปทุกวัน ชัยสุริยาจึงถือโอกาสนั้นประกาศหย่าศึกกับนครปัญจาล เพียงแค่ในวันรุ่งขึ้น ที่ได้ประจักษ์ว่ามกุฎราชกุมารีทรงดื่มยาพิษประหารพระองค์เองลงแล้ว ถอย

ทัพกลับคืนอาณาจักรนิทรานครทันที โดยอัญเชิญสองพระศพพ่อลูกแช่ลงในอ่างน้ำผึ้ง เพื่อนำกลับมาประดิษฐานไว้ยังสุสานแห่งราชวงศ์ นับแต่นั้นมา นครปัญจาลของอัคนีรทร์ก็เป็นอิสระไม่ขึ้นอยู่ในขัณฑสีมาของนิทรานครอีกต่อไป และก็มิได้มีการศึกสงครามใด ๆ ระหว่างสองอาณาจักรนี้เกิดขึ้นอีกเลย โดยต่างฝ่ายก็ต่างอยู่ นิทรานครคงยิ่งใหญ่ไพศาลเหมือนเดิม เพียงแต่ตัดขาดนครปัญจาลออกไปจากเครือสหราชอาณาจักร ปัญจาลได้รับการปลดแอกโดยปริยาย ไม่มีการกระทบกระทั่ง สู้รบ หรือระรานราวีอย่างไรต่อกันอีกเลย”

“อัคนีรุทร์รู้หรือไม่ ว่าเราดื่มยาพิษฆ่าตนเองแล้ว”

ดารินถามต่อไปโดยเร็ว

“ณ ระหว่างศึกยังประจันหน้า อัคนีรุทร์ยังหาทราบไม่ว่าจิตรางคนางค์ได้สิ้นพระชนม์ลงแล้ว ด้วยการปลงพระชนม์องค์เอง และเมื่อกษัตริย์ชัยสริยาหย่าศึก เคลื่อนทัพใหญ่ถอยผละจากการล้อม ก็ปล่อยให้ถอยกลับไปโดยสงบ มิได้ติดตามต่อตี หรือดักซุ่มโจมตีอย่างใดเลยไม่ คงรักษาพระนครตั้งมั่นอยู่เช่นนั้น อัคนีรุทร์มาทราบข่าวการสิ้นพระชนม์โดยการดื่มยาพิษภายหลังเมื่อกองทัพนิทรานครกลับมาถึงอาณาจักรแล้ว”

“เขาปฏิบัติอย่างไรหลังจากนั้น?”

ดารินซักเร็วปรื๋อต่อไป

มันตรัยโคลงศีรษะอันใหญ่โตช้า ๆ อีกครั้ง

“เรื่องราวภายในของนครปัญจาล และองค์อัคนีรุทร์เอง ภายหลังจากนั้นแล้ว มันตรัยมิอาจทราบได้โดยละเอียดถี่ถ้วน

นัก เพราะหลังจากนั้นมา นครปัญจาลก็เป็นนครปิด มิได้มีสัมพันธไมตรีเกี่ยวข้องกับอาณาจักรใดอีกทั้งสิ้น คงปกครองตนเองอย่างโดดเดี่ยวโดยความสงบมาตลอด แต่เท่าที่มันตรัยพอจะสืบทราบได้ต่อมานั้น อัคนีรุทร์โทมนัสพระทัยเป็นอันมากที่จิตรางคนางค์ปลงพระชนม์ตนเอง ภายหลังจากที่ได้พบกันตามลำพังหน้าเชิงเทินเมื่อยามสายัณห์ ระยะเวลาห่างกันเพียงแค่ไม่กี่โมงยาม และจากนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่ปรากฏว่ากษัตริย์อัคนีรุทร์ จะทำการเษกสมรสกับสตรี หรือเจ้าหญิงแห่งแว่น-แคว้นนครใดเลย คงครองตัวเป็นโสดมาโดยตลอด และก็มิได้มีความคิดที่จะยกพลเข้ามาทำศึกกับนิทรานครอีกเลย แต่ได้มีเหตุการณ์อันฝ่ายนิทรานครมิได้คาดคิดไปถึงอยู่ครั้งหนึ่ง ประมาณ 1 เดือนเศษต่อมา พระศพของจิตรางคนางค์ ที่อาบยาไว้ในสุสานแห่งราชวงศ์ได้สูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอย ถูกลักขโมยพาไป โดยฝ่ายนิทรานครมิอาจสืบทราบได้ เป็นที่เล่าลือสงสัยกันว่า อัคนีรุทร์ได้ปลอมแปลงพระองค์มา พร้อมกับทหารคู่พระทัยเพียงไม่กี่คนทำการลักพาพระศพของจิตราง-คนางค์นำไปยังนครปัญจาล และเมื่อพระศพของเจ้าหญิงได้หายไปอย่างลึกลับแล้ว กษัตริย์ชัยสุริยาก็มิได้ใส่พระทัยอะไรอีก ไม่ได้ทำการติดตามสืบหาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะก็ดูเหมือนจะตระหนักได้เช่นกันว่า อัคนีรุทร์เป็นผู้ลักลอบมาขโมยพระศพไปอย่างอุกอาจ การมาขโมยพระศพของจิตรางคนางค์ของอัคนีรุทร์ครั้งนั้นไม่ลอบบุกขึ้นไปจนถึงมหาปราสาทของกษัตริย์ชัยสุริยา และตัดพระเศียรเสีย ก็นับว่าเป็นบุญแล้ว”

ดารินเม้มริมฝีปากแน่น น้ำตาเริ่มคลอซึม

“ขอย้อนหลังอีกสักนิดมันตรัย ระหว่างศึกประจันหน้าและพระราชบิดาของเราถูกธนูอัคนีรุทร์สิ้นพระชนม์ ซ้ำพระเจ้าอาของเราฉวยโอกาสตอนนั้นยึดราชบัลลังก์กลางศึกและจับเราเป็นเชลย อัคนีรุทร์พอจะทราบความนัยที่เกิดขึ้นภายในกองทัพฝ่ายตรงข้ามหรือไม่”

“เรื่องนี้ สุดที่มันตรัยจะเดาความได้ เพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน ผู้ที่จะทราบดีในเรื่องนี้ก็คือพระองค์เอง และอัคนีรุทร์เท่านั้น เพราะพระองค์เป็นผู้ขับม้าศึกออกไปท้ารบกับอัคนีรุทร์ และอัคนีรุทร์ก็ออกมาพบ ประจันหน้ากัน มีการสนทนาโต้ตอบกัน พระองค์เองในขณะนั้น จะบอกสถานะของตนเองให้อัคนีรุทร์ทราบหรือไม่ ไม่มีผู้ใดบอกได้ แต่พระองค์ก็เสด็จไปเผชิญหน้าด้วยความเกรี้ยวกราดโทสะ หวังที่จะประอาวุธแก้แค้นแทนให้แก่พระบิดาประการเดียว พระองค์อาจไม่บอกความนัย เรื่องที่พระเจ้าอาได้ทำการยึดอำนาจในกองทัพไว้แล้วก็ได้”

ดารินหรี่ตาลง พยายามจะมองภาพย้อนหลังอันมืดมิดกล่าวเหมือนรำพึงว่า

“เราคิดว่า เราคงจะไม่ได้พูดเรื่องนี้ให้อัคนีรุทร์ทราบหรอกนะ เพราะศักดิ์ศรีเราก็มีอยู่ อีกประการหนึ่งก็เป็นคู่แค้นคู่สงคราม ทุกสิ่งทุกอย่างคงจะเหมือนน้ำท่วมปากไปหมด แต่เราเชื่อเหลือเกินว่า ถ้าแม้เราบอกอัคนีรุทร์ถึงความจริงว่าพระ-เจ้าอาของเราทรยศกลางศึก และตัวเราเองก็มีฐานะเปรียบเหมือนเชลยไปแล้วเช่นนั้น อัคนีรุทร์คงจะต้องยึดตัวเราไว้จนได้ เพราะถึงเราเองจะมีฝีมือในการรบสักเพียงไหน ก็คงจะ

เทียบเขาไม่ได้หรอก และอัคนีรุทร์ก็คงเอาเราไว้ พร้อมทั้งเปิดศึกใหญ่กับพระเจ้าอาเราต่อไปอีก เขาคงไม่ปล่อยให้เรากลับไปตายหรอกท่านคิดอย่างนั้นไหม มันตรัย”

“ก็อาจเป็นไปอย่างที่พระองค์ตรัส เพราะมิฉะนั้นไฉนเลย เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ชีพไปแล้ว ก็ยังบุกเข้ามาอัญเชิญพระศพไป”

“เหตุการณ์ทั้งหลายแหล่ที่ท่านเล่ามานี้ มันล้วนเกิดมาแต่ ‘กรรม’ ทั้งสิ้น จึงบันดาลให้มามีเหตุบดบังดวงตาของทุกฝ่ายไว้ มีเหตุแห่งการเข้าใจผิด เป็นโยงใยเกี่ยวข้องพัวพันกันไปหมด”

ดารินเอ่ยเหมือนรำพึง

“ทีนี้หันมาว่าถึงนิทรานคร ภายหลังจากผลัดเปลี่ยนราชบัลลังก์กลายเป็นอุปราชพระอนุชา ได้ขึ้นครองราชย์แทน มันได้ดำเนินต่อไปเช่นไร?”

“ครั้นเมื่อกษัตริย์ชัยสุริยาได้ครองราชย์ เหตุการณ์ ได้สงบลงไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพราะชัยสุริยาทรงเบื่อสงครามมานานแล้ว แผ่นดินสงบสุขพอสมควร และก็เช่นเดียวกับสมัยที่พระเชษฐาครองราชย์อยู่ กล่าวคือกษัตริย์ชัยสุริยามีพระราชธิดาเช่นกันพระองค์หนึ่ง...”

“พันธุมวดี เป็นลูกพี่ลูกน้องกับเรา”

“ใช่แล้วพระเจ้าข้า 10 ขวบปีให้หลัง พันธุมวดีได้เจริญเติบใหญ่ขึ้น จนเป็นสาวสะพรั่งเช่นเดียวกับพระเชษฐภคินีอัน

เป็นลูกผู้พี่ แต่ความงามนั้นด้อยกว่ามากนัก อีกทั้งยังเป็นสตรีแท้ มิได้รับการฝึกปรืออบรมร่ำเรียนมาในทางศึกสงครามใดๆ เลย ทรงเป็นเอตทัคคะแต่ทางนาฏศิลป์รำฟ้อน ถึงกระนั้นพระราชบิดาก็ยังทรงสถาปนาขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารี ผู้รั้งบัลลังก์สืบแทนพระองค์ โดยมีขุนศึกวรมันต์เป็นเสมือนพี่เลี้ยง ส่วนราชปุโรหิตมันตรัยเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน...”

ดารินดีดนิ้วโดยแรง ร้องออกมาว่า

“เอาละ เหตุการณ์ในช่วงนี้ เรารู้สึกว่าพอจะรับรู้เรื่องราวได้กระจ่างชัดพอสมควรแล้ว...พันธุมวดีนั้นไปผูกสมัครรักใคร่ชิดเชื้อกับขุนพลวรมันต์ ท่านก็หึงหวงโกรธแค้น ก่อการกีดกันราวี จนกระทั่งในที่สุดนิทรานครก็ถึงแก่การถล่มล่มลง สรุปก็คือ ใครเป็นพระราชธิดาของเจ้าอาณาจักร เมื่อเติบใหญ่เป็นสาวขึ้น ท่านก็หมายปองเรื่อยไป...”

มันตรัยแสยะยิ้มเป็นครั้งแรก ดวงตาทั้งคู่ที่ไม่น่ามีประกายแสงได้ บัดนี้วาวโรจน์

“พระองค์ทรงเข้าพระทัยผิดอย่างแรง! มันตรัยนั้นรักเดียวใจเดียวมอบไว้ให้แล้วแก่จิตรางคนางค์ ซึ่งผิดสัตย์สัญญา ด่วนหนีตายไปเสียก่อน อีกทั้งยังมีเรื่องราวผูกพันอื่นๆ สร้างรอยแค้นให้แก่มันตรัยมากนัก ไม่ใช่แค้นเฉพาะพระองค์ แค้นไปถึงกษัตริย์ชัยสุริยาที่ขบถต่อพระองค์ด้วย ดังมันตรัยได้ทูลไว้ก่อนแล้วว่า ได้เก็บความแค้นนั้นไว้เพื่อการชำระ มันตรัยมิได้ผูกจิตเสน่หาอันใดกับเจ้าหญิงพันธุมวดีเลย หากแต่ต้องการที่จะแก้แค้นกษัตริย์ชัยสุริยาให้แก่จิตรางคนางค์นั่นแหละเป็นต้นเหตุ

สำคัญ จึงได้ดำเนินแผนการทุกชนิดขึ้น เพื่อชัยชนะตามวิถีทางของมันตรัย บันดาลให้แผ่นดินถล่มล่มลง เอาพันธุมวดีมาไว้ใต้อำนาจมนตราอาคม เอาทุกชีวิตแห่งนิทรานครให้ลงเป็นทาสภายใต้อุ้งเท้าของมันตรัย จิตรางคนางค์นั้นหนีจากมันตรัยไปได้แล้ว แต่พันธุมวดีและทุกวิญญาณของนิทรานครในครั้งกระนั้นจะต้องหนีน้ำมือมันตรัยไม่พ้น ทว่าแต่แล้ว...”

เจ้าผีดิบผู้ขมังเวทหัวเราะแหบ ๆ ชี้มือมาที่ใบหน้าของหล่อน

“แต่แล้วก็วนเวียนหนีกันไม่พ้นจิตรางคนางค์กับอัคนีรุทร์ในภพนี้ ก็หวนกลับมาร่วมมือกันทำลายกฤติยาคม ทำลายอาณาจักรของมันตรัยเสียหมดสิ้น ปลดปล่อยพันธุมวดีและทุกวิญญาณที่มันตรัยปกครองมานานไปเสียสิ้น มันตรัยทรยศขบถต่อกษัตริย์ชัยสุริยาจริง! กระทำการอันพระองค์ในชาตินี้อาจเห็นว่าชั่วช้าสามานย์จริง แต่สิ่งที่มันตรัยกระทำลงไป มันมิใช่เพราะแก้แค้นให้แก่จิตรางคนางค์ดังที่ปฏิญาณไว้แล้วดอกหรือมันตรัยกระทำผิดหรือ ในสายตาพระเนตรของพระองค์ เมื่อหยั่งทราบความจริงทั้งหมดแล้วเช่นนี้!”

หญิงสาวอึ้งไปครู่ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นตัวที่สองหล่อนใคร่ครวญตามถ้อยคำบอกเล่านี้แล้ว ราชปุโรหิตมันตรัยก็มีเหตุผลแห่งการกระทำของตนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

“เดี๋ยวนี้เราเห็นใจท่านมาก มันตรัย และก็ออกจะเชื่ออยู่เป็นอันมาก ว่าท่านปักใจรักภักดีต่อเราจริง ทำไมนะ เราถึงไม่รักท่านเสีย ณ ยุคนั้น”

“ก็ทำไมล่ะ? มันตรัยก็อยากจะถามพระองค์เหมือนกัน” มันตรัยย้อนมา

“ตัวเราเอง ไปผูกสมัครรักใคร่อยู่กับอัคนีรุทร์ได้อย่างไร ท่านพอจะรู้หรือไม่”

“พระองค์เป็นดรุณี ที่มีสิริลักษณ์งดงามเหนือสตรีใดในแผ่นดินยุคนั้น เป็นราชธิดาองค์เดียวของจักรพรรดิ์ผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้รั้งตำแหน่งกษัตรี อันจะดำรงตำแหน่งมหาราชินีต่อไปในอนาคต ทุกชายหมายปองพระองค์ทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าบุญวาสนาของมันจะถึงหรือไม่เท่านั้น กษัตราธิราชแว่นแคว้นน้อยใหญ่ทั้งใกล้และไกล ก็ล้วนมีจิตเสน่หาพระองค์กันทั่วหน้า อัคนีรุทร์นั้น เป็นเจ้าชายของแว่นแคว้นกระจ้อยร่อยองค์หนึ่งเท่านั้น อาจจะได้เคยพบปะเสวนากับพระองค์บ้างในวาระการประชุมอธิ-ราชเจ้าทุกเขตแคว้นในปกครอง เคยร่วมในยุทธกรีฑาประลองยุทธ์ในแต่ละรอบขวบปี ลึกลงไปกว่านั้น พระองค์กับอัคนีรุทร์จะได้คุยพบปะ และเคยมีความพึงพอใจต่อกันที่ไหน อย่างไร ก็พ้นวิสัยที่มันตรัยจะล่วงรู้ไปทุกฝีก้าว เพราะยามนั้นพระองค์แกร่งเกล้าโลดโผนประหนึ่งชายอกสามศอก ไม่เคยประหวั่นยั่นใครทั้งสิ้น เพราะมีฝีพระหัตถ์ในเชิงอาวุธทุกชนิดเป็นเลิศ เสด็จออกศึกหรือประพาสป่าอยู่หลายครั้ง โอกาสเหล่านี้ จิตราง-คนางค์จะไปพบปะคุ้นเคยกับอัคนีรุทร์อย่างไร มันตรัยก็สุดที่จะทราบได้ ทราบแต่เพียงว่า พระราชบิดาไม่ทรงพระประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น และได้เคยทรงเรียกเข้ามารับสั่งตักเตือนอยู่หลายครั้ง แต่พระองค์ก็หาเชื่อฟังไม่”

เป็นเสียงบอกอย่างคั่งแค้นน้อยใจของมันตรัย

“ทุกชีวิต มีกรรมเป็นตัวชักนำ”

ในที่สุด ดารินก็กล่าวขึ้นอย่างอ่อนโยน

“กาลเวลามันก็ได้ล่วงผ่านมาดึกดำบรรพ์หลายชาติหลายภพจนนับไม่ได้แล้ว ทำไมเราจึงไม่อโหสิให้แก่กันเสียที และต่างฝ่ายต่างไป ท่านจะมาคิดเจ็บแค้นหรือรักใคร่ผูกพันอะไรกับเราอยู่อีก ปล่อยเราไปเสียเถิดมันตรัย ขออย่าให้มีกรรมต่อเนื่องผูกพันกันมิรู้จบอีกเลย เราเองก็ไม่ได้ทำความเจ็บแค้นอะไรให้แก่ท่านมากมาย จนอภัยให้ไม่ได้ เพียงแต่ว่า ปางนั้นท่านมาหลงรักเราเอง ส่วนเราไม่ได้รักท่านเลย และเราตัดสินใจสังหารตัวเราเองหนีจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นมาแล้ว ขอให้มันยุติกันเพียงแค่นี้ไม่ได้หรือ”

“ต่อให้ขุนเขาพระศิวะอันเยี่ยมเทียมฟ้า จมลึกลงไปใต้สมุทรก็ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนเจตนารมณ์ของมันตรัยได้ มันตรัยเฝ้ารอพระองค์มาหลายกัปกัลป์แล้ว พระองค์เกิดแล้วดับแล้วนับชาติไม่ถ้วน แต่ก็ไม่ถึงวาระที่จะได้พบกับมันตรัยมาตลอด ก็เพิ่งจะมาในชาตินี้เท่านั้น ที่วงเวียนแห่งสังสารวัฏโคจรให้มาพบปะกันอีกจนได้ มันตรัยจะไม่ละโอกาสที่รอคอยมาแสนนานนี่อีกแล้ว แม้พลาดพลั้งอย่างใด วิญญาณจะต้องจมอยู่ในขุมโลกันตร์ไปชั่วกัลปาวสานก็ยอมแล้ว!”

หญิงสาวถอนใจยาว หล่อนไม่มีความสามารถที่จะเปลี่ยนความตั้งใจอันแน่วแน่ของเจ้าผีดิบพ่อมดร้ายตนนี้ได้เสียแล้ว

“แล้วท่านจะให้เราปฏิบัติเช่นไร จึงจะสมเจตนาเป็นที่พอใจของท่าน สภาพของเรากับท่านยามนี้อยู่กันคนละสภาพ

เราเป็นสิ่งมีชีวิต มีเลือดเนื้อ ลมหายใจ ประกอบไปด้วยธาตุทั้งสี่เยี่ยงมนุษย์ แต่ท่านเป็นแต่เพียงดวงจิตวิญญาณ ที่คอยอาศัยสิงสถิตอยู่ตามซากของสิ่งที่ตายแล้วเท่านั้น”

มันตรัยเผยอริมฝีปากอีกครั้ง

“ข้าพระบาททูลแล้ว จุดประสงค์ก็เพียงขออัญเชิญเสด็จจิตรางคนางค์ไปสู่มหาอาณาจักรเดิม อันเป็นราชัยไอศูรย์สมบัติของพระองค์มหาปราสาทราชมณเฑียร ซึ่งถูกซ่อนเร้นปกปิดมิมีผู้ใดพบเห็นอีกเลยมาชั่วกาลนาน”

“นิทรานครนั้น ท่านก็รู้ว่าเราเคยผ่านและเคยเป็นมือทำลายมาแล้ว มันไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าซากนครร้างปรักหักพังเต็มไปด้วยซากศพอาบยาคำนวณหาอายุไม่ได้”

จอมผีดิบสั่นศีรษะอีกครั้ง

“หาเป็นเช่นนั้นไม่ สิ่งที่พระองค์ผ่านพบมาแล้วนั้น เป็นแต่เพียงเปลือกผิวนอกเท่านั้น แต่ตัวมหานครแท้จริง ยังคงสถิตสถาพร เรืองรองอยู่ด้วยฝีมือของสถาปัตยกรรมอันล้ำค่าเสมือนเดิม หาได้มีส่วนใดชำรุดทรุดโทรมลงไปไม่ มันเป็นอาณาจักรลี้ลับที่ถูกซ่อนอยู่ใต้ขุนเขา อันแท้จริงก็คือเถ้าลาวาที่ปกคลุมทับไว้เหมือนครอบแก้ว แม้แต่ไม้ในอุทยานก็ยังสวยสดอยู่เหมือนเดิม”

“ท่านคงไม่บอกเรานะ ว่ายังมีประชาชนชาวนิทรานครที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่เหมือนคนธรรมดาคอยเราอยู่ด้วย”

มันตรัยนิ่ง

“เรารู้ว่านิทรานคร ในส่วนที่ยังไม่ถูกทำลายด้วยมนตราอาคมของท่านยังอยู่ มันตรัย แต่ถึงอย่างไร มันก็เป็นอาณาจักร

ร้างมานับกาลเวลาไม่ได้ แล้วตัวเราจะมีชีวิตอยู่ ณ อาณาจักรแห่งนั้นได้อย่างไร?”

“พระองค์จะดำรงอย่อย่างอมตะ เช่นเดียวกับมันตรัยมิต้องมายุ่งเกี่ยวอยู่กับโลกภายนอกอันเต็มไปด้วยความสกปรกโสมมของดวงจิตแห่งมนุษยชาติยุคนี้”

“สรุปก็คือไปเป็น ‘ผีดิบ’ อย่างท่านนั่นเอง”

“พระองค์ตรัสประณาม และมองเห็นมันตรัยไปในแง่ชั่วร้ายตลอดกาล มันตรัยหาใช่ ‘ผีดิบ’ ไม่ แต่มันตรัยเป็นดวง-วิญญาณที่มรูจักตาย มันตรัยพ้นจากภาวะ เกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้ว เป็นวิญญาณอิสระ ที่ลอยอยู่เหนือโลกธรรมและวัตถุธรรมทั้งปวง พระองค์จะมีความสุขเสรี เหมือนดวงดาวที่ล่องลอยไปในห้วงจักรวาล ไม่มีวันแตกดับสูญสลาย”

“นี่หรือ คือสิ่งที่ท่านรอคอยเราอยู่?”

“สิ่งนี้แหละ ที่มันตรัยเฝ้ารอคอย”

“ขอให้ตอบเราอีกสักคำเถอะมันตรัย เมื่อท่านแน่ใจว่าเราคือจิตรางคนางค์แล้ว ท่านแน่ใจอีกหรือว่า พรานป่าคนนั้นคนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ คือกษัตริย์อัคนีรุทร์?”

“ในชาตินี้ มันตรัยทูลแล้วว่า พระองค์เองนั้นหวนกลับมามีรูปโฉมโนมพรรณ พระสิริลักษณ์วรกาย และแม้แต่น้ำพระเสียงเป็นจิตรางคนางค์องค์เดิมไม่แผกเพี้ยนเลย เช่นเดียวกับที่เจ้าพรานป่าคนนั้นก็กลับมามีรูปร่างหน้าตาประดุจเดียวกับอัคนีรุทร์ในยุคโน้นทุกประการ”

“เอาละ ขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน?”

“มันตรัยจะไม่มีวันพ่ายแพ้เป็นครั้งซ้ำสอง ขอให้พระ-

องค์รู้เถิดว่าอัคนีรุทร์หรือพรานผู้นั้น กำลังเดินเข้าสู่จุดหายนะ ต่อให้ปราดเปรื่องเรืองเดชสักขนาดไหน ก็จะไม่มีวันหลีกพ้นจากอำนาจของมันตรัยได้ มันตรัยไม่ได้แพ้ในครั้งนั้น เพียงแต่เพลี่ยงพล้ำไปชั่วขณะเท่านั้น มันตรัยไม่เสียดายวิญญาณของพันธุมวดีที่ถูกปลดปล่อยได้ ไม่เสียดายทุกวิญญาณที่เคยเป็นข้าทาสบริวารของมันตรัย ขอเพียงให้ได้องค์จิตรางคนางค์มาเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้น เรามาตกลงมีข้อแลกเปลี่ยนกันอย่างนี้เอาไหม?”

“ข้อตกลงเช่นไร?”

“เราขอเพียงสองประการเท่านั้น”

อย่างรอบคอบและใคร่ครวญดีที่สุดแล้ว ดารินเอ่ยหนักแน่น

“ประการแรกเปิดป่า ปล่อยให้พี่ชายและคณะของเรากลับคืนออกไปสู่โลกภายนอกได้ ส่วนประการที่สอง เปิดทางให้แก่อัคนีรุทร์อย่าได้รังควานราวีใดๆ ต่อเขาอีก ปล่อยให้เขาเดินทางไปตามหน้าที่ของเขา แผนการทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านมีเจตนาร้ายต่อเขา ขอให้ยุติลงเพียงแค่นี้ อย่าได้แตะต้องเขาอีก”

“แล้วผลที่มันตรัยจะได้รับเล่า?”

ดารินยืดกายตรงขึ้น สูดลมหายใจลึก

“หากท่านให้สัจจะแก่เราในสองข้อนี้แล้ว เราก็พร้อมที่จะไปกับท่านทุกหนทุกแห่ง ตกลงไหม?”

มหาภูต ผู้อมตะ ซึ่งอดีตก็คือราชปุโรหิตผู้เรืองเวทแห่ง

นิทรานครนั่งนิ่งแข็งทื่อไปเช่นนั้นพักใหญ่ แล้วกระแสเสียงที่แฝงไปด้วยความคลางแคลง แต่ก็กังวานขึ้น ย้อนถามมาว่า

“รับสั่งมาเช่นนี้ จริงหรือ?”

“จริง มันตรัย!...”

ดารินบอกมาอย่างห้าวหาญเฉียบขาด มั่นคงในน้ำเสียงยิ่งนัก

“ขอท่านอย่าได้ใช้กฤติยาอาคม ไม่ว่าประเภทใดทั้งสิ้นเข้าก่อกวนราวีอัคนีรุทร์และคณะของเขาอีก ในทุกกรณี รวมทั้งทางด้านฝ่ายของพี่ชายเราด้วย หากท่านรับคำให้สัจจะ เราจะยอมไปกับท่านทุกหนทุกแห่ง ตามที่ท่านต้องการ”

ร่างสูงใหญ่ทะมึนนั้นค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนแช่มช้า แล้วก้มศีรษะลงเหมือนจะเป็นการถวายสักการะเคารพอย่างอ่อนโยนสุภาพที่สุด

“ถ้าเช่นนั้น มันตรัยขอถวายสัจจะทั้งสองประการนี้ จะไม่ตามจองล้างก่อกวนราวี ทั้งทางด้านอัคนีรุทร์และทางฝ่ายคณะของใต้ฝ่าพระบาทอีกเลย นี่เป็นข้อสัญญาตามเงื่อนไข”

ดารินซ่อนยิ้ม อย่างไรก็ตาม หล่อนจะต้องหาทางให้ทั้งทางด้านรพินทร์และคณะของพี่ชายปลอดภัยจากฤทธิ์เดชของไอ้พ่อมดผีร้ายนี่เสียก่อนเป็นอันดับแรก ส่วนตัวหล่อนเองนั้นจะเป็นเช่นไร ค่อยไปคิดแก้ไขเอาภายหลัง หรือถ้าชะตากรรมนั้นจะเป็นไปในรูปแบบอย่างใด ก็สุดแล้วแต่เถอะ หล่อนยอมพลีแล้ว

"เป็นอันว่า ท่านยอมรับปากคำต่อเราแน่นอนแล้วนะ?"

"พระเจ้าข้า"

"บอกมา เราจะเริ่มต้นกันอย่างไร?"

"**พระองค์หลง**ป่า ยากแค้นซมซาน**ทุกข์ทรม**านมามาก แล้ว สำหรับวัน**นี้** มันตรัยขอเชิญให้บรรทมพักผ่อนนิทราเอาแรงไว้ให้สบายก่อนเถิดในราตรีนี้ ไม่ต้องกริ่งเกรงต่อภยันตรายใด ๆ

ทั้งสิ้น จะไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามากร้ำกรายเบื้องพระบาทได้เลย แต่เมื่อแสงตะวันขึ้นเมื่อใด ตื่นบรรทมขึ้นแล้ว พระองค์จะทอดพระเนตรเห็นคชสารใหญ่ มีงาทั้งคู่ ดำสนิทปานสีนิล มาคอยเฝ้ารอรับเสด็จอยู่แล้ว ขออย่าได้ตกพระทัย หรือทำร้ายอะไรต่อคชสารงาดำเชือกนั้น”

“ช้างงาดำ!”

หล่อนอุทานออกมา ลืมตากว้าง

“ใช่แล้วพระเจ้าข้า ช้างงาดำ บริวารของมันตรัย”

“แล้วท่านจะให้เราทำอย่างไรต่อไป เมื่อเห็นช้างงาดำเชือกนั้น”

“มันจะยอบกายลงทรุดเข่า ถวายสักการะแต่องค์มกุฏ-ราชกุมารีจิตรางคนางค์ เมื่อทอดพระเนตรเห็นดังนั้นแล้ว จงเสด็จขึ้นประทับบนคอคชสารนั้น มันจะนำเสด็จพระองค์ไปเองโดยมิพักต้องดำเนินไปด้วยพระบาทให้เหนื่อยยากลำเค็ญ”

“แปลว่า เราจะต้องนั่งหลังช้างของท่านตัวนั้นไป”

“พระเจ้าข้า ขอถวายคำรับรองว่า พระองค์จะปลอดภัยทุกประการ”

“แล้วตัวท่านเองล่ะ? จะมาด้วยไหม หรือจะให้เราเห็นในวันพรุ่งนี้หรือไม่”

“อย่าได้ห่วงมันตรัยในเรื่องนี้ มันตรัยจะอยู่ที่ไหนก็ตามแต่จะเห็นและเฝ้าจับมองพระองค์อยู่ทุกขณะ พระองค์อาจเห็นในบางโอกาส เมื่อประทับไปบนหลังคชสารนั้น หรือบางขณะก็จะไม่เห็นอะไรเลย แต่จงไปกับมันเถิด มันจะนำพระองค์ไปสู่จุดหมายปลายทางที่ทรงยอมรับว่าจะกลับคืนไปสู่ เมื่อทรงเข้า

พระทัยตามข้อนัดแนะเช่นนี้แล้ว ข้าพระบาท มันตรัยก็จะขอทูลลาไปก่อน...”

กล่าวจบ มหาปุโรหิตมันตรัยก็เคลื่อนถอยหลังเข้าไปในหมู่หินอย่างแช่มช้า ดารินวิ่งตามไปสองสามก้าว พร้อมกับร้องเรียก

“เดี๋ยวก่อน มันตรัย!”

ร่างนั้นหยุดเป็นเงาตะคุ่มอยู่ในความมืดของป่าหิน

“ฟังดูตามที่ท่านบอก หรือนัดแนะมานี่ มันก็ง่ายดีอยู่หรอก แต่ปัญหาของตัวเราเองที่จะติดตามมา ท่านยังไม่ได้บอกให้ละเอียดเลย”

“พระองค์ต้องการทราบสิ่งใดอีก”

“เราจะใช้เวลาเดินทางไปกับช้างของท่าน กี่วันจึงจะถึงตำแหน่งที่ท่านบอก”

“ไม่เกิน 3 ทิวาราตรี พระองค์จะถึงมหาปราสาทจิตราง-คนางค์”

เสียงตอบมาจากเงามืด

ดารินพยายามอย่างยิ่ง ที่จะแสวงหาข้อมูลในอนาคตเบื้องหน้าของหล่อนให้ได้มากที่สุด

“เราจะต้องรอนแรมไปบนหลังช้างถึง 3 วัน 3 คืนทีเดียว หรืออย่าลืมว่าเรายังมีเลือดเนื้อ มีชีวิต และลมหายใจ ยังต้องการประทังชีพเยี่ยงสิ่งมีชีวิตอยู่นะ ระยะระหว่างนี้เราจะทำอย่างไร ค่ำลงมาจะพักนอนที่ไหน อาหารเมื่อยามเราหิวโหยเล่า?”

“พระองค์จะมีที่อันเหมาะและสบาย สำหรับการประทับพักผ่อนเมื่อยามราตรีเข้ามาถึงอย่างปลอดภัยทุกระยะ จะมี

อาหารอันประกอบไปด้วยเผือกมันธัญญา ผลไม้ และแม้แต่เนื้อสัตว์สด ซึ่งบริวารของมันตรัยจะจัดเตรียมไว้ให้เป็นระยะ จะมือทกธาราใสสะอาดสำหรับดื่มกิน โดยมิพักต้องอาทรร้อนพระทัยใดๆ เลย ตลอดระยะทางจนกว่าจะถึงอาณาจักรเดิมของพระองค์ ขอเพียงอย่างเดียว เมื่อเห็นบริวารของมันตรัย โปรดอย่าได้ทำร้าย ทุกตนที่ปรากฏกายขึ้น ล้วนเป็นบริวารข้าทาสที่จะเข้ามารับใช้ฉลองบาททั้งสิ้น”

“แล้วช้างของเราเองนั่นละ ช้างหางด้วนตัวนั้น?”

หล่อนถามออกไปอีก

มีเสียงหัวเราะหึๆ ดังตอบมา แต่ไม่มีวาจาใดๆ แว่วมาอีกเลย ร่างที่เห็นเป็นเงาทะมึนนั้น กลืนหายสนิทเข้าไปในม่านสีดำของราตรีที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน

มันตรัยผละจากหล่อนไปแล้ว ส่วนจะไปห่างไกลแค่ไหน หรือหลบซ่อนอยู่บริเวณใกล้เคียง หล่อนมิอาจทราบได้ รู้แต่เพียงว่า มันไม่ประสงค์จะปรากฏกายให้หล่อนเห็น เพื่อให้หล่อนได้มีโอกาสหลอกซักถามไปถึงเหตุการณ์ใดๆ ได้อีก

หญิงสาวผู้หมดที่พึ่ง ที่หวัง นอกจากตัวของตัวเอง และมีความมั่นใจว่า อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์จากสวรรค์เบื้องบนจะไม่มีวันทอดทิ้งหล่อน ถอยกลับมานั่งที่เดิม หล่อนคิดว่าหล่อนได้ตกลงไปกับมันตรัยเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงามที่สุดแล้วสำหรับเหตุการณ์เฉพาะหน้า

อย่างน้อย รพินทร์กับคณะและฝ่ายพวกของหล่อนก็คง

จะปลอดภัยแล้ว จากการหมายติดตามจองล้างจองผลาญของมัน มีความแน่ใจว่าทั้งสามฝ่าย ไม่ว่าจะฝ่ายรพินทร์ ฝ่ายพี่ชายของหล่อน และตัวหล่อนเองที่หลงพลัดอยู่ตามลำพังคนเดียวยามนี้ ถ้าจะวัดระยะทางแล้วก็ไม่น่าจะอยู่ห่างกันมากเกินไปนัก มันจะต้องอยู่ในรัศมีใกล้เคียงกันนี่แหละ เพียงแต่ไม่ทราบว่า ฝ่ายใดอยู่ทิศทางใดเท่านั้น แต่ห่างเกินกว่าที่เสียงปืนหรือเสียงกู่ตะโกนเรียกหาจะได้ยินถึงกันได้

สิ่งที่วิตกเป็นทุกข์อยู่ในขณะนี้ ดูเหมือนจะไปหนักอยู่ที่เจ้าด้วน ช้างคู่บารมีของหล่อนที่หายสาบสูญไปอย่างปราศจากวี่แววเลย เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าด้วนนี่ ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับมัน หล่อนเชื่อว่าป่านนี้ มันน่าจะมีสัญชาตญาณรู้แล้วว่าหล่อนกำลังตกอยู่ในเงื้อมเงาภัย และคงจะต้องติดตามหาหล่อนพบจนได้

แต่ไม่มีร่องรอยวี่แววของมันเลย ดูราวกับว่ามันได้ตายจากไปแล้วฉะนั้น ส่วนอีกใจหนึ่ง ก็มีความเชื่อมั่นว่าหากหลวงพ่อทวดที่หล่อนอาราธนาผูกคล้องคอให้กับมันอย่างเหนียวแน่นยังไม่พลัดหลุดจากคอของมัน ต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์ร้ายสักขนาดไหน ไอ้ด้วนก็จะไม่มีวันถึงแก่ชีวิตเป็นแม่นมั่น พระอรหันตเจ้าองค์นั้นจะต้องทรงคุ้มครองมันไว้อย่างแน่นอน

ทอดกายลงนอนหนุนท่อนไม้แทนหมอนเช่นเดิม ขาข้างหนึ่งเหยียดราบไปกับพื้นอีกข้างหนึ่งชันเข่าขึ้นมือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนอก ดวงตาเหม่ออย่างปราศจากจุดหมายขึ้นไปยังจุดทองของดวงดาว ในสมองปั่นป่วนยุ่งเหยิงไปหมด แทบจะจับต้นชนปลายไม่ถูก ทุกถ้อยกระทงความ ที่จอมผีดิบมันตรัย

นำมาเล่าความให้หล่อนฟัง ยังแว่วอยู่ในโสตและกลางดวงจิต นี่มันเป็นความจริงหรือในข้อที่ว่า ณ ชาติดึกดำบรรพ์นานนมมาแล้วนั้น หล่อนคือเจ้าหญิงจตุรางคนางค และเขาผู้นั้น คือกษัตริย์อัคนีรุทร์

ถ้ามันเป็นการเสกสรรปั้นแต่งเรื่อง โดยเล่ห์กลของเจ้าผีร้ายมันตรัย เหตุใดมันจึงสอดคล้องสมเหตุสมผลประสานเรื่องเชื่อมโยงกับความลี้ลับของนิทรานคร ดังเช่นที่หล่อนเคยรับทราบเป็นทุนเดิมมาก่อนอย่างเหมาะเจาะ

แล้วรพินทร์ ผู้ซึ่งกำลังบุกบั่นไปเบื้องหน้าคณะของหล่อน ณ บัดนี้เล่า เขาเองจะได้รับรู้ความนัยเหมือนอย่างที่หล่อนรู้หรือเปล่า และถ้ามันตรัยไม่มดเท็จ หล่อนก็พอจะอบอุ่นใจได้บ้างว่า ขณะนี้ จอมพรานผู้นั้นยังคงมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ยังไม่ได้ล้มหายตายจากไป หาไม่เช่นนั้น ไอ้จอมภูตผีดิบก็คงจะแย้มพรายอะไรให้หล่อนทราบบ้างแล้ว สังเกตดูเฉพาะถ้อยคำที่ตอบโต้หรือเล่าความแก่หล่อน มันมีเจตจำนงที่จะหมายมั่นปองร้ายเขาให้ได้เท่านั้น อันน่าจะแสดงว่ามันยังเพียรพยายามอยู่ แต่ยังกระทำไม่สำเร็จ และคนมีดีอย่างรพินทร์ก็ไม่น่าที่จะตกเป็นเหยื่อของมันได้ง่ายนัก

ที่หล่อนรู้แน่ๆ อีกอย่างหนึ่งก็คือ รพินทร์กำลังบ่ายหน้าเข้าหานิทรานคร ที่เคยผ่านมาแล้วนั้นอย่างแน่นอน

คนอย่างรพินทร์ หล่อนรู้จักดี เภทภัยใดๆ ก็ตาม ที่คุกคามทำเข็ญแก่เขานั้น ถ้าหลีกเลี่ยงได้เขาก็จะหลีกเลี่ยง แต่ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ คนคนนั้นจะมุ่งเข้าหาเผชิญหน้าในทันที และพฤติการณ์จากร่องรอยของเขา เท่าที่หล่อนแกะรอยมาตลอด

นั้น หล่อนตระหนักดีว่า เขาถูกมันก่อกวนดักทำร้ายอยู่ทุกขณะจนกระทั่งเกิดการตายขึ้นของหมู่คณะ

มีหรือที่เขาจะคอยแต่หลบหลีกหนีหน้ามันถ่ายเดียว?

ป่านนี้ อาจเหยียบเข้าดินแดนอาถรรพณ์นั้นแล้วก็ได้ และถ้ามันตรัยรักษาสัจจะที่สัญญาไว้กับหล่อนภายในคืนนี้ มันก็จะต้องปล่อยให้เขาผ่านเข้าไป โดยไม่มีการดักซุ่มโจมตีใดๆ อีกทั้งสิ้น

ถึงคณะพี่ชายของหล่อนเองก็ตาม ถ้าแม้ว่าอย่างช้า พรุ่งนี้ยังตามไม่พบหล่อน ทั้งคณะก็คงมุ่งเข้าหานิทรานครอย่างแน่นอนเหมือนกัน จุดหมายปลายทาง มันดูเหมือนจะไปรวมกันอยู่ที่นั่น เพียงแต่ว่า...

ถูกแล้ว เพียงแต่ว่า ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะไปถึงก่อนหรือหลังเท่านั้น และถ้าสวรรค์ทรงโปรด ก็ขอให้ได้พบกันทุกฝ่าย ณ ที่นั้นเถิด หล่อนพนมมือภาวนา ยามนี้ดารินไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกแล้ว นอกจากสิบนิ้วต่างธูปเทียนบูชานบไหว้ วิงวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

“แงซาย ยามนี้ ฉันไม่มีใครอีกแล้ว ทำไมเธอไม่ปรากฏเงาให้ฉันได้อุ่นใจบ้างสักนิด” หล่อนครวญ “โกฑัญโณ ปิฏฐิ-ภาคัสมิง...”

“เมื่อนายหญิงภาวนา อัตถคาถาประโยคนี้ ก็แปลว่าพระอรหันต์โกฑัญญะ เสด็จมาประทับทรงคุ้มครองอยู่เบื้อง-หลังของนายหญิง และเมื่อพระโกฑัญญะประทับอยู่เบื้องหลัง ก็แปลว่า แงซายมาพลอยอยู่เบื้องหลังของนายหญิงด้วยทุกขณะจิตแล้ว ถึงแม้จะมองไม่เห็นเงาก็ตาม”

เป็นเสียงทุ้มลึก กระซิบตอบคำครวญของหล่อนมา
“เธออยู่ใกล้ๆ ฉันหรือนี่ แงซาย?”

ดารินแทบจะผุดลุกขึ้นนั่งอย่างพรวดพราดอีกครั้ง แต่กสู้สงบจิต มันไม่มีประโยชน์อะไร สภาพของแงซายนั้น ลี้ลับเสียยิ่งกว่าผีดิบมันตรัยเสียอีก วิธีที่ดีที่สุดยามนี้คือ นอนพนมมือตามเดิม แต่ส่งกระแสจิตถามไป

“ตลอดเวลา เมื่อนายหญิงอยู่ในห้วงภัย แงซายไม่เคยผละห่าง”

“แล้วเธอรู้เห็นไหม ว่ามันเกิดอะไรกับฉันเมื่อครู่นี้”

“รู้ เห็น และเข้าใจโดยตลอด”

“มันตรัยมันรู้เห็นด้วยหรือเปล่า ว่ากระแสจิตของเธออยู่ใกล้ชิดฉัน ตลอดเวลาที่มันมานั่งพูดจาอยู่ด้วย”

“อำนาจจากขุมนรกโลกันตร์แม้จะเกรียงไกรสักเพียงไหนก็ไม่เหนือไปกว่าอำนาจจากสวรรค์หรอก พระอริยเจ้าบังดวงจิตของมันไว้ไม่ให้เห็นแม้แต่ภายในสมองของนายหญิงว่ากำลังคิดการณ์อะไรอยู่ เช่นนี้แล้ว มันจะเห็นแงซายผู้เป็นศิษย์ของอรหันตเจ้าได้อย่างไร”

ดารินขนลุกซ่า ด้วยความปีติใจเหลือที่กล่าว

“เรื่องราวที่มันนำมาเล่าให้ฉันฟังทั้งหมด เป็นความจริงหรือเปล่า?”

“นายหญิงสัญญากับมันไว้เป็นมั่นเหมาะแล้วมิใช่หรือว่า จะยอมไปกับมัน ก็ลองทำตามสัญญาดู แล้วนายหญิงจะรู้เองว่า มันเป็นสิ่งเท็จหรือสิ่งจริง”

“เธอตอบไม่ตรงคำถามฉันนะ แงซาย”

“คำถามบางชนิด ไม่อาจที่จะได้รับคำตอบโดยตรงได้ เพราะอย่างที่แงซายเคยพร่ำเตือนไว้หลายครั้งแล้ว หากแงซายทำผิดกฎ ชี้อนาคต หรือชี้อดีตให้แก่ใคร แม้แต่คนที่ตนเองเคารพบูชาที่สุด แงซายก็จะไม่สามารถมาคอยให้ความช่วยเหลือใดๆ แก่ผู้นั้นได้อีกแล้ว”

“แล้วฉันคิดผิด หรือคิดถูก ที่ตกลงให้สัตย์สัญญากับมันไปเช่นนั้น”

“นายหญิงตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว เป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง อย่างน้อยก็บ่ายเบนจุดที่มุ่งอาฆาตมาดร้ายของมันต่อคณะนายหญิงออกไปเสียก่อน แม้จะชั่วขณะก็ยังดี แต่ถ้านายหญิงพลิกพลิ้วต่อต้านมันเมื่อใด มันก็จะแผลงฤทธิ์ขึ้นอีกเมื่อนั้นทันที”

“ฉันจะต้องทำอย่างไรบ้าง หรือสรุปลงท้าย ฉันก็ต้องกลายสภาพเป็นผีดิบ ที่คอยดูดเลือดสรรพสัตว์เหมือนอย่างที่พันธุมวดีเคยเป็นเช่นนั้นหรือ”

“หมั่นสวดมนต์ภาวนาเข้าไว้ อย่าให้พระเครื่องรางทั้งสององค์ที่เหลือติดคอนายหญิงอยู่ห่างพ้นตัวเป็นอันขาด มันจะทำอะไรนายหญิงอย่างที่มันต้องการไม่ได้ จำคำแงซายไว้ สิ่งสุดท้ายที่มันจะพยายามกระทำก็คือ สะกดจิตให้นายหญิงถอดพระเครื่องรางประจำตัวออก จงคุมสติและระมัดระวังในข้อนี้ให้มั่นก็แล้วกัน”

“แล้วตอนนี้ ฉันก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะถามเธอเลยใช่ไหม ว่าพี่ทั้งสองคนของฉันอยู่ที่ไหน รพินทร์อยู่ที่ไหน แต่ละฝ่ายเป็นอย่างไรบ้างขณะนี้ รวมทั้งเจ้าด้วนที่หายสาบสูญไปด้วย”

“ครับผม นายหญิงไม่มีสิทธิ์จริงๆ เพราะถามแล้วผมก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้คำตอบได้ อีกประการหนึ่ง ที่นายหญิงต้องการจะทราบมาโดยตลอดก็คือ นายหญิงจะตามผู้กองพบไหม ที่ใด เมื่อไหร่ ไม่มีใครจะบอกนายหญิงได้ทั้งสิ้น นอกจากอนาคตที่จะคลี่คลายออกไปเองเท่านั้น”

“เอาละ ฉันจะพยายามเข้าใจเธอ แต่ฉันอยากจะรู้อดีตกาลของฉัน พอมีทางบ้างไหม”

“ก็แปลว่านายหญิงยังไม่ยอมเชื่อมันตรัย ที่นำความมาเล่าให้ฟัง”

“มันเคลือบแคลงเหลือเกิน”

“ในข้อไหน?”

“ทุกข้อไปนั่นแหละ และโดยเฉพาะ...เรื่องระหว่างฉันกับอัคนีรุทร์ ถ้าฉันคือ จิตรางคนางค์จริงอย่างที่มันอ้าง”

“ก็ไม่เห็นจะยากอะไร นายหญิงสามารถดูเห็นได้ด้วยตนเองอยู่แล้ว”

“ดูเห็น? ฉันจะเห็นย้อนหลังไปได้ยังไงกัน ฉันไม่ใช่นางแม่มดมีฤทธิ์นี่”

“แต่บุญบารมีเก่าของนายหญิง และบัดนี้ บารมีนั้นก็มาถึงตามกาลเวลาแล้ว ใช้บารมีแห่งฌานนั้น มองอดีตย้อนหลังของตนเองเถิด และจะมองเห็นได้ง่ายกว่ามองอนาคต คนที่จะมองอนาคตได้ต้องชั้นพระอริยเจ้า แต่นายหญิงยังไปไม่ได้ถึงขั้นนั้นหรอก”

“ไหนลองบอกซิว่าฉันจะต้องทำยังไง ถึงจะมองย้อนอดีตของตัวเองเห็น”

“สงบจิต เข้าสมาธิ ผ่อนลมปราณให้สม่ำเสมอ ไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นมานั่งให้เมื่อย จงนอนราบอยู่ในลักษณะนั้นแหละ ลืมทกสิ่งทกอย่างเสียให้หมด เพ่งดวงจิตไปเฉพาะที่องค์มหาฤาษีโกฑัญญะที่นายหญิงเคยเห็นท่านมาแล้ว ภาวนาประโยคว่า ‘โกฑัญโญปิฏฐิภาคัสมิง’ ไปเรื่อย แล้วนายหญิงก็จะได้เห็นเอง รู้เองและเข้าใจเองในอดีตชาติที่ย้อนหลังไปเรื่อยๆ เหมือนเปิดอัลบั้มดูภาพเก่าๆ ถ้ายังไม่พบภาพที่ต้องการ อย่าหยุดอยู่เพียงแค่นั้น ค้นลึกลงไปเรื่อยๆ...เข้าใจที่แงซายบอกนี้หรือไม่”

ดารินเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้าช้าๆ

“เอาละ ฉันเข้าใจแล้ว แต่ถ้าใครจะให้ฉันมีกำลังใจพอที่จะเข้าสมาธิภาวนา เพื่อดูลึกลงไปในอดีตของตัวเองได้ เธอปรากฏตัวออกมาให้ฉันเห็นหน่อยได้ไหม แม้จะเป็นเพียงภาพมายาลวงตาก็ตาม”

“นายหญิงต้องการเห็นใคร จักราช หรือแงซาย?”

“จักราช ไม่มีความหมายอะไรกับฉันมากนักหรอก แต่แงซายนั้นมีมากเหลือเกิน ฉันต้องการเห็นแงซาย”

“ถ้าเช่นนั้นลืมตาขึ้นซิ แงซายนั่งอยู่บนก้อนหินตรงหน้าของนายหญิง ณ บัดนี้แล้ว!”

หล่อนค่อยๆ หรี่เปลือกตาขึ้นทีละน้อย

แท่นหิน ที่มันตรัยนั่งอยู่เมื่อสักครู่นี้ ปรากฏภาพของเจ้าอดีตคนรับใช้ประจำตัวของหล่อนขึ้นแทน กางเกงดำครึ่งแข้ง เสื้อดำแบบกะเหรี่ยง และผ้าแถบสีแดงคาดศีรษะ บนตักคือไรเฟิลคานเหวี่ยงโบราณ .44/40 ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนไปจากที่หล่อนเคยเห็นจนคุ้นตา

ไฟในกองสว่างพอสมควร ทำให้ภาพนั้นชัดเจนในคลองจักษุของหล่อนยิ่งนัก จนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นภาพมายาที่หล่อนคิดวาดขึ้นเอง เพราะเห็นตำตาอยู่ระยะแค่ 2 วานี่เอง ซ้ำยังประหลาดขึ้นไปอีก ในกรณีที่หล่อนหลับตาสนิทลงเรียบร้อย ก็กลายเป็นความมืดมองไม่เห็นอะไร พอเปิดแย้มเปลือกตาก็มองเห็น

ดารินลืมตาสว่างโพลงเต็มที่อีกครั้ง คราวนี้เห็นแม้กระทั่งรอยยิ้มสว่างจ้า จนไรฟันขาวสะอาดปรากฏ หล่อนขยับตัว แต่แงซายยกมือขึ้นห้าม

“นอนอยู่อย่างนั้นแหละนายหญิง ถึงนายหญิงจะลุกขึ้นมาก็ไม่มีประโยชน์อะไร จะมาจับต้องแตะกายของแงซายก็ไม่ได้ ไอ้ผีดิบมันตรัยเสียอีก มันยังมีซากอันเป็นวัตถุให้นายหญิงสัมผัสแตะต้องได้ แต่แงซายไม่มี ที่นายหญิงเห็นอยู่นี่ เป็นเพียงพลังงานจากกระแสคลื่น ดวงจิตที่รวมตัวกันเข้ามา และจอรับภาพในแก้วตาของนายหญิงสามารถจะรับภาพได้เท่านั้น นายหญิงต้องการเห็นแงซาย แงซายก็มาปรากฏให้เห็นแล้ว”

“ฉันดีใจจนบอกไม่ถูกแล้ว ที่ได้เห็นเธอชัดตาถึงขนาดนี้ ทำไมเธอจะคงสภาพให้ฉันได้เห็น และเป็นเพื่อนอยู่กับฉันเหมือนเมื่อสมัยก่อนนี้ตลอดไปไม่ได้หรือ”

แงซายสั่นศีรษะเชื่องช้า คงยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

“บางขณะ บางโอกาสเท่านั้น และมันก็ไม่ง่ายนัก ต้องอาศัยกาลเวลาที่ประจวบเหมาะพอดีด้วย เราจะไม่มีเวลาคุยกันมากนัก จงใช้เวลาของนายหญิงให้เป็นประโยชน์เถิด ดีกว่า

จะคุยกับแงซาย ผู้ไม่อาจให้ความกระจ่างใดๆ แก่นายหญิงได้เกินขอบเขต เมื่อขอให้แงซายปรากฏภาพให้เห็น แงซายก็ปรากฏให้ได้เห็นแล้ว เพื่อความอุ่นใจของนายหญิงในคืนอันแสนเปลี่ยวนี้ เหมือนสมัยที่เราเคยเดินป่าและแงซายเป็นผู้รับใช้ในครั้งนั้น”

“จะไม่อนุญาตให้ฉันคุยอะไรกับเธอมั่งเลยหรือ แม้แต่ในเรื่องส่วนตัวของเธอเอง?”

“สักวันหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็ว เราอาจได้พบ ‘ตัวจริง’ ซึ่งกันและกัน และเมื่อนั้นเราคงมีเวลาได้สนทนากันมาก แต่ไม่ใช่เวลานี้”

“ถ้างั้นสัญญามาก่อน”

“สัญญา? อะไร?”

“ตลอดเวลาที่ฉันสำรวมจิตเข้าสมาธิ และตลอดคืนก่อนตะวันขึ้น จงอยู่ใกล้ๆ ฉันอย่าไปไหน คอยคุมดวงจิตฉันไว้ด้วย โดยไม่ให้เตลิดออกนอกทาง หรือมีช่องว่างที่จะให้อะไรเข้ามาสิงแทรกแซงได้ ฉันกลัวว่ามันตรัยหรือวิญญาณชั่วร้ายอื่นๆ จะถือโอกาสนี้เข้ามาครอบงำฉัน และสิ่งที่ฉันอาจจะเห็นนั้น กลายเป็นภาพลวงตาที่ถูกสิ่งอื่นบันดาลขึ้น หาใช่ความจริงในอดีตของตัวเองไม่”

แงซายก้มศีรษะลง

“นายหญิงของแงซาย ยังรอบคอบรัดกุมอยู่เหมือนเดิมตกลงครับผม! แงซายจะช่วยคุมดวงจิต และอินทรีย์หยาบของนายหญิงไว้ตลอดเวลา ไม่ให้สิ่งใดมันกล้ำกรายลุกล้ำเข้ามาได้เลย...แต่ถ้าเข้าสมาธิแล้ว นายหญิงมองไม่เห็นอะไร ก็อย่ามา

โทษกันก็แล้วกัน คิดเสียว่าฌานบารมีของนายหญิงเองยังไม่ถึง เพราะมันก็ไม่แน่เหมือนกันคนเราเมื่อหลับตาลงแล้ว บางทีก็นอนหลับไปเลย แล้วก็ฝันอะไรเลอะเทอะออกนอกล่นอกทางไม่เป็นสาระ”

หล่อนหัวเราะ

“เธอยังมีอารมณ์ขัน และน่ารักอยู่เหมือนเดิมนะเจ้าน้องชาย!”

“ก็มัวแต่หลอกชวนคุยอยู่นี่เองแหละพี่สาว อย่างนี้จะไปเอาสมาธิตั้งจิตสงบลงได้ยังไง”

“เธอต้องไม่สะกดจิตฉัน แสร้งบันดาลให้ฉันมองเห็นอะไรที่เป็นความเท็จออกไปนะ ไม่ว่าสิ่งที่เห็นนั้นจะเป็นสิ่งสวยงามหรือน่าเกลียดน่ากลัวสลดรัญจวนใจอย่างไร”

“ไม่หรอกครับ...จะไม่มีเจตนาประสงค์ร้ายของสิ่งใดทั้งสิ้นเข้าไปมีอำนาจครอบงำนายหญิงได้เลย ตราบใดที่พระอรหันตเจ้าทั้งหลายประทับทรงอยู่รอบกายนายหญิงในขณะนี้”

“เอาละนะ ฉันจะพยายามทำตามที่เธอแนะนำมา...แต่บางทีฉันอาจหลับสนิทไปเลยก็ได้”

“ถ้านายหลับไปเสียได้เลยก็ยิ่งเป็นการดี”

เป็นเสียงตอบมาประโยคสุดท้าย แล้วหลังจากนั้น หล่อนก็ไม่ได้ยินอะไรอีก **ดวงตาทั้งคู่หลับสนิทลง มือยังคงประสานวางอยู่บนทรวงอก กำหนดจิตจมดิ่งลงสู่ภวังค์ลึก ปล่อยสมองให้ว่างเปล่า ตัดความรู้สึกนึกคิดทั้งปวงออกไปหมดสิ้น ไม่สำเหนียกยินยล หรือสัมผสกับสิ่งแวดล้อมรอบกายอยู่ในขณะนี้โดยสิ้นเชิง...**

โดยการนำรุดหน้า แสวงหาร่อยรอยไปอย่างถี่ถ้วน และระมัดระวังของครูพรานหนานอินกับคะหยิ่น คณะของเชษฐา ทั้งหมดบ่ายหน้าลงไปตามแนวกระแสน้ำที่พัดผ่าน ลงไปสู่ป่าเบื้องล่าง ซึ่งรัศมีของมันแลดูกว้างใหญ่ไพศาลเหลือประมาณ เหมือนแม่น้ำอันเชี่ยวกรากทั้งสายที่พัดผ่านไป

หนทางนั้นนำลงไปสู่เบื้องต่ำ ที่เริ่มจะทึบขึ้นเป็นลำดับ พยานหลักฐานที่เห็นอยู่ก็คือ ไม้ไล่ขนาดย่อมอันไม่อยู่ในฐานะจะต้านกับสายน้ำที่พุ่งลงมาอย่างรุนแรงนั้น ล้มอยู่เกะกะระเนระนาดไปหมด บางต้นถึงกับถอนรากถอนโคนทั้งยวง และพื้นที่ก็ยังเปียกและชุ่มชื้นไปหมด

การพบหีบเวชภัณฑ์ที่ทุกคนเห็นติดตัวดาริน หลุดลอยหายวับไปกับตาในขณะที่เกิดมหาอุทกภัยอย่างฉับพลันเมื่อคืนนี้ ขึ้นไปติดค้างอยู่บนซุ้มเถาวัลย์สูง และต่างก็ไต่ขึ้นไปนำลงมาได้ ยังพอมีความหวังเหลืออยู่บ้างว่าน้องสาวคนเล็กของคณะจะต้องถูกกระแสน้ำพัดปลิวละลิ่วต่อไปในเส้นทางสายนี้อย่างแน่นอน เพียงแต่ว่า จะถูกนำลอยไปถึงไหนที่ใด และได้รับอันตรายอย่างใดหรือไม่เท่านั้น ซึ่งในข้อหลังนี้ทุกคนไม่กล้าคิด ไม่กล้าที่จะพูดออกมา เพราะก็เห็นอยู่แล้วว่า โดยความรุนแรงของสายน้ำที่เผชิญกันเมื่อคืน ตลอดจนร่องรอยเส้นทางผ่านของมันดังเช่นที่ได้ตรวจพบกันมาตามลำดับนั้น หากร่างน้อย ๆ บอบบางของมนุษย์สักคนหนึ่งที่ปลิวไปกับความเชี่ยวกรากของมันกระทบเข้ากับแก่งแง่หินหรือต้นไม้ ก็จะต้องแหลกเละชนิดจำซากไม่ได้ทีเดียว

เว้นไว้ประการเดียวเท่านั้น ที่เหลือเป็นความหวังหนึ่ง

ในหมื่นคือมีปาฏิหาริย์อะไรเข้ามาช่วยโอบอุ้มเกื้อหนุนไว้ โดยมิให้ร่างกายของหล่อนระหว่างที่ลอยปลิวตามน้ำไปกระทบเข้ากับสิ่งกีดขวาง รวมทั้งต้องไม่จมอยู่ใต้ผิวน้ำขณะที่โกรกเทลงมานั้นด้วย

อากาศชื้นอับ แสงตะวันที่ส่องลอดกิ่งใบไม้มา เห็นได้เพียงแค่จุดดวงที่ปรากฏอยู่เป็นหย่อมๆ เท่านั้น ทั้งหนานอินและคะหยิ่นใช้ความสามารถของความเป็น 'ลูกป่า' โดยกำเนิดอย่างเต็มที่ แม้แต่อนุชาเอง ก็ยังไม่อาจที่จะเป็นฝ่ายนำหรือแบ่งแยกกันออกทางด้านอื่นใดได้ นอกจากตามหลังบุคคลทั้งสองไปชนิดรวมกลุ่ม

เวลาผ่านไปตามลำดับ ความกระวนกระวายใจร้อนรุ่มก็เพิ่มขึ้นในจิตใจของทุกคนเป็นลำดับเช่นกันแม้กระทั่งพวกลูกหาบอีก 15 ชีวิต ที่ร่วมทางมาด้วยกันทั้งหมด คะหยิ่นและหนานอินนั้น มีการพูดจาหารือซุบซิบกันอยู่ตลอดเวลา ตรวจไปทั้งตามบริเวณพื้นที่ลาดต่ำลงไปเรื่อยๆ พร้อมๆ กันก็ตรวจสูงขึ้นไปยังระดับของต้นไม้และพงเถาวัลย์ บางขณะก็แยกกันออกไปคนละด้านเหมือนจะแบ่งพื้นที่หาร่องรอย แต่ก็จะอยู่ในรัศมีสามารถมองเห็นกันได้

ทุกคนเหน็ดเหนื่อยและอยู่ในภาวะเครียด จนแทบจะไม่ได้พูดจาคำใดกันเลย การเดินตามแนวกระแสน้ำพัดเมื่อคืนเป็นเส้นทางเดินที่ลำบากยากยิ่ง ไหนจะลื่นต้องระวังตัวกันแจไหนจะชันในบางพื้นที่อันต้องค่อยๆ พยุงกายไต่กันลงไป และไหนทิศทางจะมุ่งลงไปสู่ความรกทึบ ซึ่งในเวลาปกติ หาก

สามารถเลือกเส้นทางเดินอย่างอื่นได้ นักเดินดงทุกคน ต่อให้เชี่ยวชาญชำนาญไพรสักขนาดไหนก็ย่อมจะต้องหาทางหลีกเลี่ยง

แต่ในภาวะเช่นนี้ คณะของเชษฐาผู้กำลังติดตามหาตัวน้องสาวหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ถ้ายังปรารถนาที่จะได้ตัวของหล่อนหรือแม้แต่ซากศพคืน มิฉะนั้นก็จะแปลว่า ดาริน วราฤทธิ์ จะสาบสูญไปเลย

ไม่เพียงแต่หนานอินหรือคะหยิ่นเท่านั้น แม้อนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และพวกลูกหาบทุกคน ขณะที่สาวรอยตามคนทั้งสองไป ก็ใช้สายตาและประสาทสัมผัสตรวจสอบสิ่งแวดล้อมรอบตัวทุกขณะที่ผ่านไป โดยไม่ยอมให้สิ่งใดรอดพ้นสายตาข้อสังเกตไปได้

แนวทางที่เคยเลียบคู่ขนานกับเส้นทางน้ำตก บัดนี้เบนแยกออกไปทางด้านขวามากขึ้นทุกที เพราะหลักฐานของสายน้ำที่พัดอู้แยกห่างออกไป โดยสอบได้จากโคนต้นไม้และพุ่มพงที่มีร่อยลูระเนน มนอยูกบทศทางททานบเบองบนแตก วาจะเทนาให้ทะลักไปทางด้านไหนเป็นสำคัญ

ขั้นชั่วโมงที่ 3 และบ่ายลงเต็มที่แล้ว ยังไม่มีวี่แววใด ๆ ทั้งสิ้น และจุดที่กำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ ก็ห่างจากตำแหน่งที่ค้นพบหีบเวชภัณฑ์ของดารินออกมามาก ไกลลิบลับ ทิศทางภูมิประเทศก็นำลงสู่พื้นที่ต่ำลงไปเรื่อย ๆ ดูเหมือนแทบจะไม่มีที่สิ้นสุด สิงสาราสัตว์แม้แต่นกสักตัวก็ไม่ปรากฏเงาให้เห็น ตามหนทางที่บุกบั่นกันลงมาเพราะพวกมันเอง ถ้าแม้ว่ายังมีอยู่บ้าง

ในบริเวณป่าทึบแห่งนี้ก็คงพลอยถูกกระแสน้ำพัดกระจัดกระจายกันไปหมด สภาพของน้ำป่าที่กระโจนพุ่งลงมาจากยอดเขาสูงเมื่อใกล้ร่ง เมื่อคืนที่ผ่านมาราวกับโลกแถบนั้นจะถล่มทลายลง ฉะนั้น ถ้าจะพอมีเหลืออยู่บ้าง ก็ประเภทสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดสะเทินน้ำสะเทินบกเท่านั้น

เบื้องหน้า ต่ำลงไป คณะที่เคลื่อนตามมาเบื้องหลังจะเห็นครูพรานหนานอินโบกมือเป็นสัญญาณ ชี้แนวทางให้ทราบว่า กระแสน้ำส่วนใหญ่พุ่งเบนไปทางไหน และตัวแกเองกับคะหยิ่นก็บ่ายหน้านำไปทางนั้น นับตั้งแต่จุดนัดพบรอคอยพวกลูกหาบให้ลงมาสมทบ พร้อมหน้ากันเสียก่อน แล้วจึงเริ่มยกขบวนออกติดตามมาทั้งหมด ยังไม่มีการหยุดพักอีกเลย

ระยะประมาณ 40 เมตร ที่พอจะเห็นภาพเบื้องหน้าในแนวเส้นตรงได้ เพราะสภาพของป่าเริ่มจะโปร่งโล่งขึ้นทั้งหมด เห็นหนานอินกับคะหยิ่น ลงนั่งอย่บนก้อนหินก้อนหนึ่ง เหมือนจะหมดแรงพักเหนื่อย หรือมิฉะนั้นก็รอคอยพรรคพวก

อนุชาวิทยุถามลงไปทันที

“ว่ายังไง ลุงอิน ไม่มีวี่แววอะไรบ้างเลยรึ?”

“ยังไม่พบอะไร พรานชด...”

เสียงแกตอบหอบ ๆ ขึ้นมาทางวิทยุเช่นกัน

“แต่ระดับน้ำที่พัดท่วมสูงมาตลอด เริ่มมีระดับต่ำลงแล้ว ดูจากบริเวณที่มันพัดผ่านโคนไม้และก้อนหิน แปลว่าน้ำมันเริ่มอ่อนกำลังลงแล้วไหลกระจายกว้างออกไปอีก หนานอินเชื่อว่า

ตาจมีพื้นราบโล่งอยู่ข้างหน้าไม่ไกลนัก ถ้ามีที่ราบโล่งจริง และน้ำแผ่กระจายไหลกว้างออกไป เราจะหารอยได้สะดวกกว่านี้”

“รออยู่ตรงนั้นก่อนทั้งสองคน พวกเราจะตามลงไปเดี๋ยวนี้”

อดีตพรานชดสั่ง แล้วหันมาทางพี่ชายและเพื่อน บอกเครียดๆ ว่า

“น้ำที่พัดบ่าลงมาเหมือนเทลงจากกระบอก เริ่มอ่อนกำลังลงตรงบริเวณนี้แล้วครับ ถ้ามีที่ราบอยู่หลังป่าทึบนี่ดักขวางอยู่ และถ้ามีเนินสูงคอยสกัดเป็นนำนบไว้อีกทีหนึ่ง ความหวังของเราก็มีเพิ่มขึ้น”

“เธอแน่ใจหรือว่า ตลอดระยะทางยาวไกลที่เราติดตามลงมานี่ เราจะไม่เดินผ่านบริเวณที่ร่างของน้อยอาจไปขัดติดอยู่กับคาคบ หรือซอกหินตำแหน่งหนึ่งตำแหน่งใดเสียก่อน”

เชษฐาถามแผ่วต่ำ ซ่อนความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้สีหน้าสงบขรึมของเขา

“ผมแน่ใจว่าไม่เป็นอย่างที่พี่ใหญ่คิดครับ ถึงไม่เชื่อสายตาผมก็ขอให้เชื่อสายตาของลุงอินกับคะหยิ่นเถิด สองคนนั่นจะต้องรู้ดี”

ไชยยันต์นั้นเงียบกริบ ไม่พูดคำใดมา 2 ชั่วโมงเต็มๆ แล้ว เขาเพียงแต่คิดอยู่ในใจว่า ถ้าหากพบดาริน วราฤทธิ์ แม้แต่จะพบศพก็ตาม ก็ต้องถือว่าดีที่สุดแล้ว สำหรับการติดตามในวันนี้ ทว่าเขาก็ไม่กล้าที่จะเอ่ยวาจาชนิดนั้นออกมา นอกจากพึมพำว่า

“ไอ้ผีดิบมันตรัยเล่นงานพวกเราในครั้งนี้ เจ็บแสบที่สุด

ชนิดไม่เคยมีครั้งใดเหมือน มันเอาเราครบหมดทุกอย่าง ไม่ว่าเล่ห์กลมนต์คาถา”

“เป็นทีของมันแล้ว อย่าให้ถึงทีของเราบ้างก็แล้วกัน”

เชษฐาตอบ ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่กำลังจะย้อยเข้าตา ฉุดแขนไชยยันต์ให้เดินคู่ลงไปด้วยกัน ตามหลังอนุชาที่เร่งฝีเท้านำลงไปก่อนแล้ว ส่วนพวกลูกหาบที่แบกสัมภาระข้าวของตามหลังมาด้วยใกล้ๆ ก็เคลื่อนตามติดๆ ทุกคนมีสีหน้าหมองคล้ำปริวิตกเห็นชัด

บริเวณที่หนานอินและคะหยิ่นนั่งคอยอยู่ก่อนแล้ว เป็นที่โล่งพอสมควร ท่ามกลางหมู่พญาไม้ใหญ่และพุ่มพงที่แวดล้อมอยู่ และก็จริงดังที่แกวิทยุบอกขึ้นมา ทั้งเชษฐา ไชยยันต์และอนุชาเพิ่งจะสังเกตเห็นระดับของน้ำที่มีร่องรอยพัดผ่าน ซึ่งแต่แรกนั้นมีระดับสูงเกินพื้นดินขึ้นไปกว่า 10 ฟุต บัดนี้ระดับของมันสูงเพียง 3-4 ฟุตเท่านั้น แสดงว่าอ่อนกำลังลงมากแล้วและคงจะแยกแผ่กระจายออกไปในรัศมีกว้างไกล

ทุกคนพักขาอันปวดล้ากันชั่วขณะ ดื่มน้ำและนั่งรวมกลุ่มกันอยู่บริเวณนั้น อนุชาเข้าไปนั่งพูดอะไรตามลำพังกับพรานเฒ่าคู่ใจของเขา ไชยยันต์นั้นทิ้งกายลงนั่งข้างๆ เชษฐา แล้วควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นตัวแรกของระยะเดินทางอันยาวนาน เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ใจจริงของแกมีความเห็นยังไง เชษฐา?”

อีกฝ่ายฝืนยิ้ม ลอบถอนใจ

“บอกไม่ถูกเหมือนกัน สมองของฉันตอนนี้ตันไปหมดแกล่ะ?”

“เรามาคิดคำนวณด ระหว่างปริมาณของน้ำมหึมาไม่รู้สักกี่ล้านคิวบิคเมตรที่เทใส่กระบาลพวกเราเมื่อใกล้รุ่งที่แล้ว กับร่างกายของน้อย มันก็เหมือนกับว่าน้อยนั้นเป็นเพียงเศษผงชิ้นเล็กๆ เท่านั้นท่ามกลางสายน้ำอันมากมายเหล่านั้น และเมื่อเทียบกับเส้นทางไหลบ่าของมัน ที่เราเดินติดตามกันมาแทบตลอดทั้งวันนี้ ฉันว่า งมเข็มในมหาสมุทรมีสภาพอย่างไร การติดตามหาตัวน้อยมันก็คงไม่ห่างกันนักหรอก”

“แต่เราก็ไม่มีทางเลือกอื่นใดที่ดีกว่านี้ไม่ใช่หรือ”

ตาของไชยยันต์มองเหม่อไปยังอนุชาและหนานอิน ที่กำลังนั่งหารือเอาหัวชนกันอยู่

“บ่าวนายคู่นั้นดูเขามีความหวังหรือความเชื่อมั่นเหลือเกินแกคิดอย่างนั้นไหม?”

“หนานอิน มีสัญชาตญาณพิเศษประจำตัวของแกคล้ายๆ วพินทร์เหมือนกัน ส่วนกลางเราต้องยอมรับว่าเขาเป็น ‘เจ้าป่า’ คนหนึ่งในอดีต ถึงไม่มีความหวังใดๆ เหลืออยู่อีก เราก็ต้องมอบความไว้วางใจให้แก่เขาทั้งคู่ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในการเดินทางครั้งนี้ เราฝากไว้กับเขาทั้งสองหมดสิ้นแล้ว”

ไชยยันต์ หันไปสะกิดสีข้างของคะหยิ่น ผู้นั่งนิ่งเหมือนจะไตร่ตรองอะไรอยู่

“เจ้าคิดยังไง คะหยิ่น?”

เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง หันหน้ามาทางไชยยันต์ แล้วเสียงห้าวจากลำคอใหญ่โตของมันก็ดังออกมาว่า

“คะหยิ่นคิดว่า วันนี้ไม่พบนายหญิง พรุ่งนี้ก็ต้องพบ ถ้าพรุ่งนี้ไม่พบ มะรืนก็พบ’”

คำตอบนั้น ถ้าเป็นเวลาปกติ ไชยยันต์คงจะถีบเข้าให้แล้ว แต่ในภาวะเช่นนี้ทำให้เขานิ่งซึมไปอีก

แล้วอนุชาผู้นั่งอยู่กับหนานอิน ก็ร้องบอกมาทางพี่ชายและเพื่อนว่า

“เราจะนั่งพักกันตรงนี้สักเดี๋ยวเดียวครับ แล้วจะออกเดินทางต่ออีกทันที ลุงอินแน่ใจว่าจะต้องพบที่ราบโล่งไม่ห่างจากดงทึบนี่นัก”

“ตกลง พัก 10 นาที...”

ท่านหัวหน้าคณะตอบแล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“เรามีเวลาอีกไม่มากนัก ก่อนค่ำ เหลือแค่ 2 ชั่วโมงเท่านั้น”

กล่าวจบ เชษฐาก็พยุงกายขึ้นยืนอย่างเมื่อยขบ ปวดล้าไปหมดทั้งสองขา เพราะการเดินลงที่ลาดต่ำมาตลอดทั้งวัน เดินอ้อมไปทางหลังก้อนหินที่พักพิงกันมาอยู่ 2 ก้อน ลักษณะประหลาด เหนือบริเวณที่คะหยิ่นนั่งอยู่ ตั้งใจจะไปเบา พอเขาเดินลับสายตาพรรคพวกบังเหลี่ยมหินเข้าไปเท่านั้น ยังไม่ทันจะรูดซิปกางเกง ก็ต้องชะงักกึกแทบผงะหลัง

งูเห่าตัวหนึ่ง เกล็ดดำเป็นมันละเลื่อม ลำตัวขนาดข้อมือเด็ก ยาวประมาณ 1 วา เลื้อยปราดออกมาจากโพรงหินก้อนนั้น แล้วตวัดลำตัว ชูคอแผ่แม่เบี้ยขวางหน้าเขาไว้ ระยะห่างออกไปแค่ 1 วาเท่านั้น!

ด้วยสัญชาตญาณและความตกใจ อดีตท่านทูตทหารบกผู้ไม่ได้มีอะไรติดตัวอยู่ในขณะนี้เลย นอกจากปืนสั้นซึ่งอยู่ในซองข้างเอวตวัดมือไปที่ด้ามปืนทันที แต่บางสิ่งบางอย่าง ก็มาทำให้เขาต้องสะดุดชะงักไปอีก ไม่ชักปืนออกจากซอง เพียงแต่มือแตะด้ามค้างอยู่เช่นนั้นพยายามจ้องมองดูมันและแผ่เมตตาจิตให้

เพียงแค่อึดใจเดียว เจ้าอสรพิษร้ายชนิดเดียวกัน และขนาดเท่ากันราวกับฝาแฝดอีกตัวหนึ่ง ผิดกันแต่ตรงที่เกล็ดของมันเป็นสีน้ำตาล ก็เลื้อยปราดสวนออกมาจากซอกหินฝั่งตรงข้าม ชูคอร่อนร่าเช่นกัน **มันตรงเข้าใส่เจ้าสีดำที่แผ่พังพานอยู่ก่อนแล้ว และพุ่งเข้าฉกกัดต่อสู้กันในทันที ต่างฝ่ายต่างฉกกัดซึ่งกันและกันเป็นพัลวัน พลิกดิ้นตัวตวัดท่อนหางหงายคว่ำ ม้วนตัวพันกันอยู่ไปมาอย่างดุเดือด**

เชษฐาถอยหลังมาหนึ่งก้าว จ้องตะลึง ลืมปวดเบาไปหมดสิ้น

อสรพิษขนาดกำลังไวด้วยกันทั้งคู่ รัดพันต่อสู้กันอยู่เช่นนั้นอย่างรวดเร็วแทบจะดูไม่ทัน เป็นที่น่าประหลาด แล้วพริบตาเดียวก็ต่างสามารถสะบัดตัวแยกห่างออกจากกันได้ โดยหัวของอีกฝ่ายหันไปทางด้านหางของอีกฝ่ายหนึ่ง

เสี้ยววินาทีต่อมานั่นเอง เจ้าตัวสีดำก็พุ่งตัวอ้าปากกว้างเข้างับขยอกส่วนปลายหางของตัวสีน้ำตาลไว้แน่น ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันกับตัวที่ถูกงับหางไว้ก่อนก็แว้งกลับ งับเอาหางของตัว

สีดำไว้เช่นกันอย่างไม่ยอมลดละ กลายสภาพเป็นลักษณะวงกลมกัดติดกันอยู่เช่นนั้น พลิกหงายท้องขาวขึ้นทั้งสองตัว แล้วก็พลิกกลับมาอยู่ในสภาพเดิมอีก

และแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็ขยอกกินจากทางด้านหาง ซึ่งเข้าไปอยู่ในปากของแต่ละฝ่าย โดยค่อยๆ ขยับกลืนลึกเข้าไปทีละน้อย ทุกๆ ครั้งที่มันขยอก ลำตัวของแต่ละฝ่ายจะถูกกลืนหายเข้าไปในปากที่อ้ากว้าง ประมาณครั้งละ 1 นิ้ว เป็นการขมวดรัดวงกลมนั้นให้ค่อยๆ แคบเข้ามาทุกขณะ

เชษฐา วราฤทธิ์ ยืนตัวแข็งทื่อ ดวงตาทั้งคู่เบิกโพลง รู้สึกขนลุกชันขึ้นทั้งกาย ภาพนี้เป็นภาพที่เขามองเห็นในความฝันที่ผ่านมาแท้ๆ ขณะม่อยหลับไปเมื่อใกล้สว่าง!

ระหว่างที่งูเห่าทั้งสองตัวกำลังขยอกกลืนหางกันและกันอยู่นั้น สติสัมปชัญญะที่ห่างตัวไปชั่วขณะก็กลับคืนในทันที ท่านหัวหน้าคณะยกวิทยุในมือขึ้น กดคีย์ และพยายามพูดด้วยเสียงที่บังคับความตื่นเต้นขีดสุดนั้นไว้

“เรียกทุกคน เรียกทุกคน! เข้ามาที่หลังก้อนหินตรงที่ฉันยืนอยู่นี่เร็ว แต่ขอให้เข้ามาอย่างเบาที่สุด และอย่างสงบที่สุด อย่าพรวดพราดหรือเอะอะโวยวายใดๆ ทั้งสิ้น!”

มีเสียงการไหวตัว เคลื่อนไหวอย่างสับสนเร่งด่วนเบื้องหลังเขา แล้วชั่วอึดใจเดียว พรรคพวกทั้งหลายซึ่งเขายังไม่ได้หันไปดูว่ามีใครบ้างก็พรูกันเข้ามายังที่เขา แม้จะพยายามไม่ให้กระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น เสียงฝีเท้าของคนเหล่านั้นก็ยังพึ่บพั่บไปหมด

ทุกคนมองเห็นในสิ่งที่เชษฐาจ้องตาเขม็งอยู่ในขณะนี้

พร้อมกันทั้งหมด ไชยยันต์อ้าปากจะร้องอุทานอะไรออกมา แต่ก็อ้าค้าง เพราะอนุชาซึ่งรวดเร็วกว่า ใช้ฝ่ามืออุดปากเพื่อนไว้ทันก่อนจะโวยวายออกมา กระซิบเร็วปรื๋อ

"เงียบ! นิ่ง! ไชยยันต์"

ทั้งหมดที่ตามกันเข้ามา เหมือนถูกสะกดกันไปหมดในภาพที่เห็น หนานอินนั้น บัดนี้ทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิและพนมมือไว้แค่อก หลับตานิ่ง ครูพรานเริ่มบริกรรมแล้ว ในขณะที่วงกลมของงูกินหางกันและกันคู่นั้น กำลังพลิกม้วนอยู่ไปมา แต่ก็ไม่สามารถจะหลุดออกจากกันได้ มีแต่จะเขม็งเกลียวรัดวงแคบเข้าไปทุกขณะ ในลักษณะที่ต่างฝ่ายต่างขยอกกลืนหางของอีกฝ่ายลึกเข้าไปทุกที...

ในความตะลึงแลปรากฏการณ์พิสดาร ที่เด่นชัดอยู่กับพื้นเบื้องหน้า เชษฐาบัดนี้เริ่มสำรวมสติได้แล้ว เขาหันไปทางน้องชายและเพื่อน พร้อมทั้งจับแขนบุคคลทั้งสองบีบแน่นเหมือนจะเตือนให้รู้ว่า**สิ่งที่เห็นอยู่นี่แหละ คือสิ่งที่ค้นหากันอยู่ และมันได้มาปรากฏให้เห็นต่อหน้าต่อตาอย่างไม่คาดฝันแล้ว**

ทั้งอนุชาและไชยยันต์หันมาจ้องหน้าเขา แล้วพากันเงียบกริบ สำหรับไชยยันต์นั้น ใบหน้าแดงก่ำไปด้วยความตื่นเต้นปีติ พยักหน้าลงนิดหนึ่ง เป็นการยอมรับรู้ ส่วนอนุชากัดริมฝีปากแน่น หันไปจ้องภาพนั้นอีกครั้ง พร้อมทั้งยกมือขยี้ตาเหมือนจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง

นายช้วนและพวกลูกหาบทั้งหลาย ที่เข้ามายืนมุงดูกันอยู่ด้วยความแปลกใจเบื้องหลัง ไม่ทราบความนัยอะไรมาก่อน ต่างพากันอยู่ในอาการแปลกใจกันทั่วหน้า แต่พวกนั้นก็ฉลาดพอสมควร ที่เห็นฝ่ายนายจ้างทุกคนสงบนิ่งสำรวมกันทั้งหมด มิหนำซ้ำครูพรานผู้เฒ่ายังลงนั่งพนมมือบริกรรมต่อสิ่งที่เห็นอยู่นี้ จึงพากันยืนนิ่งจ้องมองเฉยๆอยู่ ท่านหัวหน้าคณะ ทำสัญญาณกับลูกหาบทั้ง 15 คน รวมทั้งคะหยิ่น ไม่ให้ส่งเสียงเอะอะหรือกระทำการอันใดที่กระโตกระตากขึ้น แล้วโบกมือลงช้าๆเป็นการสั่งด้วยภาษาใบ้ให้ทุกคนนั่งลง ทั้งหมดจึงพากันค่อยๆหย่อนกายลงนั่งยองๆ กับพื้น

ตัวเชษฐาเอง รวมทั้งอนุชาและไชยยันต์ บัดนี้ก็ลงนั่งราบลงแล้วและโดยมิได้นัดหมายหรือกล่าวคำใดแก่กันเลย ทั้งสามขนลุกชันอยู่เป็นระลอก จากปรากฏการณ์ที่เห็น เพราะต่างยังจำได้ดีถึงข้อความบอกเล่า เกี่ยวกับความฝันของเชษฐา โดยมีหนานอินเป็นผู้เฉลยปริศนาแห่งความฝันนั้น

ณ บัดนั้น ไม่ทันตะวันจะตกดินเสียด้วยซ้ำ สิ่งที่เอ่ยขึ้นและนัดแนะกันไว้ก่อนล่วงหน้า ก็มาปรากฏให้เห็นจริงเข้าแล้ว ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย **นั่นก็คือ อสรพิษร้ายสองตัวกลืนกินหางกันและกันเป็นรูปวงกลมติดคากันอยู่ อันจะกลายเป็น 'นาคบาศ' อาวุธสำคัญของนาคราช ที่จะขจัดทำลายอาถรรพณ์เวทกาลี หรือเดียรัจฉานนรกวิชาทุกชนิดให้เสื่อมสลายไป**

ชั่วระยะเวลาอันไม่ทันจะเคี้ยวหมากจืดเท่านั้น งูเห่าสองตัวที่กลืนขยอกกินหางซึ่งกันและกัน ก็รัดวงแคบกระชับเข้ามาอย่างรวดเร็ว กระทั่งในที่สุด ดูเหมือนว่ามันต่างก็ไม่สามารถจะกลืนลำตัวของอีกฝ่ายหนึ่งเข้าไปได้อีกแล้ว ติดค้างชะงักคาเป็นอยู่เป็นวงกลมดิก มีเส้นผ่าศูนย์กลางของวงกลมประมาณ ๑ ฟุต เหมือนห่วง หรือพวงมาลัยรถยนต์ ส่วนตัวของเจ้าเกล็ดสีดำ ที่กลืนหางของเจ้าเกล็ดสีน้ำตาลเข้าไปก่อนอยู่ด้านหน้า และส่วนหัวของตัวเกล็ดสีน้ำตาลอยู่ด้านหลัง ในลักษณะหันไปทางเดียวกัน

การเคลื่อนไหวของงูทั้งสอง เป็นครั้งสุดท้าย ก็คือ ค่อยๆ พลิกท้องขาวหงายขึ้น และยุติการกระดิกกระเดี้ยทั้งมวลลงเพียงแค่นั้น ไม่มีการขยับเขยื้อนใดๆ อีกเลย สภาพเหมือนต่างฝ่ายต่างตายสนิท ทั้งๆ ที่เป็นสัตว์เลือดเย็น และยังไม่น่าจะตายได้อย่างง่ายๆ ในเวลาอันรวดเร็วถึงขนาดนี้

มนกพอดกนกบทหนานอนหยุดบรกรรม คอยๆ คลานเข้าไปยังซากงูทั้งสองนั้น มืออันสั่นเทาไปด้วยความปีติยินดีของแก สอดเข้าไปประคองซากทั้งสอง อันไม่มีการขยับไหวอีกเลยแม้แต่นิดเดียวจบขึ้นเหนือศีรษะ แล้วนำมาส่งในลักษณะประเคนให้แก่เชษฐา พลางกระซิบ

“รับไว้ นายใหญ่ นี่คือ นาคบาศ ที่นาคเทวีมอบไว้ให้แก่นายใหญ่แล้ว ตรงตามความฝันที่มาบอกนายใหญ่ไว้ล่วงหน้าทุกอย่าง เราได้สิ่งอันมีอำนาจเหนือกว่าเวทมนตร์คาถาอาคมอัปรีย์ของไอ้ผีนรกมันตรัยแล้ว อย่างที่หนานอินได้บอกกับนายใหญ่ไว้เมื่อหัวรุ่งนี้”

ท่านหัวหน้าคณะมีอาการรีรออยู่ และขนยังลุกซู่อยู่เช่นนั้น แต่ดวงตาส่อแววปีติปราโมทย์เหลือที่จะกล่าวได้

“ฉันจะเป็นฝ่ายที่เก็บสิ่งนี้ไว้หรือ ทำไมลงอินร้อะไรดีกว่าฉันจึงไม่เก็บเอง”

หนานอินยิ้ม พลางสั่นศีรษะ แต่จ้องเขม็งมาที่เขา

“นี่คือกำไลงู ที่นายใหญ่เห็นในฝัน ว่าธิดาพญานาคโยนส่งมาให้เพราะฉะนั้น คนที่จะเก็บรักษาไว้ก็คือนายใหญ่นั่นแหละไม่ใช่คนอื่น สิ่งอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เป็นสิ่งเดียวที่จะปราบมันตรัยได้นาคเทวีประทานมาให้แก่นายใหญ่โดยตรง เพราะนายใหญ่เป็นคนฝัน นายใหญ่เป็นคนเห็นสิ่งนี้เป็นคนแรก”

“พี่ใหญ่รับไว้เถิดครับ”

อนุชากระซิบบอกมาอีกคน ทั้งๆ ที่โดยปกติทั่วไปแล้วเขาไม่ใช่เป็นคนที่งมงายหรือเชื่ออะไรง่ายๆ นัก แต่สิ่งที่พูดจาหารือกันมาก่อนและได้มาเห็นกระจ่างแจ้งกับสายตาตนเองเช่นนี้ ทำให้อดีตพรานชดต้องยอมรับด้วยความอัศจรรย์งงงวย

“ลุงอินพูดถูกแล้วใครจะเก็บรักษาสิ่งมหัศจรรย์ลี้ลับชนิดนี้ไว้ไม่ได้ นอกจากพี่ใหญ่เพียงคนเดียวเท่านั้น จากสิ่งที่เราพูดกันไว้ก่อนแล้วเมื่อเช้านี้ พี่ใหญ่เป็นคนฝัน และพี่ใหญ่ก็เป็นคนพบในปรากฏการณ์นี้”

“ใช่ แกนั่นแหละ เชษฐา ของมันพิสูจน์ได้ชัดแล้ว ในการที่แกมาพบเห็นปรากฏการณ์ชนิดนี้เป็นคนแรก มันเป็นลางดี... เป็นชัยชนะของเราแน่นอนแล้ว เพียงแต่ว่า เมื่อไหร่เท่านั้น”

ไชยยันต์สะกิดเตือนมาอีกคน

อดีตท่านทูตทหารบก มีความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูกใน

ขณะนี้ เขามองหน้าเพื่อน มองน้องชายแล้วใช้ข้อนิ้วเช็ดเหงื่อที่หัวคิ้วอันกำลังจะย้อยเข้าตา

"ฉันจะทำหรือปฏิบัติอย่างไรบ้างนี่ ลุงอิน?"

"ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น นายใหญ่รับไปเก็บรักษาไว้ก็แล้วกันไม่ต้องมีพิธีอะไรทั้งสิ้น ของเขาให้มาชัดๆ แล้ว ส่วนนายใหญ่จะระลึกถึงขอบคุณไปถึงผู้ที่ประทานให้มาอย่างไร ก็สุดแล้วแต่จะนึกเอา ต่อไปนี้มันตรัยและเวทมนตร์กาลีของมันทำอะไรนายใหญ่ และพวกเราภายใต้บารมีของนายใหญ่ไม่ได้อีกแล้ว มีแต่ว่านายใหญ่จะเป็นฝ่ายล่ามัน ต่ำกว่านรกยังมีนรก เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือวิทยาอาคมของมันตรัยก็ยังมีนาคบาศวงนี้"

เชษฐาสูดลมหายใจลึก ส่งกระแสจิตไปถึงสตรีสาวสวยผู้มีนาคราชเป็นมงกุฎ ที่เขาเห็นในภาพฝันเมื่อใกล้รุ่งของวันนี้ คารวะและขอบคุณ พร้อมกันก็สะกดกลั้นลมหายใจ ขณะที่ยื่นมือทั้งสองไปประคองรับมาไว้...

ซากงูทั้งสองในทันทีที่มือของเขายื่นไปรับไว้อุณหภูมิมันร้อนแรงราวกับรับเอาถ่านติดไฟไว้ในมือ แต่เขาก็มิได้สะดุ้งสะเทือนเลย คงกำไว้แน่น สะกดลมปราณแน่วนิ่วอยู่เช่นนั้น กรามขบกันเป็นสัน มือทั้งสองสั่นริกๆ แต่แล้วชั่วขณะจิตเดียวความร้อนราวกับถ่านติดไฟนั้นก็คลายลงอย่างรวดเร็ว กระทั่งในที่สุด ก็เย็นเฉียบประหนึ่งก้อนน้ำแข็ง พุ่งปราดส่งกระแสความเย็นนั้นเข้าไปถึงขั้วหัวใจ และมีสภาพที่แข็งกระด้างราวกับงูที่สลักขึ้นด้วยหิน

ขณะที่ก้มลงเพ่งตามอง จะเป็นด้วยตาฝาดหรืออุปาทานก็ไม่อาจทราบได้ เขาเห็นประกายเพชรนิลจินดาหลากๆ สีสว่างวาววับ เป็นรปกำไลข้อมือของสาวงามในความฝันนั้นเปล่งรังสีอยู่พร่างพราว ครั้นเมื่อหลับตาลงสะบัดหน้าแรงๆ แล้วลืมตาดูใหม่ มันก็คงสภาพเป็นซากงูกินหางกันและกันตามเดิม

พึมพำออกมาอย่างมึนงง เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“นี่ความฝันของฉัน ได้กลายมาเป็นความจริงไปแล้วหรือ?”

“นายใหญ่เป็นคนประเสริฐ เป็นคนมีศีลมีสัตย์...”

เสียงหนานอินกระซิบบอกความต่อมา

“อำนาจชั่วร้าย ที่มันเข้ามาแผ้วพานราวีนายใหญ่และบริวาร ถ้ามันไม่แพ้ภัยตัวเองไป ก็ย่อมจะมีอำนาจที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่าเข้ามาปกป้อง และเข้าข้างนายใหญ่ ถ้าไอ้ผีดิบนั่นยังกำแหงหาญและยังขืนต่อตีกับนายใหญ่อีก มันก็ถึงคราวพินาศแล้ว บารมีพระอรหันต์จะปกป้องคุ้มครองเรา ส่วนนาคบาศจะเป็นอาวุธของเรา ตลอดเวลามาเราเพียงแต่คอยผละหนีหรือตั้งรับอย่างเดียวเท่านั้น แต่ต่อไปนี้เราจะเป็นฝ่ายฉะมันบ้างละ ถ้ามันยังไม่หยุดราวีหลีกหนีไปให้พ้น”

ครูพรานผู้เฒ่ากล่าวหนักแน่น ด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม ไม่มีครั้งใดที่สีหน้าแววตาของแกจะแจ่มใสเท่ากับครั้งนี้

“แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจเลยว่า เราจะใช้สิ่งนี้ยังไง และเมื่อไหร่?”

“เก็บรักษาไว้กับตัว ก็จะคุ้มครองหมู่คณะทั้งหมด ถ้ามันโผล่ออกมาเล่นงานเมื่อไหร่ ก็โยนเข้าใส่เถิดนายใหญ่ แล้วจะ

เห็นเองว่า อิทธิฤทธิ์ของนาคบาศวงนี้เป็นยังไงบ้าง เมื่อถึงเวลาที่เป็น นายใหญ่จะรู้เองว่าจะเอาออกมาใช้ยังไง หนานอินไม่ต้องอธิบายอะไรอีกแล้ว”

“โดยแท้ที่จริง สิ่งนี้เป็นงูมีชีวิตสองตัว ที่กลืนกินหางกันแล้วตายคากันอยู่น่ะ ต่อไปก็จะเน่าเปื่อย”

เชษฐาพูดเหมือนรำพึง แต่หนานอินสั่นศีรษะอีกครั้ง

“นายใหญ่เข้าใจผิด โดยแท้จริงแล้ว ที่เรามองเห็นกันอยู่ทุกคนนี่ เป็นสิ่งที่บันดาลให้เห็นเท่านั้น งูสองตัวที่กลืนหางติดกันเป็นวงกลมนี้ จะไม่มีการเน่าเปื่อย เพราะไม่ใช่งูที่มีชีวิตจริงๆ แต่เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่ให้มาโดยธิดานาคราช องค์ที่นายฝันเห็นเมื่อหัวรุ่งนั่นแหละ นายใหญ่ยังพูดอยู่เองว่า เราจะไปหางูสองตัวกินหางกันติดตายอยู่อย่างที่ฝันเห็นได้ที่ไหน แล้วนายใหญ่เองนั่นแหละ ก็มาเห็นเข้าเพียงแค่ไม่ทันตะวันตกดิน ถ้ายังไม่เชื่อในเรื่องนี้แล้ว นายใหญ่ก็ไม่ต้องเชื่อในอะไรสักอย่างเดียว ขับดูตัวของงูนั่นเถอะ ตาเราเห็นว่า เพิ่งจะกลืนกินกันแล้วติดตาย ตามธรรมดาตัวก็จะต้องนิ่มอย่างซากงูทั่วๆ ไปที่เพิ่งตาย แต่ที่อยู่ในมือของนายนั่นน่ะยังกะท่อนไม้หรือท่อนหินไม่มีผิด...”

แล้วครูพรานผู้เฒ่าหันไปพยักหน้ากับอนุชา และไชยยันต์

“พรานชดกับนายทหารลองจับดูซิ ดูว่าเป็นตัวงูที่เพิ่งตายใหม่ๆ หรือเปล่า”

ทั้งไชยยันต์และอนุชา ค่อยๆ เอื้อมมือมาแตะสัมผัส แล้วก็พากันอึ้งจังงังไปอีก จริงตามที่ครูพรานบอกไว้ทุกอย่าง ซากงูกินหางทั้งสอง ที่กลายเป็นวงกลมอยู่ในฝ่ามือประคองของเชษฐา

ในขณะนี้แข็งโป๊กราวกับท่อนหินหรือท่อนไม้ฉะนั้น เพียงแต่ว่าเกล็ดอันละเลื่อมและดวงตาทั้งสองคู่ ที่บ่งชัดว่าเป็นงูเหมือนจะยังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่ไม่กระดกกระดิกเท่านั้น

“แกเห็นยังไง ลักษณะไหนก่อนนี่ ฉันหมายถึงก่อนที่วิทยุจะเรียกพวกเราเข้ามา”

ไชยยันต์ถามในขณะที่เชษฐายังประคองถือบ่วงงูอยู่ในมือเหมือนจะทำอะไรไม่ถูกอยู่ในขณะนั้น

“ฉันกำลังจะมาเบา”

ท่านหัวหน้าคณะบอกตามตรงในสิ่งที่เห็น

“พออ้อมหลังหินพิงกันก้อนนี้เข้ามา เจ้าตัวดำก็เลื้อยออกมาจากซอกหินใกล้ๆทางซ้ายมือ ชูคอแผ่แม่เบี้ยทำท่าเหมือนจะฉกกัดฉัน ฉันยืนนิ่ง ครั้งแรกจะยิง แต่แผ่เมตตาและคอยดูทีท่ามันอยู่ ทันใดอีกตัว เป็นตัวสีน้ำตาลที่เห็นนี่ ก็โผล่ออกมาจากโพรงหินฝั่งตรงข้าม พุ่งเข้าฉกกัดตัวดำนี่เลย ทั้งสองตัวสู้กันอุตลุดไปหมด ครั้งแรกฉันยังคิดอะไรไม่ออก นอกจากตะลึงดู แต่พอเห็นตัวดำเริ่มคาบและขยอกหางตัวสีน้ำตาล และตัวสีน้ำตาลก็แว้งมางับหางตัวดำบ้าง ฉันก็เอะใจ รีบวิทยุเรียกพวกแกทุกคนเข้ามา แล้วเราก็มาเห็นกันอย่างที่ปรากฏอยู่นี่แหละ”

“ชัดแล้ว ไม่มีปัญหาอะไรที่จะต้องมาขบคิดอยู่อีก”

อดีตนายทหารปืนใหญ่สหายของเขาตบแขนเชษฐาเบาๆ

“เก็บไว้ให้ดีเถอะ เชษฐา เราได้อาวุธสำคัญจากเทพเจ้าแห่งงูเพื่อจะตอบโต้หรือกำจัดไอ้โคตรผีดิบมันตรัยแล้ว อาจมอบมาให้พวกเราทั้งคณะ แต่การพิจารณาวินิจฉัยว่าจะใช้อย่างไรเมื่อไหร่ ดูเหมือนนาคเทวีจะมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของแกโดย

ตรง ซึ่งก็ถูกต้องแล้วเพราะแกเป็นหัวหน้าของพวกเราทุกคน มั่นใจเถอะ อย่าไปมัวสงสัยคลางแคลงอะไรอยู่อีกเลย”

เชษฐาก็ยืนขึ้นในบัดนั้น หันกลับไปยังพวกลูกหาบ ทุกคนที่ยังพากันนั่งยองๆ รายล้อมเป็นแถวอยู่เบื้องหน้า ชูบ่วงงูให้ทุกคนเห็น พร้อมทั้งประกาศขึ้นด้วยเสียงดังได้ยินกันทั่วถึงว่า

“พวกเราทุกคน ขอให้ดูสิ่งนี้ งูกินหางกันสองตัวติดเป็นรูปบ่วงวงกลม เป็นของอาถรรพณ์และศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ถ้าใครได้มาไว้ก็จะใช้ป้องกันต่อสู้กับมนตราอาคมและอิทธิฤทธิ์ของไอ้ผีร้ายที่มันกำลังเล่นงานเราอยู่ในขณะนี้ และปราบมันลงได้ เพราะ-ฉะนั้น ต่อไปนี้ขอให้ทุกคนวางใจและอบอุ่นเชื่อมั่นใจ ไม่ต้องกลัวไอ้มันตรัย หรือฤทธิ์เดชต่างๆ ของมันอีกแล้ว เรามีของศักดิ์สิทธิ์ที่จะแก้กลมันได้ตกไปทุกเปลาะรวมทั้งปราบมันได้ด้วย และฉันก็จะเป็นผู้เก็บไว้ ใครยังสงสัยอย่างไรก็ให้ไปถามครูพรานหนานอินดู เราไม่ได้คิดกันเอาเอง ว่าสิ่งนี้จะเป็นของดีวิเศษไว้ต่อสู้มันตรัย แต่ก่อนที่พวกเราทุกคนจะมาพบเห็นเข้าเมื่อใกล้ๆ่งวันนี้ เทพเจ้าได้มาบอกแก่ฉันไว้ล่วงหน้าแล้ว”

ลูกหาบร่วมตายทั้ง 15 ชีวิต อันแท้จริงก็คือลูกหาบบ้านหนองน้ำแห้งของรพินทร์เอง พากันเงียบกริบ จ้องเขม็งมายังสิ่งที่นายใหญ่ถือชูอยู่ในมือเป็นตาเดียว แล้วต่อมาก็มีเสียงพูดซุบซิบกันเองเบาๆ หนานอิน อันทุกคนยอมรับนับถือในฝีมือและอาคมมานาน เพราะต่างก็เคยรู้จักครูพรานผู้เฒ่ามาตั้งแต่เกิด ก็ก้าวเข้ามายืนเคียงข้างนายใหญ่อีกคน ย้ำเสียงดัง

“พวกเอ็งเชื่อนายใหญ่ได้ ท่านพูดความจริง ต่อไปนี้พวกเอ็งไม่ต้องกลัวไอ้ผีดิบพวกนั้นอีกต่อไป แต่ขอให้ทำอย่างเดิม อย่าประมาทอย่าแยกพวกนอกคำสั่งออกไป และระวังตัวไว้ทุกขณะเหมือนเดิม พวกเราตามหลังนายรพินทร์มาในครั้งนี้ ถึงจะถูกเล่นงานหนัก เราก็ยังโชคดีกันอยู่ ยังไม่มีใครบาดเจ็บล้มตายกันเลยสักคนเดียว แต่พวกของนายรพินทร์ตายไปแล้วสองคน เพราะฉะนั้นเรายังโชคดีกว่า”

พวกนั้นมีสีหน้าดีกันขึ้นทุกคน ในคำประกาศก้องของหนานอินซึ่งดูเหมือนจะศักดิ์สิทธิ์กว่าคำพูดของท่านหัวหน้าคณะเสียอีก

“เราได้ของดีมาแล้ว แต่นายหญิงที่หายสูญไปล่ะ จะทำยังไง?”

นายช้วนหัวหน้าลูกหาบถามขึ้น

“เราจะออกติดตามไปเดี๋ยวนี้ และจะตามไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบ!”

ผู้ประกาศขึ้นขรึมๆ ในคราวนี้ คือ อดีตพรานชด แล้วโบกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้เตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางต่อ

148

เชษฐาบรรจงห่อซากกบนั้นด้วยพลาสติกกันฝนบาง ๆ แล้วบรรจุลงไปในย่ามหลังส่วนตัวของเขา หลังจากนั้นอีก 10 นาที ทั้งคณะก็เริ่มเดินทางต่อไปอย่างแข่งกับเวลาภายใต้การนำของหมานอินและคะหยิ่นเช่นเดิม โดยตั้งความหวังไว้ว่า ควรจะพบพื้นที่ราบโล่งอยู่ในทิศทางเบื้องหน้า ตามรอยที่กระแสน้ำป่าเมื่อคืนพัดผ่านไป

จริงดังว่า หนทางเดินเริ่มโปร่งโล่งขึ้นทุกที จากสภาพของต้นไม้ใหญ่ประเภทดึกดำบรรพ์อายุเป็นพัน ๆ ปี ป่าเริ่มจะโปร่งขึ้น ต้นไม้เริ่มมีขนาดเล็กลง ทัศนวิสัยพอจะมองเห็นกว้างไกลออกไปไม่แน่นทึบมืดมนเหมือนเช่นที่เดินกันมาตลอดระยะ 3-4 ชั่วโมง โขดหินเริ่มจะปรากฏหนาตาขึ้น สมรรถภาพใน

การแสวงหาเค้าเงื่อน ร่องรอยในป่าของครูพรานหนานอินและคะหยิ่น สำแดงให้ปรากฏชัดในสายตาของฝ่ายนายจ้างอีกครั้งไม่ผิดแล้วที่การบกป่าฝ่าดงในครั้งนี้มีคนทั้งค่มาด้วย แม้ว่าจะปราศจากรพินทร์หรือแงซายก็ตาม

ชั่วไม่นาน ทั้งคู่ก็นำคณะทั้งหมด โผล่ออกมายังบริเวณป่าหินอย่างแท้จริง อันสลับไปด้วยพุ่มไม้เล็กๆ ยืนต้นเรียงรายกันอยู่ประปรายเป็นระยะมองเห็นวิวส่วนบนเบื้องสูงขึ้นไปโปร่งโล่ง จนเห็นความครึ้มเขียวสงทะยานจรดเมฆของทิวขนเขา ที่เป็นกำแพงลิบๆ กั้นอยู่ในทิศทาง 180 องศาเบื้องหน้า และขณะนั้น ทุกคนกำลังเลียบผ่านเนินเขาเตี้ยๆ ทางฝั่งขวามือ ซึ่งมีไม้ใหญ่ขึ้นอยู่ไม่สู้จะหนาแน่นนัก

บัดดล ขณะผ่านเนินเขานั้น ทุกคนก็ต้องสลัดไรเฟิลและลูกซองที่สะพายไหล่ออกมาทันที โดยสัญชาตญาณพร้อมกันหมด

เสียงแปร๋น ที่ดังราวกับเป่าออกมาจากเครื่องดนตรีทรัมเป็ตดังก้องสนั่นกังวานขึ้นบนเนินลูกนั้น แต่ยังไม่สามารถจะกำหนดตำแหน่งแน่นอนได้ นั่นเป็นเสียงช้างชัดๆ!

ลูกเลื่อนไรเฟิลทุกกระบอกถูกตบขึ้น แล้วผลักลงเป็นการขึ้นสปริงขึ้นแทงชนวน โดยไม่ได้นัดกันเลย พวกลูกหาบรีบปลดของหนักจากบ่า มือทั้งสองหันมาจับปืนประจำตัวแทน และทกหัวใจเต้นแรง

อีกขณะจิตหนึ่งของความเงียบ และสภาพเตรียมพร้อมต่อการประจันของฝ่ายมนุษย์ เสียงร้องแหลมกึกก้องนั้นก็ดังขึ้น

คือ คราวนี้ลากยาวกว่าครั้งแรก และมีเสียงดังแอ้ๆ ตามหลังมาด้วย ติดต่อกันหลายช่วง

"สงสัยจะไม่ใช่ช้างอื่นเสียแล้ว คงไอ้ด้วนแน่!"

หนานอินตะโกนขึ้น ท่ามกลางความตื่นเต้นของทุกคน แล้วตัวแกเองก็เผ่นขึ้นไปยืนอยู่บนก้อนหินสูงริมทาง ด้านที่ติดกับเนินนั้นขณะนี้ เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ถือไรเฟิลพร้อมในท่าเงยปากกระบอก 45 องศา ไปทางด้านนั้น พร้อมที่จะประทับไหล่ได้ทันทีหากมีอะไรโผล่พรวดพราดออกมา

ทว่า เป็นที่น่าประหลาดมาก ในป่าบนเนินเขาเตี้ยๆ นั้นยังเงียบสงบ ไม่มีเสียงของการเคลื่อนไหวใดๆ เลย แล้วต่อมาก็มีเสียงร้องยาวขึ้นอีก น้ำเสียงร้องชนิดนั้นไม่ได้เป็นเสียงแผดโกญจนาทอย่างสำแดงอำนาจดุร้ายใดๆ ทั้งสิ้น แต่น่าจะฟังเป็นเสียงร้องของช้างที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากสาหัส และปรารถนาจะทำเสียงออกไปให้ได้ยิน ประดจเสียงแห่งการร้องขอความช่วยเหลือฉะนั้น

"ไอ้ด้วน เอ็งใช่ไหม"

หนานอินป้องปากตะโกนออกไปสุดเสียงของแก

คราวนี้ไม่เพียงแต่เสียงร้อง แอ้ ตอบมาเท่านั้น ยังแว่วเสียงกระดึงไม้ไผ่ที่ดารินผูกคอมันไว้แว่วโกกเกรกดังตอบมาด้วย เหมือนมันจะเจตนาส่ายคอ หรือส่ายหัวเพื่อให้กระดึงที่ผูกคอคอยู่นั้น เป็นรหัสสัญญาณบอก

ทุกคนของคณะ ก็อุทานออกมาพร้อมกันว่า

"ไอ้ด้วน!"

หนานอินนั้น สะพายปืนกับไหล่แล้ว และไต่เนินขึ้นไปในทันที ส่วนอนุชาร้องบอกกับทุกคนเร็วปรื๋อว่า

“ไอ้ด้วนแน่แล้วครับ! เกิดอะไรขึ้นกับมันนี่ ถึงมีแต่เสียงร้องแต่ไม่โผล่ออกมาให้เราเห็น เร็ว! ขึ้นไปดูกันเดี๋ยวนี้ ต้องเกิดอะไรสักอย่างกับมันแน่...นายช้วน! บอกพรรคพวกทุกคนให้ปลดของไว้ที่นั่นก่อน เอาแต่ปืน แล้วไต่ตามขึ้นมาทั้งหมดทุกคน”

ทั้งคณะ รีบไต่ตามการนำของหนานอินขึ้นไปโดยเร็ว ติดตามด้วยพวกลูกหาบที่ปลดของลงระหว่างทางทิ้งไว้ชั่วขณะคงมีติดตัวขึ้นไปเฉพาะปืนเท่านั้น

หนทางนั้น เป็นแก่งแง่โขดหินเรียงรายอยู่เหมือนขั้นบันไดอยู่ก่อนแล้ว การไต่ขึ้นทำได้สะดวกรวดเร็วดีมาก ทั้งหมดกระจายกันปีนป่ายขึ้นไปในลักษณะแทบจะเรียกได้ว่าเรียงหน้ากระดานแข่งกับเวลา เพราะเสียงร้องของเจ้าด้วน และเสียงกระดึงที่ผูกคอมัน ยิ่งดังก้องมากขึ้นทุกที ไม่น่าจะห่างไกลออกไปนัก มันคงได้ยินเสียงตะโกนเรียกของฝ่ายมนุษย์ และคงได้กลิ่นแล้วอย่างแน่นอน

หนานอินป้องปากตะโกนเรียกให้เสียงขึ้นไปทุกระยะ และมันก็ร้องตอบมาทุกครั้งเหมือนกัน เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาปีนตามหลังครูพรานไปติดๆ ชั่วไม่นานเท่านั้น ทั้งหมดก็พากันขึ้นมาถึงบริเวณพื้นลุ่มๆ ดอนๆ เหนือบริเวณเนินสูงแถบนั้น ซึ่งพื้นที่ทั่วๆ ไปแห้งสนิท แสดงว่าน้ำป่าเมื่อคืนมิได้ไหลท่วมทัน

ที่เมาถึง มีพุ่มพงและเนินปลวกสูงๆ ต่ำๆ อยู่ทั่วไปหมด สลับไปกับดงลานและไม้พันธุ์ปาล์ม

ทุกสายตาที่ขึ้นมาถึงในเวลาไล่เลี่ยกันกวาดมองไปรอบๆ ช่วยกันค้นหาอย่างรวดเร็ว **แม้จะรู้แน่ว่า นั่นเป็นเสียงของเจ้าด้วน แต่ไรเฟิลและลูกซองทุกกระบอกก็อยู่ในภาวะพร้อมอย่างไม่ประมาท เพราะไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่า ช้างคู่บารมีของดารินที่ได้ยินเสียงร้องอยู่ในขณะนี้ กำลังตกอยู่ในภาวะใด**

ระหว่างที่ทุกคนกำลังสอดส่ายตาอยู่นั้น ก็มีเสียงร้องตังสนั่นของมันดังออกมาจากหลังดงลาน อันมีปลวกใหญ่ลูกหนึ่งบังอยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปเพียงระยะไม่เกิน 25 เมตรนั่นเอง

"อยู่หลังปลวกนั่นแน่ นาย! แยกเข้าคนละด้าน"

ครูพรานร้องบอก แล้วตัวเองก็แล่นฝ่าพุ่มไม้เล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ทั่วไปอ้อมไปทางซีกซ้ายมือพร้อมกับเชษฐา ส่วนอนุชาและไชยยันต์ โดยไม่ต้องนัดแนะอะไรกันอีก แยกไปทางด้านขวา ลูกหาบทั้งหมดฮือตามกันเข้ามาทั้งขบวน

พอลับเนินปลวก อันเหมือนภูเขาย่อมๆ บังไว้นั่นเอง ทั้งหมดก็ร้องออกเป็นเสียงเดียว ด้วยความยินดีระคนตกใจประหลาดใจขีดสุด

"ไอ้ด้วน!"

ช้างพลายขนาดมหึมาตัวหนึ่ง สัญลักษณ์ที่เห็นได้ชัด ก็คือหางกุดด้วน และที่คอของมันมีกลักไม้ไผ่เป็นกระดึง ซึ่งดารินสั่งให้ทำผูกคอไว้ บัดนี้ยืนชูงวงสูง กวัดแกว่งไปมาอยู่ในปลัก

โคลนลักษณะประหลาด ขาของมันทั้งสี่ข้างจมลงไปในบริเวณปลักนั้น จมจนเกือบถึงโคนขา ซึ่งในสภาพนี้ทุกสายตาก็สามารถบอกได้ทันทีว่า มันไม่มีทางที่จะเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะน้ำหนักของตนเองเป็นเครื่องถ่วงอยู่ประการหนึ่ง กับสภาพอันเหลวข้นดึงดูดของโคลนหรือเลนเหล่านี้ ทำหน้าที่ยึดมันไว้ มีอยู่สองทางเท่านั้นสำหรับมัน คือติดคาอยู่ในสภาพเช่นนั้นตลอดไป ถ้าหากว่าพื้นเบื้องล่างมีส่วนแข็งพอ หรือมิฉะนั้น ก็จะค่อย ๆ ดึงดูดมันให้จมมิดหายลงไปจนกระทั่งมิดตัว หากบ่อนั้นมีสภาพเป็นบ่อโคลนดูด และพื้นเบื้องล่างอ่อนหรือลึกลงไปจนหาก้นไม่พบ อันเป็นสภาพของบ่อโคลนมรณะสำหรับดักสัตว์ ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ อันมักจะพบเห็นอยู่ในเขตป่านรกดำอยู่บ่อยครั้ง จนทุกคนรู้จักสภาพของมันดี

พอเห็นกลุ่มมนุษย์ทุกคนที่เคยเป็นมิตร **มันก็ส่งเสียงยาวร้องขึ้นอีก ชูงวงโบกเหมือนจะเรียกหาความช่วยเหลือ น้ำตาไหลพรากออกจากดวงตาเห็นชัด สภาพของมันขณะนี้เห็นชัดว่าหมดแรงและสิ้นหวังแล้ว ภายหลังจากพยายามช่วยเหลือตัวเองอยู่เป็นเวลานาน**

“เฮ้ย! ไปไงมายังไงกันนี่ ด้วน!!”

เชษฐาอุทานออกมาอย่างลืมตัว ขยับจะถลันปราดเข้าไปแต่หน่านอินโดดเข้ากระชากไหล่ไว้ทัน ละล่ำละลัก

“เดี๋ยว นายใหญ่! อย่าเพิ่งพรวดพราดเข้าไป นั่นมันเป็นบ่อโคลนดูด ตรวจดูอะไรให้ถี่ถ้วนเสียก่อน”

เมื่อนั้น เชษฐาจึงได้สติ ยืนเบิกตาตะลึงมองดูมันนิ่ง ส่วนทางด้านอนุชาและไชยยันต์ก็เข้าถึงอีกฟากหนึ่งของบ่อโคลน

เช่นกัน และอดีตพรานชดล็อกคอไชยยันต์ไว้ ก่อนที่เขาจะพรวดพราดเข้าไปใกล้ริมบ่อโคลนเกินไปนัก ดึงตัวให้ถอยห่างออกมาก่อน

พวกลูกหาบทุกคนส่งเสียงฮือ ตะโกนเรียกชื่อไอ้ด้วนกันแซ่ดไปหมด แต่ก็ถอยออกไปล้อมไว้ห่างพอประมาณ เพราะหนานอินตะโกนสั่งความมา พร้อมทั้งโบกมือเป็นสัญญาณไล่ไม่ให้ใครหลวมตัวผลีผลาม

แล้วทุกคนก็เริ่มช่วยกันตรวจตรา พิจารณาสถานที่แวดล้อมของบ่อโคลนประหลาดนั้นโดยเร็ว

มันมีลักษณะเป็นแอ่งที่ราบเหมือนก้นกระทะโดยมีระดับสูงมาจากทุกด้าน เทลงมาบรรจบกันตรงบริเวณอันเป็นบ่อโคลนหรือเลนละ เฉพาะบริเวณบ่อนั้นไม่กว้างเกินไปนัก รูปร่างเหมือนสี่เหลี่ยมคางหมู เนื้อที่ประมาณไม่เกิน 30 ตารางวา ก่อนจะถึงบริเวณปากบ่ออันมีปริมาณโคลนมาก ก็เป็นพื้นโคลนแฉะๆ ล้อมอยู่โดยรอบ และถ้าไม่ใช่เพราะเห็นช้างใหญ่ขนาดเจ้าด้วนลงไปจมอยู่จนถึงโคนขา สายตาผาดๆ จะมองไม่รู้เลยว่ามันเป็นบ่อโคลนเหลวอยู่ภายใต้ เพราะมีใบไม้หล่นมาปิดบังปกคลุมพรางตาไว้

ทุกคนที่พรวดกันเข้ามาทุกด้าน เพิ่งจะมารู้ตัวเองว่าเท้าของแต่ละคน ที่แล่นเข้ามาเพราะความดีใจระคนตกใจที่เห็นเจ้าด้วน ก็ปรากฏว่าเหยียบลึกลงไปในโคลนจมถึงข้อเท้าเข้าไปแล้ว และมีอาการว่า ถ้าแม้ยังยืนอยู่ยังตำแหน่งนั้นต่อไป มันก็จะค่อยๆ จมลึกลงไปทุกขณะอย่างช้าๆ

หนานอินกับอนุชา ตะโกนสั่งให้ทุกคนถอยออกมาให้พ้น

จากบริเวณที่เท้ายืนจมโคลนอยู่นั้นทันที จนกลับมายืนอยู่บนพื้นแข็ง

ทางด้านเหนือของบริเวณบ่อเลน อันเป็นที่อ่อนน่มเปียกแฉะนั้น มีรอยย่ำสับสนไปด้วยรอยเท้าช้างนับไม่ถ้วน รอยกิ่งพุ่มไม้แหลกเป็นแปลง และต้นไม้ใหญ่บางต้นกิ่งที่อยู่ต่ำๆ หักสะบั้น บางแห่งก็มีรอยงาแทงฉีกเอาไว้เป็นบาดแผลยาวเว่อเห็นชัด

อนุชาเอามือเกาขมับ หรี่ตาดูหลักฐานที่เห็นอยู่นั้น ส่วนหนานอินและคะหยิ่น ก้มๆ เงยๆ อยู่รอบเท้าช้างที่เห็นสับสน บางแห่งก็เป็นรอยไถลลื่นเหล่านั้นด้วยสายตาของผู้ชำนาญไพรลูกหาบอื่นๆ ก็กระจายกันออกตรวจรอบบริเวณ มีแต่เชษฐาและไชยยันต์เท่านั้นที่ยืนเม้มริมฝีปากอึ้ง ตาจับมองไปยังเจ้าด้วนซึ่งยืนติดคาอยู่ในปลัก

อึดใจเดียว ทั้งหนานอิน คะหยิ่นและอนุชา ก็เดินเข้ามายังท่านหัวหน้าคณะและไชยยันต์

“เราสันนิษฐานได้แล้วครับ จากร่องรอยที่เห็นอยู่นี่”

อนุชาเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ

“เจ้าด้วนถูกช้างหลายตัว ซึ่งมันจะต้องเป็นช้างร้ายผีลงของมันตรัย ดักรุมเล่นงานมันบริเวณนี้ เข้าใจว่าจะต้องเป็นเย็นของเมื่อวานตอนที่มันแยกจากคณะของเราเมื่อเราไปถึงชานผาน้ำตก รอยต่อสู้เป็นแปลงนี่บอกชัดเลย และเจ้าด้วนก็คงได้ต่อสู้จนสุดฤทธิ์ของมันนั่นแหละ ไอ้ช้างผีพวกนั้นทำอะไรเจ้า

ต้วนไม่ได้ ก็เลยช่วยกันผลักไสหรือล่อให้เจ้าด้วนถลำลงไปติดปลักโคลนลึกนั่น มันจะเป็นปลักโคลนดูดหรือเปล่า เราก็ยังไม่รู้ได้ แต่ตรงที่เจ้าด้วนติด ขยับตัวเคลื่อนไหวไม่ได้เลยนั้น ลึกพอที่จะกดตัวมันให้จมลงไปจนถึงโคนขาทั้งสี่ข้าง ทว่าที่มันยังติดคาอยู่โดยไม่จมหายไปทั้งตัว ก็เพราะข้างล่างบริเวณนั้นอาจมีหินดาน หรือพื้นแข็งซึ่งช่วยให้มันไม่จมลึกไปกว่านั้น มันมีได้สองนัยคือเจ้าด้วนถูกผลักไสโดยช้างที่มีจำนวนมากกว่ากลุ้มรุม หรือตัวมันเองวิ่งหนีลงไป สภาพของมันในขณะนี้ก็คือรอความตาย ถ้าพวกเราไม่มาพบเสียก่อน เพราะมันช่วยตัวเองไม่ได้อีกเลย เคลื่อนไหวไปไหนก็ไม่ได้ ซึ่งนั่นเป็นแผนของมันต์รัย ที่จะหาทางขจัดเจ้าด้วนออกไปเสียจากคณะเรา ซึ่งแม้จะไม่สามารถใช้ช้างบริวารฆ่าเจ้าด้วนโดยตรงได้ ก็จัดการเก็บเจ้าด้วนไว้ในบ่อโคลนมรณะนี่ก่อน นี่จึงเป็นข้อเฉลยปัญหาว่า เจ้าด้วนมันหายไปไหนทั้งคืนกับอีกวันเต็มๆ จนกระทั่งเรามาพบอย่างที่เห็นอยู่นี่”

“บริเวณนี้ เป็นบริเวณที่น้ำป่าคงไม่ได้พัดขึ้นมาถึงไม่ใช่หรือ?”

เชษฐาถามโดยเร็ว

“ครับ มันเป็นโคกสูงขึ้นมามาก น้ำป่าเมื่อคืน พัดท่วมไม่ถึง”

“เธอกะว่ากี่ชั่วโมงแล้วนี่ ที่เจ้าด้วนมาจมปลักขยับตัวไม่ได้อยู่แบบนี้?”

อนุชาหันไปหารือกับหนานอิน และคะหยิ่นเบาๆ แล้วหันมาบอกพี่ชายว่า

“ไม่ต่ำกว่า 20 ชั่วโมงแล้วครับ”

“ถ้างั้นมันก็คงหิวมากทีเดียว โธ่ ไอ้ด้วนเอ๊ย เอ็งเคราะห์จริงๆ นึกว่าหายไปไหน ที่แท้ก็มาจมปลักอยู่นี่เอง ทำใจดีๆ ไว้ไอ้ลูกชายพวกเรากำลังหาทางช่วยเหลือเอ็งอยู่”

ไชยยันต์ร้องบอกลงไปอย่างเวทนาจับใจ เจ้าด้วนขณะนี้หยุดเสียงร้อง หรือทำเสียงใดๆ ขึ้นแล้ว มันดูเหมือนจะรู้ว่ากลุ่มมนุษย์อันเป็นมิตร หรือเจ้านายของมันได้มารู้เห็นสภาพและเตรียมพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือมันอยู่แล้ว

“พยายามช่วยกันดูให้ดีซิ ว่ามันมีบาดแผลฉกรรจ์อะไรบ้างไหม?”

ท่านหัวหน้าคณะบอกมาอย่างเป็นห่วงยิ่ง พยายามจ้องไปที่ตัวอันใหญ่โตซึ่งจมอยู่ในปลักนั้น ซึ่งมันก็ไม่ห่างออกไปมากนัก เสียงหนานอินบอกว่า

“ยังมองไม่เห็นชัดตอนนี้หรอก นายใหญ่ เพราะโคลนคลุมตัวมันเต็มไปหมด แต่มองไม่เห็นรอยเลือดตรงที่มันยืนอยู่เลย เชื่อว่ามันคงไม่เป็นอะไรมาก นอกจากจะถลำลงไปที่ปลักโคลนเท่านั้น ไอ้ด้วนมันช้างนักสู้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ลำพังตัวต่อตัวหรือแค่สองต่อหนึ่งทำอะไรมันไม่ได้หรอกนาย นี่ไอ้พวกนั้นรุมมันตั้ง 7-8 ตัว ถึงได้ผลักมันลงไปจมอยู่นั่น เราหาทางช่วยมันก่อนเถอะนาย ตอนนี้มันกำลังหิวเต็มที่”

“ถ้างั้นจะรอช้าอยู่ทำไม จัดการเดี๋ยวนี้ กลาง!...”

พี่ชายใหญ่ออกคำสั่งเร็วปรื๋อ

“แบ่งออกเป็นสองพวก พวกหนึ่งไปตัดพันธุ์ไม้ใบหญ้าที่พอจะเป็นอาหารให้มันกินปะทะปะทังหิวก่อนเร็ว อีกพวก

หนึ่งให้ช่วยกันสำรวจรอบบริเวณบ่อโคลนนี่ มันมีบริเวณกินแดนที่แน่นอนไปถึงส่วนไหนอย่างไรบ้าง จะได้หาทางวางแผนกู้มันขึ้นมาจากบ่อโคลนนี่ให้ได้ และถ้าเป็นไปได้ เอามันขึ้นมาให้ได้ก่อนตะวันตกดินวันนี้!”

อนุชาและหนานอินปฏิบัติตามคำสั่งทันทีเสียงร้องตะโกนสั่งการเอะอะลั่นไปหมดทั้งป่าบริเวณนั้น ลูกหาบทั้ง 10 คน รวมทั้งคะหยิ่นและอนุชาเคลื่อนไหวกันอย่างฉับพลันแข่งเวลา คงมีแต่เชษฐาและไชยยันต์เท่านั้น ที่ยืนเฝ้าดูเจ้าด้วนอยู่

“นี่บารมีคุ้มครองของหลวงพ่อทวดแท้ๆ ที่ทำให้ไอ้ช้างผีลงพวกนั้นฆ่ามันไม่ได้ และถึงแม้จะถูกดันลงไปในบ่อโคลนก็ยังไม่ถึงกับจมหมดทั้งตัว ยังมีชีวิตรออยู่จนกระทั่งพวกเราตามมาพบจนได้”

ไชยยันต์กระซิบ

เชษฐายิ้มขรึมๆ

“ใช่ บารมีของหลวงพ่อช่วยมันไว้อย่างแน่นอน ฉันแน่ใจว่านี่เป็นบ่อโคลนดูดแน่ๆ แต่บังเอิญบริเวณที่มันถลำลงไป มีหินดานอยู่ข้างใต้ คอยรับน้ำหนักตัวมันไว้ ทำให้มันติดคาอยู่แค่นั้น พอยังได้หายใจได้อยู่ ถ้าผิดมุมผิดทิศทางนิดเดียว ป่านนี้มันคงจมลงไปมิดตัวและตายไปแล้ว โดยเราจะไม่มีโอกาสได้รู้สาเหตุเลยว่ามันหายไปไหน เริ่มต้นคิดได้แล้วว่าเราจะลากตัวมันขึ้นมาจากบ่อโคลนนี่ได้ยังไง ลำพังพวกเราที่มากันนี่ทั้งหมด 15 คน ต่อให้ออกแรงกันจนขี้แตก ก็ไม่มีทางจะฉุดเจ้าด้วนขึ้นมาได้หรอก น้ำหนักตัวไอ้ด้วนอย่างน้อยก็ 5 ถึง 6 ตันเป็นอย่างต่ำ และมันก็ไม่ได้ยืนอยู่บนพื้นที่ราบ แต่จมอยู่ในโคลน

ดูด เท่ากับเพิ่มน้ำหนักตัวที่จะให้เราใช้แรงฉุดดึงอีกอย่างน้อยก็เท่าตัว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่นักวางแผน เอามือขยี้ริมฝีปากแล้วมองไปรอบ ๆ บริเวณ

“เดี๋ยว ต้องใช้หัวเสนาธิการหน่อย มันเป็นเรื่องยาก แต่ก็ไม่เกินเลยกำลังสมองของเราไปได้หรอก ต้องช่วยกันคิดทุก ๆ คน ไม่ใช่ฉันวางแผนคนเดียว”

บัดนี้ เสบียงสำหรับประทังชีพของเจ้าด้วน ซึ่งติดคาอยู่ในบ่อโคลนมาเป็นเวลานานกว่า 20 ชั่วโมง ทยอยมาถึงแล้วโดยพวกลูกหาบที่ไปตัดเอากิ่งใบไม้ที่พอจะอาศัยเป็นอาหารช้างได้ พยายามลุยโคลนเข้าไปอย่างระมัดระวัง โดยมิให้ตัวเองถูกดูดจมลงไปด้วย แล้วโยนพืชเหล่านั้นเข้าไปให้ ความจริงระยะที่มันติดคาอยู่ ก็ไม่ห่างจากฝั่งเท่าใดนัก ใบไม้ ฟ่อนหญ้า ต้นกล้วย เครือเถา และงวงของเถาวัลย์น้ำ กับเครือลูกตาวเท่าที่จะแสวงหามาได้ ถูกโยนสุมลงไปในระยะที่ปลายงวงของเจ้าด้วนจะคว้าได้ถึง

เจ้าคชสารใหญ่ ผู้เสียท่าอิทธิฤทธิ์เล่ห์กลของมันตรัย แต่ก็ยังไม่ถึงชะตาขาด รีบเอางวงคว้าเข้าปากเคี้ยวทันทีด้วยความหิวโหย มันส่งเสียงร้องแอ้ยาวออกมาอีกครั้งหนึ่งอย่างดีใจและเหมือนจะเป็นการขอบใจเพื่อนมนุษย์ ที่มาให้การช่วยเหลือมันทันการ ถูกแล้ว ขณะนี้ก่อนอื่นใดทั้งมวล มันต้องการอาหารประทังชีพก่อน เพราะหิวโหยมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง

อีกพวกหนึ่ง ตัดไม้ยาวๆ เหมือนไม้ถ่อ พยายามตรวจรอบๆ บริเวณปลักโคลน แล้วกวาดใบไม้บริเวณที่ปกคลุมอยู่รอบๆ ออกไป เพื่อให้กำหนดเห็นชัดว่าลักษณะบ่อโคลนนั้นมีรูปร่างอย่างไร ระดับโคลนลึกขนาดไหน บางแห่งที่พวกนั้นใช้ไม้หยั่งลงไป ปรากฏว่าไม้ยาว 4-5 วายังจมหายลงไปหมด เสียงร้องบอกรายงานกันโหวกเหวกไปหมด

คะหยิ่นแสดงความสามารถเฉพาะตัวของมันอีกครั้ง วางเป็นลงกับพื้น และตัวมันเองก็ลงนอนราบกับพื้นโคลนเหลวๆ นั้น กระเดือกไสตัวเลื้อยลงไปเหมือนงู อาการชนิดนั้นของมัน ทุกคนเคยตระหนักดีมาแล้วว่า คะหยิ่นจะไม่มีวันที่จะถูกโคลนจมลงไปได้ มีไม้ยาวอันหนึ่งประมาณ 3 วาติดมือไปด้วย ทุกคนจ้องมองเป็นตาเดียว

ชั่วไม่นานของการเลื้อยตัวไปของคะหยิ่น เจ้าอดีตนักเลงไตหล่มช้างก็ถึงหลังเจ้าหางด้วน ซึ่งเคยเป็นคู่อริเก่า อันเคยด่าพ่อล่อแม่ และไล่กวดกันมาบ้างแล้วพอหอมปากหอมคอ มันปีนขึ้นไปยืนอยู่บนหลังเจ้าด้วน ช่วยเขี่ยพืชที่พวกลูกหาบโยนมาให้และตกอยู่ห่างๆ ให้เข้ามาถึงรัศมีที่งวงของคชสารใหญ่จะเอื้อมถึงได้

เสียงมันพูดอะไรกับเจ้าด้วนเป็นภาษากะเหรี่ยงโหวกเหวกฟังไม่ออกไปพลาง

เจ้าด้วนก็นิ่งเฉย คงเอางวงคว้าอาหารใส่ปากเคี้ยวอยู่เช่นนั้น โดยไม่สนใจอะไรด้วย คะหยิ่นใช้ไม้ยาวอันนั้นทิ่มลงไปกับพื้นโคลน หยั่งลึกลงไป แล้วก็สะดุดกึก ไม่สามารถจะแหย่ลงไปได้อีก จุดที่ไม้ปักลงไปและติดอยู่แค่นั้นโดยไม่อาจ

ลึกลงไปกว่านั้นได้ เป็นบริเวณแวดล้อมรอบตัวเจ้าด้วนทั้งหมดขณะนี้

“นาย! โชคดีจริงๆ! ที่ไอ้ด้วนติดปลักอยู่นี่ มีหินดานอยู่ข้างใต้จริงแหละ ม่ายงั้นป่านนี้ มันจมมิดหัวไปแล้ว!”

เสียงคะหยิ่นตะโกนบอกขึ้นมาอย่างยินดีอนุชากับหนาน-อิน ช่วยแปลความให้เชษฐาและไชยยันต์ได้เข้าใจชัดๆ อีกครั้ง เพราะเกรงว่าจะไม่เข้าใจได้ดีพอในคำบอกนั้น

“สั่งมันให้สำรวจพื้นด้านล่างต่อไป เฉพาะทางด้านหน้าของเจ้าด้วน ว่าเป็นพื้นแข็งตลอดไปหรือเปล่า หรือว่ามีส่วนไหนที่จะดูดลึกลงไปได้อีก เอาเฉพาะด้านหน้าเท่านั้น”

ท่านหัวหน้าคณะสั่งไปทางอนุชา ซึ่งก็ถ่ายทอดให้คะหยิ่นรู้เรื่องอีกทอดหนึ่ง

เจ้ากะเหรี่ยงร่างยักษ์ ผู้เคยร่วมเป็นร่วมตายมาในอดีต ในฐานะผู้กล้าหาญไม่ด้อยไปกว่าใคร ไถลตัวปราดไปทางด้านที่เจ้าด้วนหันหน้าไปทันที หันมาร้องบอกอดีตคู่อริเก่าของมันว่า

“แล้วอย่าเสือกเอางวงจับข้ากดโคลน หรือจับข้าใส่ปากเคี้ยวเสียละ เอ็งจะตายห่าอยู่ในบ่อโคลนนี่รู้มั้ย?”

ในภาวะที่กำลังชุลมุนและเครียดกันอยู่ในขณะนี้ ทุกคนอดยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่อได้ยินเสียงคะหยิ่นซักซ้อมความเข้าใจกับเจ้าด้วน

ช้างใหญ่ไม่โง่พอที่จะทำอะไรบ้าๆอย่างที่คะหยิ่นร้องบอก มันคงกินอาหารของมันอย่างอดโซหิวโหยเช่นนั้น ถ้าเป็นเวลาธรรมดา คะหยิ่นอาจถูกปลายจะงอยงวงฉกกระ-บาลให้สักโป๊ก ค่าที่ปากเสีย!

อดีตนายบ้านหล่มช้าง เลื้อยไปด้านหน้าของช้างติดปลักท่อนไม้หยั่งไปเรื่อย ๆ เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และหนานอิน บัดนี้เดินอ้อมมาอยู่ทางด้านหน้าของเจ้าด้วนแล้ว ขณะที่ทั้งสามย่ำโคลนลงไปถึงแค่ข้อเท้า มีระยะห่างจากปลายงวงของเจ้าด้วนที่จะยื่นมา เพียงแต่ 4 วา หรือ 7-8 เมตรเท่านั้น

พักใหญ่ ที่คะหยิ่นหยั่งปลายไม้ลงไปทุกระยะ จนกระทั่งเลื้อยมาถึงตำแหน่งที่เจ้านายยืนคอยอยู่ มันก็พยุงกายขึ้นยืน

“ข้างใต้ ทางด้านหน้าของไอ้ด้วนเป็นหินดาน หรือไม่ก็พื้นแข็งตลอด แล้วก็ตื้นขึ้นมาเรื่อย ๆ ถ้าลากมันจากตรงที่มันติดหล่มอยู่ เข้ามาชิดฝั่งแค่ 2-3 วาเท่านั้น คะหยิ่นว่ามันจะก้าวขึ้นมาเองได้”

“เอ็งแน่ใจนะ ว่าพื้นข้างล่าง ทางด้านหน้าของไอ้ด้วนไม่เป็นบ่อโคลนที่ลึกลงไปอีก”

หนานอินถามซ้ำ จองหน้า

“เชื่อมือคะหยิ่นเหอะน่า ลุง! ตรงที่มันลึกแหย่ไม้ไม่ถึงก้นมันอยู่ตรงโน้น”

คะหยิ่นบอก พร้อมกับชี้ปลายไม้ไปยังบริเวณอันเป็นส่วนที่กว้างที่สุด ซีกขวามือของเจ้าด้วนที่ยืนอยู่ในขณะนี้ออกไป

“ถ้างั้นก็โชคดีมากครับ ที่เจ้าด้วนมาติดปลักอยู่ตรงบริเวณวิมๆ บ่อโคลน แล้วก็ยังมีหินดานแข็งรองรับตัวมันไว้ไม่ให้จมลงกว่านี้”

อนุชาป้ายเหงื่อบนหน้าผาก บอกมาเบา ๆ อย่างมีความหวังมากขึ้น

เชษฐาเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ ซึ่งชี้บอกเวลาเย็นย่ำลงไปทุกขณะ

“คราวนี้จะเอายังไงต่อไปดี เราช่วยมันขั้นแรกโดยการให้อาหารมันได้ก่อนแล้ว”

อนุชายังไม่ตอบในขณะนั้น แต่หนานอินบอกเรียบๆ ว่า

“โบราณเขาเปรียบเทียบว่า ‘เอาช้างมาฉุดก็ไม่ไหว’ แต่นี่เราเป็นคน มีกันอยู่แค่ 15 คน เรากำลังจะฉุดช้าง นายคิดว่าจะไหวหรือถ้ามันลอยอยู่ในน้ำ แล้วเราฉุดกัน 15 คน ก็ยังพอไหว แต่นี่มันจมปลักโคลน!”

“ช่วยกันคิด เราจะต้องหาเครื่องผ่อนแรงอะไรสักอย่างหนึ่งลำพังกำลังพวกเรา 15 คนนะ ไม่ไหวแน่อยู่แล้ว”

เชษฐาว่า แล้วควักซิการ์ออกจุดสูบตัวแรก ดวงตาของอดีตท่านทูตทหารบก ผู้เป็นเสนาธิการใหญ่ของคณะหรี่ลง นับร้อยนับพันปัญหาที่เกิดขึ้นในป่า เขาเคยแก้ไขได้สำเร็จลุล่วงไปได้ทุกครั้ง แต่มาครั้งนี้ ยังมองไม่เห็นเค้าเลย ออกจะหนักใจอยู่ครามครัน หนานอินลงนั่งยองๆ เอากิ่งไม้เล็กๆ เขี่ยดินอย่างปราศจากความหมาย แกก็กำลังคิดหนักอยู่เช่นกัน ขณะนั้น เจ้าด้วนซึ่งกินกิ่งไม้ใบหญ้าเข้าไป พอประทังท้องที่ร้องอยู่โครกๆ พอรอดตายได้แล้ว ก็ชูวงร้องแปร๋นขึ้นมาอีก ไชยยันต์ก็หัวเราะ ตะโกนบอกลงไปว่า

“เฮ้ย! เดี๋ยวซิโว้ย ให้เวลาพวกข้าคิดหน่อย พอแดกอิ่มก็จะให้อุ้มเอ็งขึ้นมาเลยงั้นรึ พวกข้าแบกเอ็งไหวเสียเมื่อไหร่ ดีไม่ดี จมโคลนกันตายห่าหมด”

ทุกคนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ในคำพูดของไชยยันต์ เจ้า

ตัวเองตอนนี้ก็สงบเสงี่ยมเจียมตัวดี มันน่าจะซัดโคลนเข้ามาใส่ไชยยันต์แล้วตามประสาช้างแสนรู้อย่างมัน แต่มันก็ไม่โง่พอที่จะทำอย่างนิสัยที่เคยเกะกะเกเรของมันดั้งเดิม คงง่วนในการหาต้นกล้วย ที่พวกนั้นตัดเป็นท่อนๆ โยนส่งไปให้ ใส่ปากเคี้ยวหงับๆ ต่อไป ดูจะหมดความทะลึ่งลงไปแยะ เสียงไชยยันต์ตะโกนถามลงมาอีกว่า

"บอกให้อยู่ใกล้ๆกันตอนที่พักเมื่อเย็นวานนี้ เสือกทะลึ่งเที่ยวไปคนเดียว นี่ไปเสียท่าช้างของไอ้มันตรัยยังไงเข้าล่ะนี่ ไม่ถูกมันรุมแทงตาย หรือไม่ถูกโคลนดูดจมมิดหัว ก็นับว่าบุญแล้ว"

"หุบปากเสียทีเถอะไชยยันต์ไปด่ามันก็ไม่มีประโยชน์อะไร พบไอ้ด้วนมันยังมีชีวิตอยู่แบบนี้ ความหวังในการติดตามน้อยก็มีมาตั้งครึ่งค่อนแล้ว ถ้าเราเอามันขึ้นมาได้สำเร็จเมื่อไหร่ มันจะนำทางเราไปให้พบน้อยได้อย่างแน่นอน เชื่อเถอะ"

เชษฐาบอกเบาๆ กำลังใจของเขาบัดนี้เริ่มดีขึ้นแล้ว ทุกคนมีความเห็นเช่นเดียวกันกับเขาทั้งหมด **มันย่อมเป็นของแน่แท้ ในการติดตามดารินในครั้งนี้ อย่าว่าแต่หนานอิน หรืออดีตพรานชด ที่เรียกว่าเชี่ยวชาญชำนาญป่าแล้วก็ตามเถอะ ไม่มีวันจะทำได้ดีไปกว่าสัญชาตญาณของช้างป่าอย่างไอ้ด้วนไปได้ มันจะต้องนำทางไปได้อย่างชนิดตรงเป้าหมายเผง**

สิ่งที่ยังพออุ่นใจของทุกยามนี้ก็คือ ได้มาพบเจ้าด้วนที่หายสาบสูญไปแล้ว พบว่ามันยังไม่ตาย และช่วยเหลือมันในด้านอาหารประทังไว้ก่อน ตลอดจนแน่ใจว่าจะอย่างไรเสีย ก็ยังมีเวลาที่จะคิดค้นใคร่ครวญว่าจะเอามันขึ้นมาได้โดยวิธีใด โดย

ไม่ต้องเกรงว่า มันจะจมหายลงไปใต้บ่อโคลนนั้นเสียก่อน เนื่องจากสำรวจแล้วว่า มีพื้นแข็งหรือหินดานรับน้ำหนักตัวของมันไว้ก่อนแล้ว ไม่ให้จมลึกลงไปกว่านั้น

"ต้องเอามันขึ้นมาให้ได้ก่อนตะวันตกดิน ภายในไม่เกินครึ่งชั่วโมงนี่แหละ!"

ท่านหัวหน้าคณะย้ำกับทุกคน

อนชาสั่งการให้พวกลกหาบ ไปลำเลียงสัมภาระข้าว-ของที่วางกองไว้ยังช่องทางข้างล่างขึ้นมาก่อน เพราะจะอย่างไรเสียไม่ว่าจะหาทางเอาเจ้าด้วนขึ้นมาจากบ่อโคลนได้หรือไม่ ภายในก่อนมืดวันนี้ ทุกคนก็จะต้องพักอยู่ยังตำแหน่งนี้แน่นอน

แล้วท่านหัวหน้าคณะผู้สุขุมและรอบคอบที่สุด ซึ่งดูเหมือนจะสังเกตหมายตาอะไรอย่างหนึ่งไว้ก่อนแล้ว ก็ลุกขึ้นจากขอนไม้ผุๆที่นั่งอยู่ สะกิดน้องชายกับเพื่อนให้เดินห่างคณะทั้งหมดออกมาจุดที่เขาเดินนำคนทั้งสองไป คือต้นสยาใหญ่ต้นหนึ่ง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางลำต้นประมาณ 3 ฟุต ยืนต้นในสภาพเอนเฉียงเกือบ 45 องศา ไปยังช่องในด้านต่ำที่ไต่กันขึ้นมา และสยาต้นนั้นก็อยู่ในทิศทางด้านหน้าของเจ้าด้วนซึ่งยืนแช่ปลักอยู่ ในมุมเกือบตรง ห่างออกไปไม่เกินประมาณ 7-8 วา

เมื่อไปถึงที่โคนต้นไม้เอนต้นนั้น เชษฐาหันกลับมากะคำนวณทิศทาง กับด้านศีรษะของเจ้าด้วนอีกครั้ง เล็งด้วยสาย-ตาว่า มันเกือบจะเป็นเส้นตรง 90 องศา อนุชาและไชยยันต์ ยังไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น เดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ด้วยอย่างงงๆ

“พี่ใหญ่มีความคิดยังไงหรือครับ?”

อนุชาถามขึ้นเบา ๆ

เชษฐาเอาฝ่ามือที่สวมถงหนัง ตบลงไปยังโคนต้นสยาอันเกือบเป็นมุม 45 องศา ไปยังร่องทางของป่าหินเบื้องล่างที่ปีนเขึ้นมา สายตาก็แลสูงขึ้นไปยังลำต้น ที่สูงชะลูดไม่ต่ำกว่า 12-13 เมตรนั้น

“ลองคำนวณดูซิว่าสยาต้นนี้ จากโคนไปถึงยอดของมันหนักสักเท่าไหร่ และถ้ามันเอนล้มลงไปทางด้านโน้น มันจะมีพลังฉุดดึงสักเท่าไหร่”

เขาเอ่ยขึ้นขรึม บุ้ยปากไปทางป่าของฝั่งตรงข้าม

ไชยยันต์กับอนุชา ก็ลืมตาโพลงขึ้นในบัดนั้น ตามทันในสิ่งที่กำหนดอยู่ในสมองของพี่ชายใหญ่ของคณะทันที ต่างมองหน้ากันเองแล้วสำรวจดูทิศทางด้านที่เจ้าด้วนติดหล่มอยู่อันห่างออกไปไม่มากนักกับแนวต้นไม้ที่ยืนต้นทำมุมเอนอยู่

“พี่ใหญ่หมายถึงว่า...”

“ใช่!”

อดีตท่านทูตทหารก้มหัวลง

“เราจะทำให้ต้นสยาต้นนี้ โค่นล้มฟาดไปทางด้านโน้นซึ่งแนวโน้มมันก็มีอยู่ก่อนแล้ว เพราะส่วนใหญ่ของมันเอนไปทางด้านโน้นอยู่แล้ว จะช่วยให้เรากำหนดทิศทางการล้มของมันได้ง่ายเข้า และถ้ามันล้มลง นั่นก็คือพลังงานที่จะใช้ฉุดดึงเจ้าด้วนขึ้นมาจากปลักได้ โดยพวกเราไม่ต้องออกแรงใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะมันก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว...ทั้งสองคนมีความเห็นยังไง?”

“เดี๋ยว ๆ ๆ ๆ!...”

ไชยยันต์ร้องเร็วปรื๋อ เม้มปากเกือบเป็นเส้นตรงสำรวจต้นไม้และบริเวณแวดล้อมอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ในขณะที่อนุชาก็เริ่มคำนวณระยะที่แน่นอน ระหว่างตัวของเจ้าด้วนกับลำต้นไม้ต้นนั้น เสียงไชยยันต์เอ่ยโดยเร็วต่อมาว่า

“แกหมายถึงว่า เราจะใช้เชือกผูกตัวเจ้าด้วนมันโยงมาติดกับสยาต้นนี้ แล้วทำให้สยาเอนล้มลง โดยอาศัยจากความหนักของลำต้นขณะที่เอนล้ม เป็นการฉุดลากเอาเจ้าด้วนขึ้นจากหล่มอย่างนั้นใช่ไหม?”

“หรือแกคิดว่าจะมีวิธีอื่นใดที่เราจะทำได้ดีกว่านี้”

“ถ้างั้นก็ต้องพิจารณาถึงปัญหา 2-3 ข้อ ที่จะตามมาให้ดีนะ ข้อที่หนึ่ง เรามีเชือกขนาดใหญ่แข็งแรงพอที่จะมัดตัวไปถึงตัวเจ้าด้วนได้พอไหม และยาวถึงไหม โดยไม่ขาดเสียก่อน ขณะที่มันถูกฉุดชักขึ้นมาระหว่างต้นไม้ล้ม ข้อที่สอง เมื่อสยาต้นนี้ล้ม ซึ่งเราพอจะกำหนดให้มันล้มไปทางฝั่งตรงข้ามได้ มันก็จะเป็นการล้มฟาดลงไปอย่างแรงที่สุด และใช้พลังมากที่สุด การฉุดดึงตามสภาพการล้มของมัน จะไม่มีการยืดหยุ่นหรือผ่อนแรงให้เลย ผิดกับอาการดึงของคน หรือเครื่องปั้นจั่นที่เราพอจะบังคับค่อย ๆ ดึงได้ การล้มอันเป็นการช่วยกระชากโดยแรง ในขณะที่มีเชือกติดอยู่กับเจ้าด้วนด้วย โดยหลักการแล้ว มันก็น่าจะดึงเจ้าด้วนขึ้นมาจากปลักเลนได้แน่นอน แต่แรงดึงอาจกระชากจนกระทั่งกระดูกกระเดี้ยวร่างกายของมันหักพิการหรือถึงกับชีวิต แทนที่จะเป็นการช่วยชีวิต ก็เลยกลายเป็นฆ่ามันส่งไปเลย”

“ผมกำลังคิดอย่างเดียวกับไชยยันต์ครับ แต่ก็ยอมรับว่า

ไอเดียของพี่ใหญ่น่าพิจารณาที่สุด ผมคิดไม่ถึงมาก่อนเลย เพราะครั้งแรกยังไม่ทันหันมาสังเกตที่สยาเอนต้นนี้”

อนชาเสริมมาอีกคนหนึ่ง แต่จะอย่างไรก็ตาม จากความมืดมิดแปดด้าน ทั้งอนุชาและไชยยันต์เพิ่งจะมองเห็นทางรำไรขึ้นบ้างแล้วตามแนวความคิดของท่านหัวหน้าคณะ

เชษฐายิ้มออกมานิดหนึ่งอย่างมั่นใจ ชี้ไปยังยอดป่าของฝั่งตรงข้าม อันมียอดไม้ใหญ่ขึ้นทึบเสียดยอดแซงกันอยู่

“เราพิจารณากันถึงปัญหาที่สองก่อน ในข้อที่ว่า ถ้าสยาต้นนี้ฟาดลงโดยแรง เจ้าด้วนจะถูกกระชากขึ้นมาแรงเช่นกัน อันจะทำให้มันได้รับอันตราย ข้อนี้เชื่อว่าคงไม่เกิดขึ้นแน่ ดูไปที่ยอดป่าของไม้ใหญ่ด้านตรงข้ามโน่น มันจะเป็นเครื่องชะลอผ่อนแรงล้มฟาดของสยาต้นนี้ไม่ให้มันล้มต้นฟาดลงไปโดยเร็วหรือแรงเกินไปนัก และเชื่อแน่ว่าจะไม่ล้มลงไปในระดับราบหรอก แต่ยอดและลำต้นส่วนบนของมันจะต้องติดคาค้าง พาดพิงอยู่กับยอดไม้ของฝั่งตรงข้าม ในมุมที่ต่ำลงไปกว่าระดับเดิมของมัน ไม่เกิน 30 หรือ 20 องศาเป็นอย่างมาก จากระดับพื้นด้านโน้น ซึ่งโดยลักษณะนี้ จะเท่ากับเป็นการฉุดลากขึ้นมาอย่างช้าๆ ไม่กระชากรุนแรงเกินไปนัก อันตรายของเจ้าด้วนที่เรากลัวก็คงไม่เกิดขึ้น จากการล้มไปเอนพิงยอดป่าฝั่งตรงข้ามตามที่คำนวณไว้นี้ ครานี้ก็มาถึงปัญหาข้อแรก เชือกไนล่อนสำหรับไต่เขาและเก้าน์สัมภาระของเราทั้งหมดหลายเส้นมีขนาดใหญ่เท่าหัวแม่เท้า เท้าไม่แน่ใจว่ามันจะเหนียวแน่นพอ ก็ทบมันเข้าไปเป็นสองทบในลักษณะควั่นเกลียว ก็เชื่อว่ามันเหนียวพอที่จะอาศัยฉุดดึงเจ้าด้วนขึ้นมาได้โดยไม่ขาดเสียก่อน ปัญหาจึงเหลืออยู่อย่างเดียวว่า

เชือกที่เรามีอยู่ทั้งหมด มันจะยาวพอหรือไม่เท่านั้น หรือถ้าไม่พอ ทำไมกลางถึงไม่เรียกหนานอินกับคะหยิ่นเข้ามาหารือ เราอาจใช้เถาวัลย์ขนาดใหญ่หรือหวายเหนียว ๆ เข้ามาช่วยเพิ่มเติมก็ได้”

ระหว่างที่ไชยยันต์ยังกะพริบตางง ๆ ใช้ความคิดอยู่ อนุชารวดเร็วทันการเสมอ เขาชูมือขึ้นดีดนิ้วโดยแรง พอคะหยิ่นกับครูพรานหนานอินหันมา ก็กวักมือเรียกทันที ทั้งสองตรงเข้ามาหา อดีตพรานชดอธิบายคร่าว ๆ โดยเร็ว ให้ทั้งสองพอจะทราบเลา ๆ ว่า วิธีการจะช่วยฉุดดึงเจ้าด้วนขึ้นมาจากปลักนั้นจะต้องใช้วิธีใด

ทั้งสองตาลุก มองเห็นความหวังขึ้นในทันที

“แปลว่าเราจะต้องโค่นต้นไม้นี่ ให้ล้มไปทางโน้นเร้อะนาย”

คะหยิ่นร้องขึ้นเบา ๆ

“เราจะไม่มาเสียเวลาโค่นอยู่หรอก คะหยิ่น แต่เราจะใช้ระเบิดช่วย ขนาดเบาะ ๆ ครึนเดียวเท่านั้น ต้นไม้ต้นนี้ก็หักล้มไปทางโน้นแล้ว สำคัญเรื่องเชือกที่จะเอาไปมัดตัวไอ้ด้วนเท่านั้น อย่าให้เชือกขาดเสียก่อน ขณะที่ต้นไม้ล้มฉุดดึงขึ้น บริเวณที่จะเอาเชือกไปมัดตัวไอ้ด้วน ก็อย่าให้มันบาดเนื้อเหวอะหวะเป็นอันตราย ตอนเชือกถูกกระชากฉันคิดว่าไม่ควรจะใช้คล้องคอมันเพราะคอมันอาจหักได้”

คะหยิ่นถูมือเข้าหากัน แล้วบอกว่า

“เรื่องนี้ คะหยิ่นกับลุงอิน และไอ้พวกที่เหลือทั้งหมดนี่ พะจัดการเอง นายกลาง นายใหญ่และนายทหาร ค่อยจัดการให้ต้นไม้ล้มลงไปทางโน้นก็แล้วกัน”

“แน่ใจนะว่า เชือกของเรามีพอและเหนียวแน่นพอ”

อนุชาหันไปขอความมั่นใจ กับครูพรานคู่ใจเขาอีกครั้ง

“สบายมาก นายชด ถึงไม่พอ ประเดี๋ยวหนานอินกับคะหยิ่นจะไปตัดหวายเส้นใหญ่ๆมาทำเป็นบ่วงคล้องที่โคนต้นไม้เสียก่อนชั้นหนึ่ง ยืดระยะมันออกไป เชือกขนาดใหญ่ของเราก็ใช้ควั่นเป็นสองทบ มัดแต่โคนขาหน้าของมันทั้งสองข้างก็พอแถนมัด ก็เอากระสอบพันโคนขาแทนปลอกไว้อีกทีหนึ่ง นายทหารจะใช้ระเบิดใช่ไหม?”

ประโยคหลังแกหันมาถามไชยยันต์

“ถูกต้อง เราจะใช้ระเบิดงัดโคนไม้ที่เอนหมิ่นๆอยู่ก่อนนี้แล้วขึ้น”

“ระยะมันห่างกันไม่มากนัก ระหว่างโคนไม้กับตัวไอ้ด้วนในปลักโคลนนั่น พอระเบิดตูมต้นไม้ล้ม นายทหารคิดว่าไอ้ด้วนจะทนอยู่ไหวหรือ ตับไตไส้พุงมันคงจะแตกตายเสียด้วยระเบิดก่อน”

หนานอินแม้จะไม่สันทัดอะไรเลยในเรื่องระเบิด แต่แกก็จอบคอบพอใช้ ไชยยันต์สั่นศีรษะตบไหล่แก แล้วบอกมาอย่างมั่นใจว่า

“เชื่อถือฉันเถอะ ลุง ฉันรู้ดีว่าจะใช้ปริมาณของระเบิดขนาดไหนจึงจะทำให้ต้นไม้ล้มแต่อำนาจระเบิดจะไม่เป็นอันตรายไปถึงไอ้ด้วนหรือพวกเราที่หลบกันอยู่ใกล้ๆ ไม่ห่างไกลนัก

รับรองด้วยว่าเสียงมันก็จะไม่ดังมากนักด้วย เพราะเราใช้ดินระเบิดจำนวนไม่มากนัก ต้นไม้ต้นนี้ก็โค่นแล้ว”

“เอา! ถ้างั้นหนานอินกับไอ้คะหยิ่น จะลงมือเดี๋ยวนี้เลย”

พรานเฒ่าตัดสินใจได้รวดเร็วพอกันแกเริ่มตะโกนร้องสั่งความไปยังลูกหาบเสียงล้งเล้ง

การเคลื่อนไหวทำงานแข่งกับเวลา ก็เริ่มขึ้นในบัดนั้น

เชือกไนล่อนเส้นเชือกสำหรับกว้านสัมภาระขึ้นเบื้องสง หรือถ้าจำเป็นก็อาจใช้เป็นบันไดเชือกไต่ข้ามหน้าผาระหว่างปีนเขา ถูกนำมาต่อกันโดยเร็วแยกออกเป็นสองเส้น เส้นละสองเกลียวที่นำมาไขว้พันกัน เพื่อเพิ่มความแข็งแรงเหนียวแน่น

ทุกคนเข้าใจดีแล้วว่า วิธีจะกู้เจ้าด้วนขึ้นมาจากบ่อโคลนจะกระทำโดยวิธีใด

คะหยิ่น ลงเลื้อยเป็นจระเข้ ส่ายหัวเดียะๆ ไปตามผิวพื้นโคลนดูดนั้นทันที โดยการช่วยเหลือกันคนละไม้ละมืออย่างสันทัดในงานของพวกลูกหาบ เจ้านักเลื้อยแห่งหล่มช้าง นำเอากระสอบป่านที่พวกลูกหาบใช้ปูนอนและบรรจุของไปด้วย แล้วชั่วอึดใจเดียว มันก็ถึงตัวด้านหน้าของช้างผู้เคราะห์ร้ายของดารินซึ่งบัดนี้ยืนสงบนิ่ง คงมีแต่งวงที่ชูเป่าลมออกทางปากเป็นระยะเท่านั้น

พอถึงมันก็จัดการเอากระสอบป่านพันรอบโคนขาของเจ้าด้วนไว้อย่างแน่นหนาทั้งสองขาโดยใช้เชือกเส้นเล็กๆ มัดติดไว้ก่อนแทนปลอก เพื่อกันไม่ให้เชือกใหญ่อันจะใช้ผูก ทำการ

ปาดผิวหนังของมัน ขณะที่มีพลังมหาศาลจากต้นไม้ฟาดเป็นเครื่องฉุดดึง

คะหยิ่นคล่องแคล่วฉับไวมาก ในภาวะจำเป็นเช่นนี้แหละทุกคนจึงจะเห็นความสามารถเฉพาะตัวของมัน

เชือกไนล่อนขนาดเขื่อง ควั่นสองทบ มัดอย่างหนาแน่นพันรอบขาข้างหนึ่ง เสร็จแล้วก็ย้ายไปมัดอีกข้างหนึ่ง เสียงหนาน-ตันตะโกนเตือนมาว่า ให้ใช้เงื่อนผูกแบบที่แน่นที่สุด ซึ่งคะหยิ่นก็หัวร่อร่า ตะโกนตอบมาว่า ถ้าแม้ตัวเจ้าด้วนไม่สามารถจะขึ้นพ้นเกหล่มโคนได้ ขาหน้าทั้งสองขาของมันก็จะต้องขาดติดตามสายเชือกขึ้นไปทีเดียว ไม่มีวันที่จะหลุดได้เด็ดขาด

บรรยากาศรอบบ่อโคลนดูดกำลังชุลมุนช่วยกันคนละไม้คนละมืออย่างแข่งกับเวลา และเต็มไปด้วยประสิทธิภาพ

นายช้วนกับลูกน้องอีกครึ่งหนึ่ง ก็ถูกหนานอินบัญชาให้ไปแสวงหาเส้นหวายอันเหนียวแน่น ซึ่งมีอยู่อุดมสมบูรณ์ไม่ห่างไกลนักจัดการมาถักพันเป็นบ่วงวงกลม ซึ่งดูแล้วจะแน่นหนาเสียยิ่งกว่าเชือกไนล่อนอีก ไชยยันต์เป็นคนบงการให้คล้องมัดเข้ากับบริเวณโคนต้นสยาตำแหน่งที่สูงขึ้นไปจากบริเวณประมาณ ๑ วาครึ่ง โดยติดกับตาไม้อย่างแข็งแรงชนิดจะไม่รูดหลุดฮอกมาได้ ขณะที่ลำต้นล้มฟาดไปยังอีกด้าน แล้วบ่วงหวายที่คล้องมัดต้นไม้ก่อน ก็นำมาผูกมัดเชื่อมติดกับสายเชือกไนล่อน ซึ่งมัดโยงอยู่ที่โคนขาด้านหน้าของช้างใหญ่ทั้งสองข้าง อันคะหยิ่นนำเลื้อยกลับมาให้ ระยะของมันพอเพียงทีเดียว

พวกที่อยู่บนฝั่งก็ช่วยกันผูกเชือกกับบ่วงหวายอีกทีหนึ่ง

ภายใต้บงการดูแลของหนานอิน โดยรั้งเส้นเชือกให้ตึงเปรียะระหว่างช้างกับต้นไม้ ซึ่งจะหมายความว่า หากลำต้นโอนล้มไปฝั่งตรงข้ามเมื่อไหร่ ก็จะเป็นการฉุดลากช้างที่ติดปลักโคลนให้เคลื่อนเข้ามาหาริมบ่อโคลน หรือหลุดพ้นจากบ่อโคลนดูดในทันที ตามหลักของกลศาสตร์เครื่องทุ่นแรง

วุ่นวายกันเกี่ยวกับเรื่องการมัดโยงเจ้าด้วนไว้กับต้นไม้ประมาณร่วมชั่วโมง ทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูเหมือนจะเรียบร้อย

ระหว่างนี้ ไชยยันต์ภายใต้การปรึกษาหารือและให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดของเชษฐา ก็หาจุดที่จะฝังระเบิดและกะปริมาณของดินระเบิดไว้พร้อมสรรพแล้ว

“แกรับผิดชอบนะ ถ้าเจ้าด้วนเกิดช็อคตายเสียด้วยอำนาจระเบิด”

เชษฐากระซิบเตือน อีกฝ่ายแยกเขี้ยว

“เชื่อมือเหอะน่า ในเรื่องนี้ ไอ้เรื่องวางระเบิดนี่ ฉันมันมือระดับครู ไม่ใช่ระดับลูกแถว ขอให้บอกเท่านั้นว่าจะให้มันระเบิด หนักหรือเบาแค่ไหน เอาแต่ตับทรุด หูหนวก หรือจะให้หายไปทั้งตัวได้ทั้งนั้น”

“ไม่มีการตับทรุด ไม่มีการหูหนวก และไม่มีการหายไปทั้งตัว แต่ไอ้ด้วนจะต้องถูกฉุดขึ้นมาอย่างปลอดภัยที่สุด และความปลอดภัยนั้นก็หมายถึงพวกเราทุกคนด้วย”

“ซำบาย รับรองว่าพอตึง ๆ หู แผ่นดินแทบจะไม่ไหวสะเทือนเลย ฟ้าผ่าดังกว่า”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ มือวินาศกรรมระเบิดชั้นเชี่ยวชาญ ยอกหน้าตาเฉย

ตำแหน่งการวางระเบิด มันแสนที่จะสะดวกง่ายดายอยู่แล้วสำหรับสยาต้นนั้น เพราะโคนและรากด้านตรงกันกับที่เจ้าต้วนหันหน้าไปเกาะอยู่กับดินลูกรังและแง่หินเผยออกเป็นโพรงลึกเข้าไปร่วมวา ดูจากสภาพของโคนอันมีรากเกาะอยู่อย่างหมิ่นเหม่กับก้อนหิน และลำต้นทำมุมเอียงอยู่ก่อนแล้วนั้น มันบอกชัดว่า ไม่ช้าก็เร็ว สักวันใดวันหนึ่งเพียงแค่พายุพัดมาทางด้านใต้แรงหน่อยเท่านั้น มันก็มีสิทธิ์จะถอนรากถอนโคนล้มลงไปเองแล้ว

ไชยยันต์กะขนาดของไดนาไมต์ ชนิดระเบิดหินพอให้ตัดรากถอนโคนที่หมิ่นเหม่นั้นออก รวมทั้งให้มีพลังพอที่จะงัดดินปนหินบริเวณโคนต้นขึ้นมาในปริมาณที่สยาต้นนั้นจะไม่สามารถยืนอยู่ต่อไปได้ จากนั้นก็วางสายชนวนอย่างง่ายๆ โรยออกมาแค่ 10 วา บอกให้ลูกหาบทางด้านที่ช่วยเขาอยู่จัดการอัดดินกลบเข้าไปในโพรงนั้นให้แน่น พอทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมเขาก็ตะโกน

“ทุกคนหลบเข้าที่กำบังหลังหินก้อนนั้นให้หมดเร็ว! ให้เวลา 3 นาทีเท่านั้น”

เขาชี้มือออกไปทางก้อนหินขนาดเขื่อง อันอยู่ทางซีกซ้ายของบ่อโคลนดูด ห่างไกลจากบริเวณโคนต้นไม้ที่อัดดินระเบิดไว้ออกไปในรัศมีที่พอจะปลอดภัย จากก้อนดินหรือหินที่จะถูกอัดลอยขึ้นมา เชษฐา อนุชา ยังยืนมองหน้าเขาอยู่เหมือนจะไม่แน่ใจนัก กำลังจะอ้าปากถามอะไรอีก แต่ไชยยันต์ไม่สนใจ แหย่

ก้นบุหรี่ที่ติดไฟหมับเข้ากับสายชนวนปะทุ แล้วกระชากไหล่เพื่อนทั้งสอง พร้อมกับบอกเบาๆ ว่า

"หลบ! หลังต้นกร่างใหญ่นั่น ใครช้า ขาขาดไม่รู้ด้วย!"

อนุชา เชษฐา เผ่นเข้าไปบังอยู่หลังต้นกร่างขนาด 5 คน โอบก่อน ไชยยันต์วิ่งคุ้มตัวตามหลังเข้ามาเป็นคนสุดท้าย ระหว่างที่สายชนวนเริ่มปะทุลั่น ไล่เข้าไปหาต้นสยานั้น เขาก็ป้องปากร้องบอกไปทางเจ้าด้วนด้วยอารมณ์คะนองว่า

"เฮ้ย! ด้วน คิดถึงพ่อแก้วแม่แก้วของเอ็งไว้ บางทีขาเอ็งอาจขาดหลุดติดเชือกขึ้นมา แต่ตัวเอ็งยังนอนแช่ปลักอยู่...วู้! โชคดีโว้ย!"

ครืนน์!!

เพียงแต่ขาดเสียงประโยคสุดท้ายของอดีตนักวินาศ-กรรมมือหนึ่งเท่านั้น แผ่นดินบริเวณนั้นก็ไหวสะเทือนยวบ เศษดินและเศษรากไม้ใต้ต้นสยา ถูกอัดกระจายปลิวว่อนไปทั่วสารทิศแต่อยู่ในรัศมีจำกัดไม่เกินเพียง 5-6 วาเท่านั้น และแผ่นหินขนาดใหญ่ที่รากบางส่วนเกาะอยู่ กระดอนหลุดจากที่ของมันกลิ้งหลุนๆ ลงไปตามทางลาดชันเบื้องล่าง เสียงของมันดังไม่มากนัก เป็นเสียงทึบๆ หนักๆ อยู่ใต้แผ่นดินเสียมากกว่า

ต้นสยาสะท้านไปทั้งต้น เหมือนมือยักษ์มาจับสั่น แต่มันก็ยังยืนในมุม 45 องศาอยู่ในลักษณะเดิม

"ไชยยันต์ มันไม่ล้มว่ะ สงสัยดินระเบิดของแกน้อยไปเสียแล้ว"

อนุชาร้องขึ้น ไชยยันต์เอามือวาดริมฝีปาก ตบไหล่เพื่อนเบาๆ

“ใจเย็นๆ เพื่อนยาก โดยทฤษฎีมันต้องล้มซิ ถ้าไม่ล้มประเดี๋ยวจะนอนให้ทุกคนเหยียบ เอาละนะ ดูไปว่ามันจะล้มเมื่อไหร่ ฉันจะตั้งต้นนับถอยหลังละ 10-9-8-7-6...”

เพียงแค่นับถึง 6 เท่านั้น ลำต้นอันสูงชะลูดลิบลิ่วชูยอดขึ้นไปบนท้องฟ้าของสยาต้นนั้น ก็เริ่มเอียงเท่ลงไปอีก และเอียงลงไปในทิศทางที่ถูกต้องอย่างศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ราวกับจะมีปากประกาศิตมาสั่งไว้ โคนต้นที่เป็นโพรงใหญ่ลึกอยู่ก่อนแล้วเพราะกำนาจระเบิดอัดนั้นถูกงัดดินพูนสูงขึ้นมาอย่างช้าๆ พร้อมกับเสียงลั่นเปรียะประ ซึ่งสะท้อนก้องไปทั้งดง

แล้วมันก็ถึงแก่กาลกิริยา สมคะเนของเชษฐาทุกอย่าง สยาต้นนั้นค่อยๆ เอียงโคนงัดรากถอนโคนลงอย่างละมุนละไมสวยงามที่สุด ลำต้นอันยาวเหยียดของมันที่เอนอยู่ก่อนแล้ว เอนต่ำลงไปอีก เสียงไม้ไล่ฝั่งตรงข้ามหักครืนโครมสนั่นหวั่นไหว ทวีความรุนแรงขึ้นทุกๆ เสี้ยววินาที ตามการล้มฟาดลงไปพาดทับของมัน ไชยยันต์ตบปากตัวเองแล้วโห่ร้องเป็นจังหวะราวกับพวกอินเดียนแดงดังกลั้วไปกับสำเนียงเสียงไม้ใหญ่โค่นนั้น

ป่าอันเคยเงียบสงัด แตกครืนครัน...

สายตาของเชษฐา เบิกจ้องจับไปยังอาการล้มของต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น เขาภาวนาขอให้มันล้มฟาดไปติดคาอยู่ยังยอดไม้ของฝั่งตรงข้ามในลักษณะล้มเอน ตามที่กำหนดไว้ ขออย่าให้มันฟาดละลิ่วลงไปต่ำกว่านั้นอีกเลย ส่วนสายตาของอนุชากับ

หนานอิน จับนิ่งไม่กะพริบไปยังสภาพของเจ้าด้วน ผู้ยืนอยู่ในปลัก

ทันทีที่ต้นไม้เริ่มเอนตัวฟาดลง ร่างอันใหญ่โตของเจ้าด้วน มีอาการราวกับถูกพลังมหายักษ์ มาฉุดลากตามแรงเอนล้มของสยาต้นนั้น ตัวของมันถูกลากจูงด้วยสายเชือก โคลนกระฉอกเป็นคลื่นแตกกระจาย แล้วร่างกายอันใหญ่โตก็ถูกฉุดกระชากให้หลุดผลัวะขึ้นมายืนตัวดำมิดหมีอยู่บนพื้นเหนือบริเวณหล่มโคลนดูดนั้น ห่างจากโคนไม้ล้มประมาณ 2 วา มีโคลนเหลวๆ หลนจากร่างกายลงมากองอยู่กับพื้นดงเผละๆ เท่าๆ กับต้นสยา ก็ล้มลงไปฟาดคาอยู่กับยอดไม้ฝั่งตรงข้ามซึ่งหักยับระเนน เป็นเหมือนสะพานทอดข้ามระหว่างหุบต่อหุบ

เสียงเจ้าด้วนร้องแปร่นยาวขึ้นกึกก้อง...

เสียงไชโยโห่ร้องของพวกลูกหาบที่ดังอยู่อึงคะนึงไปทั้งป่าด้วยความปีติดีใจขีดสุด

เชษฐาหลับตาลง พร้อมกับถอนใจออกมาเหมือนยกภูเขาออกจากอก ส่วนอนุชาดีดนิ้วออกมาโดยแรง สองพี่น้องส่งมือไปให้ไชยยันต์ผู้วางระเบิดจับ อดีตนายทหารปืนใหญ่จับมือเพื่อนทั้งสองด้วยมือคนละข้าง แล้วสามชายก็เขย่ามือกันโดยแรง ท่ามกลางเสียงโห่ร้องเกรียวกราว และเสียงร้องยาวของเจ้าด้วนอยู่เช่นนั้น

"นาย วิเศษสุด ไม่น่าเชื่อเลย ไอ้ด้วนขึ้นมาได้เต็มตัวแล้วอย่างปลอดภัยที่สุด"

หนานอินร้องบอกมาเสียงหลง พลางตัวแกเองและทุกคนก็แล่นพรูกันเข้าไปที่คชสารใหญ่ ราวกับว่ามันเป็นมนุษย์ผู้ร่วม

คณะคนหนึ่งโดยไม่มีใครคิดว่ามันอาจอาละวาด หรือก่อการวุ่นวายใดๆ ขึ้นในทันทีที่พ้นปลักมรณะขึ้นมาได้

"รอดตายแล้ว ไอ้ด้วนเอ๊ย! บุญของเอ็งแท้ๆ ที่ได้เจ้านายมีฝีมือมีปัญญาดีๆ มาช่วยเหลือ"

ครูพรานผู้เฒ่า วิ่งเข้าไปลูบที่ปลายงวงของมันอย่างปลาบปลื้มยินดี ทั้งๆ ที่แกเองก็ไม่เคยให้ความสนิทสนม หรือสนใจอะไรกับมันมากมาก่อน พูดออกมาเสียงสั่นเครือ คะหยิ่นเองก็เข้าไปยืนยิ้มกริ่มอยู่ตรงหน้าของมัน โดยไม่มีความหวาดระแวงใดๆ อีก ทั้งๆ ที่ในอดีตเคยกวดไล่กันมาก่อนนับครั้งแทบไม่ถ้วน พวกลูกหาบทั้งหลาย ก็กระโดดโลดเต้นอยู่รอบๆ กายของมัน เจ้าด้วนยืนน้ำตาไหลพรากอีกครั้ง ชูงวงขึ้นสูง และส่งเสียงยาวเป็นระยะๆ เหมือนจะกล่าวขอบคุณทุกคน

"วิชากลศาสตร์ กับเลขาคณิตของแกแม่นยำมากเชษฐาสยาต้นนั้นล้มฟาดไปหยุดคาอยู่ในมุมแค่ 20 องศาพอดี ตามที่แกกะไว้ไม่คาดเคลื่อนไปเลย ถ้ามันลงต่ำกว่านี้ เจ้าด้วนจะต้องขาหัก หรือมิฉะนั้นก็ถูกลำต้นสยาต้นนั้นลากกระเด็นพลัดหล่นเขาลงไปแล้ว"

ไชยยันต์หันมาชูหัวแม่มือให้อดีตท่านทูตทหารบก

อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มแจ่มใสขึ้นได้เป็นครั้งแรก นับตั้งแต่น้องสาวอันตรธานหายไป ตบไหล่เพื่อนโดยแรง

"และวิชาวางระเบิดวินาศกรรมของแก ก็อยู่ในขั้นปรมาจารย์ ถูกต้อง ถ้ามันผิดส่วน ผิดอัตราไปกว่านี้ พวกเราคงถูกแรงอัดของระเบิดตายกันไปบ้างแล้ว แต่นี่มันก็พอดิบพอดีเหลือเกิน"

“ส่วนพรานชดนี่ก็ตัดสินใจได้รวดเร็ว และสั่งการประสานงานได้วิเศษสุด...”

ไชยยันต์หันไปกอดคออนชา หัวเราะร่าอย่างเป็นสุขขึ้น

“ถ้าพวกเรามีความสามารถมีสติปัญญา พร้อมใจสามัคคีประสานงานกันได้ดีแบบนี้ ก็ไม่ต้องยั่นอะไรอีกแล้ว ถึงไหนถึงกัน ถึงแม้จะไม่มีรพินทร์ ไพรวัลย์ หรือแงซายก็ตาม! ไปเราเข้าไปเยี่ยมไอ้ด้วนกันเถอะ ดูท่ามันเองก็ดีใจมากที่รอดตายมาได้ มันไม่เคยยืนเชื่องๆ ให้พวกเราคนใดเข้าไปจับงวงจับงามันได้แบบนี้เลย นอกจากน้อยคนเดียวเท่านั้น”

แล้วทั้งสาม ก็พากันเดินตรงเข้าไปที่เจ้าด้วนช้างใหญ่ ผู้ซึ่งเพิ่งจะถูกดึงขึ้นมาจากบ่อโคลนได้โดยสวัสดิภาพทันที ต่างยิ้มให้แก่มันอยู่เบื้องหน้า เชษฐาเดินตรงเข้าไปใกล้อีก มันยื่นงวงมาให้เขา อดีตท่านทูตทหารบกจึงจับไว้

และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้สัมผัสมัน

“ด้วน! บารมีของหลวงพ่อทวดที่นายหญิงคล้องคอเจ้าไว้แท้ๆ ทีเดียว ที่ทำให้เจ้ารอดตายอยู่ได้จนกระทั่งพวกเรามาช่วยได้ทันการและช่วยได้อย่างดีที่สุดด้วย หวังว่าเจ้าคงไม่เป็นอะไรมากนะ”

คชสารใหญ่ คู่บารมีของดาริน โบกพัดหูอันใหญ่ของมันกระพืออยู่ไปมา แล้วลู่ไปทางด้านหลัง เหมือนจะแสดงอาการคารวะ ส่งปลายงวงมาแตะๆ ดมๆ ตามหน้าอกและลำคอของเชษฐา ต่อจากนั้นก็กระทำเช่นเดียวกับไชยยันต์ และอนุชาเช่นกัน ประดุจช้างบ้านที่ได้รับการฝึกมาอย่างดีแล้ว ทุกคนยิ่งบังเกิดความเมตตาและรักสนิทต่อมันยิ่งขึ้นไปอีก ต่างกว่าสมัยก่อนที่

รู้สึกว่ามันจะเชื่องก็แต่เฉพาะดารินผู้เดียวเท่านั้น แสดงว่า มันมีสมองพอที่จะรู้สำนึกในบุญคุณ

"หมอบลง ด้วน! หมอบลง เราจะแก้เชือกที่ล่ามขาเจ้าออก!"

อนุชาร้องสั่งมาช้า ๆ พร้อมทั้งโบกมือต่ำลง

อย่างแสนรู้ประหนึ่งจะเข้าใจภาษามนุษย์ เจ้าด้วนค่อย ๆ หมอบเข่าลงอย่างแช่มช้า และทรุดกายลงในลักษณะหมอบตามคำสั่งโดยดี อนุชาก็สั่งการให้พวกลูกหาบ ช่วยกันจัดการแก้สายเชือกที่มัดโยงขาหน้าของมันทั้งสองด้านออกในทันทีนั้น คนส่วนหนึ่งก็ให้ไปแก้ออกจากด้านที่มัดโยงติดกับบ่วงหวายอันพัวพันติดโคนต้นสยาซึ่งล้มไปแล้ว ขณะที่พวกนั้นเข้ามาช่วยแก้เส้นเชือกออกนั้น มันก็ขยับขาขยับตัวเพื่อให้การแก้เส้นเชือกเป็นไปได้อย่างสะดวก โดยไม่มีร่างกายส่วนใดของมันทับอยู่

พอสายเชือกหลุดออกหมด มันก็ลุกขึ้นยืนตระหง่านอีกครั้งออกเสียงร้องแอ้ออกมาเบา ๆ ในลำคอ ทำท่าจะเดินดุ่มไปทางป่าทึบอีกด้านหนึ่ง เชษฐาถลันปราดออกไปขวางหน้าไว้

"ด้วน! ช้าก่อน นี่จะไปไหน?"

เขาจ้องถามดังลั่นอย่างเป็นห่วง

มันร้องออกมาอีกแอ้หนึ่ง ส่ายหัวโคลงอยู่ไปมา แล้วพยายามเดินเลี่ยงอ้อมการขวางหน้าของเชษฐาไปอย่างแช่มช้า เชษฐาทำท่าจะขัดขวางไว้อีก แต่หนานอินวิ่งมาจับมือนายใหญ่ไว้

"นาย! มันกำลังหิวน้ำ คงจะไปหาน้ำกินใกล้ ๆ นี่แหละ คงไม่ไปไหนไกลหรอก ปล่อยมันไปก่อนเถอะ ประเดี๋ยวก็กลับมาหาเราเอง รับรองว่าไม่ไปไหน"

เชษฐาหลีกทางให้ มองตามันไปอย่างเป็นห่วง ร่างใหญ่โตนั้นเดินดุ่มช้าๆ พากายเข้าไปในดงทึบ ปล่อยเศษโคลนให้หยดแหมะๆ เป็นทางไปตลอด ลักษณะของมันน่าจะแยกไปทำธุระส่วนตัวของมันเองชั่วขณะมากกว่าการผละเดินหนีไปเฉยๆ

“ลุงอิน ตามไปดูมันซิ อย่างน้อยก็ช่วยตามไปคุ้มครองมันด้วยเผื่อถูกดักรุมอีก ถ้ามันไปกินน้ำจริง พอกินน้ำเสร็จก็เอามันกลับมาที่นี่ ประเดี๋ยวก็เตลิดเปิดเปิงไปไหนเสียอีกเท่านั้น”

ไชยยันต์ร้องบอกมา แต่อนุชาเข้ามาตบไหล่ บอกเรียบๆ ว่า

“ไม่ต้องตามไปให้เสียเวลาหรอก เชื่อลุงอินเถอะ ประ-เดี๋ยว มันก็กลับมาเอง ไอ้ด้วนโง่ที่ไหน มาจัดการวางแค้มป์กันที่นี่เถอะ ถึงยังไงคืนนี้เราก็ทำอะไรมากไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว”

“เฮ้ย! ด้วน เสร็จธุระของเอ็งแล้ว รีบกลับมานะโว้ย! ไม่พ่อจะแช่งให้ไปตกเหว แล้วคราวนี้จะไม่มีใครไปช่วยเอ็งอีกแล้ว คืนนี้เอ็งจะต้องมาอยู่กับพวกเราที่นี่เข้าใจไหม?”

ไชยยันต์ป้องปากตะโกนไล่หลังมันไป...

ที่พักชั่วคราว ถูกตั้งขึ้นยังบริเวณโคนไม้ล้ม ตำแหน่งที่กู้เจ้าด้วนขึ้นมานั่นเอง กองฟืนถูกก่อสว่างโชติ อาหารเย็นมื้อนี้หารองท้องกันเพียงแค่ประทังตายจากเสบียงแห้งที่เหลือติดค้างมาแต่ตอนกลางวัน

ภายหลังจากการตื่นเต้นยินดีที่สามารถตามพบ และ

ช่วยเหลือเจ้าด้วนขึ้นมาได้ พอความนึกคิดเดินหวนกลับมาสู่สมอง ฝ่ายนายจ้างทุกคนก็เงียบซึมกันไปอีก ใช่! ทุกคนตามเจ้าด้วนพบแล้ว แต่น้องสาวคนเล็กของคณะ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งออกติดตามกันมาตลอดทั้งวันของวันนี้ล่ะ หล่อนอยู่ที่ไหน ไม่พบเค้าเงื่อนร่องรอยอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว ถ้าจะนับเวลา และระยะทางจากจุดเริ่มต้น ที่หล่อนถูกกระแสน้ำเชี่ยวพัดหลุดหายจากหน้าผาที่พักลงมากับตาทุกคน มันก็เป็นเวลาอันเนิ่นนาน และทางอันยาวไกลไม่ใช่น้อย ที่ทั้งขบวนยกกันติดตามมา

ไม่เพียงแต่เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา หรือหนานอินเท่านั้นที่จับกลุ่มมองหน้ากันอยู่เงียบๆ แม้คะหยิ่นและพวกลูกหาบทั้งหลายก็พลอยหุบปากเงียบสงบเงื่อนหงอยกันไปหมด

“ใครคิดเหมือนฉันบ้างหรือเปล่า?...”

ในที่สุดไชยยันต์ก็เปรยขึ้น ท่ามกลางการใช้สมองของทุกคน

“อะไร”

อนุชาถามมาแผ่วเบาโดยไม่มองหน้า

“พอเราช่วยด้วนขึ้นมาจากปลักโคลนได้ แก้เชือกให้มันเสร็จมันก็พยายามออกเดินผละจากพวกเราทันที เป็นไปได้ไหมในข้อที่ว่าพอมันพ้นจากการติดปลัก ตัวมันก็ออกมุ่งหาน้อยเลยทันที”

อดีตนายพรานชดถอนใจนิดหนึ่งอัดบุหรี่ลึกแล้วสั่นศีรษะ

“ฉันไม่เชื่อว่าจะเป็นอย่างนั้นหรอก คิดว่ามันคงจะไปหา

น้ำกินหรือไปธุระอะไรส่วนตัวของมันในละแวกใกล้ๆ นี่แหละสังเกตดูจากอาการที่เดินจากไปอย่างช้าๆ ไม่มีอาการเร่งด่วนของมัน เรายอมรับกันแล้วว่าเจ้าด้วนมีความฉลาด และแสนรู้เหนือช้างป่าทั่วๆ ไปมากและมีสัญชาตญาณรับรู้เป็นพิเศษ ถ้ามันจะออกติดตามน้อยมันคงจะแสดงอาการอะไรสักอย่างเพื่อให้เราเห็น หรือพยายามที่จะชักจูงให้เราออกติดตามมันไป แต่นี่มันไม่ได้มีอาการอย่างนั้นเลย มันต้องรู้ว่าพวกเราออกมาติด-ตามหาน้อย และต้องอาศัยมันเป็นผู้นำทาง ไม่มีวันเสียหรอกที่มันจะผละไปตามลำพัง”

“แกเชื่อหรือว่าไอ้ด้วนมันจะรู้อะไรเป็นความคิดของพวกเราในขณะนี้ มันจะรู้หรือว่าน้อยถูกน้ำป่าพัดหายไปเมื่อคืน ในเมื่อมันไม่ได้อยู่ในสถานที่เกิดเหตุด้วย?”

ระหว่างที่อนุชานั่งขมวดคิ้วคิด พรานครูผู้เฒ่าก็ตอบแทนขึ้นว่า

“นายทหารเชื่อเถอะ ว่าไอ้ด้วนจะต้องรู้หมดทุกอย่าง ถึงไม่เห็นมันก็รู้ด้วยสัญชาตญาณ ถ้าเชื่อหนานอิน คืนนี้เราจะพักกันอยู่ตรงนี้ตลอดทั้งคืน พอสว่างค่อยออกติดตามใหม่ ไอ้ด้วนจะเป็นตัวนำทางให้แก่เราไปสู่นายหญิงได้ ดีกว่าที่เราจะสุ่มหากันอย่างส่งเดช...นั่นไงเสียงกระดึงผูกคอมันดังใกล้เข้ามาแล้ว ไอ้ด้วนกำลังเดินกลับเข้ามาที่พักของเรา”

แกบุ้ยปากไปทางดงเบื้องหลัง

จริงดังว่า มีเสียงกิ่งไม้ถูกระลู่ และเสียงกระดึงไม้ไผ่ลั่นโกรกเกรกใกล้เข้ามา บอกชัดว่าจะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเจ้าช้างหางด้วนตัวนั้น เชษฐาจับเวลาดู นับจากขณะที่มันเดิน

เผียงหลบจากคณะไปเป็นเวลาประมาณ 40-45 นาที ไม่เกินนั้น

ทุกคนลุกขึ้นยืน ไฟฉายส่องสัตว์ 2-3 ดวงสว่างจ้า พุ่งไปยังทิศทางมาของเสียง เป็นความจริงทุกอย่าง ร่างอันกลืนมีตของช้างพลายหางด้วน กำลังเดินออกมาจากเงาทึบของป่าและตรงเข้ามาช้าๆ เนื้อตัวของมันที่เต็มไปด้วยโคลน ดูสะอาดขึ้นเล็กน้อย เหมือนกับว่ามันไปหาลำธารหรือหนองน้ำที่ไหนทำระล้างมาแล้วฉะนั้น

มันเดินเข้ามาหากลุ่มมนุษย์ เช่นเดียวกับช้างเลี้ยง และหยุดยืนโยกกายช้าๆ ไปมา เอาสีข้างเข้าเสียดสีกับลำต้นของต้นไม้ใหญ่ ห่างจากกองไฟที่ก่อไว้ประมาณ 7-8 วา เชษฐาลุกขึ้นเดินตรงไปหามัน ทำให้อนุชา ไชยยันต์ และหนานอินพลอยเดินตามเข้าไปด้วย

ท่านหัวหน้าคณะ มาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า ห่างจากรัศมีงวงของมันเพียงวาเดียว หนานอินเข้ามายืนอยู่เคียงข้างเขาด้วย

“จริงตามที่หนานอินบอกไว้ไหมล่ะ นายใหญ่ มันไม่ไปไหนหรอก”

พรานเฒ่าเอ่ยขึ้นเบาๆ มองดูมันอย่างพอใจ

“นี่ฉันจะพูดกับมันได้รู้เรื่อง เหมือนน้อยพูดกับมันไหมนี่”

“สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าฟังภาษามนุษย์ไม่รู้เรื่องหรอกนายใหญ่”

แกตอบ

“แต่มันจะหยั่งรู้ด้วยกระแสจิต รู้ด้วยความรู้สึกพิเศษของมัน เป็นการรับรู้ของใจต่อใจที่ถึงกัน นายใหญ่เองก็เป็นคนมีศีล มีสัตย์ รวบรวมพลังจิตให้มั่น แล้วพูดกับมันเถิด มันจะเข้าใจได้เอง”

เชษฐายืนสำรวมสติมั่น เพ่งตาจับไปที่ดวงตาเล็กของมันที่จ้องมองสบมา แล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ

“ด้วน! พวกเราทุกคนกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ร้าย เพราะการกระทำของเจ้าผีนรกมันตรัย รวมทั้งตัวเจ้าเอง ที่ถูกช้างของมันรุมกันเล่นงานผลักไสให้ตกลงไปจมปลักเกือบตายอยู่ในบ่อโคลนดูดนั่นด้วย...ขณะนี้นายหญิงถูกน้ำพัดหายไป เราออกติดตามโดยไม่พบร่องรอย ตรงข้าม เรากลับมาพบเจ้าเข้าเสียก่อน และนี่ก็เป็นเวลามืดค่ำแล้ว พวกเราเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า ไม่อาจติดตามค้นหานายหญิงต่อไปได้ จนกว่าตะวันจะขึ้น...ถ้าเจ้าเข้าใจในสิ่งที่ข้าพูดและคิดนี่ จงชูงวงขึ้นให้เห็นเพื่อเราจะได้รู้ว่า เจ้าสามารถเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของเราในขณะนี้ได้”

เพียงแค่ขาดคำเชษฐาเท่านั้น เจ้าด้วนก็ส่งเสียงร้องออกมาเบาๆ ครั้งหนึ่ง แล้วชูงวงร่อนขึ้นสูง ส่ายไปมา เชษฐาหน้าแดงด้วยความยินดี และทุกคนก็เห็นประจักษ์กันทั่วทุกคน

“ดีมาก! ดีที่สุด นี่มันเป็นความหมายว่าเจ้าสามารถเข้าใจความนึกคิด ความต้องการของเราได้ทุกอย่าง ข้าจะบอกกับเจ้าต่อไปว่าเรามองไม่เห็นทางใดอีกแล้วที่จะตามตัวนายหญิงได้ดีไปกว่าการนำของเจ้า แต่ไม่ใช่คืนนี้ เดี๋ยวนี้ ต้องรอให้ตะวันขึ้น

เสียก่อน และตลอดทั้งคืน เจ้าจะต้องอยู่กับพวกเราที่นี่แหละ จะห่างไปไหนไม่ได้ รุ่งเช้าเราจะออกเดินทางด้วยกัน เจ้าเป็นผู้นำทาง”

ท่านหัวหน้าคณะเว้นระยะไปนิดหนึ่ง แล้วกล่าวดัง ๆ ช้า ๆ ต่อมาว่า

“ถ้าเจ้าเข้าใจ ให้ส่งเสียงร้องออกมายาว ๆ สักครั้ง ร้องให้ยาวเชียวนะ!”

คชสารใหญ่ ผู้เคยเป็นนักเลงโตประจำอยู่ในป่าแถบหนองน้ำแห้งกินแดนไปจนถึงหล่มช้างและห้วยเสือร้อง แต่ไม่เคยปรากฏว่ามันจะฆ่าใครเลยสักคนเดียว เงยคอสั้น ๆ ของมันเสยงาขึ้นสูง อ้าปากร้องแปร๋นยาวออกมาเหมือนใครเป่าทรัมเป็ตราวกับช้างละครสัตว์ที่ฝึกปรือไว้ก่อนแล้วเป็นอย่างดี

“เอาละ ชัดเจนแล้ว มันรู้เรื่องที่ฉันส่งกระแสจิตไปบอกมัน!”

เชษฐายิ้มขรึม ๆ กล่าวออกมาอย่างพอใจ ยื่นมือส่งไปให้ และมันก็เอาปลายงวงบรรจงลงบนฝ่ามือเขา ซึ่งท่านหัวหน้าคณะก็ลูบคลำด้วยความรักสนิท อีกอึดใจหนึ่งก็หันมาบอกพรรคพวกทุกคนว่า

“เรากลับเข้าไปพักนอนกันได้แล้ว วันนี้ยอมรับว่าเหนื่อยเหลือเกิน ทั้งกายและใจ”

ทุกคนพากันถอยกลับเข้ามายังตำแหน่งที่กำหนดไว้ ว่าจะใช้พักนอน ช้างใหญ่เดินช้า ๆ ตามหลังเข้ามาอยู่ในกลุ่มด้วย

แล้วสันดานซนอยากรู้อยากเห็นของมันก็แสดงออก โดยการเข้าไปดมที่กองสัมภาระอันพวกลูกหาบกองไว้ มีอาการเหมือนจะใช้งวงค้นโน่น รื้อนี่ หนานอินกับคะหยิ่นเข้าไปตะเพิดไล่มันอย่างไร มันก็ไม่ฟังเสียง แต่ก็ไม่ได้ทำความเสียหายอะไรให้แก่กองสัมภาระเหล่านั้น อึดใจเดียว มันก็คว้าเอาย่ามหลังประจำตัวของดารินขึ้นมาชูร่อนส่งเสียงร้องออกมาอีก

ทั้งหมดจับตามองอยู่ด้วยความสนใจ นั่นมันน่าจะแปลความหมายได้ว่า มันเข้ามาสดดมกลิ่น และจำสมบัติส่วนตัวของนายหญิงของมันได้ มันนำออกมาวางไว้แยกต่างหากจากกองสัมภาระส่วนใหญ่ ต่อมาก็เดินหมุนวน เหมือนจะค้นหาต่อไป

และในที่สุด ก็เดินมาที่กลุ่มของฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ซึ่งพากันสังเกตอาการของมันเฉย โดยไม่กระโตกกระตากอะไรขึ้น

ไรเฟิล .300 เวเธอร์บี แม็กนั่ม ประจำตัวของดาริน ที่หนานอินเป็นคนสะพายมาด้วย และขณะนี้วางรวมอยู่กับไรเฟิลขนาดต่าง ๆ ของคนอื่น ๆ ถูกมันใช้งวงคว้าเลือกขึ้นมาอีก นำหิ้วเอาไปวางไว้กับเป้เครื่องหลังของดารินที่มันแยกออกมาก่อน

อนุชา จับแขนพี่ชายใหญ่และไชยยันต์บีบแน่นกล่าวอย่างมั่นใจที่สุดว่า

“มันจำของทุกสิ่งทุกอย่างของน้อยได้ครับ เชื่อได้แน่ว่ามันจะต้องนำทางเราไปให้พบน้อยได้อย่างแน่นอน ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกแล้ว”

“ฮือม์! เจ้านี่มันรู้จริงๆ เพียงแต่มันพูดไม่ได้เท่านั้น ใครอย่าไปเอาปืนกับเครื่องหลังของน้อยที่มันแยกออกไปตะหากนั่นย้ายที่ออกมานะ ให้มันเอาไปกองรวมกันไว้แบบนั้นแหละมันคงคิดถึงน้อยมาก และพรุ่งนี้มันจะเป็นตัวนำทางให้แก่เรา”

สิ่งที่สะเทือนใจ และมีอาการใจไม่สู้จะดีนักเกิดขึ้นกับคณะทุกคนอีก เมื่อเจ้าด้วนยืนเอางวงสูดๆ ดมๆ สมบัติติดตัวของดาริน พลางน้ำตามันก็ไหลเป็นทางออกมาอีก มันจะหมายถึงอะไร ทุกคนไม่กล้าเดา พลอยพากันนิ่งขึงตะลึงตะไลกันไปอีก

“ถ้านายหญิงยังมีชีวิตอยู่ แกก็คงจะอยู่ห่างจากที่นี่มากทีเดียว”

หนานอินพูดขึ้นตรงๆ

“ใช่! ต้องห่างไกลจากที่นี่มาก เพราะน้อยมีปืนสั้นติดเอวอยู่กระบอกหนึ่ง ถ้าอยู่ในรัศมีที่ไม่ห่างกัน เราน่าจะได้ยินเสียงปืนเรียกให้สัญญาณจากเขาบ้างแล้ว แต่นี่ตลอดทั้งวันนี้ เราไม่ได้ยินเสียงใดๆ จากน้อยเลย การนำทางของลุงอินกับคะหยิ่นอาจผิดมุมผิดองศาไปก็ได้”

เชษฐาเห็นด้วย

“ขอให้เชื่อเถอะ ว่าน้อยไม่เป็นอะไรมากหรอก ขนาดไอ้ด้วนยังปลอดภัยได้ อย่างน้อยน่ะหรือจะเอาตัวไม่รอด”

อดีตพรานชดเอ่ย เหมือนจะเป็นการปลอบใจทุกคน แต่ภายในใจจริงของเขาคิดว่า **โอกาสที่น้องสาวเล็กจะมีชีวิตรอดนั้นมีอยู่ไม่ถึงครึ่ง การตามอาจพบเพียงแต่ซากศพเท่านั้น แม้ว่าผู้นำทางจะเป็นไอ้ด้วนก็ตามที**

เขาแน่ใจว่าเจ้าด้วนนำทางตามได้แน่ แต่จะตามพบในสภาพที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น

ความหวังมีเพียงแค่ 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น!

เวลาเดียวกันกับที่คณะติดตามของเชษฐา มาหยุดพักอยู่บนเนินที่โคกสูง ภายหลังจาก ได้ช่วยเจ้าด้วนขึ้นมาจากปลักโคลนได้แล้วนี่เอง นั่นก็เป็นเวลาเดียวกับที่ดาริน วราฤทธิ์ ผู้หลงป่าชมชานไปตามลำพังคนเดียว ได้มาหยุดพักก่อไฟอยู่ในป่าหินเหนือดงกล้วย และนอนลืมตาดูท้องฟ้า คิดคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ อยู่เดียวดาย

ระยะระหว่างฝ่ายติดตาม และฝ่ายถูกติดตาม แม้จะอยู่ในเส้นทางน้ำไหลอันเดียวกัน แต่ก็แยกกันออกไปคนละมุม ห่างกันไม่ต่ำกว่า 20 กิโลเมตร ในเงื้อมเงาป่าดงที่บดบังอยู่ มันไกลเกินกว่าที่เสียงปืนหรือเสียงระเบิด (ที่ไชยยันต์ใช้ระเบิดต้นไม้เพื่อให้ฉุดดึงเจ้าด้วนขึ้นมาจากหล่ม) จะได้ยินถึงกันได้

ทั้งสองฝ่ายจึงยังอยู่ในสภาพที่พลัดพราก แยกจากกันและไม่รู้ความเป็นไปของแต่ละฝ่ายด้วยประการฉะนี้ ความหวังของฝ่ายติดตามก็คือ รอตะวันขึ้นจะใช้เจ้าด้วนออกนำทาง ส่วนความหวัง (ที่เลี่ยงไม่ได้) ของอีกฝ่ายก็รอตะวันขึ้นเช่นกัน และเมื่อนั้น หล่อนจำเป็นจะต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับมันตรัยโดยไปกับช้างงาดำของมัน สู่มหาปราสาทจิตรางคนางค์อันเป็นแหล่งเดิมของตนมาตั้งแต่ชาติปางบรรพ์ โดยไม่รู้อนาคตเบื้องหน้าของตนเอง นอกจากจะใช้ไหวพริบ ปฏิภาณ ความฉลาดเฉลียว และบุญบารมีเก่าที่สร้างสมไว้ รวมทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มตัวอยู่ เป็นเครื่องปกป้องผองภัยเท่านั้น...

และถ้าย้อนกาลเวลาหมุนกลับได้ นับตั้งแต่ตอนสายของวันเดียวกันนี้เอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เปรียบเหมือนคนมีกรรมมาบังตาไว้ โดยจะหารู้สักนิดไว้ว่ายอดหญิงอันเป็นที่แสนรักกำลังติดตามกระชั้นชิดเข้ามา รวมทั้งได้เกิดเหตุเภทภัยใด ๆ ขึ้นเมื่อคืนที่แล้ว เขาผู้นั้นกำลังนำคณะนายจ้างอเมริกันทั้งหมดรุดหน้าเดินทางต่อไปอย่างไม่มีวันย้อนกลับหลัง บ่ายหน้าเข้าดงดิบโดยไต่เขาลงมาเป็นระยะ ๆ

เที่ยงพักกลางดงป่าไม้ดึกดำบรรพ์ ซึ่งคะเนอายุต้นไม้แต่ละต้นไม่ถูก แต่มันก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเขาเสียแล้ว บ่ายเศษนำออกเดินต่อไป ทุกคนเตรียมพร้อมที่เผชิญหน้า รับมือกับการดักโจมตีในรูปแบบต่าง ๆ ของจอมภูตมันตรัย ผู้เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลอุบายสารพัดชนิดแต่ก็น่าประหลาดอยู่เหมือน

ก็นในความรู้สึกนึกคิดของเขาเอง และพวกพรานพื้นเมืองร่วม
ตาย 4 คน เพราะไม่มีวี่แววของฤทธิ์เดชจากมันตรัยในรูปใด
มาคอยดักเล่นงานคณะพรรคที่บกตะลุยกันไปในดงดิบนั้นเลย
นอกจากภัยธรรมชาติของ 'นรกดำ' อันมีอยู่ตามปกติเท่านั้น
พวกต่อหลุม เถาวัลย์และต้นไม้กึ่งสัตว์กึ่งพืช ที่คอยรอดักเหยื่อ
อยู่ หากเฉียดเข้าไปใกล้ดงว่านและใบไม้อันเป็นพิษ ซึ่งพราน
ใหญ่และคณะพรานลูกน้องของเขา ก็สามารถนำคณะนายจ้าง
และพวกลูกหาบหลีกผ่านพ้นไปได้อย่างปลอดภัยทุกระยะ แม้ว่า
บางขณะจะฉิวเฉียดกับอันตรายอย่างหวุดหวิดเช่นไร สุภาพบุรุษ
ไพรก็แก้ตกไปได้ทุกเปลาะ เพราะความชำชองชำนาญมาก่อน
แล้ว รวมทั้งวิจารณญาณที่ละเอียดรอบคอบ

**นรกดำอาจจะยังคงเป็น 'ป่าปิด' สำหรับนักเดินดง
คนใด แต่การย้อนกลับมาในวาระที่สองของเขา ฤทธิ์เดช
ความร้ายกาจของมันทำอะไรเขาไม่ได้เสียแล้ว**

ก็คงมีแต่ความเหนื่อยเหนื่อย ยากลำบากต่อการเดินทาง
บางทุกคน ซึ่งบางขณะทำท่าจะไปกันไม่รอดเท่านั้น ต้องคอย
ประคับประคองช่วยเหลือ ให้กำลังใจปลุกปลอบขวัญกันไปทุก
ระยะ และใน 'นรกดำ' อันแท้จริงแถบนี้แหละ ที่ฝ่ายนายจ้าง
อเมริกันทุกคน เริ่มจะสำนึกแล้วว่าความยากแค้นแสนสาหัสใน
การเดินดงนั้นเป็นอย่างไร

ตกบ่าย ผ่านทุ่งอันแห้งแล้ง ลักษณะเดียวกันกับที่เคย
ผ่านมากับคณะของเชษฐามาก่อนแล้ว ในครั้งกระนั้น ต้นไม้หา
ไม่ได้แม้แต่ต้นเดียว นอกจากหญ้าแห้ง ก้อนหินและความร้อน

อบอ้าวของแสงตะวัน พื้นดินแตกแห้งระแหงเป็นฝุ่น ถ้าจำไม่ผิด ตำแหน่งนี้แหละที่มาเรีย ฮอฟมัน เกือบจะเอาชีวิตมาทิ้งเสียเพราะความร้อนอ้าวระอและขาดน้ำแต่การมากับคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ครั้งนี้โชคดีที่มีน้ำเคมี อันเป็นวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าจากฝ่ายนายจ้างติดมาด้วย จึงไม่ถึงกับทรมานนัก แม้ว่าน้ำที่บรรจุกระติก และภาชนะอื่นๆ จะถูกใช้กันอย่างหมดเกลี้ยง

ด้วยฝีเท้าอันมั่นคง เสมอต้นเสมอปลาย ด้วยความทรหดแกร่งขีดสุดอย่างเป็นธรรมชาติประจำกาย รพินทร์เดินนำไปเบื้องหน้าระยะไม่ห่างนัก ปล่อยให้สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล คริส และเชิดวุธ กับพวกลูกหาบ กะปลกกะเปลี้ย เดินโซเซอยู่เบื้องหลัง

มีเสียงวิทยุจากหัวหน้าคณะ ขอร้องให้เขาหยุดพัก เพราะเห็นว่าพรรคพวกจะเดินกันไม่ไหวแล้ว เพราะความร้อนของดวงตะวัน แต่รพินทร์วิทยุตอบมาด้วยน้ำเสียงเครียดขรึมของเขาว่า

“หยุดไม่ได้ครับ ด็อกเตอร์ ถ้าหยุดเราจะถูกแดดเผาตายเมื่อนั้น เพราะไม่มีที่พักร่มเลย ขอให้อดทนหน่อย มีหุบรอคอยอยู่ข้างหน้าแข็งใจอีกสักไม่เกิน2ชั่วโมงก็ถึง ถ้าเข้าถึงหุบเมื่อไหร่เราก็พอจะพักกันได้”

นายคี๊ธ ผู้สบถด่าเก่งที่สุด ณ วันนี้ เขาเหนื่อยราวกับหมาหอบแดด และไม่มีเสียงอะไรที่จะสบถออกมาได้อีกแล้ว นอกจากนานๆ ครั้ง ก็แหงนมองดูท้องฟ้าที่มีดวงตะวันแผดจ้า ริมฝีปากหมุบหมิบเหมือนจะขอความกรุณาจากพระเจ้าของตนเอง

เบล ล้มแล้วล้มอีก คล้ายๆ กับมาเรีย ฮอฟมัน ในยุคนั้น

ภาการของหล่อนเหมือนจะดับสิ้นชีพ แต่คริสพิสูจน์อีกครั้งว่าแข็งแกร่งเกินสตรีเพศ หล่อนกับเชิดวุธ สองคนคอยทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง หิ้วปีกแม่ผมแดงซมซานกันไป เชิดวุธนั้นได้พระแร่ทางไผ่จากรพินทร์ที่อมไว้ในปาก ซึ่งจะเป็นด้วยอุปาทานหรือประไรก็ตาม ที่เขารู้สึกว่าบังเกิดความแช่มชื่นและเย็นภายในอย่างประหลาด พอที่จะติดตามมัคคุเทศก์นำทางไปได้ทุกหนทุกแห่งท่ามกลางไอระอุของทุ่งนรกนี้

บุญคำ เกิด เสย และจัน รวมทั้งพวกลูกหาบทุกคน แม้แต่อูถะ พะโต้ อันเป็นลูกป่ามาแต่กำเนิด บัดนี้ก็จำเป็นจะต้องอาศัยน้ำเคมีอันสกัดเป็นเม็ดของฝ่ายนายจ้างซึ่งได้รับแจกไว้ก่อนล่วงหน้า อมไว้ในปากแล้ว

"นายเราวันนี้แข็งแรงบรรลัยเลย เฮ้ย! ไอ้จัน เอ็งจำได้ไหมว่าก็ไอ้ทุ่งแร้งร้องไห้นี่แหละที่แหม่มมาเรียและพวกเราทุกคนเกือบตายซากกันในคราวนั้น"

เสียงบุญคำบ่นอุบอิบกับพวกลูกน้อง ซึ่งแต่ละคนขนาดอมน้ำเคมีไว้ในปากแล้ว ริมฝีปากก็ยังแห้งผากแตกเป็นสะเก็ดและหน้าขาวซีดไปตามๆ กัน เหงื่อออกท่วมตัวราวกับอาบน้ำกันทุกคน

ไม่มีใครในบรรดาพวกนั้น อยากจะพูดคุยอะไร เพราะยิ่งพูดก็ยิ่งคอแห้ง ต่างก้มหน้าก้มตากัดฟันเดินไปเรื่อยๆ และคอยช่วยเหลือพวกลูกหาบ ซึ่งบางคู่เริ่มล้มลุกคลุกคลาน

อูถะ พะโต้ ซึ่งเป็นคู่ที่เดินล้าหลังที่สุด จันได้รับคำสั่งจากรพินทร์ ซึ่งวิทยุบอกมาให้ไปคอยเป็นพี่เลี้ยงดูแลอยู่ พากันเดินแทบไม่มีเสียง จากสีหน้าที่หมดหวังว่า

“เราจะตายกันในทุ่งร้อนนี่ไหม จัน?”

“คนอื่นเขายังไม่ตาย เอ็งสองคนจะด่วนชิงตายเสียก่อนเร้อ เสียแรงเป็นลกไพร”

จันบอกแหบ ๆ เอามือตบหัวทั้งสอง แล้วชี้ขึ้นบนท้องฟ้าที่เห็นแร้งบินว่อน

“แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน อีแร้งมันรอคอยเอ็งอยู่นั่นแล้ว”

โดนขู่เข้าแบบนั้น เจ้ากะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่อาสาสมัครติดตามมาด้วยเพราะสำนึกในบุญคุณ ก็รีบลุกขึ้นหาบข้าวของร่องแร่งต่อไป จันแจกน้ำเคมีให้อีกคนละเม็ด

คี๊ธ สะดุดก้อนหินที่งอกขึ้นมาเล็ก ๆ กลางทุ่งนรก นั้นล้มกลิ้งลงอีกคน แล้วทำท่าเหมือนจะไม่ยอมลุก เชิดวุธกับคริสติน่า ต้องผละจากอิสซาเบล ตรงเข้าไปช่วยประคองร่างอันใหญ่โตนั้นขึ้นมา

“เป็นยังไงบ้างคี๊ธ?”

นายนั่นดูเหมือนจะบ้าไปชั่วขณะเสียแล้ว พอทรงกายขึ้นมาได้ก็ยกปืนขึ้นหมายเล็งไปยังด้านหลังของรพินทร์ที่เดินดุ่ม ๆ นำอยู่เบื้องหน้า ห่าง 25 เมตรแล้ว เหนี่ยวไกตูม เสียงกระสุน .458 ระเบิดสนั่นทุ่ง แต่คริสติน่าตบปากกระบอกปืนเสียขึ้นเสียก่อน กระสุนที่ผ่านลำกล้องออกไปจึงขึ้นท้องฟ้า เชิดวุธตบฉาดด้วยหลังมือ คี๊ธร่วงลงไปนอนตะแคงหายใจแขม่ว ๆ ไม่กระดุกกระดิกกับพื้น ดวงตาหลับอย่างคนหมดสติ

สแตนลีย์ผู้เดินล้ำอยู่เบื้องหน้าหันขวับมา พลางวิ่งเข้ามา

ทันที เบลก็ปราดตรงเข้ามาด้วย ไม่มีใครเห็นอาการของคี๊ธ ว่าทำอะไรลงไปอย่างไร้สติ เพียงแต่ได้ยินเสียงไรเฟิลระเบิดก้องและตัวนายคี๊ธก็ร่วงลงไปนอนเท่านั้น สำหรับรพินทร์หันกลับมา

"เกิดอะไรขึ้นครับ"

ก่อนที่เชิดวุธจะตอบไปเช่นไร อิสซาเบล ซึ่งมองเห็นเหตุการณ์อยู่ก็รีบวิทยุบอกไปว่า

"คี๊ธสะดุดขา ปืนลั่น ไม่ถูกใคร ขณะนี้เขาเป็นลม ขอความกรุณาเถอะ ขอให้เขาพักสักนิด"

"บุญคำ!..."

เสียงจอมพรานสั่งการมาทันที

"เอาผ้าพลาสติกมาขึงกั้นแดด บังตัวนายห้างคี๊ธไว้ก่อน ...เบลปฐมพยาบาลเดี๋ยวนี้ ผมจะย้อนกลับไปเดี๋ยวนี้เหมือนกัน"

คนที่ดูว่าจะแข็งแรงที่สุด บัดนี้กลายเป็นคนอ่อนแอที่สุดแล้ว คี๊ธเป็นลมหมดสติไปจริงๆ และโดยสภาพที่เกิดขึ้นเห็นกันตำตาเช่นนี้ พวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง แม้จะกะปลก-กะเปลี้ยกันสักเพียงไหนก็ตื่นตัวมีพลังกันขึ้นมาในทันที ต่างตรงกันเข้ามา และให้การช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ผ้าพลาสติก ถูกฟากเสาขึงชั่วคราว คลุมแสงตะวันบ่ายอันทารุณนั้นไว้ ร่างของคี๊ธถูกนำลงไปนอนราบอยู่ในพื้นที่ลุ่ม ลักษณะเกือบจะเป็นโพรงคล้ายๆ พวกหมาป่าพันธุ์หนึ่ง ที่หากินในถิ่นแห้งแล้งมาขุดไว้เก่าแก่ เครื่องปฐมพยาบาล ถูกนำออกมาช่วยเหลือกันอย่างเร่งด่วน ซึ่งก็เป็นเวลาที่รพินทร์เดินกลับเข้ามาถึงพอดี ทรุดตัวลงประคองศีรษะของนายจีไอ อันบัดนี้ ผมทรงลานบินของเขา

กลายเป็นผมยาวไปเสียแล้ว เพราะไม่เคยพบกับกรรไกรเลย นับตั้งแต่ออกเดินป่ามา

น้ำของคนอื่นหมด แต่ของรพินทร์ยังเหลืออยู่ประมาณ 1 ส่วน 8 ของตัวกระติก กรอกผ่านริมฝีปากที่แห้งผากนั้นเข้าไป ถึงอย่างไรมันก็ยังให้ความชุ่มชื่นได้เหนือกว่าตัวยาเคมีที่กันหิวน้ำ และกระดาษเคมีที่พอฉีกออกกระทบอากาศก็แปรสภาพเป็นผ้าเช็ดหน้าชุบโอดิโคโลญจากเครื่องเวชภัณฑ์ของเบล ซับไปตลอดทั้งหน้าอันเขียวซีดเหมือนศพนั้น

คี๊ธนอนหายใจช่วงสั้นๆ อยู่พักหนึ่ง ระดับลมหายใจของเขาเริ่มจะยาวขึ้น แต่ดวงตายังปิด ปากพึมพำพูดเหมือนคนเพ้อ ต่อมาก็เงียบไปอีก

“มีไข้ไหม?”

จอมพรานหันมาถามหมอเบล แต่แทนที่จะได้รับคำตอบตรงๆ กลับได้ยินคำพูดมาว่า

“ตั้งแต่เกิดมา ฉันยังไม่เคยเห็นใครโหดร้ายทารุณเท่าคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์! คุณกำลังจะฆ่าพวกเราทุกคน!”

สุภาพบุรุษไพรยักไหล่ยิ้มให้ ไม่ตอบโต้สาวความยาว แต่บอกว่า

“เอาละ ทุกคนพักตรงนี้ก่อน จนกว่าคี๊ธจะพอมีแรง”

แล้วตัวเขาเองก็แยกเขี้ยว แหงนขึ้นไปบนท้องฟ้าที่กำลังจ้าด้วยแสงตะวันอันทารุณ ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่กำลังจะย้อยเข้าตา พึมพำเหมือนจะให้กำลังใจทุกคน

“วันนี้เราหนักกันกว่าทุกวันที่ผ่านมา แต่ก็ยังไม่มากนักหรอกเบล คุณเป็นหมอและเวชภัณฑ์ที่เตรียมมาพร้อม คุณควร

จะรู้ดีกว่าผมว่า คนเป็นลมเพราะความร้อนความเหนื่อย ควรจะแก้ไขอย่างไร...อย่าไปดูแร้งที่กำลังบินร่อนอยู่พวกนั้นเลย มันไม่ได้ศพของพวกเราคนใดเป็นอาหารหรอก ถ้าไม่มีใครใจเสาะจนเกินไป”

สแตนลีย์เป่าลมออกจากปาก

“นี่มันทะเลทรายชัดๆ ทำไมคุณไม่หาทางหลีกเลี่ยง พาเดินตัดลงมาในทุ่งนรกนี่ได้ตั้ง 3-4 ชั่วโมง โดยไม่มีการหยุดเลย พวกเราทนหนาวได้ แต่ร้อนตับแทบแตกแบบนี้ จะไปกันไม่ไหว”

“ไม่มีทางเลี่ยงทุ่งแห้งนี่ได้เลยเพราะเข็มทิศชี้บอกไว้อย่างนั้น และมันก็ไม่กว้างใหญ่เกินไปนัก ผมบอกแล้ว อดทนอีกนิดเดียว เราก็จะถึงหุบ พอหาที่ร่มรื่นได้แล้ว”

เขาตอบเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น เอื้อมมือมาคลำที่ใบหน้าและซอกคอของคี๊ธ บอกต่อไปว่า

“เขาเสียเหงื่อมาก ทำไมคุณไม่ให้เกลือกับเขา?”

“บ้า?...”

อิสซาเบล จ้องตาสีน้ำตาลเข้มมาทางเขา ค้อนปะหลับ-ปะเหลือก

“กลางแดดแผดเปรี้ยง กลางความแห้งผากราวกับทะเลทรายที่จะต้องเดินกันต่อไปแบบนี้ โดยยังไม่มีที่พักที่ดีกว่านี้ ขืนให้เกลือเข้าไป ก็เหมือนจะฆ่าเขาให้ตายเร็วขึ้นเพราะความกระหายน้ำ คุณมีน้ำเหลืออยู่อีกไหมล่ะ”

“หมด!...”

รพินทร์เทกระติกอันว่างเปล่าให้ดู

“เราเอาน้ำกันมาอย่างเต็มที่แล้ว แต่มันก็หมดภายในบ่ายวันนี้เอง เพราะทุกคนใช้น้ำมากเหลือเกิน น้ำเคมีของคุณไม่ได้ช่วยเขาหรอกหรือ?”

เบลไม่ตอบ แต่ทำปากในลักษณะสาปแช่ง เชิดวุธนั้นนั่งเอามือกุมขมับหายใจหนักๆ ส่วนคริสติน่า ทอดดวงตาสีฟ้าอันแห้งผากจับมาที่เขา เหมือนจะค้นหา แต่ก็ไม่พบวี่แววพิรุธกลั่นแกล้งใดๆ จากมัคคุเทศก์ผู้นำทางเลย พอรพินทร์หันมาสบตา หล่อนก็ถามว่า

“คุณไปเอาความทรหดราวกับแรด มาจากไหนนะนายพราน”

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้น ตอบด้วยเสียงปกติธรรมดาของเขาว่า

“ก็จากราคาค่าจ้างให้นำทางของพวกคุณยังไงล่ะ”

แล้วมัคคุเทศก์นำทางก็ควักกระเป๋า หยิบตลับยาอมเก่าๆ ลักษณะแบนๆ ดูน่าทุเรศออกมาเปิดฝาออก แล้วหยิบเอาสิ่งหนึ่งแลดูเหมือนไม้ที่ฝานไว้เป็นชิ้นบางๆ แห้งๆ ส่งมาให้เบล บอกง่ายๆ ว่า

“เอ้า! ถ้าคุณเชื่อผม ก็ให้คี้ธอมไว้ อีกสักประเดี๋ยวเดียวเขาจะมีกำลัง และหายอ่อนเพลียได้ รวมทั้งบรรเทาความกระหายน้ำด้วย”

“อะไร?”

หมอเบลรับมาพิจารณา

“รู้แต่เพียงว่า มันเป็นสมุนไพรชนิดหนึ่งก็แล้วกัน ผมก็บอกคุณไม่ถูกเหมือนกันว่าในภาษาละตินมันเรียกอะไร ถ้าไม่

เชื่อผมก็อย่าทิ้ง เอาคืนมา ผมมีไม่มากนัก ผมเองก็ไม่ได้สบายไปกว่าพวกคุณหรอกและสาบานว่าผมยังไม่ได้ใช้มันเลย ก็เก็บสงวนไว้ให้พวกคุณนั่นแหละ ถ้าเห็นว่าจะไปไม่ไหวกันจริงๆ”

ระหว่างที่เบลยังลังเลอยู่ คริสก็พยักหน้า สั่งมาว่า

“เชื่อเขาเถอะ ชีวิตพวกเราอยู่ในกำมือของชายคนนี้มาตั้งแต่ออกจากหนองน้ำแห้งแล้ว ถ้าเขาซื่อตรงเราปลอดภัยและรอดทุกคน แต่ถ้าเขาทรยศบิดเบี้ยวเมื่อไหร่เราตาย”

จอมพรานชะโงกหน้าเข้ามาใกล้หูของคริส บอกห้าวๆ ว่า

“คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ทรยศบิดเบี้ยวกับใครไม่เป็นไม่งั้นตายในป่านานแล้ว!”

“เอาละ ฉันเชื่อ”

คริสบอก ขณะที่ผลักหน้าเขาห่างออกไป แล้วรับชิ้นสมุนไพรแห้งนั้นมาจากมือเบล จับยัดเข้าไปในปากที่อ้าออกหายใจของนายคี๊ธไว้ ก้มลงกระซิบ

“อมไว้ คี๊ธ”

คี๊ธดูจะได้สติขึ้นมาบ้างแล้ว อมสิ่งที่คริสติน่ายัดเข้าปากโดยดีแล้วพึมพำถามออกมาว่า

“ไอ้บ้าเดือดนั่นตายห่าไปแล้วยัง ฉันกะยิงหัวมันเลยตะกี้”

รพินทร์ชะโงกเข้ามาใกล้คี๊ธอีกครั้ง บอกว่า

“มือนายเลวระยำเลยว่ะ ไม่ถูกฉันหรอก แต่ไปถูกตูดอีแร้งที่บินรอคอยแดกศพนายอยู่ ซ้ำยังไม่ตายเสียอีก แค่ขนหางกระจุยไปเท่านั้น!”

คณะพรรค ไม่มีใครสนใจกับคำพูดโต้ตอบของทั้งสอง เพราะรู้เส้นคุ้น ๆ กันดีแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งมุทะลุหยาบกระด้าง พูดออกไปด้วยอาการที่สติยังไม่ค่อยจะอยู่กับตัวนัก อีกฝ่ายหนึ่งก็ปากจัด และแดกดันระคนเหี้ยมเกรียม แต่โดยแท้จริงแล้ว ต่างไม่มีอะไรทั้งสองฝ่าย

พวกนายจ้างทั้งหมด พากันอาศัยบังเงาแดดภายใต้ผ้า พลาสติกปูนอนที่เอาขึงลวก ๆ แม้กระแสลมที่พัดผ่านมา ก็ยังเหมือนพัดผ่านเตา รพินทร์เองก็ไม่ดีไปกว่าคนอื่น ๆ นัก เพียงแต่ว่าธรรมชาติเคยชินกับความกรากกรำมาตลอดชีวิต ทำให้ได้เปรียบในด้านความอดทนเท่านั้น

เบลโยนแผ่นกระดาษเคมี อันเปรียบเสมือนผ้าแช่เย็นแจกจ่ายไปยังคณะพรรคทุกคน เว้นจอมพรานคนเดียว หล่อนไม่หยิบยื่นส่งไปให้ ซึ่งเขาก็ไม่สนใจ จะเป็นด้วยความใจแคบหรือเจตนาจะกลั่นแกล้งเอาบ้างก็ไม่มีใครรู้ ต่อเมื่อคริสซึ่งได้รับมา ยื่นส่งของหล่อนไปให้นั่นแหละ เบลจึงเอาออกมาส่งให้คริสทดแทน

มัคคุเทศก์หน้าหินแทนที่จะฉีกออกซับหน้าเหมือนทุกคน เขากลับเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้ออย่างไม่ยินดียินร้าย เพียงแต่เอาชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ ซับแตะไปตามใบหน้าและซอกคอเท่านั้น

และแทนที่จะถามไปยังนายจ้างคนใดอีก รพินทร์กลับเอื้อมมือไปจับเข่าบุตรชายท่านนายพล ถามปนยิ้มขรึม ๆ ว่า

“เป็นไงบ้าง น้องชาย?”

เชิดวุธอ้าปากให้มองเห็นพระแร่บางไผ่ ซึ่งเขามอบให้ไว้แล้วหุบปากลงโดยเร็ว

“ถ้าไม่ได้สิ่งประหลาดศักดิ์สิทธิ์อย่างมหัศจรรย์ของพี่นี่ ผมว่าผมคว่ำไปก่อนคนอื่นแล้ว”

“เก็บไว้ให้ดีเถอะ ถ้ายังไม่ถึงกับเหนื่อยยากลำเค็ญจริงๆ แล้วคนส่วนมากจะไม่เชื่อและไม่เห็นคุณค่าหรอก ขอมอบเป็นของขวัญให้คุณตลอดไปเลย ค่าที่อุตส่าห์กล้ามาเสี่ยงตายกับพวกนี้”

บุตรชายท่านนายพล ยกมือขึ้นไหว้พึมพำขอบคุณ สายตาที่มองมายังพรานใหญ่ เต็มไปด้วยประกายเคารพรักเลื่อมใสและศรัทธาเต็มเปี่ยม

“พูดอะไรกันนะ?”

เบลและคณะอเมริกันทั้งหมดฟังไม่ถนัดนัก ถามมาห้วนๆ

รพินทร์สั่นหน้า

“ไม่มีอะไรหรอก”

สแตนลีย์งัดซิการ์ออกมา แต่แล้วก็ชะงัก เมื่อเขาคว้าข้อมือไว้

“อย่าเพิ่งสูบตอนนี้ เพราะมันจะทำให้คุณหมดแรง และคอแห้งขึ้นไปอีก”

เมื่อนั้น หัวหน้าคณะค้นหานิวเคลียร์จึงคิดขึ้นมาได้ เก็บลงกระเป๋าเสื้อตามเดิม พึมพำ

“วันนี้คุณแข็งแรงดีเหลือเกิน รพินทร์”

“พรุ่งนี้ผมอาจอ่อนแอกว่าพวกคุณทุกคนก็ได้ ของอย่างนี้

มันเอาแน่ไม่ได้หรอก ผมมันชาติควาย ยิ่งงานหนักก็ยิ่งแข็งแรง ถ้าอยู่สบายดีก็มักจะเป็นโน่นเป็นนี่เสมอ”

“จริง ฉันเห็นด้วย คุณมันควายจริง ๆ”

เบลสวนตอบมาโดยเร็ว คริสตวาดแม่ผมแดงเบา ๆ ว่า

“หุบปาก ถ้าไม่อยากนอนตายแห้งเป็นคางคกตายซากอยู่ในทุ่งนี่”

อิสซาเบล เบะปากนิดหนึ่ง

“ฉันเป็นแพทย์ประจำคณะ ถ้าใครปล่อยให้ฉันตาย คนนั้นก็โง่เต็มที...”

แล้วหล่อนก็บ่นออกมาเบา ๆ ว่า

“เฮ้อ ไอ้น้ำเคมีที่เขาแจกมาให้นี่นะ มันใช้ได้ดีเฉพาะอยู่ในยานอวกาศเท่านั้นนะ บนพื้นโลกนี่ มันแทบไม่ได้ความเลย”

“ก็ไม่เลวนักหรอก ไม่งั้นพวกคุณไม่มีแรงเดินตั้งแต่ชั่วโมงแรกที่น้ำของเราหมดแล้ว”

รพินทร์ตอบ แล้วเปิดตลับอีกครั้ง หยิบก้านไม้แห้งที่ฝานไว้บาง ๆ ชนิดเดียวกับที่ให้คี๊ธอม ออกมาบิออกชิ้นละสองซีก แจกจ่ายไปยังทุกคน ยกเว้นเชิดวุธและคี๊ธ ซึ่งอมเข้าไปก่อนแล้วบอกว่า

“เอ้า ตามมีตามเกิด ทดลองกันดูว่ามันจะศักดิ์สิทธิ์ได้ผลกว่าน้ำเคมีของคุณไหม ท่ามกลางบรรยากาศรอบด้านที่เหมือนกับทะเลทรายแบบนี้”

คราวนี้ไม่มีใครลังเลหรือปฏิเสธ แตะวางไว้บนลิ้นทันที รสชาติของมันขมขื่นในตอนแรกจนต้องเกือบคายทิ้ง แต่พอสัมผัสกับน้ำลายก็เริ่มแปรเป็นหวานปะแล่ม ๆ แล้วก็หวานขึ้น

ทุกที เรียกน้ำลายอันเคยแห้งผากให้หลั่งออกมา ความชุ่มชื่นกระปรี้กระเปร่ากลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

คริส สแตนลีย์ และอิสซาเบล พากันมองตากันเอง แต่ไม่มีใครเอ่ยปากคำใดออกมาเพราะตระหนักกันดีอยู่แล้วว่า **ในป่ากันดารแล้ว มัคคุเทศก์นำทางผู้นี้มีสิ่งมหัศจรรย์แฝงซ่อนอยู่ในตัวชนิดคาดคิดไปไม่ถึงเสมอ มันเป็นข้อพิสูจน์ย้ำว่าเหตุใดเขาจึงสามารถบุกป่าฝ่าดงเอาตัวรอดมาได้โดยตลอด**

"ทำไมไม่เอาออกมาแจกพวกเราเสียแต่แรก ต้องรอให้เกือบตายเสียก่อนอย่างนี้"

เบลเล่นงานเขาอีก

"ก็ต้องให้ 'เกือบตาย' เสียก่อน พวกคุณถึงจะรู้คุณค่าเอามาแจกแต่แรกพวกคุณก็คงแอบโยนทิ้งหมด และขอบอกให้รู้ล่วงหน้าด้วยว่า ในบางพื้นภูมิประเทศที่เราจะผ่านไปนั้นอุณหภูมิจะลดลงต่ำกว่าศูนย์องศา พวกคุณก็ไม่ต้องกลัวหนาวแข็งตาย ตราบใดที่ผมและคนของผมทั้งสี่คนยังอยู่"

"เรารู้สึกว่าเราจ้างคุณ'ถูก'ไปเสียแล้ว ฉันหมายถึงราคา"

คริสพูดต่ำๆ รพินทร์หัวเราะหึหนึ่ง

"ถ้าไม่ตาย กลับไปได้ พวกคุณจะเพิ่มราคาให้ผมอีก ก็ไม่รังเกียจที่จะรับ"

สแตนลีย์ถามตัดมาว่า

"ลูกน้องพรานของคุณบอกผมว่า คุณเคยผ่านทุ่งทารุณนี่มาก่อนแล้วหรือ?"

"ผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นทุ่งเดียวกันหรือเปล่า แต่ลักษณะมันคล้ายกันมาก และไม่มีอะไรเป็นที่สังเกตเพื่อบอกให้รู้ได้ว่า

เป็นทุ่งเดียวกัน ลักษณะทุ่งแห้งแล้งกว้างขวางอย่างนี้มีอยู่ทั่วๆ ไป เท่าๆ กับดงดิบป่าหิน บอกตามตรงว่า ผมนำทางพวกคุณโดยอาศัยเข็มทิศเป็นเกณฑ์คร่าวๆ แต่ประสาทสัมผัสเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า”

“ขอทราบอีกครั้ง คุณยังมุ่งที่จะค้นหาซากนครโบราณแห่งนั้นให้ได้หรือ?”

สแตนลีย์ถาม

“เพื่อความปลอดภัยในการเดินทางของเราทั้งหมด ผมต้องมุ่งเข้าหานิทรานครก่อนให้ได้ มิฉะนั้นเราจะถูกฤทธิ์เดชของมันตรัยตามรังควานไม่สิ้นสุด เรากำลังมุ่งเข้าหามัน ไม่ใช่ปล่อยมันเป็นฝ่ายจ้องโอกาสที่จะเข้าหาเราอย่างที่แล้วๆ มา หรือทางคุณจะตั้งเข็มในการเดินใหม่อย่างไรก็บอกมา ผมจะได้ปฏิบัติตามนั้น”

“ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ผู้นำทางอย่างคุณแล้ว ทางด้านผมหมดความสามารถไปตั้งแต่วิทยุไม่อาจติดต่อกับหอ-บังคับการได้ ที่ถามก็เพียงขอความแน่ใจเท่านั้น ไม่มีอะไรที่โต้แย้งหรอก”

คี๊ธผู้นอนหายใจแรงๆ อยู่ บัดนี้ลืมตาขึ้นพร้อมทั้งดึงกายขึ้นนั่ง สติสตังดูจะกลับคืนมาแล้ว

“โอเค เดินต่อ ขอโทษที่ดับเครื่องไปชั่วขณะ”

“แน่ใจนะ จะพักอีกสัก 5 นาทีก็ได้”

รพินทร์ถามมาด้วยน้ำเสียงปกติ

“แน่ใจไอ้เปลือกไม้ที่นายให้ใครยัดใส่ปากฉันช่วยฉันมากทีเดียว”

รพินทร์ยิ้มนิดหนึ่งโบกมือกับคนของเขาเป็นสัญญาณ ให้เตรียมตัวเคลื่อนย้ายต่อ แล้วพยักหน้าไปที่ไรเฟิลของคี๊ธ

"นายทำกระสนในปืนหายไปนัดหนึ่ง เพราะฉะนั้นยัดใส่เข้าไปให้เต็มอัตราเสียตามเดิม"

คี๊ธยิ้มเจื่อนๆ คว้าไรเฟิล .458 ประจำตัวขึ้นมา ตบลูกเลื่อนขึ้นกระชากปลอกที่ยิงแล้ว ซึ่งยังคาอยู่ในรังเพลิงให้กระเด็นออกมาแล้วเอานัดใหม่ในกระเป๋าเสื้อยัดเข้ารังเพลิงแทน ค่อยๆ กดนัดที่อยู่บนแม็กกาซีนให้ต่ำลง เพื่อให้หน้าลูกเลื่อนเดินผ่านพ้น แล้วอุบไกค้างไว้ ตบลูกเลื่อนลงตามเดิม อุบอิบว่า

"ฉันไม่รู้สึกตัวหรอก ว่าฉันทำอะไรไปในตอนนั้น นายต้องยกโทษให้ฉันด้วย"

รพินทร์ไม่ตอบอะไร ตบไหล่คี๊ธโดยแรงครั้งหนึ่ง แล้วลุกขึ้นยืน อีกไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทั้งคณะก็รุดหน้าต่อไปด้วยพลังที่ดีขึ้น เพราะได้มีโอกาสพัก แม้จะชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก็ตาม คี๊ธมีอาการขัดเคล็ดที่คอโดยที่ไม่รู้ตัวว่าถูกเชิดวุธซัดคว่ำไปตอนยิงไรเฟิลก่อนจะล้ม เอียงดัดคออยู่ไปมา บ่นว่า

"เอ คอฉันทำท่าคล้ายจะเคล็ดว่ะ ไม่รู้เป็นอะไร หรือว่าล้มไปตะกี้"

"ใช่ เธอล้ม เอาหัวทิ่มลง ดีที่เชิดวุธรับทัน ก่อนที่หน้าจะไถลงไปกับพื้น"

คริสติน่า ซึ่งเป็นคนเดียวที่เห็นเหตุการณ์ ตอบกลบ-เกลื่อนมาให้ แต่เชิดวุธบอกห้วนๆ ตามตรงว่า

"ไม่ใช่หรอก ฉันเอาหลังมือซัดเข้าไปให้ตอนที่นายบ้าหมดสติยิงปืนออกไปตอนนั้น คริสเป็นคนตบเสยปากกระแทก

ปีนนายขึ้นได้ทัน ไม่งั้นมัคคุเทศก์นำทางของเราอาจตายไปแล้ว ระยำ! ไอ้เวรคี๊ธ...”

จีไอร่างยักษ์ ผู้เชี่ยวชาญทางการบิน ของทัพบกสหรัฐฯ ยิ้มแห้งๆ

“โทษทีว่ะ ขอโทษจริงๆ บอกแล้ว คนกำลังหมดสติ ย่อมทำอะไรได้ทั้งนั้น ขอบใจทั้งวุธ และคริส”

ตะวันเริ่มอ่อนซาย ผ่อนความร้อนแรงลงไปมากแล้ว เส้นทางนำของรพินทร์ เริ่มขึ้นสู่ที่ราบสูง ซึ่งมองเห็นเนินเหมือนหลังเต่าไม่สูงมากเกินไปนัก เรียงรายอยู่เบื้องหน้า สลับไปกับป่าแดงที่ยืนต้นแห้งกรอบตายซากอยู่

ส่วนเบื้องหน้าห่างออกไปไม่มากนัก พอจะมองเห็นปากทางเข้าหุบและใบไม้สีเขียวขึ้น และลึกเข้าไปเป็นฉากหลัง เห็นยอดป่าทึบทะมึนลิบๆ อีกครั้ง รวมทั้งทิวของขุนเขาตระหง่านจรดขอบฟ้า ซึ่งขณะที่พากันเดินมากลางแสงแดดแผดเปรี้ยงนั้น อาจเป็นด้วยไอระเหยของความร้อน หรือมีทัศนวิสัยบางอย่างอำพรางตาไว้ ทำให้มองไม่เห็นจนกว่าจะเข้ามาใกล้

ทุกคนเห็นพรานใหญ่ยืนในอาการไตร่ตรองเหมือนจะลังเลอะไรบางอย่าง ควักกล้องส่องทางไกลออกมา ส่วนมือก็ทำสัญญาณโบกชี้ให้คณะนายจ้างทั้งหมด ภายใต้การนำของจันเดินมุ่งหน้าเข้าหาหุบนั้น ตัวเขาเองเดินฉีกแยกออกไปทางซ้ายมุ่งเข้าหาเนินลูกที่เห็นใกล้ที่สุด พร้อมทั้งวิทยุเรียกตาพรานเฒ่าคู่ใจ

“บุญคำ ให้จันพาพวกเจ้านายและลูกหาบทั้งหมดเข้าหาซายดงที่เห็นต้นไม้ใหญ่สองต้นยืนอยู่โน่น ตัวบุญคำมากับฉันทางนี้ก่อน”

เพราะวิทยุมือถือของแต่ละคนเปิดไว้ เสียงสั่งของเขาจึงได้ยินกันทั่ว สแตนลีย์ และพวกมีอาการแปลกใจ หันไปมองทางด้านเขาแต่จันรีบเตือนเร่งเร้าให้รุดหน้าต่อไป ส่วนบุญคำก็ตัดแยกทางเดินดุ่มๆ ตรงไปที่เจ้านาย ซึ่งกำลังยืนส่องกล้องอยู่ทันที

“ถ้ามีอะไรเป็นข้อน่าสังเกตเป็นพิเศษ ควรรายงานให้เราได้ด้วย”

เสียงหัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ดังขึ้นจากลำโพงจิ๋วของวิทยุในมือเขากึ่งจะประท้วงมา

“ครับ ถ้ามีอะไรเป็นพิเศษผมจะรายงานให้รู้ แต่ตอนนี้ขอให้พวกคุณล่วงหน้าไปก่อนจะได้ไม่เสียเวลา ขอให้รุดหน้าไปเรื่อยๆ บรรยากาศที่ดีกว่านี้ รอคอยเราอยู่ข้างหน้าแล้ว”

“อย่าช้านะ รพินทร์”

“ครับ! ถ้ายังไงแล้ว ทั้งหมดจะไปรอคอยผมอยู่ตรงระหว่างต้นไม้ใหญ่ทั้งคู่ก่อนก็ได้”

ขณะนั้น รพินทร์แยกห่างออกไปทางด้านเหนือประ-มาณ 75 เมตรแล้ว และร่างเกร็งของตาพรานเฒ่า ก็กำลังวิ่งเหยาะๆ ตัดตรงไปยังเขา สแตนลีย์ พยักหน้าบอกพรรคพวกที่ตีนรีรอ หันมามองอยู่สั่งว่า

“ไป! ทำตามคำสั่งเขา ไม่เป็นไรหรอก เรามีวิทยุติดต่อถึงกันได้แล้ว”

คริสตินา ผู้ไม่ยอมให้ทกอาการเคลื่อนไหวของรพินทร์คลาดไปจากสายตาของหล่อนได้ ยืนหรี่ตามองอยู่อย่างสงสัย อิสซาเบลจึงเดินเข้ามาชิด บอกเบา ๆ ว่า

“เอางี้ คริส เธอกับวุธ ช่วยกันคอยดูแลคี๊ธ และอาจารย์เดินไปตามคำสั่งของเขาก่อน ฉันจะแยกตัวไปที่เขาเอง เราจะไม่ยอมให้รพินทร์เก็บงำอะไรเอาไว้พ้นจากการรู้เห็นเป็นอันขาด ลงเขาเรียกพรานของเขาให้ไปหาตามลำพังแบบนี้ มันก็ต้องมีอะไรสักอย่างแน่ ๆ ซึ่งมันไม่แน่ว่าเขาบอกเราตามตรงหรือไม่”

“รู้จักฉลาดไหวทันเสียบ้างอย่างนี้ก็ดี ไป! เบล...”

คริสผลักหลังกระตุ้น

แม่ผมแดง ก็แยกตัวออกจากคณะ จ้ำอ้าวบ่ายหน้าตรงไปยังร่างของจอมพราน ผู้กำลังยืนส่องกล้องไปตามเนิน ที่ปรากฏอยู่ตามพื้นราบนั้นทันที แต่ระยะของหล่อนยังห่างมาก จึงกลายเป็นสองจุดที่กำลังเดินเข้าหาเขา คือบุญคำจากด้านหนึ่งและเบลอีกด้านหนึ่ง

รพินทร์นั้น ยังไม่ได้หันมาสนใจอะไรเบื้องหลัง คงส่องกล้องสำรวจอย่างถี่ถ้วนให้พื้นภูมิประเทศที่เขาหันหน้าไป บุญคำนั้น เดินกระชั้นใกล้เข้ามาแล้วอย่างเร่งด่วน ในระยะที่พอจะตะโกนกันได้ยินแกมองเห็นแล้วว่าทางคณะของนายจ้าง มีแม่ผมแดงเดินตรงเข้ามาด้วยอีกคนหนึ่ง จึงตะโกนกู่โหวก ๆ เหมือนจะให้เสียงบอกเจ้านายทั้ง ๆ ที่มีวิทยุติดตัวอยู่ แกก็ไม่บอกให้เป็นกิจจะลักษณะ สุภาพบุรุษไพรจึงไม่รู้ ได้แต่นึกด่าอยู่ในใจ

ว่า ตาเฒ่าบุญคำจะตะโกนหาตวักตะบวยอะไร สภาพของเขาจึงยืนหันหลังให้บุคคลทั้งสองอยู่เช่นนั้น ในระหว่างที่คณะส่วนใหญ่ก็กำลังบ่ายหน้าเข้าชายดง

เบลนั้น เกรงว่าจะไปถึงตัวรพินทร์ช้ากว่าบุญคำ จึงเริ่มออกวิ่งเหยาะๆ ผ่านกิ่งไม้พุ่มพงที่แห้งกรอบเข้าไปทันที ขณะนั้นตะวันบ่ายชายส่องทางด้านหลังของหล่อน และลมก็พัดจากทางด้านที่หล่อนกำลังเคลื่อนไหวเข้ามา ไปทางด้านที่รพินทร์เดินๆ หยุดๆ และส่องกล้องไปพลาง

เสียงพรืบ! ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าของหล่อน!

คั่นกึ่งกลางระหว่างรพินทร์กับหล่อน ห่างจากเบื้องหน้าของเบลเพียงแค่ไม่ถึง 20 เมตร มองผาดๆ ในครั้งแรกว่าเป็นเนินดิน สีมอๆ ถลันขึ้นยืนตระหง่านสี่ขาแหงนเบิ่ง หูลู่ เงยจมูกหันมาทางหล่อนในแนวตรง เคป ทัฟฟาโล่ว่าใหญ่มหึมาแล้ว แต่ไอ้นี่ใหญ่กว่าเสียอีก เขาทั้งสองเป็นวงกว้าง มีส่วนปลายแหลมเปี๊ยบ ตรงข้ามกับโคนที่อวบใหญ่ บนศีรษะพาลีเป็นบั้งๆ มองเห็นชัด

มหิงสา ขนาดใหญ่ยักษ์ น้องๆ ช้างทีเดียว ที่โผล่พรวดขึ้นมา เหมือนจะคอยต้อนรับหล่อนอยู่ก่อนแล้ว

แม่ผมแดงยืนชะงักกึก เบิกตาโพลงตะลึง ขณะนี้ ร่างของรพินทร์ที่หล่อนมองเห็นอยู่ ถูกร่างกายอันใหญ่โตของมันบังมิดจากสายตาของหล่อนแล้ว จะร้องก็ร้องไม่ออก ได้แต่อ้าปากค้าง

มันสะบัดหัวแกว่งเขาพืด! และพริบตาต่อมา ก็เผ่นโผนออกจากที่ ห้อตะบึงก้มหัวลงต่ำ พุ่งเข้าหาอเมริกันสาวราวกับ

ภูเขากลิ้งเข้าใส่ฉะนั้น เสียงควบของมันดังสะเทือนทุ่ง อันเป็นขณะเดียวกับที่บุญคำก็แหกปากร้องตะโกนอะไรโวยวายสุดเสียงฟังไม่ได้ศัพท์

เบลสลัดเอ็ม 16 แบบคอมมานโดประจำตัวของหล่อนออกจากไหล่ในวินาทีวิกฤตินี้ แล้วกดไก แต่...พระเจ้าช่วย ในภาวะแห่งความตกใจและจวนตัวเช่นนี้ หล่อนลืมปลดเซฟ!

เจ้าสัตว์เขาโง้ง ตีนกีบ ซึ่งจัดได้ว่า ดุเดือดและรวดเร็วฉับไวเหนือกว่าสัตว์ทุ่งทุกชนิด เข้าถึงตัวหล่อนแล้ว สะบัดเขาอันแหลมแข็งแรงขวับ! อิสซาเบลดีดตัวหลบออกวงนอกของเขามันทางด้านขวา กระนั้นก็ตาม เสื้อเดินป่าของหล่อนทางด้านหน้าถูกปลายเขาด้านซ้ายของมันเกี่ยวกระชากขาดควากติดปลายเขาออกไปในพริบตา เห็นผิวกายเปลือยสว่างโร่ และตัวหล่อนเองก็เซหลุน ๆ จากอำนาจแรงลมของร่างกายใหญ่โตที่แล่นเฉียดผ่านโดยเร็วนั้นไป หมนคว้างสองตลบ ในขณะที่ควายป่าโทนตัวนั้นแล่นเลยผ่านตัวหล่อน ฝุ่นตลบพ้นห่างออกไปประมาณ 10 เมตร โดยที่ตัวมันเองก็หยุดไม่ทัน

“นาย! แหม่มเบลนมขาดแล้ว!!”

บุญคำตะโกนเสียงหลง ตัวแกเองก็วิ่งพลาง ปลดไรเฟิลพลาง

รพินทร์ไม่ได้ยินเสียงของบุญคำ เขาไหวตัวเมื่อรู้สึกแผ่น-ดินที่ยืนอยู่สะเทือนลั่นครืด พร้อมกับเสียงฟืดฟาดด้านหลัง หันขวับมาในทันที

มหิงสาขนาดใหญ่ที่สุด ซึ่งเขาไม่เคยเห็นมาก่อน บัดนี้

กำลังไปวกตัวกลับและออกควบโขยก พุ่งดิ่งเข้ามาหมายขยี้เหยื่อซ้ำ ในสภาพที่หล่อนยังตั้งตัวไม่ติด

"นอนราบกับพื้น!"

จำได้ว่า ตะโกนสุดเสียงออกไปแค่นั้น พานท้ายไรเฟิล ก็วูบขึ้นไหล่ในระยะและเวลาขนาดนี้ ไม่มีโอกาสเล็งแล้ว นอกจากวาดปากกระบอกตามการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วของมันเท่านั้น อีกสามวาจะถึงร่างของเบลที่กำลังพะว้าพะวังอยู่ เขาก็แตะไก กระสุนขนาดหนักระเบิดกึกก้องทุ่ง มันดังสะท้านฟ้าสะท้านดินซ่าไปทั้งทุ่งกว้างใหญ่ไพศาลนั้น

กระสุนหัวแข็ง 500 เกรน ไม่ได้เจาะเข้ากลางแสกหน้าอย่างที่คิด แต่กินล้ำหลังไปศอกเศษ ตัดเข้ากระดูกก้านคอด้วยมือที่ทำบาปขึ้น...มือที่เกิดมาเพื่อจะฆ่าและฆ่ามาเสียจนเจ้าตัวก็ไม่สามารถนับจำนวนได้แล้ว

หัวอันใหญ่โตของมันพับคาตาเห็น ในลักษณะคอหักทิ่มตะแคงลงกับพื้น แรงที่วิ่งมา ทำให้ร่างกายของมันไถลครูดไปกับพื้นฝุ่นตลบมัวไปหมด และยิ่งกระจายฟุ้งขึ้นมาอีก ในเมื่อขาหลังที่ยังเหยียดยันอยู่บัดนี้ถีบยิกๆ ถี่เร็วไปทางเบื้องหลัง และท้ายโด่งหมุนเกือบจะเป็นรูปวงกลม

รพินทร์กระชากปลอกเก่าทิ้งบรรจุนัดใหม่เข้ารังเพลิงโดยที่ปืนยังประทับอยู่บนไหล่ เพื่อรอซ้ำนัดสอง ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่เบลกระโจนลงไปนอนราบกับพื้น สองแขนไขว้ตะปบท้าย-ทอยไว้

จอมพรานก้าวพรวดๆ เข้ามาถึง จ้องปืนไปที่ศีรษะในระยะห่างแค่วาเดียว แต่ไม่จำเป็นเสียแล้ว กระสุนนัดแรก และ

นัดเดียวของเขาหักกระดูกก้านคอของมันสะบั้น เจ้าควายป่าโทนขนาดยักษ์แถกไถอยู่อีกอึดใจเดียว ก็ถึงกาลอวสาน เลือดจากรอยกระสุนที่ก้านคอ ทะลักพรั่งและสำรอกเห็นลิ่มๆ ออกมาจากปากและจมูก มันล้มในลักษณะฟุบคู้เข่าทั้งสี่ข้างหมอบลงราวกับถูกพะเนินเหล็กกระแทกลงมากดทับไว้

ห่างจากควายป่าออกไป 3 วา อิสซาเบลยังนอนคว่ำหน้าราบอยู่กับพื้นในลักษณะไขว้แขนปิดต้นคอไว้ ถูกเขาจับไหล่กระชากให้ลุกขึ้นยืน

“บ้าระยำ! ทำไมคุณถึง...”

เขาตวาดออกมาได้เพียงแค่นั้น ก็ชะงักกึก

เสื้อด้านหน้าของอิสซาเบลขาดหายไปเกือบหมด มีแต่บริเวณแผ่นหลังเท่านั้นที่เหลือไว้ และบราฯที่ใช้ขอเกี่ยวด้านหน้าก็ห้อยรุ่งริ่ง สองถันสีชมพูสั่นกระเพื่อมอยู่กลางเงาแดด หน้า-ซดเหลือสองนว

จอมพรานกระตุกผ้าขาวม้าที่เคียนเอวออกมา แล้วโยนส่งไปให้ ข่มโทสะลดเสียงพูดลงเป็นปกติว่า

“เอ้า! ใช้ผ้านี่กระโจมอกคุณไว้ก่อน ก่อนที่บุญคำจะวิ่งมาถึง!”

หล่อนคว้าผ้าขาวม้าที่เป็นเส้นเหมือนเชือกของเขามาสลัดคลี่ส่วนกว้างออกแล้วรีบพันหน้าอกไว้อย่างรวดเร็ว ซึ่งมันก็พอดีกับที่บุญคำวิ่งกระหืดกระหอบมาถึง แกพูดอะไรยังไม่ออกได้แต่กลอกหน้า แล้วหันไปมองดูมหิงสาที่โผล่พรวดพราดขึ้นมาอย่างลึกลับตัวนั้น เลือดของมันยังปรี่ไม่ขาดสาย

“ฮ้วย! ธัมโม สังโฆ!”

ระยะห่างลิบๆ ประมาณ 300 เมตร พรรคพวกที่ กำลังเดินเข้าหุบ แต่ไม่มีอะไรมาบังตา มองเห็นภาพที่เกิดขึ้นพากันหยุดชะงัก อาการของพวกนั้นกำลังแลดูอยู่อย่างตระหนกตกใจ และบัดดล เสียงร้องถามก็ดังขึ้นจากวิทยุที่เหน็บเอวเขา

“อะไรกันนี่ เกิดอะไรขึ้น?”

มันเป็นเสียงของหัวหน้าคณะ เร็วปรื๋อ

รพินทร์กระเดือกน้ำลายฝืดๆ ลงคอ ปลดวิทยุออกมายื่นส่งไปที่ปากของเบลเพื่อให้หล่อนพูด แต่หล่อนสั่นศีรษะ เขาจึงดึงกลับมาพูดเอง

“ไม่มีอะไรมากครับ ควายป่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง นอนขวางเส้นทางอยู่ เบลตามหลังผมมา อยู่เหนือลมมันพอดี ตอนนี้เรียบร้อยแล้วและเบลก็ปลอดภัย ไม่ต้องห่วง ขอให้เคลื่อนที่กันต่อไปได้”

แล้วเขาก็ไม่ยอมพูดหรือตอบโต้คำถามใดๆ อีก ไม่ว่าพวกนั้นจะเรียกถามมาเช่นไร ยืนเอาหลังมือขยี้ปลายจมูกแรงๆ มองหน้าเบล ซึ่งกะพริบตาปริบๆ วางสีหน้าไม่ถูก

“ถ้ามันขวิดถูกคุณตะกี้นี้ รับรองได้ว่าขาดสองท่อน ขาดในลักษณะไม่สวยด้วย เพราะมันจะกะรุ่งกะริ่งเละเทะไปหมด คุณทำให้ผมผิดสัจจะที่ว่าจะไม่ฆ่าสัตว์อะไรอีกแล้ว ยกเว้นป้องกันชีวิตตัวเองและผู้ร่วมคณะ กับขอมาเป็นอาหารเพียงชั่วมื้อเท่านั้น ถ้าคุณไม่ตามมา ผมก็ไม่จำเป็นต้องฆ่ามัน เอ้า! ดูไว้เสีย

ให้เต็มตา นี่ยังไงสัตว์ชนิดหนึ่งที่คุณด่าว่าเปรียบเปรยผมไว้ ถึงมันจะเป็นควาย ก็ควายชนิดที่จะบดขยี้ฉีกร่างอันยั่วราคะของคุณออกเป็นชิ้น ๆ ได้ไม่ยากนัก”

เขาพูดอังกฤษเพื่อไม่ให้บุญคำรู้เรื่อง เบลขณะนี้ยืนนิ่งกายสั่นเทาและหน้ายังไม่หายซีด กอดผ้าขาวม้าของเขาที่กระโจมอกไว้แน่น เสียงตาบุญคำร้องถามเอะอะมาว่า

“นมแหม่มขาดติดปลายเขามันไปหรือเปล่า?”

“ทะลึ่ง เดี๋ยวป้าบเข้าให้เท่านั้น!”

รพินทร์ขยับเท้า ตวาดลั่น แล้วบอกเสียงดังว่า

“...ไปเก็บปืนแหม่มมา ตกอยู่โน่น!”

บุญคำรีบไปเก็บ เอ็ม 16 ที่ตกอยู่โดยเร็ว ความจริงแกก็ไม่ได้มีเจตนาจะพูดจาทะลึ่งโลนอะไรในภาวะเช่นนี้ แต่ถามออกมาด้วยความตกใจตามประสาของแกเท่านั้น เบลรับปืนมาถือไว้จ้องมองไปที่มหิงสาขนาดใหญ่ยักษ์ตัวนั้นอย่างสยองใจอีกครั้ง ส่วนบุญคำล้วงย่ามหยิบถ้วยพลาสติกประจำตัวของแกออกมานำเข้าไปรองเลือดสด ๆ ที่ยังไหลออกมาราวกับท่อประปาแตกจนล้นปรี่ และดื่มอัก ๆ แทนน้ำหน้าตาเฉยจนปากแดงแจ๋ไปหมด จากนั้นก็รองอีกถ้วยหนึ่ง เดินเอากลับมาส่งให้หมอเบล บอกว่า

“เอ้า! กินเสีย แหม่ม แก้หิวน้ำได้ดีนัก”

เบลส่ายหน้าหนีอย่างสะอิดสะเอียน แล้วเดินถอยหลังไปทรุดนั่งบนเนินดินใกล้ ๆ ยกมือขึ้นเสยผม หล่อนตกใจมากจริง ๆ สำหรับเหตุการณ์หวุดหวิดเมื่ออึดใจนี้ รพินทร์ยืนขยี้ปลายจมูกดูหล่อนอยู่เช่นนั้นอีกอึดใจ อย่างพยายามข่มอารมณ์ขีดสุด

“นี่ใครใช้ให้คุณตามผมมา”

“คนใจหิน! คุณจะเกรี้ยวกราดดุด่าฉันไปถึงไหน ทำไมไม่ปล่อยให้ฉันตายเสียเมื่อกี้นี้”

หล่อนแผดเสียงแหลมก้องขึ้น ทำท่าเหมือนจะร้องไห้

รพินทร์เริ่มรู้สึกตัว ฝืนยิ้มให้ เดินเข้ามาจับแขนประคองให้ยืนขึ้น

“เอาละ ๆ ผมเข้าใจ ขอโทษทีที่อาจเอะอะปึงปังไปกับคุณหน่อย คุณอยากจะตามมาดูใช่ไหม ว่าผมแยกตัวมาทำไมที่นี่”

“อยากรู้นัก ว่าถ้าเป็นคริส คุณจะเกรี้ยวกราดกับเขาเหมือนอย่างที่ทำกับฉันนี่ไหม”

เบลเช็ดน้ำตา ต่อว่าต่อไปอย่างน้อยใจ

“ไม่ว่าคริส หรือต่อให้อาจารย์ของคุณเอง ถ้าไม่ทำตามคำสั่งผม ผมไม่พอใจทั้งนั้น แต่เอาเถอะ มันก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนักหรอก ขอโทษอีกครั้ง ถ้าผมจะหยาบคายไปบ้าง คนกำลังเหนื่อยจัด อารมณ์มันก็เลยไม่ค่อยจะโสภานัก คุณไม่เป็นอะไรมากไม่ใช่หรือ นอกจากเสื้อขาด”

“ตัวน่ะไม่เป็นอะไรหรอกนอกจากเสื้อขาดเท่านั้น แต่ใจนี่ซิ มันแหลกยับไปหมดแล้วจากเขาควาย แต่เป็นคนละตัวกับที่นอนตายอยู่นี่!”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ โอบแขนกอดไหล่ของหล่อนไว้อย่างปลอบใจ

“น่า! ใจเย็น ๆ อยากรู้ไม่ใช่หรือ ว่าผมแยกมาดูอะไรอยู่ที่นี่...เอ้า! ส่องดู...”

เขายื่นกล้องส่องทางไกลประจำตัวที่มีสายคล้องคออยู่ไปให้หล่อนแล้วชี้มือ

“ดด้วยอาการสังเกตให้ถี่ถ้วนไปตามเนินเขาหลังเต่าบ้างรูปคล้าย ๆ ปิรามิดบ้าง ที่เห็นเรียงรายอยู่โน่น แล้วคุณลองบอกซิว่าคุณเห็นอะไรที่น่าจะสะกิดใจผิดแปลกไปจากธรรมชาติปกติบ้างไหม คุณมาก็ดีเหมือนกัน เราจะได้ช่วยกันวินิจฉัย ผมกำลังดูไปที่เนินพวกนั้นแหละ มันมีอยู่ประมาณ 6-7 ลูก”

เบลตวัดหางตาค้อนเขาอีกครั้ง แต่สีหน้าดีขึ้น รับกล้องมาจากมือเขา แล้วยกขึ้นส่อง ปรับโฟกัสให้เข้ากับสายตาตัวเอง

หล่อนส่องกล้องไปยังเนินลูกที่อยู่ใกล้ที่สุดก่อน พยายามตรวจอย่างระมัดระวังถี่ถ้วนที่สุด เท่าที่เลนส์ในกล้องจะอำนวยให้ได้ จากนั้นก็ส่องเนินที่ห่างไกลออกไปตามลำดับ ระยะของลูกที่อยู่ใกล้ที่สุดในขณะนี้ กะว่าประมาณ 300 เมตร นอกนั้นที่สลับเรียงรายกันอยู่เป็นแบ็คกราวด์เบื้องหลังมีระยะห่างไกลออกไปมาก บางยอดห่างร่วม 3 กิโลเมตร

“อย่าเพิ่งตรวจไปไกลนัก เอาเนินลูกเล็กที่สุดซึ่งอยู่ใกล้เราที่สุดในขณะนี้เสียก่อน”

เสียงมัคคุเทศก์นำทางบอกมาต่ำ ๆ เหมือนจะรู้ทัน

หล่อนกวาดกล้องกลับมาจับที่เนินใกล้ตัวอีกครั้ง พึมพำออกมา

“ถ้าคุณไม่ชี้แนะอะไรขึ้นมาก่อน ฉันก็มองไม่เห็นความน่าสนใจอะไรมากไปกว่าเนินปลวกหรือภูเขาลูกย่อม ๆ ที่โผล่ขึ้นมาบนพื้นที่ราบโล่งธรรมดา มันน่าจะเป็นงานของธรรมชาติ

เสียมากกว่า ในอริโซน่าและในอีกหลายๆ แห่งของโลก ฉันเคยเห็นปฏิมากรรมของธรรมชาติลักษณะแบบนี้อยู่บ่อยๆ จนชินตาจริงอยู่ มันชวนให้ฉงน ให้คิด แต่ก็อย่างที่บอกแล้ว ธรรมชาติสามารถสร้างสรรค์งานอันเป็นปฏิมากรรมได้ล้ำลึกเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดคิดไปได้เสมอ”

“นอกจากแพทย์แล้ว คุณเป็นนักธรณีวิทยาด้วยไม่ใช่หรือ...ถ้าผมจำไม่ผิด ในการพบปะกันครั้งแรกที่หนองน้ำแห้ง ผมได้รับการแนะนำพื้นฐานความเป็นมาของคุณเช่นนั้น”

เบลหัวเราะออกมานิดหนึ่ง

“ที่แน่ๆ ที่สุดก็คือฉันเป็น ‘สายลับ’ อย่างที่คุณรู้อยู่แล้ว และสายลับนั้น จะแสดงบทบาทเป็นอะไรก็ย่อมได้ทั้งสิ้น ก็แค่การแสดงเท่านั้นนะ ทีนี้บังเอิญว่าฉันเรียนวิชาแพทย์ศาสตร์มาจริงๆ จึงแสดงเป็น ‘หมอ’ ได้สนิท ส่วนทางด้านธรณีวิทยานั้น เกรงว่าจะแสดงไม่ได้สนิทสนมสมจริงเท่าใดนักหรอก ถ้าไปพบเอาคนที่เขามีความรู้ในทางที่เหนือกว่า”

จอมพรานเริ่มกรุ่นๆ ในโทสะอีกครั้ง

“ผมก็ว่างั้นแหละ รู้มาแต่แรกเสียด้วยซ้ำก่อนที่คุณจะมาบอกเอาเดี๋ยวนี้ พวกสายลับแสดงละครหน้าฉากไปได้ทุกสภาพ ก็เพียงแค่หน้าฉากเท่านั้น เอาละ ต่อไปนี้ไม่มีการ ‘แสดง’ อะไรกันอีกแล้วมีแต่ของจริงทั้งนั้น ถ้ามัวแต่มาโกหกหลอกลวงกันอยู่ ผลเสียมันจะเกิดขึ้นกับฝ่ายคุณเอง...คุณพอจะมีความรู้หรือศึกษามาในทางด้านเพลิออนโตโลยี่บ้างไหม?”

เบลลดกล้องลง ชายตาดูเขาแวบหนึ่งแล้วยักไหล่

“ฉันยังไม่รู้เลยว่า มันเป็นศาสตร์ทางแขนงไหน ทั้งๆ ที่

ฟังดูแล้วมันก็น่าจะเป็นภาษาของพวกฉันเอง ถ้า ‘เซ็กโซโลยี่’ ละก็ พอจะอธิบายให้คุณฟังโดยละเอียดได้”

“คุณมันก็ดีตรงที่มีอารมณ์สัปดนอยู่ได้ทุกภาวะการณ์นี่แหละ ผู้หญิงที่มีอารมณ์ทางเพศคึกคักอยู่ตลอดเวลา ผู้ชายแทบทุกคนต้องการ แต่ไม่ใช่ผม! ‘เพลิออนโตโลยี่’ หมายถึงศาสตร์ที่ว่าด้วยสิ่งเก่าแก่โบราณในโลกพระเคราะห์ดวงนี้ทุกชนิด ย้อนหลังลึกเข้าไปในยุคโลกเริ่มต้นก่อนที่ประวัติศาสตร์จะจารึกได้ ไม่ว่าจะเป็นพื้นภูมิประเทศของผิวโลก พืช หรือสัตว์ รวมไปถึงศิลปะ สถาปัตยกรรม อันมนุษย์ยังค้นหาประวัติความเป็นมาไม่ได้”

“วิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ฉันเรียนไม่ได้สอน และเมื่อสังกัดอยู่ในซีไอเอ เขาก็ไม่ได้สอนเหมือนกัน จะย้อนหลังไปในสมัยที่ยังเรียนไฮสกูลหรือคอลเลจ ก็ไม่เคยเรียนวิชาโง่ๆ แบบนี้”

“ในไฮสกูลหรือคอลเลจ เขาสอนอะไรกับคุณ วิธีรีดซีเมนจากผู้ชายงั้นหรือ?”

รพินทร์หันมาแยกเขี้ยว ตวาดแวดเร็วปรื๋ออีกครั้ง

เบลอมยิ้ม เข้ามากอดเขาไว้ทางด้านหลัง เอาอกอวบใหญ่นุ่มและหยุ่นราวลูกโป่งที่ติดอยู่กับก้านสปริง เสียดสีที่ต้นแขนเขาทั้งๆ ที่บุญคำก็ยืนทำตาปริบๆ อยู่ใกล้ๆ

“นั่นมันกิจกรรมนอกหลักสูตร และถ้ามีการสอนกันละก็ ฉันแน่ใจว่าฉันได้เกรดเอเลยทีเดียวแหละทูนหัว”

พรานใหญ่เหลือกตาขึ้นไปข้างบน ถอนใจเฮือก ครางออกมาเป็นภาษาไทย

“กูเอ๋ยกู จะเสียท่าตายห่าในป่านรกเสียในคราวนี้ละมั้ง... ไปตาคำ กลับ ไปรวมกับพรรคพวกเราเถอะ”

กล่าวจบเขาก็หมุนตัวกลับ หันไปพยักหน้ากับพรานเฒ่าคู่ใจที่ยืนกัดริมฝีปากกลั้นหัวร่ออยู่ พลางออกเดินดุ่ม ๆ บ่ายหน้าไปยังตำแหน่งที่คณะพรรคกำลังหยุดรอกันอยู่ โดยไม่สนใจอะไรกับแม่ผมแดงจอมยั่วอีก หล่อนก็ไม่สนใจเขาเช่นกัน ยกกล้องขึ้นส่องดูวิวข้างหน้าอีกครั้งด้วยความเอาใจใส่เพิ่มขึ้น ข้างตาคำนน กาลงจะเดินตามหลังเจานายตามคาสง แตเหนแหมมยงยืนส่องกล้องอยู่ ก็หยุดรีรอ ยังไม่กล้าผละทิ้งไป ในที่สุดก็เข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ ข้างหลัง

“แหม่มไปทำอะไรให้นายของบุญคำแกหัวฟัดหัวเหวี่ยงเดินตุปัดตุป่องหนีไปแบบนั้น ดู...จ้ำอ้าวเลย”

อิสซาเบลส่องกล้องอยู่เช่นนั้น ริมฝีปากมีรอยยิ้ม ยักไหล่นิดหนึ่ง

“บุญคำก็เห็นอยู่แล้ว ฉันไปทำอะไรเขาที่ไหน นายของบุญคำน่ะ ยิ่งกว่าคนบ้าเสียอีก เขาแสดงบทหงุดหงิดเกรี้ยว-กราดอยู่ตลอดเวลา มาดดุดันจองหองของเขาระดับตุ๊กตาทองทีเดียว เท่ระเบิด!”

“แหม่มไปพูดอะไรไม่เข้าหูแกมั้ง ก็พูดฟารั้งกัน บุญคำฟังไม่ออก”

“ฉันก็พูดดี ทำดีกับเขาทุกอย่าง ไม่ได้ไปยั่วโทสะอะไรเขาสักหน่อย เขาทำฮึดฮัดไปเอง ช่างเขาเถอะ...เราเข้าไปตรวจดูที่เนินลูกนั้นกันไหม ระยะมันใกล้ ๆ แค่นี้เอง”

ประโยคหลังหล่อนชวนมา

“โอ๊ะ! ไม่ได้นา แหม่ม! ถ้าไม่มีนายรพินทร์ บุญคำไม่มีสิทธิ์จะพาแหม่มไปไหนได้เด็ดขาด เว้นแต่แกจะสั่งเท่านั้น ไป! กลับไปรวมพวกเราเหอะ”

เบลยังไม่ยอมขยับ หล่อนดึงวิทยุของตนเองที่เหน็บเอวขึ้นมากดคีย์กรอกคำพูดลงไปช้าๆ น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“เรียกทุกคน”

“ได้ยินๆ กำลังรอรับฟังข่าวอยู่ มีอะไรบอกมาได้เลย”

เป็นเสียงของดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะ ที่บอกมาโดยเร็ว

“เนินสูงๆต่ำๆที่เห็นปรากฏอยู่บนพื้นที่ราบสูงข้างหน้านี่มีลักษณะที่ประหลาดมาก เหมือนเคยมีการก่อสร้างไว้ในสภาพของสถูปเจดีย์ มิฉะนั้นก็โบสถ์ เทวาลัยอะไรทำนองนั้น แต่รู้สึกว่าจะมีชั้นหินที่เกิดจากลาวามาทับถมไว้ และปกคลุมไว้ด้วยดินอีกชั้นหนึ่งอันเกิดขึ้นภายหลัง สังเกตดูบริเวณทุ่งที่เราผ่านกันมาแล้วนี่ โดยตรวจจากบริเวณปลักที่ควายป่านอนอยู่เมื่อครู่นี้ ก็ล้วนเป็นเถ้าลาวาปกคลุมตลอดทั่วอาณาบริเวณ ยังไม่อาจตรวจละเอียดได้ แต่คะเนว่ากว่าแสนปีขึ้นไป ที่นี่น่าจะเคยเป็นบ้านเมืองของอาณาจักรใหญ่ แต่ถูกภูเขาไฟระเบิดพ่นเถ้าลาวาลงมาทับถม มีร่องรอยของแผ่นดินไหวข้างใต้ลงไปอาจไม่ลึกนัก ถ้ามีเครื่องมือขุด เราน่าจะพบซากฟอสซิลถูกฝังอยู่มากมายทีเดียว”

รพินทร์กำลังเดินจ้ำอ้าวๆ ไปอย่างขุ่นมัว บัดนี้ชะงัก กึก เสียงรายงานทางวิทยุจากเบลไปยังพรรคพวกของหล่อน ดัง

ขึ้นที่วิทยุอันเปิดสแตนด์บายอยู่ตลอดเวลาของเขาด้วย และจากคำรายงานนั้นมันบ่งชัดว่า อิสซาเบลไม่ได้งี่เง่าปราศจากความรู้ในเรื่องโบราณศาสตร์หรือทางธรณีวิทยาเลย

เขาหันขวับมา ตะโกนลั่นออกไปทางด้านหลังของเบล โดยไม่ใช้วิทยุว่า

“ยู! เซ็กซี่บิ๊ชท์! ยู อาร์ น๊อต โอนลี่ อะ กู๊ด ค็อค ซัคเก้อร์ บั๊ต ออลโซ อะ กู๊ด เพลิออนโตโลยิสท์! เชี๊ยท!”

เบลไม่ลดละ หันมาป้องปากตะโดนตอบโต้เขาโดยไม่ใช้วิทยุเช่นกัน

“แอนด์ ยู...อีเดี๊ยท! ซัน อ๊อฟ อะ เซ็กซี่บิ๊ชท์, ค้วอท คายด์ อะ ฟูลล์ อาร์ ยู? คัมแบ็ค แอนด์ ลิ๊ค มาย คั้นท์!”

รพินทร์ยืนตัวชาดิก

เสียงตะโกนด่าทออย่างปวดแสบปวดร้อนของทั้งสองคงได้ยินกันเฉพาะสองคนเท่านั้น พรรคพวกที่อยู่ห่างไกลออกไป ได้ยินแต่อาการลักษณะตะโกนพูดกัน แต่จับกระแสความไม่ได้

พรานใหญ่พยายามอย่างยิ่งที่จะสะกดกลั้นอารมณ์ที่พลุ่งขึ้นมาเกือบสุดขีดระงับ ถ้าไม่มีสายตาของพรรคพวกที่เฝ้าจับมองอยู่แม้จะห่างลิบๆ และบุญคำซึ่งอยู่ในรัศมีใกล้เคียง เขาคงจะแล่นเข้าไปจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดกับเบลแล้ว อยากจะเอาลำกล้องไรเฟิลทะลวงจากมดลูกของหล่อนให้ทะลุออกปากเสียรู้แล้วรู้รอด หรือมิฉะนั้นเขาก็อยากจะตัดเอาอวัยวะสืบพันธุ์เพศผู้ของควายป่าที่ถูกยิงฟุบอยู่นั่น มาทะลวงหน้ากระจังหล่อนชนิดที่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ชายคนไหนอาศัยใช้งานได้อีกเลย

หล่อนมีปากอยู่สองปาก ทั้งบนล่าง จัดจ้านเท่าๆ กัน และหล่อนทำให้เขาแทบจะหมดความเป็นสุภาพบุรุษ หมดขันติเหนี่ยวรั้ง

สแตนลีย์ตะโกนอ้าวๆ ออกมาจากลำโพงวิทยุว่า

"เฮ้! สองคนนั่น มีวิทยุทำไมถึงไม่ใช้ ตะโกนโว้กๆ กันอยู่ทำไม เราต้องการรายงานคืบหน้า ถ้ามีมากกว่านั้น"

เสียงวิทยุจากเบลตอบหัวหน้าของหล่อนไปเรียบๆ ว่า

"ทั้งหมดที่บอกไปแล้ว เป็นข้อสันนิษฐานของฉันเท่านั้น โปรดสอบถามท่านสุภาพบุรุษ รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้กำลังจะเดินกลับไปถึงก่อน เขาอาจมีสิ่งที่จะรายงานให้อาจารย์และพวกเราทุกคนรู้มากกว่านี้ หากเขาไม่คิดจะปิดบังอำพราง"

สามจด นับตั้งแต่เบลผู้ยังยืนสังเกตภูมิประเทศอยู่ รพินทร์ผู้เดินผละจากมาได้ 15 เมตร และพรรคพวกที่พากันนั่งพักมองเหตุการณ์อยู่ ล้วนได้ยินรู้เรื่องกันทั้งหมด หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดใช้วิทยุพูดโต้ตอบ

"รพินทร์! มีรายงานอะไรได้มากกว่าการบอกคร่าวๆ ของเบลไหม?"

อเมริกันอาวโสเจตนาวิทยถามมาที่เขาโดยตรง

สะกดกลั้นความรู้สึกทั้งปวงลง พยายามให้เป็นปกติที่สุด แม้จะเดือดดาลอิสซาเบลสักเพียงไหนก็ตาม จอมพรานตอบไปว่า

“ประเดี๋ยวเข้าไปถึงแล้ว ผมจะรายงานให้ทราบ...ขอพูดกับจันหน่อยครับ”

ประโยคหลังเขาขอติดต่อกับพรานคู่ใจมือซ้ายของเขา อึดใจเดียวก็มีเสียงจันดัง ถามมาว่า

“มีอะไรหรือ นาย?”

“ตรวจเสบียงของเราซิ ว่าพอมีกินไปได้อีกกี่วัน ฉันหมายถึงเนื้อสด ถ้าไม่แน่ใจ ส่งนายตาบกับพวกลูกหาบมาสัก 4 คน แล่เอาเฉพาะเนื้อสันของควายป่าตัวนี้ไปเผื่อไว้ด้วย ไม่ต้องเอามาก เฉพาะเนื้อสันและพอที่จะแบกกันไปได้เท่านั้น”

เสียงจันตอบรับมา แล้วก็เห็นพรานพื้นเมืองของเขา กับพวกลูกหาบจำนวน 4-5 คน กำลังเดินแยกจากลุ่มที่นั่งพักรออยู่ยังบริเวณปากทางเข้าหุบ สวนตรงเข้ามา ในขณะที่เขาก็เดินเข้าไป

“เบล ฉันคิดว่าเธอกลับมาได้แล้ว ทำไมถึงยังยืนอยู่ที่นั่นอีก”

คราวนี้เป็นเสียงขรึม แผ่วเบา แต่เฉียบขาดของคริสติน่าที่ดังมา

“มีอะไรที่น่าสนใจมากทีเดียว ในบรรดาเนินที่เห็นอยู่นั่น ฉันกำลังมีความคิดว่าจะเข้าไปสำรวจใกล้ๆ กับบุญคำสองคน เวลาเรายังมีพอ ได้ยินตาพรานหน้าหินนั่น สั่งให้คนของเขามาแล่เนื้อไม่ใช่รึ ระยะเวลาระหว่างนี้ฉันอยากจะเข้าไปสำรวจที่นั่นพร้อมกันไปด้วย เวลามันคงพอดีกันกับที่พวกนั้นแล่เนื้อเสร็จ”

“รพินทร์กำลังเดินกลับมาที่พวกเราแล้ว และฉันขอสั่งให้เธอกลับมาเดี๋ยวนี้!”

คริส มีอำนาจในการออกคำสั่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับเบล เสียยิ่งกว่าหัวหน้าคณะเสียอีก แม่ผมแดงหมุนตัวกลับโดยดี ตบไหล่บุญคำพร้อมกับพยักหน้าเป็นความหมายให้เดินกลับไปยังพรรคพวก โดยมีร่างเกร็งของพรานใหญ่ตัดทุ่งล่วงหน้าไปก่อนแล้วโดยไม่รอ ขณะนั้นเสียงพูดจาติดต่อกันทางวิทยุมือถือเงียบหายไปแล้ว แม่ผมแดงเดินเคียงคู่คุยไปพลางกับตาพรานเฒ่ามือขวาของรพินทร์

"เมื่อตะกี้นี้ นายแหม่ม ตะโกนด่าอะไรกับนายรพินทร์อีกล่ะ บุญคำเห็นนายรพินทร์โดดโหยง ยังกะถูกหนามตำก้น"

"เปล่าไม่ได้ด่าหรอก เขาชมว่าฉันเป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดตั้งแต่เขาพบเห็นมา ฉันก็เลยร้องบอกไปว่า ฉันก็ยังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนรูปหล่อเป็นตอลนไฟอย่างเขามาก่อนเหมือนกัน คงกระดากที่ถูกชมกระมั้ง เลยเดินหนีอ้าวไปโน่น"

แล้วหล่อนก็หัวเราะคิกๆ ชอบอกชอบใจ บุญคำมองดูหน้างามแบบผาดโผนนั้นอย่างไม่เชื่อ

"เห็นว่าบุญคำฟังภาษาฝารั้งไม่ออก ก็เลยหลอก บุญคำรู้หรอกน่า ว่าด่ากัน แล้วแหม่มก็ด่าได้แสบไส้กว่า นายเลยเดินเผ่นหนีไปโน่น บุญคำจะเตือนให้ด้วยความหวังดี แหม่มเบลอย่าไปยั่วให้แกโกรธบ่อยๆ นา ประเดี๋ยวเผลอๆ ใคร แกก็จับแหม่มแก้ผ้ามัดต้นไม้ปล่อยให้มดแดงกัดเสียเท่านั้น"

"ฉันเชื่อว่าเขาหินพอที่จะทำได้ แต่เขาไม่มีทางหรอก อย่างน้อยก็ยังมีบุญคำคอยช่วยฉันอยู่ทั้งคน จริงมั้ย?"

ตาเฒ่ายิงฟัน พยักหน้า

"ใช่! ใช่แล้ว บุญคำต้องช่วยนายแหม่มแน่ๆ"

“ช่วยยังไง ไหนลองบอกมาซิ เอาไม้ทุบหัวเขาให้คว่ำไปเผยใช่ไหม”

“ไม่ใช่งั้นหรอก ช่วยกันจับนายแหม่มแก้ผ้าให้ไวขึ้นอีกตะหาก แล้วก็ช่วยไปหารังมดแดงมาให้”

เบลหัวเราะก๊าก ตบฉาดลงไปที่ก้นผลอยอย ดาหน่ำหัวฮุนแทบจะคะม่ำไปข้างหน้า แล้วเดิน เข้านาหิ้วปีกหกพาน่ำเดินไปด้วยกัน หล่าว พลางหัวเราะพลาง

"ฉันชอบบุญคำ ก็ตรงที่เป็นคนมีอารมณ์ขันหน้าตายแบบนี้นี่แหละ ทะลึ่งพอน่ารัก โลนพอไม่ถึงกับหยาบคาย แล้วก็สัปดนอย่างเปิดเผย ไม่ต้องมากระมิดกระเมี้ยนอยู่ แต่ธาตุแท้ถึงจะแก่ก็ยังแกร่งและทำงานอย่างมีสมรรถภาพสูง ชื่อสัตย์สุจริตไม่แพ้เจ้านายของตัวเอง"

"อูยย์ แหม่มจ๋า ยังงี้คนไทยเขาว่า ตบหัวแล้วลูบหลังนะตะกี้นี้บุญคำแทบคอหัก มือแหม่มหนักบรรลัยเลย"

แกหน้ามุ่ย คราง้อู้

"หยอกเบาๆ หน่อยเดียวเท่านี้ เพราะรักหรอกน่า ถ้า

ไปโดนมือแหม่มคริสเข้า บุญคำคงคอหักไปแล้ว เราน่ะต่อให้คล่องขนาดไหนก็ยังอืดอาดช้าอยู่มากนะ เมื่อตะกี้ ตอนที่ควายมันไล่ขวิดฉัน มัวแต่วิงตุปัดตุเป๋ไปพลางปลดปืนไปพลาง ไอ้ปืนก็ไม่พ้นไหล่เสียที ซ้ำสายสะพายยังพันกันยุ่งไปหมด”

“บุญคำชักปืนช้า แต่แก้ผ้าเร็วนะแหม่ม”

ตาเฒ่าจอมสัปโดกบอกขึงขัง

หมอเบลหัวเราะจนหน้าแดงก่ำ

“จริงรึเปล่า? เอ วันหลังเห็นจะต้องลองพิสูจน์แล้วละ”

“อย่าล้อเล่นนา แหม่ม...”

แกบอกอ่อย ๆ เหลือบตาแวบไปที่ลำขาอันอวบอัดของแม่ผมแดง ภายใต้กางเกงเดินป่ารัดรูปที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ จนเห็นวีกลางลำตัวชัด แล้วถอนหายใจลึก ๆ

“ไอ้คำนะ แก้ผ้าเร็วได้เฉพาะพวกผู้หญิงชาวป่าชาวเขาเท่านั้น ขืนไปแก้เร็วกับบรรดาเจ้านายที่เป็นผู้หญิงทั้งหลาย ป่านนี้ถูกนายรพินทร์กระทืบจมธรณีไปแล้ว ถึงจะทะลึ่ง ถึงจะโลน บุญคำก็รู้จักที่ต่ำที่สูง ไม่บังอาจหรอก”

“ก็เรียกว่าเจ้านายดี ลูกน้องก็เลยพลอยดีตามไปด้วย”

“แม่นแล้ว นายของบุญคำประเสริฐคนที่สุด โดยเฉพาะเรื่องอย่างนี้”

บุญคำบอกอย่างภาคภูมิ

“ฉันสงสัยมานานแล้ว เขาทนได้ยังไงนะ”

“บุญคำก็คงสงสัยอยู่เหมือนกัน มันอยู่ที่กำลังใจกับสัจจะเสียมากกว่า ถ้านายของบุญคำไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดในเรื่องพรรค์นี้ ตบะบารมีของแกก็จะเสื่อมลง ป่านนี้เสือคาบเอา

ไปกินนานแล้ว นายแหม่มไม่รู้หรอกว่า พรานเก่งๆ ทุกคน เขาเคร่งในสัจจะมาก เพราะชีวิตเสี่ยงอยู่แล้ว ทำบาปในเรื่องอื่นๆ อยู่แล้ว ขืนบาปในเรื่องอย่างนี้อีก ก็จะไปไม่รอด เดินป่ามาด้วยกันนี่ แหม่มไม่เห็นมั่งหรอกหรือว่าไม่มีอะไรจะมาทำอันตรายนายรพินทร์ได้เลย ต่อให้ป่ามันดุร้ายอาถรรพณ์สักแค่ไหน เวลาจำเป็นจะต้องยิงสัตว์ร้ายก็เหมือนกัน แหม่มเคยเห็นแกยิงสัตว์ไหนเกินกว่า 2 นัดมั่งไหม ส่วนมาก ตูมเดียวอยู่หมัดแทบทุกครั้งไป หรือถ้ามันทรหดเหลือเข็ญจริงๆ ก็ไม่เกินนัดที่สองเพราะสัตว์ร้ายนั้น แต่ละตัว ถ้าสองนัดยังไม่อยู่ คนยิงก็มักจะตายเสมอ”

เบลฟังอย่างตั้งใจ สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“บุญคำให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ฉันขึ้นอีกมากทีเดียว ฉันไม่ยักรู้มาก่อนว่า เขาจะถือเรื่องนี้เป็นบาป ฉันมองไม่เห็นเลยสักนิด ว่ามันจะเป็นบาปได้ยังไง?”

“มันอธิบายยากนะ แหม่ม มันอยู่ที่ครูพรานที่ประสิทธิ์ประศาสน์วิชาให้แต่แรกนั้น จะกำหนดสอนไว้เป็นยังไง ก่อนจะครอบวิชาให้แล้วลูกศิษย์ก็ยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดมาตลอด บุญคำเองก็เป็นพรานมานานแล้ว ก่อนจะมาเป็นลูกศิษย์นายรพินทร์ รู้เห็นมามาก พรานป่านับคนไม่ถ้วนมาแล้ว ที่ไม่เลือกลูกเขาเมียใคร ฉวยโอกาสไปล่วงเกินเดินเข้าซ่องในป่าหญ้า ไม่ช้าไม่นานถูกช้างกระทืบเละบ้าง เสือขบหัวบ้าง หรืออย่างเลวก็หลงป่า หาแหล่งน้ำแหล่งอาหารไม่พบ ตายไปเอง”

“ฮือม์ แปลกมาก เขาไม่เห็นเคยบอกเรื่องนี้ให้ฉันฟังเลย”

หล่อนเอ่ยออกมาเหมือนรำพึง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เป็นการชวนคุยเสียมากกว่า จะเสาะแสวงหาข้อเท็จจริงอะไร

“นายแหม่มก็ร้อยแล้ว นายรพินทร์แกพูดอะไรกับใครที่ไหน ถ้าไม่จำเป็น กะลูกน้องแกเอง แกยังไม่พูดเลย เวลาออกป่าทำงานด้วยกันเหมือนคนใบ้ ถ้าจะรู้ก็รู้ด้วยตาที่มองหน้ากันเท่านั้น”

“แล้วตัวบุญคำเองล่ะ ถือสัจจะในเรื่องนี้เหมือนเขาหรือเปล่า?”

ตาเฒ่าหัวร่อแฮะๆ

“บุญคำไม่ได้ถือเหมือนแกเคร่งนักหรอก ถึงได้วิ่งตูดแป้นมานับไม่ถ้วนแล้ว เกือบตายก็หลายครั้ง แต่ก็รอดมาได้เพราะมีนายดีช่วยแก้ไขไปให้ได้ทุกเปลาะ วิทยาอาคม มนตราคาถา ใครๆ ก็ว่าบุญคำนั้นชั้นหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ 1 ใน 10 ของนายรพินทร์ ทั้งๆ ที่แกก็หนุ่มกว่า บุญคำเป็นพรานมาก่อนต่อมาถึงมาอยู่กับแกที่หลัง ครูพรานคนแรกสอนกันมาคนละอย่าง แต่พอมาอยู่ด้วยกันแล้ว บุญคำก็พยายามถ่ายทอดวิชาจากแก อันไหนรับได้ก็รับ อันไหนรับลำบากก็เลี่ยงๆ ไปเสีย บุญคำถึงเป็นพรานชั้นขี้ลิงอยู่อย่างทุกวันนี้ยังไงล่ะ เมื่อตะกี้ก็เห็นๆ กันอยู่แล้ว ถ้าลำพังบุญคำคนเดียว แหม่มก็ถูกไอ้มหิงสานั่นขยี้เละไปแล้ว เพราะบุญคำยังไม่ทันจะปลดปืนพ้นไหล่เลย แกก็ยิงโครมเข้าให้แล้ว นัดเดียวคอหักคาที่เลย”

“น่าสนใจ และเป็นสิ่งที่ท้าทายมากในเรื่องนี้...”

แม่ผมแดง พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ฉันยังไม่อยากจะเชื่อนักหรอก ในเรื่องที่บุญคำมาเล่า

เกี่ยวกับการถือสัจจะในข้อนี้ของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสิ่งที่ถือว่าเป็น ‘บาป’ ฉันไม่อยู่ในฐานะที่จะเรียกได้ว่า เป็น ‘ลูกเขา’ หรือว่า ‘เมียใคร’ ฉันเป็นผู้หญิงที่เป็นอิสระแก่ตัวเองในเรื่องนี้ แล้วฉันก็ไม่ได้หมายมั่นว่าจะต้องเป็น‘เจ้าของ’เขา หรือเอาเขาเป็น ‘สามี’ ”

“ก็นั่นแหละ แหม่มต้องดูให้ดีเสียก่อนว่า แหม่มประ-พฤติยังไงบ้าง ตลอดเวลาที่เดินป่ามานี่ แหม่มไม่ถือว่าใครเป็นเจ้าของแหม่ม นึกจะสนุกกะใครชั่วครั้งชั่วคราวก็ได้ ตามใจแหม่มไหนจะนายคี๊ธนั่น ไหนจะนายทหาร หรืออาจมีนายห้างใหญ่บ๊อบนั่นด้วยก็ได้ แล้วยังจะคิดให้นายรพินทร์ไปยุ่งด้วยอีกเร้อะนี่บุญคำพูดตรงๆ อย่าโกรธบุญคำนะ”

เบลยิ้มมุมปาก

“ดีมาก ที่พูดตรงๆ แบบนี้ ฉันไม่โกรธเคืองอะไรบุญคำหรอก แต่บุญคำแน่ใจหรือว่า เจ้านายแสนจะยโสของบุญคำ ไม่เคยยุ่งกับฉัน?”

“ก็ไม่แน่ใจนักหรอก แหม่มเป็นคนสวย ตะโพกโคกเนินบาดตาบาดใจชายทุกคน วิธีหลอกล่อในเรื่องนี้ก็เก่งเป็นพิเศษ การที่นายของบุญคำถูกไอ้ผีดิบมันตรัยล่อไปตกเหวเกือบตายในคืนนั้นที่ตะเคียนทอง บุญคำยังคงสงสัยอยู่จนเดี๋ยวนี้ว่า แกไปเสียท่าหลวมตัวอะไรกับแหม่มเข้า ถึงได้เกิดเหตุมีอันเป็นไปแบบนั้น”

“แต่พวกเราก็ช่วยเขาขึ้นมาได้ปลอดภัยนี่ มันเป็นอุปัทว-เหตุธรรมดา”

“แต่กว่าจะปลอดภัยก็อ้วกออกมาเป็นเลือด สลบไปเป็น

วัน บุญคำเป็นคนเอายากรอกปากแกเอง ให้แกอ้วกออกมา ไม่ก็คงไม่ฟื้นหรอก พวกแหม่มมาช่วยกันรักษาทีหลัง”

“นี่แปลว่าผ้หญิง ‘แสลง’ ต่อชีวิตของเขา จนถึงขั้นเป็นขั้นตายเชียวหรือ”

“บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะแกไปกินของแสลงเมื่อไหร่ แกก็ไม่เคยเห็นบอกบุญคำสักครั้ง ได้แต่สังเกตดูว่า มันจะเกิดเหตุเภทภัยอะไรกับแก แล้วก็เดาเอาทั้งนั้น ว่าล่อของแสลงเข้าไปอีกแล้ว”

“ฉันสงสัยว่าคู่รักของเขาจะมีเวทมนตร์แบบแม่มด สาปแช่งเขาไว้กระมัง”

พอเอ่ยพาดพิงไปถึง ‘คู่รัก’ ของรพินทร์ ตาเฒ่าบุญคำซึ่งพูดจาสนุกสนานอยู่ดี ๆ หน้าเครียดตาวาวขึ้นทันที

“แหม่ม!...”

แกกระแทกเสียงหนัก ๆ

“ถ้ารักจะคบกับไอ้คำ ให้ไอ้คำรับใช้แหม่มอย่างซื่อสัตย์สุจริตชนิดเอาชีวิตเข้าแลกได้ล่ะก็ขอที อย่าเอ่ยอะไรไปถึง‘คู่รัก’ของนายรพินทร์ หรือ ‘นายหญิง’ ของบุญคำอีกเลย ผู้หญิงแสนประเสริฐคนนั้น ถึงจะไม่ใช่เมีย ก็เปรียบเหมือนเมียของนายรพินทร์ และขอให้รู้ว่านายรพินทร์รักเมียของแกมาก จนมองเห็นผู้หญิงคนอื่นต่อให้หยาดฟ้ามาดินแค่ไหน เป็นเหมือนท่อนไม้ไปหมด แกไม่สนหรอก บุญคำบอกตรง ๆ อีกครั้ง ถ้าแกไม่มีเมียเสียก่อน แหม่มเบล แหม่มคริสน่ะไม่มีเหลือหรอก พ่อร้อยพวงเรียบไปนานแล้ว รู้ไว้ซะด้วย แล้วก็อย่าหาว่าไอ้คำลามปาม ถ้าแหม่ม ‘ร้อน’ นักในเรื่องนี้ นายทหารเชิดวุธ นายคี๊ธ นาย

ห้างบ๊อบ ยังไม่พอ ไอ้พรานหนุ่มๆ ลูกน้องบุญคำก็ยังมีอยู่อีกสองตัว เลือกเอาได้ทั้งไอ้เส่ย หรือไอ้เกิด ไอ้พวกนี้ถึงจะเลียไม่เก่ง แต่ก็แข็งแรงทรหดนัก 3 ชั่วโมงไม่ให้มันหยุดเลยก็ยังได้ สำคัญว่าแหม่มจะทนไหวหรือเปล่าเท่านั้น”

อิสซาเบล ผู้คะนองโดยปราศจากความคิด หน้าซีดตกใจหุบปากเงียบไปในทันที บุญคำสะบัดหน้า เดินเร่งฝีเท้าล่วงหน้าไปในทันทีโดยไม่หยุดรอ หล่อนจึงเรียกไว้ หน้าแกยังบอกบุญไม่รับอยู่เช่นนั้น แม่ผมแดงรู้สึกตัวว่าพลาดไปถนัดใจ เข้ามาจับต้นแขนอันค่อนข้างเรียวเล็ก แต่แข็งแรงของแกไว้

“ฉันขอโทษบุญคำนะ ถ้าพูดอะไรผิดหูไปเมื่อกี้นี้”

“ไม่เป็นไร อย่าพูดอะไรที่ผิดหูบุญคำซ้ำอีกก็แล้วกัน เกี่ยวกับเรื่อง ‘นายหญิง’ แล้วบุญคำก็ขอโทษนายแหม่มเหมือนกันที่พูดหยาบคายกับแหม่มไป แหม่มเป็นคนดี น่ารักกับพวกเราทุกคน แต่แหม่มต้องไม่ล่วงเกินไปถึงคนที่เราเคารพบูชา ด่านายรพินทร์ได้หรือคิดจะข่มขืนปลุกปล้ำนายรพินทร์ พวกบุญคำก็ไม่ขัดขวาง เชิญตามสบายถ้าทำได้ ขออย่างเดียวเท่านั้น อย่าพาดพิงไปถึงนายหญิงคนนั้น”

หล่อนส่งมือไปให้จับ

“ตกลง และเอาละ ฉันเข้าใจ!”

“ก็แค่นั้นแหละ ย้ำอีกครั้ง พวกบุญคำล้วนรักชอบแหม่มเบลกันทั้งนั้น โดยเฉพาะตอนที่นายรพินทร์ไม่สบาย แล้วแหม่มเบลช่วยกันรักษาอย่างดีที่สุด ไม่เคยเห็นน้ำใจ ก็เห็นกันในคราวนั้นแหละ แหม่มต้องรักษาความน่ารักเลื่อมใสข้อนี้ไว้ อย่าให้พวกเราเสื่อมศรัทธาเสียก่อน เรื่องจ้ำจี้มะเขือเปราะกับใคร

พวกเราไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญนักหรอก ก็รู้อยู่ว่า แหม่มเป็นฟารั้ง ยุ่งกะใครก็ได้ถ้าพอใจ โดยไม่คิดจะเอาเป็นลูกเป็นผัว สมบัติพ่อแม่ให้ติดตัวมา ก็เชิญใช้เสียให้ค้ม โดยเฉพาะแหม่มเป็นผู้หญิง ไม่มีใครเขารังเกียจแหม่มในเรื่องพรรค์นี้ร้อก”

“หยุดด่าฉันเสียทีเถอะ ตาคำ ฉันว่าเจ้านายของบุญคำน่ะปากตำแยที่สุดแล้วนะ มาเจอเอาลูกน้องเฒ่ากลับยิ่งร้ายกาจไปกว่าเสียอีก ขนาดรังตังช้างเลย วาจาแสบร้อนเหลือเกิน ต่อไปนี้ฉันคงไม่กล้าสนิทสนมพูดจาเล่นหัวอะไรกับบุญคำอีกแล้ว”

บุญคำไม่กล่าวอะไรอีก แต่ยกมือขึ้นไหว้ แทนคำขอโทษสีหน้าแกไม่ดีนัก เท่าๆ กับที่เบลก็หน้าเสียขณะนั้น คนทั้งสองก็เดินผ่านสวนกับพวกนายตาบและลูกน้องที่เดินมายังซากควายล้ม แกก็ตะโกนสั่งความว่า

“เลาะหนังเฉพาะตรงข้างกระดูกสันหลังเปิดออกไป แล้วกรีดเอาสันนอกทั้งสองเส้น ดึงเป็นแท่งออกมาทั้งสองด้าน นอกนั้นไม่ต้องเอาไปให้เสียเวลา ปล่อยให้เป็นเหยื่อสัตว์อื่นๆ รีบทำให้เร็วที่สุด!”

รพินทร์กลับเข้ามาถึงกลุ่มของนายจ้าง ที่รออยู่อย่างอยากรู้อยากเห็น ก่อนเบลและบุญคำที่ยังทอดระยะอยู่ห่าง ขณะนี้ทุกสายตาจับจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว ภาพทั้งหมด กลางท้องทุ่งทุกคนมองเห็น คำพูดจาติดต่อบางประโยค ทุกคนก็พอได้ยิน เพราะผ่านเครื่องวิทยุรับส่งประจำตัว แต่รายละเอียดมากกว่านั้น ทุกคนที่ถือโอกาสนั่งพักรออยู่ กำลังรอคอยฟังจากเขา

ก่อนที่ใครจะทันอ้าปากถาม เขาก็ชิงถามขึ้นเสียก่อน

“เบลตามหลังผมไปได้อย่างไรครับ ผมสั่งแล้ว ขอให้ทุกคนมารวมกลุ่มกันที่นี่ก่อน”

“ผมเป็นคนสั่งให้เบลตามหลังคุณไปเองแหละ”

ดร.สแตนลีย์ ออกรับแทนใครอื่นเสียก่อนเป็นการตัดบท

“...เพราะทางเราอยากรู้ว่าคุณกำลังสนใจอะไรอยู่กับกลุ่มเนินสูงๆ ต่ำๆ ที่เห็นลิบๆ อยู่นั่น”

พรานใหญ่ทรุดตัวนั่งลงบนกองสัมภาระ พยายามทำอารมณ์ให้ราบคาบปกติที่สุด

“ไม่ควรจะทำอะไรโดยไม่บอกให้ผมทราบเลย เมื่อครู่นี้ทุกคนเห็นกับตาแล้วว่าเกือบเกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตของเบลอย่างไรบ้าง เธอเดินตามหลังผมไป อยู่เหนือลมด้วย ขณะนั้นมีควายป่าตัวหนึ่งนอนหลบอยู่ในหลุมแห้งๆ พอมันได้กลิ่น มันก็โผนขึ้นมาแล้ววิ่งเข้าใส่ ผมเกือบยิงไม่ทัน และถ้าผมยิงไม่ทันก็ไม่ใช่ความผิดของผมด้วย เพราะเล่นผิดกติกากันอยู่เรื่อยแบบนี้”

“เรื่องเพียงเล็กน้อย อย่าถือมาเป็นข้อต่อว่าติเตียนอะไรเราให้เสียเวลาเลย คุณในฐานะพรานนำทาง จะปล่อยให้เบลถูกควายขยี้ตายเราก็ไม่โทษอะไรคุณ และเมื่อคุณช่วยชีวิตเขาไว้ได้แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องพูด ทุกอย่างเรามองเห็นอยู่แล้ว แต่ที่เรามองไม่เห็นชัด ก็คืออะไรที่มันอยู่ในความคิดและข้อสะดุดใจของคุณ? ถึงได้ไปยืนส่องกล้องพิจารณาอยู่”

คริสตินำกล่าวสวนมาเรียบๆ หล่อนดูเหมือนจะเป็นคนเดียวของคณะ ที่สามารถพูดกับเขาได้อย่างมีเหตุผล และมีอิทธิพลพอที่จะทำให้เขาต้องสงบโดยไม่คิดจะต่อปากต่อคำ

“เนินสูงๆ ต่ำๆ ลักษณะประหลาดพวกนั้น”

จอมพรานบุ้ยปากไปทางเบื้องหน้า

“มีอะไรหลายๆ อย่างที่น่าสงสัย อย่างที่เบลรายงานมาทางวิทยุให้พวกคุณทราบ ดูคล้ายๆ จะเป็นสิ่งก่อสร้างในอดีตนานแสนนานมาแล้ว และถ้ามันเป็นเช่นนั้นจริง มันก็แสดงว่าแถบนี้เคยเป็นถิ่นฐานบ้านเมืองของอาณาจักรใดอาณาจักรหนึ่งในโบราณกาลมาก่อน”

ทุกคนหูผึ่งขึ้นมาทันที

“นิทรานคร?”

สแตนลีย์ร้องออกมาโดยเร็ว จ้องหน้า

รพินทร์ถอดหมวกออก กระพือลมบนศีรษะของเขา แล้วครอบลงไปใหม่ เค้าหน้าเต็มไปด้วยอาการครุ่นคิด

“อาจใช่ หรืออาจไม่ใช่ ผมยังไม่แน่ใจนัก”

“หมายความว่ายังไง ที่ว่ายังไม่แน่ใจ”

“ข้อที่หนึ่ง ผมไม่เคยผ่านเห็นภูมิประเทศนี้มาก่อนในการมาครั้งก่อน ซึ่งก็อาจเป็นไปได้ที่เราบ่ายหน้าเข้ามาคนละทิศทางกัน ส่วนข้อที่สอง ผมก็ยังไม่ได้เข้าไปตรวจเนินเหล่านั้นโดยละเอียด เพียงแต่ส่องกล้องดูเท่านั้น”

“คุณเคยผ่านนิทรานครมาก่อนแล้วในคราวนั้น ไม่เคยเห็นภูมิประเทศส่วนนี้มาก่อนหรือ?”

สแตนลีย์ตั้งคำถามอย่างสนใจเต็มที่ เขาสั่นศีรษะ

“ข้อนี้นะซิครับ ทำให้ผมไม่อาจตัดสินใจอย่างไรได้ จะหาจุดสังเกตใหญ่ๆ เพื่อเปรียบเทียบก็หาไม่ได้ ทิวเขาที่รอบล้อมเราอยู่หลังดงดิบในหุบข้างหน้านั้น ถ้าเรามาคนละทิศกัน มันก็

จะเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะไปจากเท่าที่เคยเห็นมาก่อน ไปในอีกลักษณะหนึ่ง ทำให้ไม่ทราบได้ว่าเราได้เข้าไปใกล้บริเวณที่ผมเคยผ่านพบมาก่อนหรือไม่ และถ้าแถวนี้เคยเป็นซากนครมาก่อน มันก็อาจเป็นนครอื่นๆ ในยุคสมัยเดียวกันก็ได้ มันเป็นเรื่องที่เราจะต้องศึกษาค้นคว้าต่อไป”

“อ้าว! แล้วกลับมาเสียก่อนทำไม ทำไมถึงไม่เข้าไปดูให้รู้เรื่องออกไปเลย”

นายคี๊ธ โพล่งออกมา ขณะนี้ดูว่าเขาพอจะมีกำลังวังชาขึ้นมากแล้ว เพราะการพักบังรมนานพอสมควร

“ผมเป็นห่วงพวกเราทุกคนที่รอคอยอยู่ตรงนี้ และสำคัญที่สุดก็คือ ต้องการหาแหล่งที่พัก และแหล่งน้ำสำหรับคืนนี้ก่อน การเข้าไปสำรวจใกล้ชิดต้องใช้เวลามาก มันจะค่ำเสียก่อน มันมีอยู่หลายเนิน แต่ละเนินก็ห่างกันมาก จึงได้แต่ตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ก่อนเท่านั้น สิ่งแรกที่เราจะต้องทำก็คือ หาที่พักแน่นอนลงไปก่อน อะไรก็ไม่สำคัญเท่าแหล่งน้ำที่เราขาดและต้องการอย่างยิ่ง หรือคุณคิดว่าคุณยังมีแรงพอที่จะเดินเข้าไปสำรวจกับผมได้”

ประโยคหลังที่เขาย้อนถามมา ทำให้พ.อ.แห่งยูเอส.อาร์มี่หุบปากลงทันที กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ

“พี่คิดว่ามันควรจะเป็นอะไรครับ”

เชิดวุธ ขยับตัวเข้ามานั่งใกล้ๆ ถามขึ้นเบาๆ ขณะที่เอี้ยวคอไปมองยังเนินลิบๆ เหล่านั้น ยามนี้ แสงแดดสายัณห์ทอจับเป็นเหลืองอร่าม

“พวกสถูป เจดีย์ ยอดปรางค์ ยอดเทวาลัย ซากปราสาทราชมณเฑียรสิ่งก่อสร้างอื่นๆ?”

“มันไม่เหลือเค้าโครงรูปเดิมพอที่จะให้สันนิษฐานได้แน่นอน”

เขาตอบอย่างไม่รู้สึกสบายใจนัก

“เราต้องไปตรวจดูกันใกล้ๆ อย่างละเอียด ทุกๆ ยอดเนินเหล่านั้นเพราะอย่างที่เบลบอกไว้แล้ว ว่ามีร่องรอยของหินละลาย อันเกิดจากลาวามาปกคลุมไว้อีกชั้นหนึ่ง ซ้ำยังมีดินมาทับโถมจากอุทกภัยภายหลัง ผมคิดว่า เราหาที่พักกันเสียก่อนสำหรับค่ำวันนี้ แล้วพรุ่งนี้อาจย้อนกลับมาสำรวจให้ชัด”

“ลองพิจารณาใคร่ครวญ ทบทวนความจำของคุณให้ดีซิ มันจะเป็นไปได้ไหมว่า เนินเหล่านั้นอาจมีเนินลูกใดลูกหนึ่งหรือทั้งหมดนั่นแหละ เป็นสุสานเก็บศพของนิทรานคร ที่คุณเคยเล่าให้ฟัง ว่าพรรคพวกของคุณสองคนเข้าไปถูกขังติดอยู่ เมื่อสมัยเดินทางมาในครั้งก่อนนี้ แต่คราวนี้คุณเดินมาคนละทิศเลยทำให้งง ดูไม่ออก”

ผู้พูดมาอย่างรอบคอบ ชาๆ คอหัวหน้าคณะ

รพินทร์กระดกลิ้นออกมาแตะริมฝีปากแห้งๆ ของเขา หันกลับไปดูเบื้องหลัง เห็นบุญคำกับเบลกำลังเดินบ่ายหน้าเข้ามา แต่ยังไม่ใกล้นัก และพวกลูกหาบที่สั่งไปแล่เนื้อควายป่า ก็ยังยุ่งทำงานกันอยู่ยังตำแหน่งซากที่มันล้ม จึงล้วงลงไปในย่ามหลัง หยิบแผนที่ฉบับที่เขาทำขึ้นเองในระหว่างการเดินทางในคราวก่อน ขึ้นมาพิจารณาดู นายจ้างอีกหลายคนชะโงกหน้าเข้ามาดูอยู่ด้วย แต่ก็ไม่มีใครดูออก

อึดใจใหญ่ จอมพรานก็ส่ายหัวช้า ๆ เอาฝ่ามือขยี้คาง

“ถ้าเราจับเส้นทางเดินในครั้งแรกได้ถูก แผนที่ที่ผมทำไว้นี่ มันก็จะบอกตำแหน่งแห่งที่ได้สมบูรณ์ทุกอย่าง แต่ถ้าเข้าคนละมุม คนละทิศ มันก็ไร้ประโยชน์ และถ้าเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่เราเห็นอยู่นั่น เป็นสถานที่เก็บซากมัมมี่หรือสุสานของนิทรานครอย่างที่เราสงสัยกัน มันก็น่าจะเป็นอีกตำแหน่งหนึ่ง ที่เราค้นไม่พบมาก่อนในการเดินทางครั้งนั้น”

“แต่ ‘ค่า’ มันย่อมเท่ากันใช่ไหม คือซากไพร่พลของไอ้ผดบมนตรยทงหลายที่เราเผชญมาแลว และกาลงจะเผชญต่อไป มันขนกันออกมาจากสุสานเหล่านี้นั่นแหละ”

สแตนลีย์สอดมาขรึม ๆ รพินทร์ยังอึ้งหรี่ตาอยู่ คริสก็ให้ความเห็นต่อมาว่า

“เราอาจเข้าถึงนครผีสิงแล้วก็ได้นะ รพินทร์ เพียงแต่คุณตัดทางนำเข้ามาอีกด้านหนึ่งเท่านั้น เลยทำให้ภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปในสายตาของคุณ และไม่ตรงกับแผนที่ที่คุณทำไว้โดยสังเขปนี่ด้วย ฉันเกรงว่า คืนนี้ ขณะที่เราพักนอนกันอยู่ในละแวกนี้ พวกมันยกโขยงกันออกมาเป็นพัน ๆ ตัวล่ะก็ยุ่งทีเดียว ต่อให้ลูกปืนลงอาคมขลังของคุณจะศักดิ์สิทธิ์สักขนาดไหน ถ้าจำนวนของมันมากจริง ๆ ฉันเกรงว่าเราจะหยุดมันไม่ทัน”

“ใช่ รบกับไอ้หุ่นผีอัปรีย์พวกนั้น มันไม่สนุกเลย 10-20 ตัวอย่างที่เคยพบมาแล้วพอไหว แต่ถ้าเป็นร้อยเป็นพัน แห่กันเข้ามาล้อมไว้ เราจะเหลือแต่กระดูก”

คี๊ธครางออกมาเบา ๆ

“ผมคิดว่า จะอย่างไรเสีย ภายในคืนนี้ เฉพาะที่พักของเราผมพอจะหาทางป้องกันได้ ถ้าไอ้พวกมอนสเตอร์ป่าช้าแตกมันแห่กันออกมา หากเนินเหล่านั้นเป็นสสานของนิทรานครจริงตามที่เราสงสัยกัน”

เขาตอบอย่างมั่นใจ

“ถามจริงๆ เถอะ คุณจำเนินลูกที่เพื่อนของคุณสองคนเข้าไปหลงติดอยู่ภายใต้ไม่ได้หรือ มันอาจเป็นเนินใดเนินหนึ่งในจำนวนที่เราเห็นอยู่นี่ก็ได้นะ”

คริสตินาพยายามให้ความคิดกับเขา กระแสข่าวที่ได้รับมา และภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้ สร้างความอึดอัดไม่สบายใจให้แก่ทุกคน แม้กระทั่งรพินทร์เอง

“ผมจะจำได้ ถ้าเรามีโอกาสเข้าไปสำรวจใกล้ๆ อย่างที่บอกแล้ว เพราะอย่างน้อยพยานหลักฐานอื่นๆ มันก็จะต้องยังเหลืออยู่ให้เห็นเช่นลักษณะของเนิน รอยระเบิดปากโพรงด้านหนึ่งที่เราช่วยคนของเราออกมา ประตูลับปากทางเข้า ที่มันหล่นมาปิดทางเพื่อนผมสองคนในครั้งแรก ตอนที่เขาหลวมตัวเดินเข้าไป แต่ที่แน่ๆ ก็คือ เราไม่มีเวลาแล้วสำหรับวันนี้ และในสภาพของพวกเราขณะนี้”

ขณะนั้น ตะวันรอนอ่อนแสงลงไปอย่างรวดเร็วทุกขณะ และเบลกับบุญคำก็เดินกลับมาถึงพอดี เสียงแม่ผมแดงบอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“เราจะมองผ่านเนินพวกนั้นไปเสียไม่ได้นะ ต้องเข้าไป

สำรวจดูให้รู้ชัดว่ามันเป็นอะไรแน่ ธรรมชาติสร้างขึ้นมา หรือว่าเป็นซากในอดีตของเมืองโบราณ อันเป็นแหล่งของเจ้าผีดิบมันตรัย ฉันอยากจะเข้าไปสำรวจเนินลกที่ใกล้ที่สด แต่พราน ใหญ่ไม่ร่วมมือด้วย กับได้รับคำสั่งให้กลับมารวมกับพวกเราเสียก่อน”

“โดยการแนะนำของรพินทร์ เราจะหาเวลาสำรวจในตอนเช้าของวันพรุ่งนี้”

อเมริกันอาวุโสบอกง่าย ๆ แล้วถามว่า

“สำหรับเธอเรียบร้อยดีรึ บาดเจ็บอะไรบ้างหรือเปล่า?”

เบลเช็ดเหงื่อ พลางหัวเราะ แม่ผมแดงก็มีเสน่ห์ตรงที่หัวเราะง่ายนี่แหละ

“ไม่เป็นไรค่ะ อาจารย์ ฉันหลบทันในการชาร์จครั้งแรกของมัน และรพินทร์ยิงสกัดทันในการชาร์จครั้งที่สอง แต่เสียเสื้อไปตัวหนึ่ง”

กล่าวจบ หล่อนก็ถอดผ้าขาวม้าบาง ๆ ที่รพินทร์ให้ยืมกระโจมอกอยู่ โยนคืนไปให้เขาอย่างรวดเร็ว แล้วคว้าเครื่องหลังอันมีเสื้อสำรองอีกชุดหนึ่ง เดินเอามือปิดอกไปบังหลังต้นไม้ถอดเปลี่ยนในทันที เนื้อหนังมังสาจะวับ ๆ แวบ ๆ ลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่บ้างในสายตาอื่นใด ก็เป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว พวกลูกหาบพากันจ้องตาเป็นมัน แต่พอรพินทร์แลไปสบตา พวกนั้นก็เบนความสนใจเสีย อย่างเสียดายอาหารตา **สองเต้าสีชมพูของหล่อนมหึมาจริง ๆ แต่ก็ไม่ทำให้ความคล่องตัวลดน้อยลง ตรงข้ามกลับไวทายาด แม้จะไม่ไวเท่าคริสก็ตาม**

ระหว่างที่พรรคพวก กำลังสอบซักถามอะไรเบลอยู่ ซึ่งส่อชัดว่า หล่อนมีความรู้ในทางดูชั้นดินชั้นหินได้เป็นอย่างดี เยี่ยงนักธรณีวิทยา รพินทร์ใช้วิทยของเขาเร่งพวกลูกหาบภายใต้การควบคุมของจัน ให้จัดการเร่งมือแล่เนื้อทำเวลาโดยเร็ว เพราะตะวันไม่คอยท่าแล้ว

ผ้าขาวม้าที่หล่อนโยนคืนมาให้นั้น ความจริงมันแทบจะลอยมาโป๊ะบนหัวของเขา ดีที่คว้าไว้ได้ทัน สะบัดกระพือออกไป แล้วรูดเป็นเส้น เคียนเอวไว้ตามเดิม บรรจุกระสุนเพิ่มเข้าไปในปืนที่ยิงออกไปหนึ่งนัด เพื่อให้เต็มอัตราตามเดิม

ไม่ต้องใช้กล้องส่องทางไกลตาเปล่าก็มองเห็นพวกลูกหาบกำลังช่วยกันแบกเนื้อส่วนหนึ่งของมหิงสาตัวนั้น เดินเยิบ ๆ กันมาแล้ว รพินทร์บอกให้ทุกคนทางด้านนี้เตรียมตัวทันที

“ผมเชื่อว่า ในหุบข้างหน้าที่เรากำลังจะเดินเข้าไปไม่เกิน 2 กิโลเมตร เราจะพบแหล่งน้ำ และจะหาที่พักแถว ๆ นั้นไปพลาง ๆ ก่อน สำหรับคืนนี้ บอกตามตรง ถ้าเรามีน้ำสำรองเสียอย่างเดียว ผมจะเลือกที่นอนของเราบนเนินใดเนินหนึ่งกลางที่โล่งนี่แหละ”

“แน่ใจนะว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นในคืนนี้ คุณหาทางรับมือสกัดกั้นได้”

คริสติน่าถามพร้อมกับยิ้มนิดหนึ่ง เป็นการหยั่งหางเสียงและสังเกตสีหน้าของเขา ทุกคนไม่เห็นสิ่งผิดปกติใด ๆ จากเค้าหน้าที่ตายด้านราวกับหินแกะสลักนั้น

“ผมไม่เคยรับรองอนาคตข้างหน้าให้แก่ใครได้ ในป่าดงดิบดำที่เรากำลังบุกเข้ามานี่ โดยความต้องการของพวกคุณเอง

แต่ผมก็จะใช้ความสามารถทั้งหมดของผมเท่าที่มีอยู่ปกป้องพวกคุณไว้ เท่าๆ กับที่พวกคุณก็ต้องช่วยตัวเองด้วย และวิธีที่จะช่วยตัวเองได้ดีที่สุดในขั้นแรกก็คือทำตามที่ผมสั่ง ผมก็ได้แต่ย้ำอยู่ในประโยคนี้แหละ”

กล่าวจบ เขาก็เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นไหล่ เดินมาตบแขนเชิดวุธที่นั่งพูดอะไรอยู่กับเบลให้ลุกขึ้น แล้วก็ส่งมือไปให้คี๊ธจับ พอนายนั่นจับมือเขาก็ฉุดให้ลุกขึ้นยืนอย่างง่ายๆ ทั้งๆที่ตัวของคี๊ธหนักกว่าเขามากมายนัก

“แข็งใจเดินอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงนะ เคอเนล คี๊ธ”

“ไหวน่า ไม่ต้องห่วงแล้วตอนนี้”

“แล้วก็อย่าเสือกทำปีนลั่นขึ้นอีกล่ะ”

เขาเอียงหน้าเข้าไปกระซิบที่หู นายนั่นหัวเราะโฮะๆ เอามือกอดคอเขาไว้ ซ้ำยังจูบแก้มฟอด

“ฉันรักน้ำใจนายจริงๆ รพินทร์”

“รักน้ำใจไม่เป็นไร แต่อย่ามาเสือกรักก้นฉันก็แล้วกัน ถ้ายังไงละก้อ ก้นของเบลหรือคริสสวยกว่าก้นของฉันแยะ แล้วก็ขอที คราวหลังอย่าเสือกจูบฉันอีก คลื่นไส้ฉิบเผง”

ทั้งสองเดินล้ำไปก่อนแล้วเบื้องหน้าและเสียงรพินทร์ก็พูดกับนายคี๊ธเบาๆ ได้ยินกันเพียงแค่สองคนเท่านั้น คี๊ธหัวร่องอหายแกว่งมือมาทำท่าจะจับอะไรกลางลำตัวเขา แต่รพินทร์ใช้เข่ายันสกัดไว้ก่อนอย่างรู้ทัน แล้วผลักคี๊ธถลำไปเบื้องหน้า

ตีดปลายเท้าข้างนั้นป้าบเข้าไปที่ก้นของนายนั่นเบาๆ จีไอจอมทะลึ่งยิ้มแห้งๆ ไม่กล้ามาล่วงล้ำอธิปไตยอะไรเขาอีก

สแตนลีย์ เบล คริสติน่า และเชิดวธ พร้อมพวกลูกหาบที่เหลืออยู่ ออกเดินตามหลังไปอย่างง่ายๆ ไม่ต้องมีการร้องบอกชักชวนอะไรกันอีก ส่วนพวกที่แบกเนื้อสันของควายป่า ที่แล่ออกเป็นเส้น แท่งเบ้อเร่อสองแท่ง ยาวแท่งละเกือบสองวาราวกับลำต้นไม้ขนาดย่อมๆ ก็พากันเดินตามหลังมา

อึดใจต่อมา ภายในช่องทางเดินเข้าหุบที่เริ่มครึ้มสลัวนั้น คณะนายจ้างทั้งหมดเร่งฝีเท้าขึ้นมารวมกลุ่มทันรพินทร์กับคีธซึ่งเดินเคียงคู่กันอยู่

“มีอะไรที่คุณพอจะจำได้บ้างไหม ในนิทรานครที่ผ่านมาแล้วและจุดที่คุณมุ่งเข้าหา?”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ เอ่ยถามเคร่งขรึมเป็นกิจจะลักษณะ

“นอกเหนือจากการ ที่จะวกกลับไปสำรวจที่เนินเหล่านั้นแล้ว ผมจะต้องค้นหาจุดหมายสำคัญให้ได้สามสิ่งเสียก่อน คือ หนึ่ง สุสานใต้เนินที่นายจ้างของผมสองคนเคยเข้าไปติดอยู่ สอง ปราสาทพันธุมวดีที่ระเบิดปรักหักพังถล่มไว้ในครั้งนี้ และสาม ทุ่งหญ้า ที่มีกองหินวางทิ้งอยู่ อันเป็นปากทางเข้าจุดแรก เมื่อเราเดินมาคราวก่อนนั้น ถ้าพบจุดใดจุดหนึ่งในจำนวน 3 จุดนี้ ผมก็แน่ใจว่าเราเข้าถึงนิทรานครแล้ว แต่นี่ผมยังไม่แน่ใจ”

สแตนลีย์พยักหน้าช้าๆ กล่าวเหมือนจะให้ความเห็นว่า

“อาณาจักรลึกลับที่คุณบอกมานี่ผมว่ามันจะต้องมีอาณา

บริเวณดินกว้างไกลมากทีเดียว นครทั้งนครไม่ใช่บ้านคนเพียงแค่หลังเดียวมาครั้งก่อนนี้คุณคงจะยังสำรวจไม่ทั่วถึงหรอก เพราะฉะนั้น แม้ว่าเราจะเหยียบเข้ามายังดินแดนนี้แล้ว ส่วนไหนที่คุณยังไม่พบมาก่อนคุณก็ไม่รู้ได้ และทำให้เกิดการงง ไม่แน่ใจขึ้น”

“ก็อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ ด็อกเตอร์ ผมยอมรับว่า พวกเราในครั้งนั้น ไม่มีเวลาที่จะสำรวจเมืองร้างทั้งเมืองได้ทั่วทุกตารางนิ้ว ป่ามันขึ้นบังไปหมด เราค้นพบบางส่วน และเผชิญหน้ากับมันในบางส่วนเท่านั้น เมื่อทำลายฤทธิ์เดชมันลงได้ เราก็ผละเดินทางต่อทันที เพราะเราไปในครั้งนั้นไม่ได้มาสำรวจเมืองโบราณแห่งนี้ เรามีจุดหมายปลายทางของเรา เหมือนๆ กับการมาคราวนี้เช่นกันเราก็มีจุดหมายปลายทางที่ซากเครื่องบี 52 และระเบิดนิวเคลียร์ลูกนั้น ถ้าเราจัดการไอ้ผีห่าซาตานลงได้โดยไม่ให้มันมาคอยดักรังควานทำอันตรายเราอยู่อีก เราก็จะบ่ายหน้าต่อไป ขอถามอะไรอีกสักนิดเกี่ยวกับวิทยุเครื่องใหญ่ของเรานั่น ยังพอจะติดต่อกับศูนย์บังคับการได้บ้างไหมตลอดวันนี้ เพราะตอนพักหลายครั้ง ผมเห็นคี๊ธกับคุณพยายามที่จะเรียก”

สแตนลีย์เบะปาก ตาสีฟ้าของเขาหม่นลง แต่ยังเต็มไปด้วยประกายกล้า

“บอดสนิท เราออกพ้นนอกโลกของภูมิศาสตร์แล้ว รพินทร์”

“แต่วิทยุมือถือของเราก็ยังติดต่อกันได้ดีนี่ครับ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้น”

รพินทร์ไม่กล่าวถามอะไรอีกเกี่ยวกับวิทยุที่ใช้ติดต่อกับศูนย์หรือหอบังคับการ ซึ่งบัดนี้เขารู้แล้วว่ามันคือสถานีอวกาศที่โคจรอยู่เหนือผิวบรรยากาศของโลก แต่สั่งการไปทางบุญคำกับเสย่ทันที โดยอนุญาตให้ทั้งสองคนล่วงหน้าเข้าไปสำรวจแหล่งน้ำและสถานที่จะใช้พักแรมคืนนี้ก่อนเพื่อจะได้ไม่เสียเวลา เพราะรู้อยู่แล้วว่า ลำพังตัวเขาเองนั้น คณะนายจ้างคงไม่ยอมให้ห่างพ้นสายตาเป็นอันขาด

บุญคำและเสย่ พอได้รับคำสั่งก็ออกเดินลิ่ว ตัดหน้าพรรคพวกขึ้นไปก่อนโดยเร็ว เพราะไม่ได้แบกหามของอะไรให้เป็นภาระ ลำพังตัวเปล่าๆ และถุงย่ามประจำตัวเท่านั้น และพรานพื้นเมืองของเขาพวกนี้ ลงได้รับอนุญาตหรือคำสั่งให้ปลีกตัวแยกตัวเช่นนั้น ก็ไปกันเหมือนสัตว์ป่า คือพริบตาเดียวก็หายลับในทันที โดยใช้มีดลิดกิ่งไม้เป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าบ่ายหน้าไปทางไหน

สิ่งที่อุ่นใจอีกประการหนึ่งก็คือ บุญคำมีวิทยุประจำตัวสำหรับติดต่อได้ตลอดเวลาไปด้วย

การเดินในหุบ ที่ต้นไม้เริ่มจะแผ่กิ่งก้านสาขาครึ้มนี้ ผ่อนความทรมานต่างกว่าเดินมากลางทุ่งอันร้อนแรงราวกับเตานรกมากนัก และทั้งหมดไปกันได้อย่างไม่เหน็ดเหนื่อยมากนัก แม้ว่าความกระหายน้ำยังคงมีอยู่เหมือนเดิมก็ตามที ป่าสองฝั่งทางเงียบกริบ ไม่มีแม้แต่นก สัตว์เลื้อยคลาน หรือส่ำสำเนียงของจักจั่นเรไร

ทุกคนสังเกตเห็นรพินทร์เงียบไปตามเดิม และไรเฟิลที่สะพายไหล่อยู่ บัดนี้ปลดลงมาถืออยู่ในมือ อาการเช่นนั้น ทำให้ทุกคนเตรียมพร้อมทันทีโดยไม่ต้องนัดแนะ เพราะสังเกตกิริยาและคุ้นเคยกันมาดีแล้ว

ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น ทุกคนก็มีความรู้สึกตรงกันหมดว่า **ทุกฝีก้าวของการเคลื่อนไหวไปกันเงียบๆ นี้ ตกอยู่ในสายตาการเฝ้าจับมองของอะไรสักอย่างหนึ่ง เพียงแต่มองไม่เห็นตัวเท่านั้น สังหรณ์ที่เกิดพร้อมกันก็คือ มันติดตามดูการเคลื่อนไหวของทั้งคณะไปทุกระยะอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล เพียงแต่ไม่ปรากฏตัวให้เห็นเท่านั้น**

และสิ่งนั้นไม่ใช่สิงสัตว์ จตุรบาทใดๆ ทั้งสิ้น แต่จะเป็นอะไรก็บอกไม่ถูก!

คนปากมาก ขนาดคี๊ธ หรือเบลเอง บัดนี้ก็ยังหุบปากเงียบถือปืนในท่าเฉียงอาวุธ พร้อมที่จะกดต่ำลงมากระหน่ำยิงได้ทุกขณะ รอยเท้าช้างป่า และมูลสดๆ ของมัน เริ่มมองเห็นหนาตาขึ้นทุกที ผ่านแหล่งดินโป่ง มีรอยงาแทงกระจุยกระจายไว้ จากร่องรอยมันน่าจะเพิ่งผ่านมาเมื่อคืนนี้เอง เอื้องผึ้ง ช้างน้าว และกอต้นว่านบางชนิด บอกให้รพินทร์สำเหนียกได้ทันทีว่า แหล่งน้ำไม่น่าจะอยู่ไกลนัก และพื้นดินก็เริ่มชุ่มชื้นขึ้น

“เข้าดงแล้ว ทำไมป่ามันถึงเงียบแบบนี้”

สแตนลีย์กระซิบถามเขาเบาที่สุด

“มีสิ่งอันเป็นอันตราย และมีอิทธิพลอยู่เหนือสัตว์ทุกชนิดแวดล้อมรอบตัวเราอยู่ในขณะนี้ครับ นี่คือสูตรสำเร็จที่เราจะรู้

ได้จากป่าทุกแห่ง ถ้ามันเงียบผิดสังเกตไปแบบนี้ แต่ไม่ต้องแล้ว มันยังไม่กล้าจู่โจมเรา”

“สัตว์ร้าย หรืออะไร?”

“โดยทั่วๆ ไปแล้ว จะเป็นอิทธิพลมาจากเสือ แต่สำหรับขณะนี้ผมไม่คิดว่าจะเป็นเสือ แต่มันจะเป็นอะไรก็ใคร่ครวญกันดูเอง”

“ไอ้ผีดิบหมื่นหรือแสนปีตนนั้น?”

รพินทร์ยิ้มมุมปาก ตาคมไวของเขาไม่อยู่นิ่ง กราดไปรอบๆ

“ก็อาจเป็นไปได้...มันกำลังเฝ้าสังเกตดูเราอยู่”

“แล้วสองคนของเรา ที่ให้ล่วงหน้าไปก่อน...”

“ไม่ต้องห่วง บุญคำกับเส่ยเอาตัวรอดได้เสมอ”

ทันใดทุกคนก็สะดุ้งสุดตัว หันปืนขวับจ้องไปในทิศทางเดียวกันหมด ยกเว้นรพินทร์คนเดียวที่ยืนเงี่ยหูฟังเฉย

มันเป็นเสียงหักครืนโครมของกิ่งไม้ ท่ามกลางความเงียบดังสนั่นระกิ่งไม้อื่นๆ ลงมา แล้วก็โครมสนั่นลงมากระแทกพื้นดังมาจากดงทึบฝั่งซ้ายมือ

“อะไร?”

เชิดวุธอุทานออกมา ภายหลังจากพากันยืนเงียบไปขณะจิตหนึ่ง

รพินทร์บอกมาเบาๆ ว่า

“ไม่มีอะไรหรอกครับ กิ่งไม้เก่าแก่มันผุ หักหล่นลงมาจากที่สูงเป็นเหตุการณ์บังเอิญน่ะ ไป เดินต่อ”

เขาโบกมือเป็นสัญญาณ ให้ทุกคนเคลื่อนที่ต่อไป ทั้งหมด

ยังไม่หายตื่นเต้นต่อเสียงนั้น คริสติน่า ผู้จัดว่าสติมั่นคงดีที่สุด ถอนใจเฮือก เอามือขึ้นลูบอก แล้วทำอาเมนเงียบ ๆ

เดินกันไปได้อีกชั่วโค้งของพุ่มข่อยที่บังหน้า เกิด ผู้เดินคุมอยู่เบื้องหลังสุดก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาที่รพินทร์อันเดินรวมกลุ่มอยู่กับคณะนายจ้าง รายงานเร็วปรื๋อ แต่แผ่วเบา

“นาย ๆ...เสือเหลือง! มันตามหลัง...น้าตาบกับพวกลูกหาบที่แบกเนื้อควายมา ห่างสัก 20 วาเห็นจะได้ ตัวเท่าลูกม้า! มันตามรอยเลือดที่หยดกับพื้น! พอจะยิงมันหลบ พอออกเดิน มันก็สะกดตามอีก”

“ตัดเนื้อทิ้งไว้ให้มันสักก้อนหนึ่งโต ๆ เนื้อเราแบกมาเหลือเฟือ แบ่งให้มันมั่ง ทิ้งไว้กลางทางนั่นแหละแล้วเดินกันต่อมา มันได้เนื้อแล้ว มันจะไม่ตามเรามาอีก”

เขาสั่งเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น

“เอางั้นเร้อ นาย!”

“เอางั้น เรายังหิว มันก็หิวเหมือนกัน ไม่จำเป็นอย่ายิงเอาเนื้อแบ่งให้มัน!”

เกิดแล่นกลับไปดำเนินการเบื้องหลังตามคำสั่งทันที พวกนายจ้างฟังไม่ทันต่อเสียงกระซิบกระซาบนั้น พากันมองหน้าเขาอีก แต่รพินทร์โบกมือ ตัดปัญหาโดยอำพรางไปว่า

“ไม่มีอะไรหรอกครับ เกิดมาบอกผมว่า เนื้อที่พวกนั้นแบกกันมามันหนักเกินไป และตกคลุกฝุ่นคลุกดินเลอะเทอะไปหมด ผมเลยให้ตัดทิ้งเสียบ้างจะได้เบา ๆ โดยให้ตัดบริเวณที่ถูกดินทรายออกไปเสีย”

ใครจะเชื่อ หรือไม่เชื่อในคำพูดของเขา รพินทร์ไม่สนใจ ผงเดินหน้าในสภาพปกติต่อไป และก็ไม่มีใครมาถามคาดคั้นซักไซ้อะไรเขา แม้จะอยากถามก็ตาม เพราะรพินทร์เร่งฝีเท้าตามรอยลิดกิ่งไม้ของบุญคำกับเสย่ไปโดยเร็ว เท่ากับเป็นการเร่งให้พวกนั้นทำเวลาขึ้นอีก

อีกเพียงแค่ 3-4 นาทีต่อมาเท่านั้น วิทยุของทุกคน ที่เหน็บเอวอยู่ ก็มีเสียงตื่นเต้นของบุญคำดังก้องออกมา

“วู้ๆๆๆ นายๆๆ!”

“เออ! ได้ยิน ว่ายังไง?”

เขาถามวิทยุออกไป

“พบตาน้ำแล้ว ไหลออกมาจากผนังลำห้วย มันไหลรินออกมาเรื่อยๆ ลงไปก้นห้วยลึก เป็นลำธารเล็กๆ”

“ดีมาก! อยู่ที่ไหน ขณะนี้พวกเรายืนกันอยู่ที่ต้นกระบากตรงที่บุญคำเอามีดเฉาะเปลือกไว้”

ตาพรานเฒ่าไม่ตอบมาตรงคำถาม แต่บอกต่อมาว่า

“ตาน้ำที่มันไหลริกๆ ออกมา เหมือนเป็นเส้นทางแยกของลำธารใต้ดิน มันผ่านออกมาจากหินศิลาแลง เหมือนจะเป็นหินก่อกำแพงเมือง! ลำห้วยนี่มันน่าจะเป็นคูเมืองนะนาย แต่มันถูกดินทับอยู่ข้างบน!”

“หา! ว่ายังไงนะ กำแพงเมืองหรือ?”

เขาร้องถามออกไปเร็วปรื๋อ ทุกคนไหวตัวพรึ่บพร้อมกันหมด

ตาคำนิ่งไปอีกอึดใจ ก็บอกมาน้ำเสียงตื่นเต้นตามเดิมว่า

"ใช่แล้ว กำแพงโบราณแน่ ๆ ลำห้วยนี่มันน่าจะเป็นคูเมืองอย่างที่บุญคำกับนายเคยพบกันมาก่อนในคราวนั้น แต่มันคนละแห่งกัน นายจำได้ไหม พอเราพบขอบกำแพงเมืองฝังดินอยู่ ตามขึ้นไปอีกนิดเดียว เราก็พบผ้าซับประจำเดือนของแหม่มมาเรีย รูปร่างมันเหมือน ๆ กันนั่นแหละ แต่เป็นคนละแห่งกันกับที่เราพบมาแล้ว!"

เสียงของบุญคำดังก้องชัดเจนมาก และทุกคนของคณะนายจ้างก็ได้ยินพร้อมกันหมด

"รออยู่ตรงนั้นแหละ เราทั้งหมดจะตามเข้าไปเดี๋ยวนี้ ขณะที่อยู่กันสองคนระวังตัวไว้ด้วย!"

เขาสั่งในทันที และก้าวพรวด ๆ ออกนำหน้า โดยอาศัยสังเกตรอยลิดกิ่งไม้ของทั้งสองที่ล่วงหน้าไปก่อน ซึ่งเชื่อแน่ว่าทั้งบุญคำและเสี่ยคงจะอยู่ข้างหน้าใกล้ ๆ นี่เอง...

ชั่วไม่นาน รพินทร์ก็นำคณะทั้งหมดตามรอยพราน ทั้งสองของเขาที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว มาถึงเป้าหมายภายในดงทึบ

ลักษณะที่เห็น ในสายตาชั่วแวบครั้งแรก มันเป็นลำห้วยค่อนข้างกว้างและลึก น่าจะเป็นห้วยแห้ง มีเส้นทางเลี้ยวลดคดเคี้ยวตัดมาตามป่าใหญ่จากเหนือไปสู่ด้านใต้แต่ก้นห้วยที่ต่ำสุดลงไปราว 4 เมตร จากเนินฝั่งด้านบนเป็นพื้นทรายปนกรวด

มีสายธารเล็กๆ ไหลเอื่อยอ่อยเป็นเส้น ระดับน้ำที่ไหลอยู่ลึกไม่เกิน 1 ฟุตและกว้างราว 3 ฟุต ถ้าไม่สังเกตให้ดี เกือบจะไม่เห็นเส้นทางน้ำไหลด้านล่างสุดนั้น เพราะความกว้างและลึกของเจ้าห้วยที่ดูเหมือนจะเป็นคูแบ่งป่าไว้คนละฟาก

ขณะนี้ ทุกคนมาหยุดยืนกันอยู่เหนือฝั่งห้วย ภายใต้ร่มของไทรใหญ่มหึมา แสงตะวันบ่ายจัดที่ส่องลอดกิ่งไม้เป็นจุดๆ พราวลงมานั้น ราวกับสปอตไลท์ทำให้พอจะสังเกตเห็นอาณาบริเวณได้ชัดเจนพอสมควร แม้ว่าจะไม่สามารถมองไปได้ในวงที่ห่างไกลออกไปมากนักก็ตาม จุดแรกที่ทุกสายตาพุ่งไปจับก็คือ ร่างของบุญคำและเสี่ยผู้กำลังเกาะอยู่บนรากไม้ของผนังห้วยฝั่งตรงข้าม ซึ่งโผล่งอกออกมาเหมือนขั้นบันได ทั้งสองส่งเสียงร้องบอกข้อความอะไรมาโหวกเหวกพร้อมกัน ก็ช่วยกันใช้มีดเดินป่าประจำตัว ขุดเลาะตะไคร่สีคล้ำที่เกาะจับอยู่ยังตำแหน่งที่น้ำซึมปริ่มๆ ไหลรินออกมาจากผนังห้วย อันมีระดับต่ำจากขอบลงไปประมาณ 1 เมตร เพื่อจะดูพื้นผนังที่แท้จริงของมันว่าเป็นอะไรแน่

และเมื่อรพินทร์นำคณะนายจ้างมาถึงนั้น ทั้งสองช่วยกันขุดตะไคร่ออกไปได้เป็นบริเวณร่วม 2 ตารางเมตรแล้ว แลเห็นหินลักษณะน่าจะเป็นแผ่นมีผิวขรุขระขนาดใหญ่ สภาพของมันคล้ายพวกศิลาแลงมีรอยซ้อนทับกันอยู่ แต่ละรอยที่ซ้อนทับเรียงสลับกันของมัน มีขนาดความกว้างหรือความหนาประมาณก้อนละ 2 ฟุต!

ตาน้ำไหลซึมรินๆ ออกมาจากรอยซ้อนทับของหินที่ขุดออกมาให้พบนี้ และห่างไกลออกไปอีก เกินกว่าที่บุญคำและ

เส่ยจะสำรวจได้ทั้งหมด เห็นน้ำไหลออกจากผนังห้วยด้านนั้นอยู่ทั่วๆ ไป บางแห่งซึมน้อยๆ เป็นทางออกมาริกๆ ตลอดเวลา และบางแห่งก็พรูพรั่งเหมือนน้ำตกจำลองเล็กๆ ซึ่งน้ำที่ไหลหลั่งออกมาจากผนังห้วยฝั่งตรงข้ามเหล่านี้เอง ที่หยาดลงไปยังก้นห้วยด้านล่างสุดก่อให้เกิดเป็นเส้นทางน้ำไหลหรือสายธารเล็กๆ ขึ้น

ปากลำห้วยด้านบนสุดที่มายืนมองกันอยู่ขณะนี้ กว้างราว 5-6 เมตร ขนาดของมันไม่สม่ำเสมอนัก บางแห่งอาจแบะกว้างออกไปจนถึง 10 เมตร และบางแห่งก็บีบแคบเข้ามาเหลือ 2-3 เมตร ตามทิศทางที่มันเลื้อยผ่านป่าใหญ่มา

สภาพอันแปลกประหลาด ของลำห้วยน่าพิศวงที่มองเห็นอยู่นี้ทำเอาทุกคนจ้องด้วยอาการพินิจ และพากันงันเงียบไปชั่วขณะ เสียงบุญคำตะโกนบอกขึ้นมาอีก อย่างตื่นเต้นว่า

“นาย ลงมาดูนี่ซิ มันกำแพงเมืองชัดๆ แล้วน้ำมันก็ไหลออกมาตามแนวกำแพงใต้พื้นดินนี่แหละ ลงไปรวมเป็นลำธารน้อยๆ ข้างล่างนั่น”

“ทุกคนตามผมมา ถ้ายังพอมีแรง แต่ขอให้ระวังหน่อย ลักษณะที่เหมือนลำห้วยตอนนี้สูงมาก ระวังจะลื่นพลัดลงไปข้างล่าง”

จอมพรานร้องบอกกับนายจ้างของเขาเร็วปรื๋อ แล้วสั่งให้พวกลูกหาบปลดของไว้ใต้ร่มไทรก่อน ตนเองโหนรากไทรย้อยที่มีลักษณะเหมือนเถาวัลย์ ถีบพื้นฝั่งที่ยืนอยู่ไกวตัวเข้าไปตำแหน่งที่บุญคำและเส่ยกำลังใช้มีดขูดตะไคร่อยู่ในขณะนี้โดยเร็ว ผู้ที่ติดตามเขามาอย่างรวดเร็วคือคริส และเชิดวุธ ส่วน

อิสซาเบล คี๊ธ และสแตนลีย์ค่อย ๆ เกาะรากไม้ไต่ลงไปทางก้นห้วย กระจายแยกกันออกสำรวจลักษณะทางน้ำไหลด้านล่างและแนวที่มันไหลรินลงมาจากผนังด้านบน กับช่วยกันตรวจผนังห้วยอันน่าคิดนั้นด้วยการใช้มีดประจำตัวแซะขุดคุ้ยตรวจลักษณะและสภาพของชั้นดิน หิน และกรวดที่ปะปนกันอยู่

รพินทร์นั้น โหนตัวครั้งเดียวก็บรรลุถึงตำแหน่งที่เขาต้องการนำตัวให้มาถึง โดยเหยียบยืนบนชายเชิงรากไม้ตอนหนึ่งได้ถนัดถนี่ เชิดวุธแกว่งตัวตามมาในลักษณะล่อแหลมว่าจะไม่ถึง ถกเขาฉดเหนี่ยวให้เข้ามาเกาะผนังขอบห้วยเอาไว้ได้ ส่วนคริส ใช้วิธีโยนตัวจากเถาวัลย์ไปเกาะติดรากไม้ห่างจากบุญคำออกไปราวสามวา จากนั้นก็ค่อย ๆ ไต่เข้ามาสมทบ ตรงบริเวณที่พรานทั้งสองของรพินทร์ขูดตะไคร่ไว้ หล่อนคล่องแคล่วเหมือนพรานป่าอาชีพในด้านการปีนป่าย หรือห้อยโหนโยนตัวในพื้นภูมิประเทศคับขัน

พรานใหญ่เอามือแตะสัมผัสสายน้ำที่ไหลริน ๆ ออกมาจากช่องรอยซ้อนทับของหินนั้น กระแสน้ำเย็นเฉียบ สภาพของมันคงจะไหลอยู่เช่นนี้มาชั่วนาตาปี เพื่อสร้างให้เกิดสายธารเล็ก ๆ ขึ้นเบื้องล่าง และลักษณะของหินที่ถูกขูดตะไคร่หนาออกไปแล้ว ทำให้แน่ใจอย่างปราศจากข้อสงสัยอีกต่อไป

มันคือศิลาแลง ที่ใช้ก่อกำแพงเมืองหรือป้อมปราการในยุคอดีตกาลอย่างแน่นอน! "ถ้าใครต้องการน้ำ ดื่มได้ก่อนทันที"

นั่นเป็นประโยคแรก ที่เขาร้องประกาศไปทั่วๆ ทั้งกลุ่มนายจ้างและกลุ่มพวกลูกหาบที่ยังอยู่บนฝั่งอีกด้าน รอฟังคำสั่งอยู่พร้อมกัน

ตนเองก็จ่อริมฝีปากเข้าไปยังรอยน้ำที่ไหลรินๆอยู่นั้นดื่มเต็มกระหาย คริสและเชิดวุธปฏิบัติตาม เพราะความกระหายน้ำแทบขาดใจที่มีอยู่เป็นทุนเดิมก่อนแล้ว ส่วนพวกลูกหาบทั้งหมดนั้น ก็พากันเฮระโลไต่ตามคณะเจ้านายลงไปยังก้นของลำห้วยทันที วักสายน้ำอันใสสะอาดซึ่งไหลช้าๆไปตามพื้นกรวดทรายนั้น ขึ้นดื่มและลูบหน้า

บุญคำกับเส่ย ทำท่าจะขูดตะไคร่ เพื่อไล่หาบริเวณอันเป็นกำแพงนั้นต่อไป แต่รพินทร์ตบไหล่ บอกเรียบๆว่า

“ไม่ต้องขดต่อไปให้เสียเวลา ของมันชัดแล้ว ทั้งสองคนลงไปสมทบกับนายใหญ่ และพวกเราก้นห้วยนั่นก่อนเถอะ”

ตาพรานเฒ่า กับพรานเด็กหนุ่มของเขาไต่ต่ำลงไปทันทีตามคำสั่ง ทุกคนขณะนี้เต็มไปด้วยความยินดีและตื่นเต้น เสียงบุญคำโห่ร้องเป็นทาร์ซาน ตะโกนบอกอะไรโวยวายกับพรรคพวกที่ลงไปชุมนุมรอกันอยู่ก่อนแล้วที่ก้นห้วยเบื้องล่าง โดยมีสแตน-เลย์ คี๊ธ และอิสซาเบลกำลังยืนแหงนหน้าขึ้นมามองพรรคพวกที่เกาะตัวอยู่ เกือบจะกึ่งกลางของผนังห้วย บริเวณอันเป็นแนวน้ำไหลลงมา

พอพรานทั้งสองของเขาเปิดทางไต่ต่ำลงไป เชิดวุธและคริส ก็ไต่เข้ามาประกบรพินทร์คนละด้าน ขณะนั้นเขากำลังใช้สันมีดโบวี่ ทดลองเคาะ และกรีดกระทบกับศิลาแลงนั้น เสียงโลหะชนิดดี กับหินแกร่งกระทบกันดังกังวานกริ๋ง

“เราพบ ‘เป้าหมาย’ ที่คุณต้องการแล้วใช่ไหม รพินทร์?” แม่ผมทองจ้องหน้าเขาเขม็ง กระซิบถามออกมาเบาๆ

“เป้าหมายแรกของเราก็คือแหล่งน้ำบริสุทธิ์สำหรับดื่มกินประทังชีวิต และเราก็กำลังพบอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ส่วนเป้าหมายต่อไปก็คือ สิ่งอันจะพิสูจน์ว่า เราเข้าสู่เขตนิทรานคร อาณาจักรลี้ลับของมันตรัย ซึ่งเราก็พบเข้ากับบริเวณอันน่าจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นกำแพงเมืองส่วนหนึ่ง แต่จะเป็นกำแพงด้านไหนของตัวเมือง และจะเป็นนิทรานครหรือเปล่า ผมก็ยังไม่อาจให้คำรับรองได้”

เขาตอบ ในขณะที่ยังใช้มีดทดลองกรีดฟังเสียงเนื้อเหล็กกระทบหินแกร่งอยู่เช่นนั้น

“ชัดแล้วพี่ ผมว่าไม่ผิดไปหรอก นี่มันกำแพงเมืองชัดๆ และก็ไม่น่าจะเป็นเมืองไหนไปได้ นอกจากเมืองลึกลับที่พี่กับคณะเคยผ่านมาก่อนแล้วนั่นแหละ ไอ้เนินสูงๆ ต่ำๆ ที่เราเห็นอยู่ยังบริเวณทุ่งโล่ง ก่อนที่จะเข้ามาในดงนี่ มันก็เป็นเครื่องยืนยันชัดเข้าไปอีก ว่าจะต้องเป็นสิ่งก่อสร้างของอาณาจักรที่มันถล่มไปนี่แหละ มันเป็นเหตุผลเจือสมเกี่ยวโยงกันได้พอดี ทั้งๆ ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ผมก็แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์!”

เชิดวุธร้องออกมาเบาๆ อย่างลิงโลด และแน่ใจเต็มที่

รพินทร์ยังไม่ตอบอะไรในขณะนั้น นอกจากมองไล่แนวไปตามขอบลำห้วยทั้งสองด้าน อย่างใคร่ครวญหนัก ริมฝีปากของเขาเม้มเกือบจะเป็นเส้นตรง คริสใช้มือลูบสัมผัสกับแผ่นหินนั้นอย่างแผ่วเบา แล้วตะโกนถามลงไปยังเบลข้างล่าง

“เราพบแนวกำแพงเมืองแน่นอนแล้ว บนนี้เบล อยากรู้ว่าด้านต่ำสุดที่พวกเธอยืนอยู่ในขณะนี้ พบลักษณะที่เป็นกำแพงบ้างไหม?”

เสียงใสกังวานของเบลก็ดังตอบขึ้นมาอย่างชัดเจนว่า

“เราพบซากหินโบราณสำหรับก่อสร้างกำแพง หักจมดินทรายอยู่ ทางซีกตรงข้ามกับที่เธอกำลังดูอยู่ในขณะนี้ เชื่อว่าถ้าขุดลึกลงไปทางด้านนี้ ก็จะต้องพบซากกำแพงหักจมดินอยู่เป็นจำนวนมากทีเดียว”

“บอกได้ไหม จากชั้นของดิน สภาพสิ่งแวดล้อมและลักษณะของหินกำแพงที่หัก?”

คริสร้องถามต่อไปโดยเร็ว

“มีร่องรอยของแผ่นดินไหวในบริเวณที่เป็นกำแพงนี้ ทำให้มันถล่มหักลงมา และแผ่นดินอันเป็นพื้นที่เดิมจะต้องเป็นบริเวณที่ดอนสูง หากแต่ถูกถล่มยุบลงมาจมดินอยู่นานแสนนาน สภาพอิฐแบบศิลาแลงที่นำมาก่อเป็นตัวกำแพงนั้น มีความแกร่งมาก เพราะกาลเวลาที่ฝังจมดินอยู่ และมีเศษไม้ประกอบสิ่งก่อสร้าง ที่กลายเป็นถ่านหินไปแล้ว ถ้าจะคะเนอายุ ฉันว่ากว่าแสนปีขึ้นไป! ลำห้วยที่นี่ก็เหมือนกัน แท้ที่จริงมันเคยเป็นรอยแยกของแผ่นดินไหวมาก่อน”

“คิวดีอี!”

เชิดวุธร้องออกมา นัยน์ตาเป็นประกายยินดีตื่นเต้น แต่พรานใหญ่เอาหลังมือขยี้จมูกแรงๆ พูดต่ำๆ กับคริสว่า

“เบลบอกกับผมว่า เธอไม่มีความรู้เรื่องทางธรณีวิทยาหรือซากโบราณเลย แล้วที่เธอให้รายงานคุณขึ้นมามันแปลว่าอะไร?”

แม่ผมทองมองดูเขาด้วยสายตางงๆ เล็กน้อย เพราะไม่ทราบความนัยอะไรมาก่อน บอกมาโดยไม่มีอะไรปิดบังอำพรางว่า

“ฉันไม่รู้ว่า ระหว่างที่เบลแยกทางจากพวกเราไปเพื่อเดินไปหาคุณตรงกลางทุ่งนั่น จะมีการพูดอะไรกันอย่างไรนะ แต่ที่แน่ๆ ก็คือนอกจากวิทยาศาสตร์การแพทย์เชี่ยวชาญทางสาขาโรคเมืองร้อนแล้ว เบลยังเป็นนักธรณีวิทยามือระดับสอนในมหาวิทยาลัยทีเดียว พวกฟอสซิลหรือซากโบราณต่างๆ เขาก็ชำนาญดีอยู่ พวกเราที่มาด้วยกันทั้งหมดนี่ ฉันหมายถึงฝ่าย

ฉันทุกคนมีความชำนาญไปคนละอย่างทั้งสิ้น เพราะถูกคัดแล้วเพื่องานในครั้งนี้โดยเฉพาะ ทำไม? คุณสงสัยอะไรรึ”

“เชี๊ยท!”

รพินทร์คำรามเบา ๆ ปนหัวเราะหึถอนฉิว

“ก็เธอโกหกผมนะซิ บอกว่าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับธรณีวิทยาหรือซากโบราณเลย ความหวังของผมก็คือ ต้องการผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้โดยตรง เพราะผมเองไม่มีความรู้ในเรื่องนี้มากนัก ตอนที่ตรวจดูเนินที่ทุ่งราบนั่นอยู่ด้วยกัน เบลไม่ได้ให้ประโยชน์หรือช่วยเหลือผมในด้านความคิดอะไรขึ้นมาบ้างเลย ถามอะไรก็เถลไถลออกนอกทางหมด ปล่อยให้ผมเซ่ออยู่คนเดียว”

คริสติน่ายิ้มขัน ๆ พยักหน้าอย่างเพิ่งจะเข้าใจ

“อย่าไปจริงจัง ตั้งแง่อะไรเอากับแม่นั่นนักเลย คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า เบลบางขณะก็ขี้ยั่วแหย่ เขาชอบเห็นคุณตอนโมโหน่ะ เพ็นตากอนจะไม่เลือกคนที่มาทำงานครั้งนี้เฉพาะมีเซ็กซ์แอปพิลอย่างเดียวเท่านั้น จะต้องประกอบด้วยความสามารถในขั้นสุดยอดในแต่ละสาขาวิชาการเท่าที่เขาคิดว่าจำเป็นด้วย เราไม่ได้มาในฐานะ ‘สายลับ’ เพื่อสืบข่าวนะ แต่มาเพื่อกู้ระเบิดนิวเคลียร์ 10 เม็กกะตัน ถ้าคุณจะถือสาขุ่นเคืองอะไรเบลละก็ฉันขอไว้เสียเถอะ คิดเสียว่าเขาล้อคุณเล่นมากกว่าที่จะปิดบังอะไร และบางทีจะล้อเล่นผิดกาลเทศะไปบ้าง”

“อือม์!...”

สุภาพบุรุษไพรกระแทกเสียงหนัก ๆ

“เป็นอันว่าผมทำใจได้แล้ว -ผมก็คิดอยู่เหมือนกันว่าเพ็นตากอนคงไม่ส่งผู้หญิงที่ชำนาญเฉพาะการรีดซีเมนอย่าง

เดียว มาให้ทำงานชิ้นนี้หรอก เป็นการดีมากที่เบลมีความรู้ความชำนาญในด้านธรณีวิทยา เพราะตอนนี้เรากำลังต้องการผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้อย่างมากที่สด เพื่อวิเคราะห์หาข้อมล รวมทั้งทางหนีทีไล่ของเราด้วย”

“ทำไม มีอะไรหรือพี่?”

“เชิดวุธทำหน้าตื่นเลิกลั่ก เพราะไม่ทราบเรื่อง ถามมาเบาๆ รพินทร์ตัดบทแต่เพียงว่า

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก...เกาะรากไม้ไว้ให้ดีๆ ระวังจะลื่นตกลงไป บนนี้กับข้างล่างโน่น ถึงแม้จะไม่สงมากนัก แต่ถ้าลื่นพลัดหล่นลงไปอย่างไม่มีอะไรเลยก็ขาซ้น”

แล้วเขาก็หันลงไปตะโกนเบื้องล่าง โดยไม่ระบุชัดว่าถามใคร

“พบตาน้ำพุ หรือน้ำซึมข้างล่างบ้างไหม?”

“ขณะที่ตรวจอยู่ในละแวก 10 เมตร ก่อนจะถึงแนวหักโค้งนั่นไม่พบว่ามีตาน้ำจากด้านล่างเลย น้ำในธารเล็กๆ นี่เป็นแหล่งรองรับมาจากทางน้ำไหลด้านบนที่คุณสำรวจอยู่นั่นแหละ”

เสียงเบลตอบมาอย่างคนมีความสันทัดในด้านนี้โดยตรง

“แล้วบอกได้ไหม ว่าน้ำที่มันทะลักซึมออกมาจากบริเวณที่เป็นกำแพงนี้ มาจากไหน เกิดขึ้นได้ยังไง?”

เสียงแม่ผมแดงป้องปากตอบขึ้นมาอีกว่า

“เชื่อว่ามีลำธารใต้ดินไหลผ่านใกล้เคียงบริเวณซากกำแพงถล่มนี่ และมีแขนงของสายน้ำเล็กๆ ซึมผ่านมาทางด้านแนวกำแพง เป็นเส้นทางของสายน้ำที่ไม่ใหญ่มากนัก มันเลยหาทางซึมออกมาทางผนังกำแพงนั่น แล้วก็ไหลลงมาข้างล่างอีก

ต่อหนึ่ง เข็มการเดินทางของคุณวันนี้ แม่นยำดีมาก เพราะเข้าตรงเป้าหมายแล้ว สมาร์ทกาย!”

แล้วเบลก็หัวเราะก้องขึ้นมา ขณะนั้น ดร.สแตนลีย์กับคี๊ธก็ช่วยกันตะโกนบอกให้เขา และอีกสองคนที่เกาะกันอยู่ตรงผนังห้วย ให้ลงไปสมทบข้างล่าง รพินทร์จึงพยักหน้าให้คริสและเชิดวุธไต่ลงไปก่อน ตัวเขาเองปลดกระติกจากเอวเปิดฝาออก ยื่นไปรองสายน้ำทางช่องทางหนึ่ง ซึ่งพุ่งออกมาเหมือนน้ำพุเล็กๆ จนเต็ม แล้วปิดฝาเหน็บเอวไว้ตามเดิม จากนั้นจึงค่อยๆ ไต่ลงมาเป็นคนล่าสุด

บุญคำกับเส่ย ลงมาร่วมกลุ่มกับฝ่ายนายจ้าง และ พวกลูกหาบทั้งหลายแล้ว ทั้งหมดกำลังพูดกันจ้อกแจ้กไปหมด และก้มๆเงยๆมองค้นหาหลักฐานไปตามพื้นของทั้งสองฝั่งห้วย แต่ไม่มีใครเดินออกไปห่างไกลลับมุมที่เลี้ยวลดอยู่ไปมา ตลอดช่องทางที่ลักษณะเป็นลำห้วยซึ่งทุกคนลงมาชุมนุมกันอยู่ขณะนี้ มุมที่พอจะมองเห็นไปได้ทั้งด้านซ้ายและขวามันห่างเพียงแค่ด้านละไม่เกิน 12-13 เมตรเท่านั้นก่อนจะหักโค้งเข้าสู่จุดอับสายตา

พวกลูกหาบได้รับคำสั่งให้ขึ้นไปนำภาชนะที่ทิ้งไว้ข้างบนลงมาบรรจุน้ำไว้ทันที นอกเหนือจากกระติกส่วนตัวของพวกนายจ้าง ขณะนั้นเป็นเวลา 16.30 น. เข้าไปแล้ว แสงสว่างในดงเริ่มจะมืดลงอย่างรวดเร็ว แต่ทุกคนยังเหงื่อโชก และเหนียวหนับไปทั้งตัวเพราะการกรำแดด ตลอดจนความแห้งแล้งมาตลอดทั้งวันอันยาวนาน

“ตามปกติแล้ว บริเวณนี้เป็นลำห้วยแห้ง มีเส้นทางน้ำไหลอยู่ตรงก้นนี่นิดเดียว จากน้ำที่ออกมาจากผนังห้วยนั้น...”

หัวหน้าคณะอันเป็นอเมริกันอาวโสกล่าวกับเขาด้วยสีหน้าที่แช่มชื่นขึ้น

“เป็นที่น่าสงสัยว่า เหตุใดน้ำที่ไหลลงมาเหล่านี้จึงไม่ถูกดูดซึมซับหายไปภายใต้พื้นดิน หากแต่กลายเป็นลำธารเล็กๆ พอรักษาน้ำให้ไหลไปตามเส้นทางของมันได้ คำตอบก็คือ ข้างล่างลงไปเป็นชั้นของหินลาวา ที่รองรับไว้อีกทีหนึ่ง ถ้าขุดลงไปสก 2-3 เมตร เราจะพบชั้นหินดาน อันแท้จริงก็คือหินจากลาวาที่แผ่กระจายไปทั่วบริเวณนี้นั่นแหละ ถ้าเป็นพื้นกรวดทรายธรรมดา น้ำที่ไหลลงมาจะซึมหายลงไปในดินหมด ไม่รวมตัวเป็นลำธารเล็กๆ อย่างที่เห็นอยู่นี่หรอก เป็นที่น่าตื่นเต้นมากที่เรามาพบ ‘นครบาบิโลน’ อีกแห่ง จมอยู่ในป่าทางแถบเอเชีย และมันก็ตรงตามที่คุณได้เล่าให้เราฟังไว้ลักษณะเหมือนนิทานไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ!”

รพินทร์ยังยืนจ้องดูสายน้ำเล็กๆ นั้นนิ่งอยู่ สลับไปกับการแหงนมองขึ้นไปดูฝั่งบนของลำห้วย เบลถามหน้าตาเฉยมาที่เขาว่า

“คุณหรือพวกคุณนำทางมาพบเข้าเอง แต่ดูท่ายังมีข้อสงสัยอยู่มากใช่ไหม ว่าถ้าหมุนกาลเวลาย้อนหลังได้ เหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“ผมรู้ว่าพวกคุณรู้ดีกว่าผม ลงได้พบหลักฐานแบบนี้แล้ว เพียงแต่ว่าจะให้คำอธิบายหรือไม่เท่านั้น”

“ก็จะให้อธิบายไหมล่ะ?”

หล่อนเลิกคิ้ว ย้อนมาพร้อมรอยยิ้มกึ่งเยาะ กึ่งขัน จอมพรานยักไหล่

“ผมไม่สนใจความเป็นมาของมันนักหรอก เอาว่าผมพาพวกคุณมาพบแหล่งน้ำ แหล่งที่พักของคืนนี้ และแหล่งที่เราอาจจะต้องผจญกับศึกครั้งหนักที่สุดของนครผีดิบนี่ ผมก็พอใจแล้ว”

“อย่าใจน้อยน่า เมื่อกี้นี้ล้อเล่นหน่อยเดียว คุณก็ผรุสวาทใส่ฉันเสียแสบถึงปากมดลูกเลย”

“แต่คุณก็ด่าผม อย่างชนิดไม่เคยมีใครกล้าด่ามาก่อน!”

รพินทร์คำรามออกมา

“เป็นอันว่าหายกัน ลืมมันเสียเถอะ! คุณอยากปากจัดกับฉันก่อนนี่นะ...นี่ฉันจะบอกให้นะ กำแพงเมืองที่เราพบอยู่นี่ถ้าเรามีเวลาสำรวจทั้งหมด เราจะพบอาณาจักรทั้งอาณาจักรถล่มจมอยู่ใต้ดิน อันเกิดจากภูเขาไฟใต้ดินระเบิด และแผ่นดินไหว มันเป็นมิคสัญญีครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดทีเดียวสำหรับในยุคนั้น ซึ่งกะไม่ได้แน่นอนว่ามันนานมาแล้วสักเท่าไหร่ และกำแพงที่เราพบร่องรอยแต่เพียงเล็กน้อยนี่ เป็นกำแพงเมืองที่สูงใหญ่มากกั้นล้อมรอบบริเวณป่าทึบไว้ทั้งหมดเป็นอาณาบริเวณเท่าไหร่ไม่ทราบได้ แต่มันได้ทรุดถล่มลงมาจมดิน จากที่ดอนสูงกลายเป็นที่ลุ่มต่ำไป คุณเองก็น่าจะรู้ในเรื่องภูมิศาสตร์ของผิวโลกได้ดีพอสมควรในข้อที่ว่า เมื่อกาลเวลาผ่านไป ภูมิประเทศมันเปลี่ยนแปลงอยู่ได้เสมอ ทะเลกลายเป็นพื้นดิน หรือพื้นดินกลายเป็นทะเล ที่ดอนกลายเป็นที่ลุ่ม และสลับกัน ที่ลุ่มก็กลับมาเป็นที่ดอน แม้แต่ภูเขาที่สูงที่สุดในโลกหรือยอดเอเวอเรสท์

ของเทือกหิมาลัย ครั้งหนึ่งนานเท่าใดแล้วไม่ทราบ มันก็เคยจมอยู่ใต้มหาสมุทร หลักฐานบ่งชัดได้จากซากเปลือกหอยสังข์ที่ไปจมอยู่บนยอดเขาสูงที่สุดในโลกเทือกนี้ และทวีปโบราณบางทวีปก็อันตรธานหายไปเสียแล้ว อย่างทวีปแอตแลนตีส”

พรานใหญ่ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบครั้งแรก แล้วดีดลูกไฟกระจาย

“ผมไม่ต้องการเรียนภูมิศาสตร์ หรือธรณีวิทยากับคุณในตอนนี้ แต่อยากจะรู้เท่านั้นว่าจากหลักฐานที่คุณพบ เหตุการณ์มันเกิดขึ้นนานเท่าไหร่แล้ว สำหรับอาณาจักรถล่มนี่ ถ้าคุณบอกได้”

“เฮ้! เลิกทะเลาะกันเสียทีเถอะน่า บรรยากาศแวดล้อมรอบตัวเราขณะนี้ มันก็ไม่ค่อยจะเข้าท่านักอยู่แล้ว ยังมาตีลูกรวนเล่นสำนวนอะไรกันอยู่อีก มันไม่สนุกนักหรอก!”

นายคี๊ธผู้มีความรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาอย่างลึกลับ นับตั้งแต่มองเห็นภูมิประเทศ ได้บ่นขึ้นเบาๆ ทำหน้ามุ่ยโบกมือมา

เบลโยนท่อนกลมๆ ยาวๆ ดุ้นขนาดข้อมือ เหมือนไม้ท่อนหนึ่งมาให้เขา รพินทร์รับไว้ยกขึ้นพิจารณา มันมีน้ำหนักค่อนข้างมาก และแกร่งจนแทบจะเป็นหิน แต่สภาพของรอยที่มันหักอย่างไม่สม่ำเสมอ เพราะเว้าๆ แหว่งๆ และแลดูเหมือนปากฉลามที่เกิดขึ้นทั้งสองด้าน ทำให้น่าพิเคราะห์ได้ว่ามันควรเป็นไม้ ความยาวของมันประมาณศอกเศษ

“คุณว่า...นั่นมันคืออะไร?”

หล่อนถามมา

รพินทร์เดาะในมือ แล้วทดลองเคาะกับลำกล้องเหล็กของไรเฟิลเขาเบา ๆ เสียงของมันกังวานหนักแน่นเหมือนหินไม่มีผิด

“คุณพบยังไง ที่ไหน?”

เบลบุ้ยปาก

“ริมผนังห้วยตอนล่าง เมื่องัดเศษหินที่แลดูเหมือนส่วนประกอบของกำแพงเมือง ฝังดินอยู่ปริ่ม ๆ ท่อนชนิดนี้ ถูกทับอยู่ข้างใต้อีกทีหนึ่ง”

“เหมือนกระบองไม้ หรืออะไรสักอย่างหนึ่งอันเป็นเครื่องมือที่มนุษย์เหลาขึ้น...อาจเป็นด้ามหอกที่หักก็ได้ แต่สภาพของมันตอนนี้ดูไม่เหลือความเป็นไม้อยู่เลย ยังกะหิน”

“ไม้บางชนิด ที่มีคุณสมบัติพิเศษแกร่งอยู่ในตัวของมันเอง หากมีการฝังดินอยู่เป็นเวลานานจะไม่ผุเปื่อยสลายตัวไป ตรงข้ามกลับจะยิ่งแกร่งยิ่งขึ้น อย่างที่เราเรียกกันว่า ‘เหง้าไม้’ เจ้าสิ่งที่คุณถืออยู่นั่น ถ้าส่งเข้าห้องแลป ผ่านกรรมวิธี ชาร์โคลเทสท์ มันจะบอกได้ทันทีว่า มีอายุอานามมาเท่าไหร่แล้ว แต่สำหรับความรู้สึกของฉัน โดยเปรียบเทียบกับสภาพของซากกำแพงนี้ มันไม่ต่ำกว่าแสนปีขึ้นไปอย่างที่บอกไว้แล้ว สภาพของมันอยู่ในยุคเดียวกัน ฉันบอกได้แค่นี้แหละ ต่อไปคุณก็สันนิษฐานเอาเองก็แล้วกัน”

“กว่าแสนปีขึ้นไป...”

พรานใหญ่พึมพำ หรี่ตาลง

“ทางประวัติศาสตร์ โบราณศาสตร์ หรือโบราณคดี เคยมีปรากฏเป็นหลักฐานหรือสมมติฐานไว้หรือว่า ระยะเวลายาว

นานย้อนหลังไปถึงขนาดนั้น มนุษย์ได้มีความเจริญทางสรีระวัตถุธรรม หรือศิลปกรรม สถาปัตยกรรมมาแล้ว เท่าที่ผมเรียนมาตามประสาคน เรียนน้อย ก็รู้แต่เพียงว่า ในยุคนั้น มนุษย์ยังอยู่กันในถ้ำไม่ใช่รึ”

เบลหัวเราะเบา ๆ พยักหน้าไปทาง ดร.สแตนลีย์

“เรื่องนี้คุณต้องหารืออาจารย์ดูแล้ว ฉันอาจให้คำอธิบายแก่คุณไม่ได้กระจ่างนัก”

สายตารพินทร์เปลี่ยนไปจับอยู่ที่อเมริกันอาวุโส อันเป็นหัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์เอาหลังมือป้ายริมฝีปาก กล่าวช้า ๆ ขรึม ๆ

“มันเป็นเพียงแค่สมมติฐานนะรพินทร์ ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติบนพิภพโลกนี้ หากค้นกันลงไปให้ลึก และมีการศึกษาวิเคราะห์กันอย่างจริงจัง เราพอจะได้เค้าเงื่อนและเป็นที่รับรองกันแล้ว ในบรรดานักวิทยาศาสตร์ทางโบราณคดีว่ามนุษยชาติมีการวิวัฒนาการเหมือนวงล้อเกวียน คือเจริญรุ่งเรืองจนถึงขีดสุด หมายถึงล้อหมุนจากล่างขึ้นมาด้านบน แล้วก็เสื่อมสลายลงไปถึงต่ำสุด อันหมายถึงล้อเกวียนตำแหน่งสูงสุดนั้นถึงรอบที่หมุนลงด้านล่าง หมุนสลับวนเวียนกันไปเช่นนี้ไม่มีที่สิ้นสุด หลายรอบวิวัฒนาการมาแล้วคะเนนับไม่ได้ จึงอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า มนุษย์เกิดแล้วเจริญรุ่งเรืองขีดสุดแล้ว สูญพันธุ์ไปแล้ว และก็ก่อกำเนิดเริ่มต้นขึ้นมาอีกเป็นยุค ๆ ไป ผลัดเปลี่ยนกันไปเรื่อย ๆ จากหลักฐานที่ค้นพบ เช่นเราค้นพบซากโครง-กระดูก และเครื่องมือเครื่องใช้ของมนุษย์สมัยหนึ่ง สมมุติย้อน

หลังไป 5 หมื่นปี ยังเป็นมนุษย์ถ้ำ ถือเป็นมนุษย์ชั้นเบื้องต้นในยุคหิน แต่แล้วเราก็ไปพบซากอารยธรรมของมนุษยชาติที่เจริญแล้ว ต่างมีอายุเก่าแก่ย้อนหลังมนุษย์ถ้ำลงไปอีกยาวไกล การจะตั้งหลักเกณฑ์ว่ามนุษยชาติเกิดขึ้นเมื่อไหร่ เริ่มต้นเจริญรุ่งเรืองมาตั้งแต่เมื่อไหร่ จึงไม่สามารถจะกำหนดตายตัวลงไปได้ เพราะเกิดแล้วดับแล้ว เจริญแล้ว พินาศแล้วหวนกลับมาเริ่มต้นใหม่อยู่เช่นนี้มิรู้จบ แบบเดียวกับวงล้อเกวียน ลักษณะที่เราเรียกว่า ไซคลิค ออร์เด้อร์...”

แล้วหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็ยักไหล่ยิ้มจืดๆ กล่าวต่อมา

“ข้อสมมุติที่เราจะเห็นกันได้ง่ายในยุคนี้ก็คือ ถ้าสงครามล้างโลกเกิดขึ้น ทั้งสหรัฐและโซเวียต กดปุ่มอาวุธนิวเคลียร์เข้าใส่กันหมดพร้อมกันทุกฝ่าย อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง มนุษยชาติกว่าจะเกิดขึ้นมาได้ใหม่ กว่าจะหวนกลับมามีความเจริญรุ่งเรืองมีอารยธรรมได้เหมือนขณะนี้ ก็คงใช้เวลาอีกนานนับแสนหรือล้านปีไม่ใช่หรือ”

“ถ้าเช่นนั้น พวกคุณก็คงยอมรับในทฤษฎี ‘นิทรานคร’ ที่ผมพูดไว้”

เขาถาม แลไปยังนายจ้างอเมริกันทุกคน

“จากหลักฐานที่เราเห็นอยู่นี่...”

สแตนลีย์คงพูดช้าๆ แต่หนักแน่นในน้ำเสียง

“เราไม่มีทางปฏิเสธได้อีกแล้ว รพินทร์”

เขาก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“เอาละ ผมต้องการฟังคำพูดประโยคนี้ ให้ออกมาจาก

ปากของพวกคุณเองดีกว่าที่ผมจะพูดอะไร ต่อไปนี้เราก็จะได้เตรียมรับมือกับสิ่งที่มันจะมาสู่เราได้ โดยไม่มีใครมัวคิดค้านหรือมีความรู้สึกโต้แย้งอยู่ภายใน ‘นิทาน’ ต่างๆ ที่ผมเคยเล่าไว้นั้น เดี๋ยวนี้ผมก็ได้นำพวกคุณทุกคนให้ได้มาเห็นกับตาชัดๆแล้วจึงขอให้พิจารณากันเองก็แล้วกัน”

“คุณเคยเล่าให้เราฟังว่า ในการมาครั้งก่อน และพรรคพวกทุกคนอยู่ในสภาพแตกแยก กระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง ในเขตอาณาจักรโบราณลี้ลับนี้ คุณกับบุญคำ ได้มาพบกับคเมือง และกำแพงเมืองเข้าก่อนไม่ใช่หรือ ก่อนจะเข้าไปเผชิญกับความอาถรรพณ์มหัศจรรย์ทั้งมวล” คริสถามมาอย่างคนละเอียดถี่ถ้วน

รพินทร์กระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก แหงนมองขึ้นไปยังผนังลำห้วยนั้นอย่างไตร่ตรองลึกอีกครั้ง แล้วใช้นิ้วเคาะขมับ ระหว่างนี้ คี๊ธกับเชิดวุธกำลังพิจารณาอยู่ที่ท่อนไม้เก่าแก่ ลักษณะเป็นด้ามหอกหักที่รพินทร์ส่งผ่านไปให้

“มันเป็นกำแพงเมืองลักษณะเดียวกัน”

เขาตอบขรึมๆ แช่มช้า

“แต่ตรงที่เราพบอยู่นี่ ไม่ใช่ที่เดียวกับที่ผมและบุญคำพบมาก่อนในครั้งนั้น มันอาจจะเป็นคนละด้าน คนละทิศทางกัน และกำแพงในลักษณะนี้ มันก็คงไม่ได้มีอยู่แห่งเดียว ถ้าเรามีเวลาพอ เราอาจเดินเลาะไปตามลำห้วย ที่เห็นเป็นทางยาวไกลออกไปนี้ บางทีอาจไปพบกับบริเวณที่ผมพบมาแล้วก็ได้หรืออาจไม่พบก็ได้ ถ้ามันเป็นกำแพงเมืองคนละส่วน แต่สำหรับวันนี้เราไม่มีเวลาพอเสียแล้ว”

คริสหันไปจับแขนเพื่อนสาว ถามเป็นงานเป็นการว่า

“ลองพิจารณาดูให้ดีซิ เบล กำแพงที่เป็นแนวอยู่นี้ เรารู้แน่ว่ามันเป็นอาณาเขตกั้นอะไรสักอย่างหนึ่ง อาจกั้นเมือง หรือกั้นเฉพาะเขตซึ่งป็นเขตหวงห้าม เช่น ปราสาทราชวัง เมื่อมีการกั้น ก็แปลว่ามีด้าน ‘นอก’ และด้าน ‘ใน’ เธอว่าส่วนไหนเป็นส่วนนอก และส่วนไหนเป็นส่วนใน ระหว่างทุ่งโล่งที่เราเดินผ่านมาแล้วกับป่าทึบที่เรากำลังมองเห็นอยู่นี่”

โดยไม่มีการลังเลเลย อิสซาเบลชี้ปลายกระบอกปืนที่ปลดมาถือไว้ไปทางด้านป่าทึบ

“ฉันว่า ในเขตป่าทึบนี่แหละ คือบริเวณที่ถูกกำแพงนี้กั้นไว้ที่เราเดินผ่านมาแล้ว เป็นบริเวณส่วนนอก”

“ถ้างั้น”

แม่ผมทอง นักเคมีฟิสิกส์ หันไปทางพรานใหญ่

“พรุ่งนี้ เราก็มุ่งเข้าหาหลักฐานในส่วนด้านในซิ ถูกต้องไหม?”

เขาก้มหัวลงอีกครั้ง

“ถูกต้อง ถ้าพรุ่งนี้มีสำหรับเรา”

“พรุ่งนี้ จะต้องมีสำหรับเราแน่นอน ตราบใดก็ตามที่คุณยังอยู่กับพวกเรา โดยไม่ชิงล้มหายตายจากไปเสียก่อน”

คริสติน่าเน้นเสียง

“ผมก็หวังไว้เช่นนั้น เพราะผมเองก็ยังไม่อยากจะล้มหายตายจากไปเสียก่อน รวมทั้งไม่ต้องการให้พวกเราคนใดต้องมีอันเป็นไปด้วย...เอาละครับ วันนี้เป็นวันที่เราเดินทางกันอย่างได้ผลที่สุด เราจะพักกันบนฝั่งห้วยนี่แหละ โดยเลือกชัยภูมิที่

เห็นว่าดีที่สุด และพวกคุณเหนื่อยหนักกันมาทั้งวันแล้ว คงต้องการอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ถ้าใครต้องการก็ขอเชิญได้เดี๋ยวนี้เลย ก่อนตะวันตกดิน ผมจะให้คนของผมคอยระวังไว้ให้ แต่ขอให้เร็วที่สุด พรานของผมจะสำรวจไปทางด้านใต้ของสายธารเล็กๆ นี่ เชื่อว่าอาจพบแอ่งที่ลึกกว่านี้ พอจะอาศัยอาบน้ำหรือเช็ดตัวได้แต่ขอให้รู้ว่าที่นี่ไม่ปลอดภัย ผิดกับทะเลสาบบนยอดเขาที่เราพักกันมาแล้ว”

คริสกับเบล อันเป็นผู้หญิงเพียงสองคนในคณะยิ้มออกมาได้อย่างแช่มชื่นยินดี

“ขอบคุณมาก ในการอนุญาตเราในเรื่องนี้ เราไม่อนาทรจัดเสียจนถึงกับจะต้องให้คุณหาแหล่งอาบน้ำให้เราได้ทุกวันหรอก แต่ถ้ามีโอกาสก็ขอเถอะ เพราะเหนอะหนะไปหมดทั้งตัวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับวันนี้” ทั้งสองบอก

รพินทร์สั่งการกับพรานลูกน้องของเขา และพวกลูกหาบทันที เพื่อให้แยกย้ายกันปฏิบัติงานโดยเร็ว เกี่ยวกับการจัดหาแหล่งที่ตั้งแค้มป์หุงหา เกิดกับจันได้รับคำสั่งให้สำรวจไปตามเส้นทางของลำห้วยด้านใต้ เพื่อหาที่อาบน้ำชำระกายให้แก่ฝ่ายนายจ้าง และให้ทั้งสองทำหน้าที่เป็นพรานคุ้มกัน

ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา พอลับแนวโค้งของลำห้วยก็ได้รับรายงานว่ามีบริเวณแอ่งน้ำขนาดกว้างและลึกประมาณหัวเข่าพอที่จะอาศัยในด้านชำระล้างกายได้ คริสติน่าและเบลไปยึดตำแหน่งนั้นก่อนเป็นคู่แรก

สำหรับตัวเขาเอง หัวหน้าคณะ คี๊ธและเชิดวุธไต่กลับขึ้นมาบนฝั่งห้วยก่อน ขณะนั้นกองไฟขนาดใหญ่ได้ก่อขึ้นแล้ว และเนื้อสันของมหิงสากำลังถูกย่างอยู่บนร้าน ตำแหน่งที่พักห่างจากขอบห้วยออกมาเล็กน้อย ใต้ต้นไทรใหญ่นั่นเอง โดยเลือกเอาบริเวณที่โล่งเตียนมากที่สุด ต้นไม้เล็กๆ หลายต้นที่เกะกะอยู่ถูกตัดออกไป ฟืนสำหรับสุมเป็นไฟรุ่ง มีอยู่เหลือเฟือและตระเตรียมไว้พร้อม เพื่อหากจำเป็นก็สามารถจะก่อได้รอบทิศโดยไม่ขาดแคลน และโดยไม่จำเป็นจะต้องให้ใครออกไปนอกปริมณฑลในเวลากลางคืน

เขาสะกิดบอกคี๊ธกับเชิดวุธ ให้เอาเอ็ม16 ที่กลายเป็นปืนสำรองของนายคี๊ธเอง และหัวหน้าคณะไปแล้วนั้นออกมาไว้ประจำตัว พร้อมทั้งแม็กกาซีน อะไหล่และกระสุนสำรองเป็นจำนวนมาก พ.อ.แห่งยูเอส.อาร์มี่ พอได้รับการเตือนเช่นนั้น ก็กรอกตา เป่าลมพรูออกจากปาก

“ศึกใหญ่แน่หรือ คืนนี้?”

คี๊ธถามอ่อยๆ

“ตอนรบในเวียดนาม เคยถูกหน่วยแช้ปเปอร์โจมตีบ้างหรือเปล่า?”

จอมพรานถามหน้าตาเฉย

“สามครั้ง เกือบตายห่าทั้งสามครั้ง ครั้งหลังสุด ไอ้มืดยศจ่าวิ่งถลาไปข้างหน้าฉัน แต่มันสมองของมันยวงหนึ่งสาดเข้ามาปะทะเต็มหน้าฉันเลย เพราะหน้าผากมันถูกตัดหายไปด้วยระเบิด ฉันเองโดนเข้าที่ขา แต่ไม่หนักหนาอะไรนัก”

“ถ้างั้นคืนนี้อาจยิ่งกว่านั้น เพราะพวกแช้ปเปอร์ยังเป็น

มนุษย์ มีการเจ็บ มีการตายได้เหมือนกัน แต่หน่วยปิศาจของมันตรัยไม่รู้เจ็บและไม่รู้จักตาย อย่างมากก็แค่หมดพลังงานเท่านั้น อย่างไรก็ตามมันอาจไม่เกิดอะไรขึ้นเลยสักอย่างก็ได้ เราเพียงแต่เตรียมพร้อมไว้เท่านั้น...”

แล้วเขาก็เอียงหน้าเข้ามากระซิบข้างหู

“เราเข้ามาอยู่ใจกลางถิ่นของมันแล้ว มันอาจมาเยี่ยมเราเป็นกองพัน ไม่ใช่ทีละ 4-5 ตัวอย่างที่แล้วมา”

“มีข้อแนะนำพิเศษอะไรบ้างไหม?”

“วิทยุเรียก กันชิปมาช่วย ถ้าวิทยุของนายยังติดต่อกับศูนย์บังคับการได้!”

คี๊ธค้อนขวับ ด่าอุบอิบพึมพำอยู่ในลำคอ

ณ เวลาเดียวกันกับที่คณะของรพินทร์ มาวางแค้มป์พักยามใกล้ค่ำ อยู่เหนือฝั่งลำห้วย และพบกับกำแพงเมืองที่ถูกฝังจมดินอยู่นี่เอง ฝ่ายของเชษฐา วราฤทธิ์ ก็กำลังชุลมุนอยู่กับการช่วยกันกู้เจ้าด้วนขึ้นมาจากปลักโคลนดูดในป่าอีกซีกหนึ่งของดงดิบด้านต่ำลงไป คนละทิศของขุนเขาใหญ่อันเป็นทางน้ำตก และดารินผู้หลงพลัดจากคณะไปเพียงเดียวดาย ก็กำลังเดินละหกระเหินอยู่ในดงกล้วยใต้ป่าหิน

แต่ละฝ่าย ไม่มีโอกาสจะรู้ตำแหน่งแห่งที่ ทิศทางของกันและกันเลย และล้วนเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าทั้งสิ้น...

19.00 น. ทุกหนทุกแห่งรอบบริเวณแค้มป์พัก ทางฝ่ายของรพินทร์ ไพรวัลย์มีดสนิท มีแต่กองไฟขนาดใหญ่สามกอง

ก่อไว้เป็นแนวล้อมด้านหน้าสว่างโชน ส่วนด้านหลัง ใกล้เคียงกับบริเวณลำห้วย ซึ่งมีลำต้นของไทรใหญ่บังอยู่อีกทีหนึ่งอันถือเป็นมมอับ ไม่สามารถจะส่องไฟสำรวจได้ถนัด หากมีอะไรย่องเข้ามาทางด้านหลัง ถูกจอมพรานวางรั้วระวังภัยไว้พร้อมสรรพ โดยการสั่งให้คนของเขาทั้งหมดช่วยกันลากกิ่งใบไม้แห้งๆ มาวางสกัดขวางเป็นแนวโอบครึ่งวงกลมเพื่อใช้ในสองวัตถุประสงค์ คือข้อแรก หากมีอะไรที่จะเคลื่อนเข้ามาทางด้านนั้น มันจะต้องเหยียบผ่านกิ่งไม้แห้งๆ เหล่านั้นเข้ามาก่อน อันจะช่วยเตือนให้เกิดเสียงขึ้น กับข้อที่สอง หากจำเป็นก็จะสามารถจุดไฟให้ลุกพรึ่บติดแนวรั้วกิ่งไม้เหล่านั้นขึ้นได้ในชั่วพริบตา ด้วยระเบิดเพลิงชนิดขว้างซึ่งฝ่ายนายจ้างอเมริกันมีติดตัวมาด้วย พร้อมในหีบห่อของยุทธสัมภาระ และกระสุนเพลิงที่ใช้กับเอ็ม 16 แบบยิงกราดเข้าไปที่ไหน เป้าหมายแม้จะเป็นต้นไม้หรือใบไม้สดก็จะลุกติดไฟทันที กำหนดอาณาบริเวณที่พักทั้งหมดไว้ ภายในรัศมีวงกลมประมาณ 100 ตารางเมตรในรอบนอก และ 50 ตารางเมตรรอบในอันถือว่าใกล้ชิดตัวมากที่สุด ตามหลักยุทธศาสตร์ของการตั้งรับ ไม่ว่าสิ่งที่อาจมาเยือนโดยลักษณะอันไม่ใช่มิตรนั้น จะเป็นกองทัพช้างหรือกองพลผีดิบหุ่นยนต์ อันมีปริมาณมากมายสักเพียงใดก็ตาม

เครื่องกระสุนทั้งหมดของปืนทุกชนิดที่มีอยู่ ถูกลำ-เลียงออกมาตั้งพร้อมรวมทั้งระเบิด อันจะหยิบฉวยได้ทันทีโดยไม่ต้องไปเสียเวลาแกะหีบห่ออยู่อีก พลุสัญญาณและพลุไฟ ซึ่ง

จะให้ความสว่างในแต่ละนัดที่ยิงออกไปหลายๆ หมื่นแรงเทียนไฟฉายทุกกระบอกประจำตัวของทุกคน ถูกสั่งให้ตรวจสอบ หากของใครถ่านอ่อนก็ถูกสั่งให้เปลี่ยนแบตเตอรี่ใหม่ในทันที

บรรดายุทธภัณฑ์ชนิดที่ใช้กับหน่วยรบพิเศษนอกระบบเพื่องานวินาศกรรมทำลายล้างเหล่านี้ สามารถจะทำให้ป่าดิบดงดำกลายเป็นทะเลเพลิงขึ้นมาได้ในชั่วพริบตา จากขนาดรูปร่างและลักษณะภายนอกที่เล็กกะทัดรัด สะดวกพอที่จะขนย้ายนำพาติดตัวไปได้อย่างสะดวก

ทกคนของฝ่ายนายจ้าง ตั้งแต่ดร.สแตนลีย์ คี๊ธ ลงไปจนกระทั่งผู้หญิงผู้ร่วมคณะทั้งสองคน คือ คริสติน่าและเบล ร่วมมือในการวางแผนตั้งรับกับฝ่ายของรพินทร์อย่างชนิดพิสูจน์ให้เห็นชัดอีกครั้งว่า นอกเหนือจากความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละคนแล้ว ทั้งสี่คน ล้วนเป็นนักวินาศกรรม และนักจู่โจมที่ผ่านการฝึกอบรมมาเป็นพิเศษแล้วทั้งสิ้น

เครื่องมือสังหารและอาวุธที่ใช้ทำลายล้าง อันแอบแฝงมาในรูปลักษณะเครื่องมือเครื่องใช้ซึ่งอำพรางตาอย่างสนิท ถูกเปิดเผยออกไปชนิดที่ทำให้รพินทร์ต้องสะอึก

ถ่านไฟฉายเพียงก้อนเดียว ซึ่งมีจุดสังเกตเพียงแค่คาดแถบสีแดงไว้ถูกนายคี๊ธเอาออกมาแสดงให้เขาเห็น โดยการแกะฝาครอบพลาสติกที่หุ้มบริเวณคอนแท็คส่วนหัวไว้โดยกระตุกแรงๆ ให้ฉีกขาดออกเหมือนฉีกที่หุ้มขั้วถ่านไฟธรรมดาออก แล้วขว้างโด่งลอยไกลออกไปยังแนวดงทึบด้านหนึ่ง อึดใจเดียวมันก็ปรากฏเสียงดังตูมสนั่น ราวกับหัวระเบิดของเอ็ม 79 ตกกระทบเป้า และเกิดประกายไฟแลบสว่างโชติช่วงบนคาคบไม้

ใหญ่ ซึ่งก็ปรากฏเป็นไฟลุกติดเผาไหม้ฮืออยู่ตรงตำแหน่งที่มันปลิวไปกระทบนั้นอย่างน่ากลัวยิ่ง เท่าๆ กับที่ถอดแถบนิรภัยออกนำไปซ่อนตั้งไว้ยังเนินปลวกระยะห่างพอควร แล้วถอยหลบเข้ามาในแค้มป์ ก็สามารถเปลี่ยนความถี่ของคลื่นวิทยุรับส่งมือถือประจำตัวไปยังความถี่อีกคลื่นหนึ่งนอกเหนือจากที่ใช้กันเป็นประจำ แล้วกดคีย์วิทยุ เพียงแต่กดคีย์ส่งคลื่นเหมือนจะพูดวิทยุกันธรรมดาเท่านั้น เจ้ามฤตยูเพลิง ซึ่งในบัญชีรายการสิ่งของแสดงกับเขาไว้ในครั้งแรกว่าเป็นถ่านไฟฉายนั้น ก็สามารถจะสำแดงอิทธิฤทธิ์ระเบิดตูม กลายเป็นลูกไฟแดงเข้มหนาทึบขนาดโอ่งสามโคก แล้วแผ่ความร้อนแรงออกเผาผลาญสิ่งที่อยู่ในละแวกใกล้ตัวมันภายในรัศมี 10 เมตร รอบด้านได้ทันที

เครื่องยิงพลุแบบขอความช่วยเหลือก็เช่นกัน ขนาดของมันเท่ากับปากกาเขื่องๆเสียบติดปากกระเป๋าเสื้อได้โดยไม่มีพิรุธ และหัวพลุที่จะยิงส่งขึ้นไปก็มีขนาดเท่ากับกระสุนลูกซองขนาด .410 พอดี แต่พอมันลั่นปังพุ่งทะยานขึ้นไปแตกกลางอากาศอาณาบริเวณเบื้องล่างโดยรอบก็สว่างจ้าราวกับกลางวัน และกินเวลานานถึง 5 นาทีต่อหนึ่งลูก กว่าที่มันจะค่อยๆ หรี่ดับลงและจะทำงานได้อย่างเดียวกัน ไม่ว่าจะยิงไปในแนวตั้ง สูงลอยขึ้นไปบนอากาศ หรือยิงในแนวราบเข้าชนกระทบสิ่งใด นอกจากจะเป็นพลุให้แสงสว่างแล้ว ยังเป็นกระสุนเพลิง หรือเครื่องส่งระเบิดเพลิงเราดีๆ นีเอง

ระหว่างการทดสอบ และทดลองกับสิ่งที่แฝงซ่อนอำพรางตามาในลักษณะเครื่องมือเครื่องใช้อันไร้ความหมายนี้ ซึ่งทำให้ป่ารอบด้านสว่างจ้า มีทั้งเสียงสนั่นหวั่นไหว และเกิดไฟลุกไกล

รอบทิศทางทั่ว ๆไป รพินทร์ยืนหรี่ตามองและฟังคำอธิบายอย่างสงบ ส่วนเชิดวุธ ผู้ซึ่งร่วมคณะมาตั้งแต่ต้น ในฐานะตัวแทนฝ่ายการข่าวกลาโหมไทย ถึงกับยืนอ้าปากค้าง อทานออกมาอย่างลืมตัวว่า

“ไอ้ชิบหาย! นี่มันเครื่องมือของหน่วยจู่โจมพิเศษ กะจะมารบมาทำลาย และมีโอกาสที่จะย้อนเกล็ดฆ่าพวกเราทุกคนได้ทุกขณะจิตเลยนี่หว่า รพินทร์! ให้ตายโหงตายห่าไปเดี๋ยวนี้ ผมไม่รู้เรื่องอาวุธลับร้าย ๆพวกนี้ ที่ปิศาจซีไอเอสี่ตัวนี่เอาติดตัวมาด้วยเลยนะ...”

ประโยคหลังต่อไป นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทย ก่นโคตรพ่อโคตรแม่อเมริกันทั้งสี่น้ำไหลไฟดับ ชนิดฟังไม่ทันเชิดวุธโกรธจนระงับอารมณ์ไว้ไม่อยู่ โดดเข้าล็อกคอฝ่ายอเมริกันคนหนึ่ง ผู้อยู่ใกล้ชิดเขาที่สุดโดยไม่เจตนาว่าจะเป็นใคร แต่ไปโดนเอาคริสตินาเข้า ความคั่งแค้นโมโหโกรธา ทำให้เชิดวุธหมดสติไปชั่วขณะ ด่าไปพลางก็ล็อกคอกระชากไปพลาง จนร่างของหล่อนซวนเซตามแรงกระชากล็อกของเขา โดยยังไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้

ลักษณะของเชิดวุธยามนั้นเหมือนจะเค้นคอแม่ผมทองให้แหลกไปคาปลอกแขน เกิดความชุลมุนขึ้นในฉับพลัน

สแตนลีย์ร้อง ‘เฮ้!’ แล้วง้างหมัดกระโจนพรวดเข้าไป รพินทร์เอี้ยวตัว เตะตัดขาอเมริกันอาวุโสโครม อย่างรวดเร็ว ร่างท้วมนั้นเสียหลักคะมำลงกับพื้นในบัดดล

นายคี๊ธสบถลั่น กระโจนเข้ามาอีกคนอย่างลืมตัวเช่นกัน ทั้ง ๆ ที่ในมือถือเอ็ม 16 อยู่ ก็เจอเข้ากับลูกหลัง แบบจระเข้

ฟาดหางของมัคคุเทศก์นำทาง ยัดสวบเข้าไปที่ลิ้นปี่ ร้องอุบตัวงอ ปืนตกจากมือ เซถอยหลังเข้าไปยังเกิดและเส่ย ซึ่งทั้งสองก็ปฏิบัติการโดยไม่ต้องนัดแนะ เกิดพุ่งตัวเข้ารวบขาทางด้านหลังราวกับรักบี้ กระชากให้ล้มลง เส่ยโดดขึ้นคร่อมเอาเข่ายันกดหลังอเมริกันร่างยักษ์ไว้ ตรึงนิ่งนอนติดดินอยู่ตรงนั้น โดยสองแขนถูกรวบไขว้หลังไว้

เบลผู้ยืนตะลึงอยู่เพราะเหตุการณ์ชุลมุน กระตุกปืนสั้นข้างเอวโดยสัญชาตญาณ แต่รพินทร์หมายตาอยู่ก่อนแล้ว หมุนขวับเข้าประชิดขยุ้มข้อมือไว้ แล้วกระชากปลดปืนสั้นในมือหล่อนออกไปง่าย ๆ ผลักหลังหล่อนหัวซุนไปเบื้องหน้า ซึ่งจันก็กระโจนลอยละลิ่วเข้ามารวบกอดตัวแม่ผมแดงไว้ ดึงล้มลงไปด้วยกัน แล้วปล้ำกันคลุกคลีเพื่อกดหล่อนให้นิ่ง

รพินทร์นั้น พอปลดปืนจากเบลได้ ก็ปราดเข้าไปที่เชิดวุธผู้มีลักษณะเหมือนคนบ้าคลั่ง กระชากฟัดเหวี่ยงคริสติน่าอยู่เขาร้องบอกให้เชิดวุธปล่อยตัวแม่ผมทอง แต่นายทหารหนุ่มฝ่ายการข่าว หูอื้อตาลายไปเสียแล้ว ฟัดคริสติน่าอยู่เหมือนแมวฟัดหนู พริบตาต่อมานั่นเอง ก่อนรพินทร์จะเข้าถึงตัวทั้งคู่เพื่อปฏิบัติการอย่างใดลงไป เท้าที่ถูกรั้งลอยพ้นพื้นของคริส ก็มีโอกาสลงมาถึงพื้นได้เพราะการดิ้นรนของหล่อน บัดนั้นเองร่างสูงใหญ่ของเชิดวุธ ที่ล็อกคอหล่อนทางเบื้องหลัง ก็มีอาการลอยละลิ่วข้ามศีรษะของหล่อน ผู้อยู่ในลักษณะกระดกตัวก้มต่ำทุ่มเชิดวุธตีลังกาลงไปฟาดพื้นดินดังพลั่กอยู่ตรงหน้า

คริสเอง ก็คงอยู่ในภาวะลืมตัวไปเสียแล้วเช่นกัน เพราะถูกทำร้ายก่อน และเหตุการณ์ที่หล่อนเห็น มันเป็นฉากต่อสู้

กันอย่างชุลมุนนัวเนียไปหมด ระหว่างฝ่ายหล่อน กับฝ่ายของรพินทร์ พอหลุดตัวเป็นอิสระได้ ก็กระตุกปืนสั้นในซองคาดไหล่ออกมา

รพินทร์จะร้องห้ามก็คงไม่ทันเสียแล้ว เขาตัดสินใจเตะเต็มเหนี่ยวไปที่ข้อมือซึ่งดึงปืนออกมาจากซองอกของคริส ขณะที่กำลังจะจ้องไปที่ศีรษะของเชิดวุธ โครมเดียว มือหล่อนสะบัดเฉขึ้นไปด้านบน ปืนหลุดลอยและร่างของหล่อนก็หมุนผวาไปทั้งตัว ด้วยแรงข้อเท้าที่เหวี่ยงขึ้นมาสัมผัสข้อมือนั้น บุญคำถลันมาจากไหนไม่ทราบ กระโดดตัวลอยขึ้นไปรับปืนสั้นของคริสไว้ได้

พรานใหญ่กระโดดเข้าไปกลางวง มือหนึ่งกระชากไหล่คริสติน่าผู้กำลังจะไล่ขยี้บุญคำอยู่ แล้วรั้งไว้มั่น อีกมือหนึ่ง ชู ปืนสั้น .357 ของเบลที่แย่งมาได้ขึ้นเหนือศีรษะ เหนี่ยวไกลั่น กระสุนขึ้นฟ้าไปสองนัดซ้อน สนั่นหวั่นไหวไปหมด พร้อมกับตะโกนลั่น

“หยุดนะ! หยุดเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นพ่อยิงตายห่าหมดทุกคน!!”

สภาพอันกำลังชุลมุนอยู่ในลักษณะต่างๆ ชะงักนิ่งลงชั่วขณะในพริบตานั้น

คี๊ธ นอนลืมตาโพลง คว่ำหน้าอยู่กับดิน โดยมีเกิดและเส่ยล็อกแขนขาไว้

สแตนลีย์ เพิ่งจะสะโงสะเงจากสภาพล้มคะมำหน้า บัดนี้นั่งเอาแขนยันพื้นอยู่

เชิดวุธกำลังอยู่ในลักษณะคลานสี่เท้า สะบัดหน้าอยู่เร่าๆ

เบลนอนหน้าซีดตัวสั่นเทิ้ม ด้วยความตกใจตื่นเต้น ทำอะไรไม่ถูกอยู่ในวงรัดของจัน

คริสติน่า กำลังหน้าบดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดอยู่ในอ้อมมือซ้ายปานคีมเหล็ก ที่ขยุ้มจับซอกหัวไหล่ กดเข้ากับส่วนประสาทสำคัญอันทำให้หมดแรง และยิ่งขยับดิ้นก็ยิ่งปวด

รพินทร์ ไพรวัลย์ สีหน้าเย็นเยียบปานหินบนหลุมฝังศพ มือหนึ่งยังจิกซอกไหล่คริส อีกมือหนึ่งที่ถือปืนชูเหนือศีรษะเพิ่งยิงไปหยก ๆ สองนัดซ้อน ควันยังจางไม่หมดไปจากปากกระบอก

มันเป็นวินาทีแห่งการจังงัง และหยุดการเคลื่อนไหวของคนทุกคน และต่างอยู่ในภาวะมึนงง จับต้นชนปลายไม่ถูก ว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น

จอมมัคคุเทศก์ ค่อย ๆ ปล่อยอุ้งมือที่ขยุ้มจิกซอกไหล่คริสออก เมื่อรู้สึกว่าทุกคนจะได้สติกลับคืนมาบ้างแล้ว พร้อมทั้งลดปืนสั้นลงมาถือในท่าปกติ ประกาศขึ้นด้วยเสียงเรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

“ทุกท่านโปรดฟัง! มันยังไม่ถึงเวลาที่เราทั้งสองฝ่ายจะต้องมาฆ่ากัน ขณะนี้เท่าที่ผมจำได้ เรากำลังอยู่ในระหว่างเผชิญปัญหาสำคัญร่วมกัน และช่วยกันวางแผนป้องกันอันตรายอยู่ แต่สิ่งที่เกิดขึ้น มันเป็นอุบัทวเหตุ! เพราะความลืมตัวไปชั่ว-ขณะของคุณเชิดวุธ จึงเกิดเป็นมวยหมู่อุตลุดกันขึ้นจนถึงกับจะเอาชีวิตกัน โดยไม่มีสาเหตุจำเป็นอะไรเลย ทุกคนบ้าไปทั้งหมด ทุกคนอยู่ในสภาวะลืมตัว ขอให้ทบทวนว่า ใครลืมตัวเผลอทำ

อะไรกันลงไปบ้าง และมีสติกลับคืนกันมาเสียที ปัญญาชนมีเหตุผลกันแล้วทั้งนั้น แต่เมื่ออึดใจที่แล้ว ทุกคนกลายเป็นสัตว์ป่าในนรกดำแห่งนี้กันไปหมด ถ้าจะฆ่ากันผมไม่ขัด แต่ขอให้ถึงเวลาเสียก่อน ไม่ใช่เดี๋ยวนี้!!”

ประโยคหลัง เขาตะโกนก้องไปทั้งป่า

ความเงียบปกคลุมบริเวณทั้งหมดไปชั่วขณะจิต

สภาพของแต่ละคน เหมือนภาพนิ่งค้าง ในจอภาพยนตร์ที่เครื่องหยุดเดิน สีหน้าเท่านั้น ที่เริ่มเปลี่ยนแปลงกันไปในลักษณะต่างๆ

รพินทร์ออกคำสั่งเฉียบขาดต่อมา

“เกิด เส่ย! ปล่อยตัวนายห้างคี๊ธ ช่วยกันประ-คองขึ้นมา...จันปล่อยตัวแหม่มเบลเดี๋ยวนี้...ด็อกเตอร์สแตนลีย์กับคุณวุธ โปรดลุกขึ้นมาเถิดครับ ขอให้คิดว่าเมื่ออึดใจที่แล้ว พวกเราฝันร้ายไปก็แล้วกัน...”

การเคลื่อนไหว จึงเริ่มเกิดขึ้นในขัดมั้น พวกลูกหาบทั้งหลายที่ฮือกันเข้ามายืนล้อมอยู่เตรียมตัวสกรัมฝ่ายอเมริกันเต็มที่ หากเหตุการณ์บานปลายต่อไป พากันช่วยกันเดินไปประคองบุคคลที่ยังจ้ำเบ้าอยู่กับพื้นขึ้นมา มีเสียงพึมพำอู้อี้กันอยู่ในลำคอแซ่ไปหมด

ตอนนี้ก็เป็นการต่างคนต่างปัดฝุ่นตามเสื้อกางเกง และสำรวจดูตัวเอง รพินทร์หันไปมองดูคริสติน่า ที่ยังยืนหน้าเหยเกเอามือข้างหนึ่งกุมข้อมือข้างที่เขาเตะ มีอาการเหมือนมือข้างนั้นจะหมดกำลัง

“คริส...ข้อมือคุณเป็นอย่างไรบ้าง?”

แม่ผมทองสะบัดผม ถอนใจยาว มองประสานสายตาที่แลมาอย่างปราศจากความรู้สึกของเขา ตอบมาอีกอย่างหนึ่ง

“ขอบใจ ในวีรกรรมหยุดศึกครั้งนี้ได้ และขอบใจที่ช่วยไม่ให้ฉันยิงเชิดวุธ”

ทุกคนในกลุ่มตะลุมบอน บัดนี้พากันหน้าแหยๆ เดินกระย่องกระแย่งกันเข้ามารวมกลุ่ม

“ไอ้ชิงหมาเกิด วุธ...เอ็งมันบ้าขึ้นก่อนคนแรก ถึงได้เกิดมวยหมู่ขึ้น”

คี๊ธสูดปากไปพลาง แยกเขี้ยวด่าเบาๆไปทางเชิดวุธแล้วก็หัวเราะแค่นๆ ออกมาจากลำคอ ยกมือขึ้นรับการไหว้ขอขมาของเกิดและเส่ยที่ประคองบีบนวดให้ สแตนลีย์นั้นเกาต้นคอกรากๆ แล้วหัวเราะออกมาอย่างขันๆ ฉุนๆ เชิดวุธหน้าชีดพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ลุกขึ้นมายืนเอี้ยวตัวดัดหลัง ซึ่งเกือบจะเดาะไปด้วยการทุ่มของคริส

“รพินทร์ นี่มันเกิดอะไรขึ้นยังไง ผมก็ยังลำดับภาพไม่ถูกเลยนะ แต่ก็ขอบคุณ ที่คุณและพวกพรานพื้นเมืองของคุณช่วยกันหยุดเหตุการณ์บ้าบอคอแตกครั้งนี้ลงได้”

“เอาละครับ อย่าทบทวนอีกเลย ผมขอร้องให้ทุกคนลืมเรื่องนี้เสีย”

รพินทร์พูดรวมๆ ไปยังทุกคน ทั้งๆที่อากาศเริ่มจะเย็นลงแล้ว แต่เหงื่อผุดซึมเป็นเม็ดเต็มหน้าผากเขา **เหตุการณ์เมื่ออึดใจใหญ่นี้ หากเขาและพวกเขาปฏิบัติการพลาดไปแม้แต่นิดเดียว คงมีการฆ่ากันแหลก และเป็นการฆ่ากันเองอย่างไร้เหตุผลที่สุด**

“แต่ฉันไม่ลืม ไอ้บ้าคนนี้เป็นคนก่อเรื่องขึ้นก่อน”

คริสพูดต่ำๆ ยกมือขึ้นชี้หน้าเชิดวุธ ผู้กำลังกลอกหน้าเกาหัวตัวเองอยู่

“คณวุธครับ”

จอมพรานเอ่ยเสียงเรียบปกติ เหมือนจะปลุกประสาทที่ชาไปชั่วขณะของนายทหารรุ่นน้องให้กลับคืนมา

“ครับ...พี่”

“คริสพูดถูก คุณนั่นแหละ ก่อเหตุขึ้นก่อน”

เชิดวุธยิ้มจืด เดินเขยกเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าคริส ส่งมือไปให้จับ แต่แม่ผมทองปัดมือเขาเฉไป

“คริส...จากใจจริง ผมขอโทษคุณ ผมมันบ้าไปชั่วขณะจริงๆ และขอโทษทุกๆคนด้วย เพราะเป็นต้นเหตุทำให้วุ่นวายกันไปหมด”

“ไม่เฉพาะแต่วุ่นวายหรอกครับ เกือบจะถึงเลือดและชีวิตทีเดียว สภาพของพวกเราตะกี้นี้ เรียกได้ว่าจลาจล”

รพินทร์บอกมาด้วยน้ำเสียงตำหนิ

เชิดวุธหัวเราะกร่อยๆ

“ขอโทษอีกครั้ง ถ้ายังไม่หายโกรธ จะด่าว่าหรือทำอะไรก็ยอมทั้งนั้น ขออย่างเดียวอย่าด่าแม่ก็แล้วกัน...เอ้า! ทั้งสี่คนนี่แหละ ด๊อกเตอร์สแตนลีย์ ยอดชายนายคี๊ธ เบล และคริสเชิญเข้าแถวเตะผมได้”

ว่าแล้วเขาก็ยืนหันหลังกอดอก เหมือนจะเป็นเป้านิ่งให้

“ไม่มีใครเขาทำอะไรคุณหรอก คุณวุธ หันกลับมาเถอะ”

เสียงรพินทร์บอกมาปนหัวเราะหึๆ เชิดวุธจึงหันกลับมาเสถามทุกคนว่า

“หวังว่าทุกคนคงเรียบร้อยดีนะ คงไม่มีใครเจ็บมาก”

คริสติน่ายักไหล่ มือยังกำอยู่ที่ข้อมืออีกข้างหนึ่งที่ถูกรพินทร์เตะ

“สำรวจตัวเองก็แล้วกัน หลังไม่หักหรือเดาะก็นับว่าบุญแล้ว ส่วนฉัน ถึงแม้จะจะถูกคุณรัดคอเสียแทบกระเดือกแตก ถูกพรานหน้าหินนี่เตะข้อมือจนแทบหัก ซ้ำยังถูกขยุ้มจิกที่เส้นประสาทหัวไหล่นี่ปวดแทบขาดใจ ก็ไม่เป็นไรหรอก...”

แล้วหล่อนก็หันมาทางเพื่อนสาว ถามว่า

“อาร์ ย โอเค เบล?”

“ฉันเรียบร้อยดี ที่รัก! แต่ดูเธอเจ็บมากกว่าทุกคนนะ”

ว่าแล้วเบล ก็เดินเข้ามาจับแขนคริสไว้ ตรวจดูที่ข้อมือบอกเบาๆ ต่อไปว่า

“ประเดี๋ยวฉันจะเอาน้ำมันนวดให้ ไม่น่าจะเกิดเรื่องระยำขี้นแบบนี้เล้ย คนคนนี้...”

หล่อนลอบบุ้ยปากชายตาไปทางพรานใหญ่ ผู้ยืนอัดบุหรี่อยู่แดงวาวๆ

“ฉันไม่คิดว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษเลย แต่มหาโหดโคตรหินอย่างวายร้าย เขากระชากปืนจากมือฉันไป แล้วผลักฉันอย่างไม่ปรานีปราศรัย ความจริงฉันไม่ได้ตั้งใจจะชักออกมายิงใคร เพียงแต่จะยิงขึ้นฟ้าเพื่อหยุดเหตุการณ์เท่านั้น ต่อไปเขาก็หันไปเตะมือเธออย่างน่ากลัว ฉันจำภาพได้ เขาทำร้ายคนได้ภายในพริบตาเดียวถึง 4 คน เตะขาอาจารย์ล้ม ถีบคี๊ธ ผลักฉันแล้วเตะข้อมือเธอ เขาควรจะขอโทษพวกเราทุกคน แต่ไม่มี

คำขอโทษจากเขาเลย มีแต่ออกคำสั่ง และด่าว่าพวกเราเสียอีก นี่พวกเราผิดอะไร?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถ่มเศษยาเส้นจากบุหรี่ออกจากปาก แล้วเดินเข้ามาใกล้สองหญิง

“ผมเป็นคนหูหนวกต่อเสียงนินทา แต่จะหูดีเสมอถ้าภัยอันตรายใดๆ จะมาถึงบุคคลในรับผิดชอบของผม...เอาละ ขอออกคำสั่งอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้วสำหรับการเตรียมรับเหตุการณ์คืนนี้ และอาหารก็จัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว ขอสั่งให้พวกคุณทุกคนไปกินอาหารได้พร้อมผมและคนของผมทุกคนเดี๋ยวนี้ เข้าใจ?”

เบลชิดเท้าตรง เสียงบู๊ทเดินป่ากระทบกันดังพั่บแบบทหารกระแทกเสียงแดกดัน

“เยสเซ่อร์”

สุภาพบุรุษไพรไม่กล่าวอะไรอีก ก้าวพรวดๆ นำหน้าไปยังกองไฟ ที่พวกลูกหาบจัดเตรียมอาหารค่ำไว้พร้อมแล้วทันที พร้อมทั้งโบกมือไปยังคนของเขาทุกคน ตะโกน

“เฮ้ย! มากินข้าว พร้อมกันทุกคน!!”

มันเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่รอนแรมกันมาในไพรกันดาร ที่คณะนายจ้างทั้งหมด กลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์ และพวกลูกหาบทุกคน รวมทั้งหมด 20 ชีวิตได้เข้ามานั่งล้อมวงรับประทานอาหารร่วมกัน โดยไม่แยกกลุ่มเหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติมาแล้ว

“หวังว่าพวกคุณคงจะไม่รังเกียจ”

จอมมัคคุเทศก์เอ่ยขึ้นขรึมๆ กับฝ่ายนายจ้างของเขา ขณะที่ทุกคนนั่งลงล้อมวงกองไฟหุงหา ที่ก่อไว้ใจกลาง นอกเหนือจากแนวกองไฟใหญ่ 3 จด ที่ก่อไว้ห่างออกไปเป็นการกำหนดเขตปริมณฑล

“ที่เราจะต้องร่วมกิน ร่วมนอนกันอย่างใกล้ชิดแบบนี้ สภาพของนรกดำมันบีบบังคับเราแล้ว จะมาแบ่งกลุ่ม แบ่งบ่าว แบ่งนายอยู่ไม่ได้อีกต่อไป เพราะความจำเป็น และคืนนี้ เราจะนอนกันอย่างใกล้ชิด โดยตีวงล้อมพวกคุณไว้อีกชั้นหนึ่ง ไม่ใช่ไปแยกนอนกลุ่มโน้นบ้าง กลุ่มนี้บ้าง อันจะทำให้ระวังดูแลลำบากเมื่อเกิดภัยอันตรายใดๆ ขึ้น ยกเว้นพวกที่จะอยู่เวรยามเท่านั้น ที่อาจคอยระวังอยู่ตามจุดต่างๆ”

“เราไม่มีความรังเกียจในข้อนี้เลยจนนิดเดียว และคุณควรจะปฏิบัติเช่นนี้มานานแล้วด้วยซ้ำ ทำไมถึงไม่ทำ”

สแตนลีย์ตอบอย่างน่มนวล หางเสียงจริงใจ และประโยคหลังกลับย้อนถามเขามา

“เมื่อยังไม่มีความจำเป็น ผมก็จะยังไม่ต้องการให้พวกคุณมีความรู้สึกที่อึดอัดใจ ทว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป สภาพการเดินทางของเราและสิ่งที่กำลังจะเผชิญต่อไปข้างหน้ามันบีบบังคับแล้ว...”

พลางก็หันไปมองทางสองหญิงของคณะ ถามว่า

“หวังว่าคุณทั้งสองคน เบลและคริส คงไม่ขัดข้อง”

“ทำไมถึงต้องเจาะจงถามมาที่เราสองคนด้วย?”

คริสติน่าเลิกคิ้วขึ้น

รพินทร์แล่เนื้อสันก้อนใหญ่ ที่ส่งควันกรุ่นหอมฉุย ตัดส่งไปให้เบลและคริสก่อนเป็นคู่แรก ตอบโดยไม่มองหน้าว่า

“ที่ถาม ก็เพราะคุณสองคนเป็นสภาพสตรี”

“ขอบคุณที่ยังเห็นว่าเราสองคนเป็น ‘สุภาพสตรี’ อยู่ แต่ปฏิบัติการของคุณเมื่อครู่นี้ มันไม่ได้แสดงให้เห็นสักนิด ว่าคุณพิจารณาเราเป็นสุภาพสตรี”

“ผมไม่ได้ทำอะไรรุนแรงกับคุณทั้งสองคนเกินกว่าเหตุเพียงแต่ต้องการหยุดสถานการณ์ที่ทำท่าว่าจะถึงเลือดถึงชีวิตกันขึ้นเท่านั้น”

เสียงของจอมพรานห้วนขึ้น อย่างเริ่มจะหงุดหงิดอีก

คริสยักไหล่นิดหนึ่ง สะบัดข้อมือข้างที่ถูกเตะแทบเคล็ดออกไปแรง ๆ

เบลโบกมือ ร้องบอกมาเบา ๆ ว่า

“เทค อิท อีซี่ย์...แหมน!”

ตลอดระยะเวลาที่ร่วมกินอาหารกันทั้งกลุ่ม ฝ่ายนาย-จ้างของเขาทั้งสี่และเชิดวุธ เริ่มคุยกันตามปกติธรรมดาแล้ว รวมทั้งฝ่ายพรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบทุกคนด้วย มีแต่เพียงรพินทร์คนเดียวเท่านั้นที่ก้มหน้าก้มตากินอยู่เงียบ ๆ เหมือนจะอยู่ตามลำพัง ตามองอย่างปราศจากความหมายไปในกองไฟเบื้องหน้า สั่นหัวปฏิเสธ เมื่อนายคี๊ธส่งถ้วยพลาสติกบรรจุบรั่นดีมาให้ และไม่สนใจกับพุดดิ้งกระป๋องจากเครื่องเรชั่น ที่หัวหน้าคณะเปิดส่งเลื่อนมาให้เป็นของหวาน คงแทะเนื้อย่างจิ้มพริก

กะเกลืออยู่อย่างเดียว พออิ่มก็กรอกน้ำจากกระติกเข้าปาก เอามือทั้งสองเช็ดกับผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ ทำท่าจะขยับลุกขึ้น แต่ฝ่ามือใหญ่สากของสแตนลีย์ ซึ่งเฝ้าจับมองเขาอยู่ทุกขณะเอื้อมมากดเข่าไว้เสียก่อน

“เดี๋ยว! จะไปไหนอีกละ”

“ขอเวลาผมออกตรวจรอบบริเวณที่พักเราอีกสักนิด”

“ยังไม่ต้องหรอก ผมมีอะไรจะพูดกับคุณ”

น้ำเสียงของอเมริกันอาวุโส หัวหน้าคณะ เคร่งขรึมเป็นงานเป็นการขึ้น รพินทร์มองหน้าแทนคำถาม สแตนลีย์นิ่งไปครู่จึงเอ่ยขึ้นต่ำๆ ว่า

“ผมรู้สึกว่าคุณจะหงุดหงิด และมีอะไรไม่พอใจพวกเราอย่างมาก อยากจะขอปรับความเข้าใจให้หมดข้อข้องใจไปเสียที พวกผมก็ไม่สบายใจเหมือนกัน”

“คุณว่าผมไม่พอใจเกี่ยวกับเรื่องอะไร?”

เขาขมวดคิ้ว

“เราวางแผนตั้งรับภัยที่อาจจะมาถึงพวกเราร่วมกันในคืนนี้...”

อีกฝ่ายกล่าวขึ้นช้าๆ

“ทางด้านฝ่ายผม ก็พยายามที่จะร่วมมือกับคุณอย่างสุดขีดความสามารถของความคิดและเครื่องไม้เครื่องมืออุปกรณ์ของเราที่มีมาด้วย มันอาจมีอยู่หลายๆ สิ่งในอุปกรณ์ของเราที่คุณไม่รู้มาก่อน และเราก็ไม่ได้บอกให้คุณทราบล่วงหน้า ว่าเรามีอะไรบ้าง แต่มันก็ได้ถูกเปิดเผยให้คุณทราบออกไปคืนนี้ว่าเรามีอุปกรณ์ที่เป็นยุทธภัณฑ์ร้ายแรงเกินความคาดหมาย

ของคุณไปอย่างไรบ้าง พอคุณเห็นเข้าคุณก็ไม่พอใจ เพราะมุ่งคิดอยู่อย่างเดียวว่า พวกเราตบตา ปิดบังคุณ อย่างนั้นใช่ไหม?”

สุภาพบุรุษไพรหัวเราะเสียงลึกในลำคอ

“ผมได้บอกพวกคุณหรือว่าผมไม่พอใจ ผมยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ ก็ดีใจอยู่เป็นอันมาก ที่ฝ่ายคุณมีอุปกรณ์มาพร้อม ซึ่งทำให้ขีดความสามารถและขีดในการป้องกันตัวของเราทวีสูงขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อมาก่อน พวกคุณยิ่งมีอุปกรณ์หรือจะเรียกว่ายทโธปกรณ์ทันสมัย อานภาพสงมากขึ้นเพียงใด มันก็ยิ่งช่วยให้พวกเราปลอดภัยขึ้นมากเท่านั้น...มีอะไรที่ผมจะต้องไม่พอใจ?”

สแตนลีย์ถอนใจนิดหนึ่ง ขยี้ปลายคาง แววตาแสดงความอึดอัดกังวล

“จริงละ คุณไม่ได้พูดหรือแสดงอะไร แต่ผมอ่านจากอากัปกิริยาและสายตาของคุณออก คุณกำลังกล่าวหาพวกเราอยู่ในใจว่า พวกเราไม่ซื่อตรงต่อคุณ ในการที่ไม่แสดงรายการสิ่งของที่นำติดตัวมาด้วยให้ละเอียดถี่ถ้วน ผิดกับข้อตกลงกันไว้ในครั้งแรก”

“ผมไม่ได้พูด นี่คุณเป็นคนพูดขึ้นเอง และนี่มันเป็นสาเหตุให้คุณเชิดวุธ ซึ่งเป็นฝ่ายมากับพวกคุณตั้งแต่แรกเริ่มเป็นคนโวยวายขึ้นก่อน พวกคุณเองก็ปิดบังคุณเชิดวุธด้วยเหมือนกัน จนกระทั่งเขาโกรธ และแทบจะเกิดเรื่องฆ่ากันตายขึ้น ผมเป็นฝ่ายแค่ระงับเหตุไม่ใช่หรือ”

“ใช่ คุณเป็นฝ่ายระงับเหตุ ที่มันทำท่าจะกลายเป็นจลาจลไปในหมู่พวกเรากันเอง สาเหตุมันก็มาจากความคิดที่

แบ่งฝ่ายและระแวง วุธนั้นเป็นพวกคุณแน่ ถ้าหากพวกเราเกิดหักหลังเป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับคุณขึ้น เพราะเห็นว่าเรามีเขี้ยวร้ายแรงนำติดตัวมาด้วย โดยไม่แสดงรายการให้รู้ล่วงหน้า... เอาละ ผมขอสารภาพว่า ทางด้านผมได้ปกปิดยุทโธปกรณ์ร้ายแรงบางอย่างของเราไว้โดยไม่ให้คุณรู้ เพราะหลักปฏิบัติในการทำงานของเรามีอยู่เช่นนั้น แต่คุณก็ต้องมารู้เห็นเข้าเมื่อความจำเป็นขีดสุดเกิดขึ้น...”

หัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ บีบเข่าหนักหน่วง

“ฟังผมให้ดีนะ รพินทร์ ก่อนร่วมออกเดินทางกันมา เรายังไม่รู้จักจิตใจของกันและกันมาก่อนเลย และงานที่ฝ่ายผมมาทำในครั้งนี้ คงไม่ต้องพูดว่ามันเป็นราชการลับปกปิดสุดยอดอุปกรณ์และยุทโธปกรณ์ทันสมัยทุกชนิดเท่าที่หน่วยเหนือเห็นว่าอาจจำเป็นต้องใช้ ได้ถูกมอบหมายมากับพวกเราทั้งหมดเพื่องานในครั้งนี้ คนฉลาดและทันในเล่ห์เหลี่ยมทุกชนิดอย่างคุณย่อมมีสิทธิ์ที่จะคิดได้ว่า ไม่เวลาใดเวลาหนึ่ง ฝ่ายเราอาจหักหลังคุณ โดยใช้ยุทโธปกรณ์ลับพวกนี้เล่นงานคุณ เดี๋ยวนี้ จากเหตุการณ์ที่เราได้ร่วมเป็นร่วมตายกันมาแล้วจนถึงขนาดนี้ เรารู้จักคุณดี เท่าๆ กับที่คุณก็ควรจะรู้จักเราดีแล้วด้วย จะให้ผมต้องสาบานต่อสวรรค์หรือนรกไหมว่า ความคิดร้ายที่จะมีต่อคุณหรือพวกคุณ ไม่ได้อยู่ในสมองหรือวิญญาณของพวกเราเลย ไม่ว่าจะเป็นผมเอง คี๊ธ เบล หรือคริส และไม่ว่าเราจะค้นพบซากเครื่องบินตกหรือไม่ จะให้พูดอีกสักกี่ครั้งว่า ชีวิตพวกเราทั้งหมดสี่คนนี่ ฝากอยู่ในกำมือของคุณตลอด นับตั้งแต่วินาทีที่เราเริ่มต้นออกเดินทาง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยิ้มขรึมๆ ที่มุมปาก ฟังอย่างสงบโดยยังไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น ใช้ปลายมีดโบวี่ ลูบไล้ไปมาที่คางอันสากไปด้วยเคราเขียว ทกสายตาของฝ่ายอเมริกันจับนิ่งมาที่เขาเป็นตาเดียวเหมือนจะอ่านความคิด

เมื่อนั้นเองเสียงห้าวๆชัดเจนของพ.ต.เชิดวุธก็ทำลายความเงียบมาว่า

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คี๊ธ เบล และคริส ฟังผมนะ... เหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหมด มันไม่ได้เพิ่งจะมามีวี่แววว่าน่าจะเกิดในเฉพาะคืนนี้อย่างที่เราหวั่นเกรงกัน แต่มันได้เกิดมาแล้วอย่างร้ายแรงที่สุด จำได้ไหม พวกเราถูกไอ้พวกมอนสเตอร์ และกองทัพช้างผีลงของมันโจมตีอย่างหนักที่หน้าผาตะเคียนทอง จนถึงกับต้องถอยร่นหนีตายกันขึ้นไปบนหน้าผากลางดึก การประจัญบานกันในครั้งนั้น ถึงขนาดใช้ระเบิดมือขว้างสกัดยับยั้งกองทัพช้าง และใช้อาวุธที่เรามีอยู่ในมือ ระดมเข้าปะทะราวกับเกิดสงคราม พวกคุณก็รู้ล่วงหน้าว่าคืนนั้นมันอาจเข้าโจมตีเราอย่างหนัก แต่ทำไมพวกคุณถึงไม่นำเอายุทธภัณฑ์อันมีประสิทธิภาพสูงของพวกคุณ ที่อำพรางมาในลักษณะเครื่องใช้ลวงตาต่างๆ ออกมาใช้เสียภายในคืนนั้น ซึ่งถ้านำออกมาใช้พวกเราก็คงจะไม่ลำบากแทบตายกันทุกคนเหมือนคืนนั้น ขนาดคนของรพินทร์เองก็ตายไปแล้วถึงสองคนจนต้องเอากะเหรี่ยงอูถะ พะโต้มาเป็นลูกหาบแทน พวกคุณควรจะนำสิ่งเหล่านี้ออกมาใช้ได้แล้วแต่ก็ยังปิดเงียบอยู่ แต่เพิ่ง

จะมาเปิดเผยนำออกมาใช้ภายในคืนนี้เอง...คืนที่พวกคุณสังหรณ์ว่า ชีวิตของพวกคุณเองอาจไปไม่รอด”

อเมริกันทุกคน เงียบงันกันไปชั่วขณะ ในคำปุจฉาอย่างมีเหตุผลตรงไปตรงมาของเชิดวุธ และเมื่อรพินทร์แลสบตาไปยังฝ่ายนายจ้างทีละคน มาหยุดอยู่ที่หัวหน้าคณะ ซึ่งกำลังอยู่ในสภาพนิ่งอึ้งคอแข็ง เขาก็ผงกศีรษะลงนิดหนึ่ง บอกเรียบๆ ว่า

“ครับ! พวกคุณลองตอบคำถามของคุณเชิดวุธซิ ผมกำลังรอฟังอยู่ด้วย”

คริสติน่าขยับปาก แต่หัวหน้าของหล่อนโบกมือยั้งไว้ บอกว่า

“ให้ฉันตอบเขาทั้งสองคนนี่เองดีกว่า คริส เพราะการตัดสินใจทั้งหมดมันอยู่ที่ฉัน อันเป็นหัวหน้าของพวกเธอทุกคนเอาละ ฟังให้ดีทั้งเชิดวุธและรพินทร์ ผมขอรับว่าเป็นความผิดของผมเอง ที่คำนวณสถานการณ์ผิดพลาดในคืนนั้น หมายถึงคืนศึกใหญ่หน้าผาตะเคียนทอง คือผมคิดไปไม่ถึงว่าพวกมันจะแห่กันมาอย่างมากมาย และมีฤทธิ์เดชร้ายแรงถึงขนาดนั้น คิดว่าลำพังอาวุธประจำมือธรรมดาที่เรามีอยู่ก็น่าจะรับมือมันได้ จึงไม่ได้มีคำสั่งให้นำเอายุทโธปกรณ์ อันยังไม่สมควรเปิดเผยเหล่านี้ออกมาใช้ก่อน อีกครั้งที่ขอรับว่า มันเป็นความประมาทชะล่าใจ คำนวณสถานการณ์ผิดพลาด และประมาทต่อเหตุการณ์ของผมแต่เพียงคนเดียว ถ้าจะถือว่าเป็นความผิด ก็ขอยอมรับผิด มีคำถามหรือข้อข้องใจอะไรอีกไหม ว่ากันเสียให้เกลี้ยงออกไปเลย จะได้หมดความกินแหนงแคลงใจ และเลิกระแวงพวกเราเสียที”

ความเงียบปกคลุมกลุ่มนี้ไปชั่วอึดใจใหญ่ รพินทร์มองไปทางบุตรชายท่านนายพล

“มีคำถามอะไรอีกไหมครับ คุณวธ?”

เชิดวุธแสยะปาก แล้วย้อนมาว่า

“พี่ละ...พี่ตะหากที่ควรจะสอบถามพวกเขาให้หมดเปลือกในสิ่งที่ยังข้องใจอยู่ สำหรับผมไม่รู้จะถามอะไรแล้ว ขืนถามประเดี๋ยวต่อยปากกันอีก”

“สำหรับผม ไม่มีคำถามอะไรทั้งสิ้น”

“ถ้างั้นมีอีกคำถามเดียว...”

นายทหารหนุ่มแลไปทางคริสติน่า พร้อมทั้งเอื้อมมือไปสะกิดตะโพกเพื่อให้หล่อนหันมาทางเขา

“อาวุธลับพวกนี้ พวกคุณเตรียมมาด้วยทำไม เราไม่ได้มารบกับใครนอกเหนือไปจากป้องกันตัว แต่เรามาค้นหาซากเครื่องบินตกในป่าลึก”

“ก็เตรียมไว้ฆ่าพวกคุณ รวมทั้งนายพรานคนนี้ เมื่อเราต้องการจะฆ่านะซิ...”

คริสตอบโดยเร็วหน้าตาเฉย

“อุปกรณ์เครื่องใช้อะไรก็ตาม ที่ฝ่ายเราแจกพวกคุณไปแล้วทุกชนิด และมีติดตัวอยู่ในขณะนี้ มันอาจจะระเบิดตูม ฆ่าพวกคุณทุกคนในเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ เพราะฉะนั้น ถ้ากลัวละก็ มีอะไรที่เราแจกให้ไปแล้วก็รีบคืนมาเสีย”

“โว้ย!...”

นายคี๊ธ ร้องลั่นออกมาอย่างรำคาญใจเต็มทน

“หยุดพูดกันในเรื่องไม่เป็นเรื่อง แบบนี้เสียทีได้ไหม ไร้-

สาระกันเสียจริงๆ มาต่อปากต่อคำอะไรกันในเวลาแบบนี้ ไอ้คนเงียบก็เงียบเสียจนน่ากลัว ส่วนไอ้คนปากหมาก็เอาแต่เห่าไม่หยุด ร่วมเป็นร่วมตายกันมาถึงแค่นี้แล้ว ไม่น่าจะคิดอะไรให้มากเกินกว่าเหตุเลย รพินทร์ พวกเรารักนายกันทุกคน แต่อยากจะช่วยกันรุมเหยียบไอ้เจ้าวุธนี่เต็มทีแล้ว”

เชิดวุธแยกเขี้ยวเข้าใส่ ชูกำปั้นหรา คริสติน่าบังเอิญนั่งคั่นอยู่ในระหว่างสองชาย จึงใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างผลักหน้าคนทั้งสองผงะไปคนละทาง ส่วนสายตาจับแลนิ่งไปยังรพินทร์ถามเรียบๆ ว่า

“มีอะไรข้องใจอีกไหม คุณมัคคุเทศก์?”

“เคยบอกพวกคุณหรือว่า ผมข้องใจ?”

“ถ้างั้นก็เลิกทำหน้าเครียดๆ เสียทีซิ เห็นสีหน้าคุณแบบนี้พวกเราไม่เป็นสุขกันเลย”

“หน้าผมมันก็ไอ้แบบนี้นั่นแหละ หน้ากรรมกรคนทำงานหนัก คนที่ตลอดชีวิตมีแต่การกรากกรำ จะตายวันตายพรุ่งยังไม่รู้ จะให้ยิ้มระรื่นอยู่ได้ยังไง”

“แต่คุณก็เคยยิ้ม และมีอารมณ์ที่ดีกว่านี้”

“ผมรู้สึกมึนๆ หัว ไม่ค่อยสบายนักคืนนี้”

เขาบอกอย่างมึนชา เบลจ้องหน้า ร้องมาเบาๆ ว่า

“พูดเป็นเล่นไปนะ รพินทร์ ถ้าคุณเกิดไม่สบาย จับไข้ได้ป่วยขึ้นมาในคืนนี้ละก็ยุ่งทีเดียวแหละ ถ้าคุณไม่มีอะไรอยู่ในใจกับพวกเราเหมือนอย่างที่พูดละก็ เดี๋ยวขอตรวจสุขภาพหน่อยนะ”

“ตกลง!”

รพินทร์บอกง่าย ๆ

“แล้วก็ พุดดิ้ง ที่อาจารย์อุตส่าห์เปิดกระป๋องให้คุณด้วยมือเองนะ คุณควรจะกินเสียด้วย ร่างกายขาดน้ำตาลนานเกินไปนักก็ไม่ดี”

คริสชี้มือมายังกระป๋องพุดดิ้งตรงหน้าเขา บอกมาอีกคนอย่างเงียบ ๆ โดยต้องการให้ฝ่ายนายจ้างของเขาสบายใจ จอมพรานหยิบกระป๋องพุดดิ้งขึ้นมา ใช้ปลายมีดโบวี่ที่ถืออยู่แทนส้อมทิ่มแคะขนมหวานจากเรชั่นใส่ปาก บรรยากาศในความรู้สึกภายในของฝ่ายอเมริกันทุกคนเริ่มดีขึ้นต่างลอบถอนใจออกมา

“ขอสั่งล่วงหน้านะ ถ้าคุณยอมรับว่าผมยังเป็นหัวหน้าคณะอยู่”

ระหว่างที่พรานใหญ่กำลังแคะพุดดิ้งใส่ปาก โดยไม่มองหน้าใคร เสียงเนิบ ๆ ของสแตนลีย์ดังมาอีก

“คืนนี้ คุณอย่าได้ออกนอกบริเวณแค้มป์ไปไหนอย่างเด็ดขาด ในขณะที่พวกเราเผลอหลับไปแล้ว ผมรู้สึกว่าจะอ่านความคิดของคุณออก”

“ผมคิดอะไร?”

“เนินลักษณะประหลาด บนพื้นที่ราบสูงที่เราเฉียดผ่านกันมาแล้วตำแหน่งนั้น คุณอาจย่องไปตรวจดูตามลำพัง หรืออาจไปกับคนสนิทของคุณก็ได้ ถ้าคุณจะไปก็ขอให้บอกให้เราทราบด้วย เราจะไปกับคุณ”

“ผมไม่กล้าบ้าบิ่น โดยไม่มีเหตุผลถึงขนาดนั้นหรอก”

“นั่นแหละ ขอสั่งไว้ก่อน เพราะคุณทำอะไรที่เราคาดคิด

ไปไม่ถึงอยู่เสมอ ถ้าจะย้อนไปตรวจดู ก็ขอให้ไปในพรุ่งนี้เวลากลางวัน ผมเชื่อฝีมือคุณ แต่เราทุกคนมีสิทธิ์เป็นห่วงคุณ ถ้า ‘คำสั่ง’ มันเป็นสิ่งท้าทายคณเกินไป ก็ขอเปลี่ยนคำพดเสียใหม่ว่า ขอร้อง”

“โอเค แต่ขอเวลาให้ผมได้ตรวจบริเวณ และซักซ้อมกับคนของผมหน่อย”

เขาบอก แล้วลุกขึ้น ดึงปืนสั้นที่ยึดมาจากมือของเบล โดยยังเหน็บพุงอยู่ตลอดเวลาที่นั่งรับประทานอาหารร่วมกัน โยนคืนลงไปบนตักของเจ้าของ บอกเบาๆ ว่า

“ผมยิงขึ้นฟ้าไปสองนัด บรรจุทดแทนเสียให้เต็ม...อ้อ! คริส ปืนสั้นคุณอีกกระบอกหนึ่ง ตาคำยึดไป แกเอามาคืนให้แล้วยัง?”

“เรียบร้อย...ขอชมนะ รพินทร์ คนของคุณทุกคน รวดเร็วต่อเหตุการณ์ได้ไม่แพ้เจ้านาย และทุกคนทำงานประสานกันได้ดีเยี่ยมโดยคุณไม่ต้องสั่งเลย ถ้าเราเกิดจะต้องเป็นฝ่ายตรงข้ามกันเมื่อไหร่ละก็ ฉันหนักใจเจ้าพรานสี่ตัวของคุณนั่นมาก แต่ละคน ราวกับผ่านหลักสูตรคอมมานโดมาอย่างดีเยี่ยมทั้งสิ้น”

รพินทร์ยิ้ม ที่ดูเหมือนแยกเขี้ยว

“คนของผมทุกคน แม้แต่ลูกหาบ ไม่ใช่จะมีฝีมือเฉพาะแบกของเดินป่า หรือล่าสัตว์เท่านั้น เขายังชำนาญในการ ‘ล่าคน’ อีกด้วย ถ้าจะมีคนซื่อโง่อยู่ก็แค่สองคนเท่านั้น คือ อูถะ และพะโต้ ที่เป็นกะเหรี่ยงดอย ที่เราเอาเขามาร่วมด้วยภายหลัง”

กล่าวจบ เขาก็เดินห่างออกจากวง ชูนิ้วขึ้นเหนือศีรษะ ดีดโดยแรง บุญคำ เกิด เส่ย จัน และพวกลูกหาบทั้งหลายหันขวับมองเป็นตาเดียว แต่รพินทร์ชี้มาเฉพาะที่คนสนิทร่วมตายของเขาสี่คนแล้วโบกมือเป็นสัญญาณ

พวกนั้นกำลังนั่งคุยกันอยู่ พากันลุกขึ้น และเดินตามเขาไปในทันที ขณะที่รพินทร์เดินดุ่มๆ ตรงไปยังแนวกองไฟด้านนอก ซึกที่อยู่ด้านหลังต้นไทรใหญ่ ติดกับขอบลำห้วย อันเป็นมุมอันลับตา...

บัดนี้ รพินทร์เข้ามาหยุดยืนอยู่เหนือฝั่งลำห้วยประ-หลาดอีกครั้ง มีขนาดลำต้นอันใหญ่โต และรากไทรย้อยเป็นม่านพรางตาบังไว้ โดยพวกที่อยู่ในบริเวณที่พักไม่อาจมองเห็นได้ แม้จะจับสายตาติดตามการเคลื่อนไหวของเขามาทุกขณะ

ไฟฉายล่าสัตว์ประจำตัว กราดสำรวจไปทุกทิศทางยังป่าทะมึนอึมครึมฝั่งตรงข้าม ตลอดจนในบริเวณลำห้วย ซึ่งทอดตัวคดเคี้ยวราวกับงูเลื้อยนั้น พิจารณานิ่งนานด้วยอาการคิดหนัก

คนของเขาทั้งสี่คนที่ตามมาด้วย ยืนเรียงรายกันอยู่ใกล้ๆ ท่ามกลางความเงียบสงัด ภายหลังตะวันตกดินไปแล้วเช่นนี้ สายน้ำที่ทะลักรินออกมาจากผนังลำห้วยฝั่งตรงข้าม และไหลลงไปรวมตัวกันอยู่ยังก้นห้วย ปรากฏเสียงดังอยู่ริกๆ เหมือนเสียงดนตรี หรือมิฉะนั้น ก็เสียงพูดจากระซิบกระซาบของภูตผีปิศาจ ที่ไม่มีใครสามารถจะแปลความหมายออก

พรานคู่ใจของเขาทั้งสี่ ก็เปิดไฟฉายส่องตรวจไปคนละด้าน หูตาอันชำนาญไพรของพวกนั้น เปิดกว้างสดับตรับฟังและอ่านรหัสป่า เหนือกว่าอะไรทั้งมวล บุญคำ จัน เกิด และเส่ย กำลังอ่านใจอ่านความคิดของเจ้านายซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขารู้กันมานานแล้วว่าอ่านได้ยากยิ่งนัก ยกเว้น ‘แงซาย’ เพียงคนเดียว (ถ้าหากว่าแงซายร่วมอยู่ด้วยในยามนี้)

ตาพรานเฒ่า สมุนขวาจุดบุหรี่ใบตองแห้งสูบ แล้วเน้นไว้ที่ฟันหน้า อันมีไม่ครบสมบูรณ์ทุกซี่ของแก เอ่ยปร่า ๆ แผ่วเบา

“มันน่าจะได้ยินเสียงจักจั่น จิ้งหรีด หรือพวกแมงกลางคืนมั่ง นี่ไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง เงียบจริง ๆ นาย”

“บุญคำจัดเวรยามให้เต็มที่ เหมือนอย่างที่เราเคยทำกันมาแล้วในแดนอันตรายขีดสุด”

เขาสั่งเรียบ ๆ

“แบ่งออกเป็นสี่ผลัด ตามจำนวนของพวกเราสี่คน ใครเข้าเวรรับผิดชอบเวลาไหน ให้เอาลูกหาบเป็นเพื่อนด้วย 2 คน ผลัดละ 3 ชั่วโมง ก็คงจะครบพอดีกว่าตะวันขึ้น ผิดปกติอะไรขึ้นมาอย่าเพิ่งทำอะไรไปก่อน ให้มาปลุกฉันทันที ทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่าฉันนอนไว ยกเว้นแต่จะไม่สบาย หรือเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉันเท่านั้น”

“จันดูนายไม่ค่อยจะแข็งแรงเลย คืนนี้”

พรานอาวุโสมือซ้ายของเขา เอ่ยขึ้นอย่างเป็นห่วง ขณะที่พยายามมองหน้าในเงาสลัว สุภาพบุรุษไพร สะบัดหน้าเบา ๆ อย่างปลุกประสาทตนเอง เอานิ้วทั้งสองกดไว้ที่เปลือกตาแล้วบอกว่า

“คิดว่าไม่เป็นอะไรหรอกคืนนี้ ประเดี๋ยวนอนพักสัก 2-3 ชั่วโมงก็คงจะดีขึ้น บอกก่อนว่าในระยะหัวค่ำนี่ ฉันจะหลับนะ ขอฝากทกสิ่งทกอย่างไว้กับพวกเราด้วย”

“นายนอนให้สบายเถอะครับ นอนหลับให้สนิทจนถึงเที่ยงคืนเลย มันคงไม่เกิดเรื่องร้ายอะไรก่อนเที่ยงคืนหรอก”

เกิดกระซิบบอกมา

รพินทร์ฝืนยิ้ม มองดูคนร่วมตายที่รู้ใจและไว้วางใจกันได้มาโดยตลอด อย่างรักสนิท

“ขอบใจมากสำหรับทุกคน ถ้าฉันไม่มีพวกเรา 4 คนมาด้วยฉันคงจะหนักใจมากทีเดียว...บริเวณหลังต้นไทร ติดต่อกับลำห้วย หรือคูเมืองนี่เป็นจุดอับ ที่เราจะต้องระวังให้มากเป็นพิเศษนะ เพราะลำต้นไทรมาบังสายตาของเราไว้ ชัยภูมินอนพักของเราคืนนี้ ฉันไม่สะดวกใจนัก แต่เราก็ไม่มีทางเลือก เพราะเวลามันจำกัด เราไม่กลัวกองทัพช้างที่จะบุกเข้าทางด้านนี้ เพราะมีคูกว้าง ตลิ่งสูงชันเป็นแนวกั้นไม่ให้มันเข้ามาได้โดยสะดวก แต่ถ้าหากเป็นไอ้พวกผีดิบ หรือสัตว์ร้ายอื่นๆ มันจะใช้เป็นที่หลบกำบัง แอบเข้ามาชิดพวกเราได้สะดวกมาก”

“แต่เส่ยพยายามอ่านใจนายดูแล้ว ไม่รู้อ่านถูกหรือเปล่าเกี่ยวกับไทรรากย้อย ต้นใหญ่ต้นนี้”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“เส่ยอ่านใจฉันยังไง?”

“ปัญญาเส่ยมีไม่มาก แค่คิดเดาเอาเท่านั้น ถึงไอ้เกิด น้าจันและลุงคำก็อ่านอย่างเดียวกันนั่นแหละ...”

แล้วเส่ย ซึ่งอาวุโสน้อยที่สุด ก็บุ้ยปากกลับไปยังบริเวณ

ใจกลางที่พัก อันมีคณะนายจ้างกับพวกลูกหาบนั่งชุลนุมกันอยู่ในขณะนี้

"พวกเราทั้งหมด จะนอนพักกันอยู่ที่นั่นก่อน มันไม่ห่างจากไทรต้นนี้เท่าไหร่นัก และต้นไทรก็อยู่ในอาณาบริเวณของปางพักเราด้วยถ้าหากเห็นท่าไม่ดี หรือเกิดตะลุมบอนกันขึ้นจวนตัวเมื่อไหร่ นายจะสั่งให้ทุกคนถอยมายึดที่โคนไทรใหญ่นี่เป็นที่มั่น พวกเราทั้ง 20 ค่น พอจะปีนหนีเอาตัวรอดชั่วคราวขึ้นไปบนต้นไทรนี่ได้ แล้วใช้วิธีระดมยิงลงมา อย่างน้อยก็ยังดีกว่าอยู่กลางพื้นดิน ไทรต้นนี้ ช้างโค่นไม่ล้ม พวกไอ้มันตรัยปีนขึ้นลำบาก สัตว์ถ้าไม่ใช่พวกเสือ หมี หรือลิง จะขึ้นไม่ได้ แต่พวกเราทุกคนพออาศัยปีนขึ้นไปได้ง่ายๆ เพราะไหนจะรากไทรไหนจะรอยหยักตะปุ่มตะปาของลำต้น ที่เหมือนกระได และเชือกสำหรับโหนขึ้นไป มีคาคบเต็มไปหมด จากเตี้ยที่สุด ไปจนข้างบนสูงลิบๆ นั่น"

รพินทร์ยิ้มอีกครั้ง ตบไหล่เสย่เบาๆ แต่ไม่กล่าวตอบเช่นไรเสียงตาคำขัดขึ้นว่า

"เอ็งรู้ได้ยังไงวะ ไอ้เสย่ ว่านายคิดยังงั้น?"

"ระหว่างที่พวกเจ้านาย ลงไปอาบน้ำในลำห้วยข้างล่าง ฉันเห็นนายมายืนดูอยู่ที่ต้นไทรนี่พักใหญ่แล้ว ก่อนที่จะกำหนดให้พวกเราวางกองไฟ ตั้งปางพักขึ้น"

"เอ็งมันมีแววฉลาด แต่ก็โง่อยู่ดีละวะ!"

ตาพรานอาวุโสบอก หัวร่อหึๆ

"นายมายืนแหงนดูอยู่ใต้ไทรต้นนี้ ไม่ใช่ดูว่าพวกเอ็งจะปีนหนีขึ้นไปได้เร็วแค่ไหนหรอก นั่นมันเรื่องเล็ก แต่เรื่อง

สำคัญกว่านั้นมันมี พวกเอ็ง 3 คน ไม่มีวันรู้หรอก แต่ข้ารู้ ข้าเห็น”

ทั้งเส่ย และเกิดทำหน้างง มองมาที่แกเป็นตาเดียว จันเอานิ้วสะกิดแขน

“พี่คำรู้เห็นอะไร ก็บอกพวกฉันมั่งซิ”

“อย่าให้ข้าบอก ถึงบอกพวกเอ็งก็จะหัวร่อข้า ไอ้คำถึงจะไม่ได้เรียนหนังสือ ป.4 ป.5 ป.ห่า ป.เหว อย่างพวกเอ็ง ข้าก็ศิษย์มีครูมาก่อนที่จะมาเป็นบ่าวของนายรพินทร์ แล้วก็มาร่วมหัวจมท้ายอยู่ก๊ะพวกเอ็งนาโว้ย ข้าไม่ได้เรียนในโรงเรียน แต่ข้าก็เรียนในวัด ก.ขอ ก.กา คาถาอาคม ถึงไม่แตกฉานนักก็เกือบครึ่งของนายละวะ เสียหน่อยเดียว ตรงที่ข้าไม่ค่อยจะเอาถ่านเท่านั้น”

ตาเฒ่าเริ่มคุยโวยอวดลูกน้อง แกมีปมด้อยตรงที่ไม่ได้เรียนหนังสือเลย แต่ก็ยังอุตส่าห์มีเชาว์ดี อ่านออกเขียนได้บ้างเล็กน้อย ซ้ำภาษาเทศที่รพินทร์จำเป็นต้องใช้ติดต่อกับพวกต่างชาติทั้งหลาย แกก็ได้ยินได้ฟังอยู่บ่อย ๆ หมั่นซักหมั่นถามก็ทำให้พอจะฟังออกบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ดีกว่าพวกจัน เกิด หรือเส่ยเสียอีก ถ้าจะพูดกันไปแล้วเชาว์ปฏิภาณของแกเหนือกว่าพวกพรานลูกน้องที่เด็กกว่าทุกคน ค่าที่เป็นคนซอกแซกไหวพริบดี กะล่อนไปหมดทั้งตัว

พวกนั้นได้ฟังแล้ว ก็พากันหัวร่อ เริ่มครึกครื้นขึ้น จากภาวะอันเคร่งเครียด จันแหย่มาว่า

“เรียกว่า บาลีแม้จะไม่ถึงนาย แต่ ‘บาโลน’ นายก็สู้พี่-คำไม่ได้ ห่างกันลิบ ว่างั้นเหอะ”

ตาคำหันขวับมาทำตาเขียว

“อะไรของมึงกันวะไอ้จัน ‘บาโลน’ น่ะ”

“ก็วิชาการหยาบโลน วนเวียนอยู่แต่เรื่องใต้สะดือยังไงล่ะ”

บุญคำแยกเขี้ยว ง้างตีนขึ้น แต่จันถอยฉากออกพ้นรัศมี

“เดี๋ยวกูถีบ!...มึงนั่นแหละ ไอ้ตัวสัปดน มหาวายร้ายยิ่งกว่ากูซิอีก ตะกี้นี้กูเห็นนะ ตอนมึงกระชากแหม่มเบลลงไปกดนอนอยู่กะพื้นตอนชุลมุนกันน่ะ มึงไม่ได้จับแหม่มไว้เฉยๆ กูเห็นสองมือของมึงตะปบอยที่นมสองข้างของแหม่ม พอแกจะกัดมือมึง มึงก็ขยุ้มหมับลงไปที่หว่างขา จนแหม่มร้องเจี๊ยกนายไม่เห็น แต่กูเห็น”

จันทำหน้ากะเรี่ยกะราด บ่นอุบ เกาหัว

“หาเรื่องใส่ความกันแท้ๆ พี่คำนี่ ฉันรัดแขนของแหม่มผมแดงไว้เฉยๆ แต่งั้นแกยังถีบกระเพาะเยี่ยวฉันเกือบแตก คนคิดอกุศลหยาบช้ามองไปในทางอุบาทว์อัปรีย์ได้ทุกอย่าง เพราะใจตัวเองคิดอย่างนั้นอยู่แล้ว จะให้ฉันบอกนายไหมล่ะ”

บุญคำยกมือชี้หน้าตวาดแว้ด แล้วปรี่เข้ามา จันวิ่งหนีไปรอบๆ รพินทร์ และพรรคพวกคนอื่นๆ

“ทำไมๆ เอ็งจะบอกอะไร”

“นายเรียกกล้องคืนจากพี่คำได้เสียทีแล้ว แกไม่ได้ส่องดูอะไรอีก ส่องดูอยู่อย่างเดียว ตอนแหม่มสองคนอาบน้ำ ตะกี้ก็เหมือนกันขนาดนายไม่ได้สั่งให้ไปเฝ้าแท้ๆ แกยังชวนจันไปส่องกล้องดูแหม่ม แค่นั้นยังไม่พอ มันโพล้เพล้มืดเต็มที่ แกยังเอาไฟฉายส่องเขาอีก จนแหม่มคริสร้องด่ามา พอแหม่มเบล

เรียกให้ไปดูใกล้ๆ เสียรู้แล้วรู้รอดแกยังแกล้งตะโกนด่าจัน หาว่าจันเป็นคนส่องไฟโยนความผิดมาให้เสียอีก ไอ้เกิด ไอ้เส่ย เป็นพยานได้ทั้งสอง เพราะนายสั่งให้มันทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าแหม่มอยู่ตอนอาบน้ำ”

รพินทร์คว้าคอหมับทั้งสองคน ระหว่างที่กำลังไล่เตะกันวุ่นวายรอบๆ ตัวเขา

“หยุดเล่นไร้สาระกันเสียที จะเป็นหรือจะตายกันในคืนนี้ยังไงบ้าง ก็ยังอุตส่าห์มาทะลึ่งคะนองกันอยู่ได้อีก รำคาญเสียจริงๆ พับผ่า!...เอาละ ทั้งสองคนนี่แหละ ช่วยกันก่อไฟขึ้นอีกกอง ทางด้านขวาของต้นไทร จะได้มองเห็นและเป็นรั้วไว้ทั้งสองด้าน กองเดียวอยู่มุมโน้นไม่พอหรอก”

บุญคำ กับจัน เซากันไปได้ เพราะเสียงเฉียบขาดขุ่นๆ ของเจ้านาย แล้วทั้งสี่คนก็ช่วยกันไปขนฟืนในละแวกใกล้เคียงที่ตระเตรียมไว้ก่อน มาก่อเป็นกองไฟไว้ยังอีกด้านหนึ่งของต้นไทรใหญ่ เยื้องมาทางด้านหลัง ใกล้ฝั่งลำห้วย รพินทร์เดินเข้าไปจนชิดปากลำห้วยตรงบริเวณริมตลิ่ง ลมเย็นเยือกของดงทึบฝั่งตรงข้าม ผ่านมากระทบผิวกายของเขา หนาวจากรูขุมขนเข้าไปจนถึงกลางดวงจิตอย่างประหลาด จนต้องรูดซิปแจ็ก-เกตฟิส์ดที่สวมอยู่ขึ้นมาปิดอก ดีดก้นบุหรี่ที่คาบติดอยู่ในปากปลิวไปกระทบของฝั่งตรงข้าม แตกเป็นลูกไฟแดงๆ กระจายพราวร่วงหายวับไปเบื้องล่าง แล้วยืนกอดอก เหม่อมองออกไปในความมืดน่าสะพรึงกลัวเบื้องหน้าโดยปราศจากความหมายจมดิ่งอยู่ในภวังค์คิด เหมือนจะลำดับภาพเก่าๆ สมัยที่เคยผ่านเข้ามาในแดนอาถรรพณ์ในครั้งกระโน้น

ทางด้านหลังทั้งสี่คนที่กำลังช่วยกันก่อกองไฟอีกกอง

คุยกันเบา ๆ เสย่ถามตาพรานเฒ่าลูกพี่ด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการว่า

“ลุงคำบอกว่า เห็นนายมายืนอยู่ที่ต้นไทรนี่ก่อนวางปางพัก นายทำอะไรหรือ ลุง”

“แกบริกรรม อัญเชิญนางไม้ที่ประจำอยู่บนต้นไทรนี่ออกมานะซิ ข้าเองพยายามเรียกก่อนแล้ว แต่ไม่ยอมออก มิหนำซ้ำยังถีบข้าเสียหัวซุน แต่พอนายเชิญเท่านั้น แม่เจ้าประคุณโผล่ออกมาเลย นมยานโทงเทงถึงเอว เขี้ยวโง้งยังกะเขาควาย ยักษีว่ะ!...”

“ลุงเห็น!”

“เออ! กูเห็น! ถึงวิชากูจะไม่ถึง เรียกไม่ยอมโผล่ แต่กูก็เห็นเพราะกูยืนแลอยู่ข้างหลังนาย ห่าง 5-6 วา”

“แล้วนายพูดกับนางไม้ที่รักษาต้นไทรนี่ว่ายังไง”

เกิดถามโดยเร็ว หน้าตาตื่น

บุญคำสั่นหัว

“กูไม่ได้ยินเสียง ได้แต่เห็นเท่านั้น นางไม้ที่เป็นยักษ์พูหญิงโผล่ออกมายืน นายจะขอพรหรือขออะไรกันยังไงก็ไม่รู้ ต่อมากูก็เห็นร่างนั้นหมุนเป็นเกลียวไฟ ไปวนอยู่ตามที่ต่าง ๆ ตรงที่นายให้ก่อกองไฟขึ้นเป็นแห่ง ๆ ไปนั่นแหละ รวมทั้งตรงที่สั่งให้เราก่อเป็นกองสุดท้ายนี่ด้วย เหมือนจะชี้บอกให้ว่าควรวางไฟไว้ที่ไหนบ้าง หลังจากนั้นก็หายไป ไม่มีใครรู้เห็นร้อกนอกจากกูคนเดียว แล้วกูก็ไม่ได้พูดอะไรกะนายเรื่องนี้เพราะรู้กันอยู่แล้ว นี่บอกพวกมึงให้รู้ไว้เท่านั้น ว่าทำไมนายถึงวางปาง

พักตรงนี้ ไอ้พวกฟารั้งมีเครื่องมือดี แต่นายเรามีวิชาดีกว่าพวกมันเสียอีก เสียอย่างเดียว แกไม่ยอมบอกใครเท่านั้น คืนนี้พวกมึงไม่ต้องกลัวถ้านายยังสบายดี ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาอีก นายคุมไว้อยู่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เดินป่าคราวก่อน กูยังไม่เห็นนายใช้วิชาอาคมทั้งพุทธคุณทั้งเดียรัจฉานวิชาไสยศาสตร์ของแกเท่ากะครั้งนี้เลย มีอยู่เท่าไหร่ก็คงต้องงัดออกมาใช้จนหมดกรุนั่นแหละ”

“ไม่น่าเชื่อ...ลุงโกหกรึป่าว?”

เกิดกับเสย่มองหน้าอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ตาคำจ๊ปากจิ๊กจั๊ก

“อุวะ ก็เสือกมาถามกูทำไม ถึงกูจะโกหก ก็โกหกให้พวกมึงมีกำลังใจ ยังไม่ดีอีกเร้อะ ของพรรค์นี้พวกมึงไม่ถึงร้อกบอกแล้วว่าอย่าถาม ถึงถาม ก็ฟังไม่รู้เรื่อง หากว่ากูโกหก พวกมึงไม่มีวันรู้ว่านายมีอะไรอยู่ในตัวมั่ง กะอีแค่ยิงปืนแม่น เดินป่าเก่งสองอย่างน่ะ ป่านนี้แกไม่คุ้มกะลาหัวพวกมึงให้มีชีวิตรอดอยู่มาได้จนทุกวันนี่หรอก เตรียมตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน ตัวใครตัวมันโว้ย! กูขอบอกว่า กูเอาตัวรอดก่อนละวะ ฮ่า! ฮ่า!”

“เรื่องขี้ตืน หนักกว่านี้ไม่รู้ซักเท่าไหร่ยังผ่านกันมาได้ มาตายน้ำตื้น กะเล่ห์กลของไอ้มันตรัยคราวนี้ก็ให้มันรู้ไป นิเกิดนิ”

เสย่หันไปบอกกับสหายรุ่นเดียวกัน

รพินทร์ไหวตัวขึ้นจากภวังค์คิด เมื่อรู้สึกว่าแวดล้อมอยู่ข้างเคียงเขาในขณะนี้ คือคนของเขาทั้งสี่ที่ช่วยกันสุมไฟกองใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว และพากันเดินเข้ามา

“นายกำลังคิดอยู่ใช่ไหม ว่าไอ้ลำห้วยมีขอบกำแพงเมืองนี่ จะเป็นลำห้วยเดียวกันกับที่เราสามคน มีนาย บุญคำ แล้วก็นายหญิงสามคนเคยพบกันมาก่อนแล้วหรือเปล่า”

บุญคำอ่านความรู้สึกภายในของเขา จอมพรานเอานิ้วชี้คลึงเบา ๆ อยู่ที่ปลายจมูก

“แล้วบุญคำคิดยังไง เกี่ยวกับลำห้วย และซากกำแพงเมืองนี่?”

เสียงเขาเกือบเป็นกระซิบ

“น่าจะเป็นคูเมืองเดียวกันนะนาย แต่คนละด้าน คนละตอนเท่านั้น”

“มีอะไรที่ทำให้บุญคำเชื่ออย่างนั้น?”

“สา ๆ ว่างั้นแหละนาย เพราะอิฐหินที่ก่อกำแพง มันมีรูปร่างขนาดเท่ากันทุกอย่าง นายจำได้ไม่ใช่เรอะ”

“ฮือม์ ถึงรูปร่างบริเวณคูที่เราพบอยู่นี่ มันจะเป็นคนละแห่งกับที่เราพบมาแล้วคราวก่อน แต่อย่างที่บุญคำว่านั่นแหละ อิฐใช้ก่อกำแพงเป็นชนิดเดียวกัน ขนาดแต่ละแผ่นเท่ากันไม่มีผิด”

“อาณาเขตของนิทรานคร มันจะต้องกว้างใหญ่มากทีเดียวนาย คนในสมัยนั้นคงจะทำกำแพงกั้นไว้รอบเมือง คิดแล้วคงยาวหลายลี้”

“ลี้นึงยาวเท่าไหร่ละ”

จันถาม บุญคำทุบหลังอีก

“กูก็ไม่รู้เหมือนกัน คงจะสองสามฟุตกระมั้ง”

“แล้วฟุตนึงยาวเท่าไหร่ละ?”

“เดี๋ยวกูด่ามารดาเสียเลย ไอ้นี่ หุบปากได้แล้วไอ้เวร กูก๊ะนายกำลังซีเครียด เข้าใจ?”

จัน เกิด เส่ย พากันปิดปากกลั้นเสียงหัวร่อ เอาข้อศอกกระทุ้งกันไปมา ระหว่างที่บุญคำหันมาค้อนปะหลับปะเหลือกแล้วหันไปพูดเป็นการเป็นงานกับเจ้านายต่อไป

“บุญคำไม่สบายใจตรงไอ้ลูกเนินที่เรามองเห็นอยู่กลางทุ่งโล่งก่อนจะเข้ามาในหุบนี่นะนาย ความจริงเราควรจะตรวจดูเสียก่อน ถ้าพบว่ามันเป็นป่าช้าเก่าแก่ของไอ้พวกนั้น แบบเดียวกับที่นายทหารไชยยันต์ กับแหม่มมาเรียเข้าไปติดอย่ เราควรจะระเบิดปิดทางเข้าออกมาไว้ให้หมด มันอยู่ใกล้ที่พักเราตรงนี้เหลือเกิน ถ้ามันยกโขยงแห่กันเข้ามาสัก 5-6 ร้อยตัว ต่อให้ลูกปืนเราจะศักดิ์สิทธิ์สักขนาดไหนก็ยิงมันไม่ทันแน่”

“ฉันก็อยากจะเข้าไปตรวจดูเหมือนกัน ตอนเย็นนี้ แต่เวลามันจำกัด เพราะเย็นลงเต็มทีแล้ว คืนนี้เรามีเวลาว่างพอฉันอยากจะย้อนกลับไปดูใหม่ตามลำพังกับพวกเราสักคนสองคน แต่ทางเจ้านายเขาก็ขอร้องฉันไว้แล้วไม่ให้ออกนอกเขต ฉันรับปากกับเขา ก็ต้องรักษาสัจจะไว้”

เขาเว้นไปขณะหนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ ต่อมา

“คืนนี้ ฉันไม่กังวลอยู่กับไอ้ซากผีดิบพวกนั้นหรอก เชื่อว่ามันเข้ามาทำอะไรเราไม่ได้แน่ ถึงกองทัพช้างที่มันจะเกณฑ์มาถล่มเราก็ไม่กลัว เพราะช้างตัวมันโต จะเกณฑ์มาได้มากสักแค่ไหน ก็คงไม่เกินร้อยตัว ยากที่จะเข้าถึงตัวเราได้ พอรับมือไหวอย่างที่แล้ว ๆ มา แต่ฉันกลัวเล่ห์กลอย่างอื่นมันมากกว่า”

“เล่ห์กลยังไง นาย”

สี่พรานถามขึ้นพร้อมๆ กันโดยไม่นัด รพินทร์นิ่งไปพักใหญ่

“ใครจะรู้ได้ เดาไม่ถูกจริงๆ แต่เราก็บุกเข้ามาเผชิญหน้ากับมันในถิ่นของมันแล้ว ถ้าคืนนี้ผ่านพ้นไปได้ ขอให้ตะวันขึ้นเสียก่อนเท่านั้น เรามีเวลาที่จะทำอะไรได้หลายอย่างทีเดียว... ป่าเงียบเหลือเกิน ไม่มีวี่แววของสัตว์อะไรเลย แม้แต่แมลงสักตัวที่จะร้องหรือขยับปีก”

ประโยคหลังเขาเอ่ยแผ่ว เหมือนจะรำพึงกับตนเอง แล้วกัยมออกมาบางๆ พยักหน้า บอกกับทุกคนที่แวดล้อมอยู่ว่า

“เอาละ กลับที่พัก แล้วนอนกันเถอะ”

กล่าวจบ เขาก็หันหลังกลับ

รพินทร์เดินกลับมาถึงกลุ่มของฝ่ายนายจ้างเขา ซึ่งบัดนี้เห็นทุกคนกำลังสนทนากันเบาๆ มีเชิดวุธร่วมปรึกษาหารืออยู่ด้วยอย่างปกติธรรมดา โดยไม่มีวี่แววว่าใครจะมัวติดใจ คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันขึ้นเมื่อก่อนเวลาอาหารอีกเลย พลางทรุดตัวลงนั่งรวมกลุ่ม กล่าวขึ้นกับทุกคนด้วยเสียงปกติของเขาว่า

“หากเกิดอะไรขึ้นในคืนนี้ ซึ่งพวกคุณพิจารณาเห็นว่าเหลือบ่ากว่าแรง เกินกว่าที่เราจะปักหลักอยู่ที่นี่ได้ ผมมีข้อแนะนำว่า ให้พวกคุณทุกคนเอาเฉพาะอาวุธติดตัวเต็มอัตราศึก พร้อมพลุไฟ และระเบิดเพลิง ถอยให้เร็วที่สุด ไปที่ต้นไทรที่เราเห็นอยู่ใกล้ๆ นี่”

พลางชี้มือบอก ซึ่งทุกคนมองตาม

“พยายามปีนไต่ขึ้นไปให้สูง และให้ปลอดภัยที่สุด โดยไม่จำเป็นจะต้องรอฟังคำสั่งจากผม ทางฝ่ายผมจะปะทะทางด้านล่างก่อน แล้วจะตามขึ้นไปภายหลัง ขอให้ระวังอย่างเดียวเกี่ยวกับวิถีกระสุน หรือรัศมีระเบิดเพลิง ที่อาจพลาดมาถูกคนของเรากันเองขึ้น ต้นไทรต้นนั้นปีนขึ้นไปไม่ยากครับ”

“มีอะไรที่มากกว่านี้ คุณควรจะบอกเราเสียให้หมด”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นต่ำๆ

“ผมยังบอกอะไรไม่ได้ เพราะยังเดาเหตุการณ์ไม่ถูก ที่บอกไว้นี่ก็เพียงแต่‘เผื่อ’ไว้เท่านั้น จะได้ไม่สับสนในเวลาคับขันจริงๆ เกิดขึ้น เพราะในเวลานั้น เราจะไม่มีเวลามาพูดจาทำความเข้าใจอะไรกันอยู่ได้ นอกจากการนัดหมายไว้ก่อนล่วงหน้าเท่านั้น...”

แล้วเขาก็หันมาทางเบล ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ผมไม่ต้องการให้ตัวเองเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นในคืนนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นคุณตรวจสุขภาพของผมได้แล้ว ตามที่คุณต้องการ ถ้าจำเป็นจะให้ยากินยาฉีดอะไรแก่ผม เพื่อป้องกันไว้ก่อน ผมก็ยินดีรับและผมขออนุญาตหลับพักให้สนิทในตอนหัวค่ำนี่ สัก 3-4 ชั่วโมงก่อน แต่อย่าให้นานกว่านั้น หลังเที่ยงคืนไปแล้ว ผมจะต้องตื่นพร้อม บอกกันแค่นี้คงเข้าใจดีนะครับ”

เบลพยักหน้าอย่างง่ายๆ

“โอเค นอนลง!...”

แล้วหล่อนก็เปิดหีบเวชภัณฑ์สำรองขนาดเล็ก ที่เตรียม

ไว้ก่อนแล้วออก คริสซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วย เคลื่อนเข้ามาอีกด้านหนึ่ง ในระหว่างที่ ดร.สแตนลีย์ และคี๊ธผู้อยู่ใกล้ๆ มองจับมาที่เขาเป็นตาเดียวอย่างเอาใจใส่ ส่วนเชิดวธลกขึ้นยืน ก้าวเข้ามาชะโงกมองอยู่เหนือสองสาวซึ่งกำลังช่วยกันและสาละวนตรวจสอบสภาวะทางร่างกายของเขาอยู่

ขณะที่รพินทร์ได้รับคำสั่งให้นอนหงายเหยียดยาวตามสบายลงกับพื้น วางท่อนแขนขวาไว้บนตักของเบลผู้กำลังเอาเครื่องวัดความดันโลหิตพันแขนเขา ส่วนปากก็อ้าออกรับปรอทวัดไข้ ที่คริสแหย่เข้ามาที่ริมฝีปาก...

สองสาวจัดการตรวจสภาพทางร่างกายของเขาอย่างแคล่วคล่อง แล้วก็เหมือน ๆ กับหมอตามโรงพยาบาลทั่ว ๆ ไป คือกายหลังจากตรวจคนไข้แล้ว ก็ไม่พูดจาอธิบายอะไรให้ทราบ เบลหันไปจัดการกับเข็มฉีดยาโดยดูดออกจากหลอดจิ๋วเล็ก ๆ แล้วหันไปบอกเป็นรหัสทางแพทย์ อันคงจะเกี่ยวกับตัวยาอะไรบางอย่างเพื่อให้คริสช่วยจัดการค้นหา

"ผมอยากจะรู้ว่า ภาวะทางร่างกายของผมเป็นอย่างไรบ้างในขณะนี้"

รพินทร์ถามด้วยเสียงเบา แต่ค่อนข้างห้วน ไม่ระบุว่าจะเจาะจงไปยังใครโดยเฉพาะ

"ถามใคร ถามหมอที่มีใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายหรือถามหมอที่ถูกสั่งยึดใบประกอบโรคศิลป์?"

คริสติน่าย้อนมา โดยไม่ได้มองหน้าเขา ระหว่างหันไปง่วนไปจัดยาชุดสำหรับกินให้แก่เขา ส่วนเบลก็กำลังทดลองปลายเข็มฉีดยาปล่อยตัวยาให้ถกฉีดเป็นฝอยละอองออกมาเล็กน้อย

“ก็ทั้งสองคนนั่นแหละ!”

เสียงเชิดวุธผู้ยืนชะโงกหน้าดูอยู่ และไม่รู้อะไรมาก่อนไม่เข้าใจความหมายของรพินทร์ ถามแทรกลงมาว่า

“อะไรกัน ใครเป็นหมอมีใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมาย ใครถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์?”

ไม่มีใครสนใจต่อคำถามของเชิดวุธ เบลเอาสำลีชุบแอล-กอฮอล์บริสุทธิ์เช็ดปราดๆ ไปที่ท้องแขนของเขา แต่พอเสือกปลายเข็มลงไปบนผิว ปลายเข็มอันเล็กบางเฉียบก็หักเปาะเหมือนทิ่มลงไปบนหนังที่ตากแห้ง หล่อนขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบาๆ ร้องออกมา

“นี่! ซูเปอร์แมน!! เลิกทำตัวเป็นพ่อมดหมอผีผิดมนุษย์มนาธรรมดาเขาเสียที เข็มฉีดยาฉันมีมาไม่มากนักหรอก จะให้มันหักอยู่บ่อยๆ กับผิวหนังของคุณ อีกหน่อยก็หมด ไม่ต้องฉีดยาใครเวลาจำเป็นขึ้นมาเท่านั้น”

รพินทร์มีสีหน้าสงบเย็นกระด้าง อย่างไม่มีปฏิกิริยาใดให้อ่านออกอยู่ตามเดิม

“ผมอยากจะรู้อาการตัวเอง แต่คุณทั้งสองยังไม่ได้บอกผม และถ้าไม่บอกก็ไม่ต้องให้ยาอะไรทั้งสิ้น”

เบลโคลงหัวช้าๆ ผลักแขนเขาออกไปจากการวางพาดตักคริสจับมาที่ปลายคางสั่นเบาๆ มือหล่อนที่คีบคางเขาขณะนี้มีพลังแข็งราวกับคีมเหล็ก

“คุณมีความยโสโอหังอยู่เช่นนี้เสมอหรือ พยายามจะสร้างให้มันเป็นบุคลิกประจำตัวพิเศษของคุณหรือยังไง บางขณะเราก็รำคาญและหมั่นไส้เป็นอย่างยิ่งเหมือนกันนะ...เอาละจะบอกให้ก็ได้ ไข้ไม่มี อาการที่จะเกิดสั่นในคืนนี้ เชื่อว่าจะไม่เกิดขึ้นแน่ แต่มันผิดปกติธรรมชาติของคุณไปเล็กน้อยเท่านั้น มีความดันโลหิตค่อนข้างสูงจากระดับเดิมและชีพจรเต้นเร็วไปบ้าง มีความตื่นเต้นกดดันอะไรอยู่ในจิตใจของคุณอย่างมากในคืนนี้ เครียดและกระวนกระวาย และเพื่อที่จะไม่ต้องให้ถามอะไรอีก ยาที่เราจะให้แก่คุณทั้งฉีดและกิน จะผ่อนคลายอารมณ์เครียดและจะหลับพักไปได้”

“สเตรสส แอนด์ สเตรน, แอนไซอิตี้, ไร้ท?”

คริสเบ้ปาก แล้วถอนใจเบา ๆ

“รู้ในวิชาพรานของคุณอย่างเดียวก็พอแล้ว อย่าพยายามมารู้เกี่ยวกับวิชาการแพทย์อีกเลย”

“คุณรู้ไหมว่าผมเกลียดพวกหมอ”

“ทำไม?”

เบลขมวดคิ้วถาม

“เวลาผมไปตรวจตามคลินิก หรือโรงพยาบาลบริเวณที่ผมอาศัยอยู่ หรือต่อให้โรงพยาบาลใหญ่ ๆ ท้องที่เจริญแล้วก็ตาม ในฐานะคนไข้หรือคนไปให้ตรวจ ผมมีสิทธิ์ที่ถามถึงอาการของผมได้ไม่ใช่หรือ แต่พ่อหมอแม่หมอพวกนั้นจะมองหน้าผมอย่างเหยียด ๆ ถ้าผมยืนก็จะมองจากหัวถึงเท้าเลย และไม่ตอบอะไรผมทั้งสิ้น ไม่ยอมพูดกับผมนอกจากให้ยาอย่างเดียว หมอมักจะเห็นคนไข้ด้อยพัฒนา ปัญญาต่ำทรามกว่าหมอทุกคนไป คง

ทำนองว่าถึงบอกไปก็ฟังไม่รู้เรื่อง ผมขว้างยาพวกนั้นทิ้งหมด ไม่ยอมกินมันหรอก แล้วก็กลับมากินยาสมุนไพรกลางบ้านตามประสาชาวป่าอย่างผม”

“ก็สารรูปของคุณมันพรานป่าด้อยพัฒนาอยู่แล้วนี่ ถึงจะดูหน้าตาคมสันกว่าชาวป่าทั่ว ๆ ไปบ้างนิดหน่อย ก็ตามทีเถอะ เขาคิดว่าเขาบอกคุณไปแล้ว คุณก็ฟังไม่รู้เรื่อง เขาก็รำคาญที่จะอธิบายให้ฟังนะซิ ใครเขาจะไปตรัสรู้ว่าคุณเป็นคนมีการศึกษา”

เบลบอกมาโดยเร็ว และคริสก็เสริมมาต่ำ ๆ ว่า

“ก็มีเหมือนกันแหละ มีอยู่คนเดียว เป็นหมอสาวสวยที่อยู่กลางดวงใจของเขาทุกขณะ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ หมอคนนั้นแหละ ที่สอนให้เขารู้จักตั้งคำถามเอากับหมออาชีพทั้งหลาย... ว่าจะไม่เอ่ยถึงแล้วนะ แต่มันก็อดหมั่นไส้ไม่ได้ บอกมาได้ว่าตัวเองเกลียดหมอ แต่ความจริงคู่รักเป็นหมอ”

รพินทร์จำนน เอานิ้วขยี้ท้องแขน แล้วส่งไปให้เบลโดยดี

“เอ้า! ฉีดได้ และเดี๋ยวจะให้กินยาอะไรก็จะกิน แต่บอกก่อนอย่าถึงกับให้หลับเลยเถิดเกินไปนัก คนหลับก็เหมือนคนตาย และถ้าผมตายแม้เพียงชั่วขณะด้วยยาสะกดของพวกคุณ ภายในคืนนี้ อันตรายอาจจะเกิดขึ้นกับพวกคุณ”

โดยไม่นัดกันไว้เลย สองสาวค้อนเขา เบลจัดการฉีดยาเมื่อเปลี่ยนเข็มใหม่ คริสส่งยาเม็ดชุดหนึ่งต่าง ๆ สี รวมแล้ว 2 เม็ดให้เขา รพินทร์โยนใส่ปากหน้าตาเฉยโดยไม่ต้องอาศัยน้ำ แล้วดึงกายลุกขึ้นนั่งมองไปทาง ดร.สแตนลีย์และคี๊ธ แล้วทำหน้าตื่นเล็กน้อยถามเบา ๆว่า

“อ้าว! สองคนนั่นหลับไปแล้วหรือ เอ๊ะ! คืนนี้ดูหลับง่ายจริงนะ”

เบลลูบมออนเยนเฉียบเข้าหากันแรงๆ แล้วสวมถุงมือหนังที่ถอดเหน็บเอวไว้ บอกด้วยเสียงไม่สบายใจนักว่า

“บอกให้รู้เสียก่อนนะ ในบรรดาพวกเราทั้งหมด มีอยู่สองคนเท่านั้นที่สุขภาพแข็งแรงดีที่สุด คือคุณกับเชิดวุธเท่านั้น หัวหน้ากับคี๊ธน่ะ มีอาการไข้มาตั้งแต่ก่อนกินอาหารแล้ว ตั้งแต่อาบน้ำเสร็จทีเดียว อากาศในหุบเขานี้มันทารุณมาก”

รพินทร์ทำท่าตกใจขยับตัว แต่คริสกดไหล่ไว้ ให้นั่งราบอยู่กับพื้นตามเดิม

“เราจัดการกับเขาทั้งคู่เรียบร้อยแล้ว ปล่อยให้เขานอนพักเถอะ ลูกหาบของคุณอีกไม่น้อยกว่า 4-5 คน ก็อาการไม่ดีนัก แต่แจกยาแล้วทุกคน”

จอมพรานขมวดคิ้ว ครางออกมาเป็นภาษาไทย

“วะ! ถ้ามันจะยุ่งเสียแล้วคืนนี้ ทำไมพวกเราหลายๆคนเกิดอาการเจ็บไข้ได้ป่วยกันขึ้นเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะด็อกเตอร์สแตนลีย์กับคี๊ธ ผมไม่เคยเห็นเขาเป็นอะไรเลย แข็งแรงที่สุด”

“ร่างกายมนุษย์เราไม่ได้ทำด้วยเหล็กหรือหิน กรากกรำมากๆ...พื้นที่บรรยากาศที่ไม่ถูกกับสุขภาพ ก็อาจทำให้ร่างกายอ่อนแอเจ็บป่วยลงได้ ต่อให้แข็งแรงสักขนาดไหนก็ตาม ถึงฉันกับคริสแท้ๆ คืนนี้ก็ยังรู้สึกไม่ดีนัก ต้องผลัดกันฉีดยาให้กัน แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ยาเราดี”

รพินทร์เริ่มวิตกขึ้นมาอีก เงยมองหน้าเชิดวุธ ซึ่งแลจับมาที่เขาก่อนแล้ว

“ไม่ต้องห่วงผมพี่ ผมสุขภาพดีเสมอ เว้นแต่ใจมันเต้นระส่ำระส่ายยังไงบอกไม่ถูกเท่านั้น”

“แถบนี้ มันอาจมีว่านพิษบางอย่าง...”

เขาพึมพำ มองไปรอบ ๆ ในเงามืด

“กลิ่นไอของมัน ใครสูดดมเข้าไปก็อาจจะรู้สึกไม่สบายโดยไม่รู้ตัว อีกอย่างใบไม้เน่าที่หมักหมมทับโถมกันนาน ๆ ก็ทำให้อากาศไม่บริสุทธิ์นัก คนเดินป่าตายเพราะไข้ป่ามากกว่าตายเพราะสัตว์ร้าย ผมอาจเลือกที่ตั้งแค้มป์ของเราผิดไปก็ได้ ความจริงถ้าเราพักกันกลางท่งโล่งก่อนจะเข้าดงดิบนี่ น่าจะดีกว่า”

สแตนลีย์กับคี๊ธนอนคู้ตัวไปคนละด้าน ภายใต้ผ้าแบล็งเกตผืนใหญ่ ใกล้กองไฟใหญ่ที่กำหนดไว้เป็นที่พักนอนอาการของอเมริกันทั้งสอง แม้จะดูว่าหลับก็สะท้านสั่นอยู่เป็นระยะ ๆ อากาศมันผันเปลี่ยนอย่างรวดเร็วเหลือเกิน จากการร้อนจัดราวกับอยู่ในเตานรกเมื่อตอนกลางวัน อุณหภูมิในยามค่ำของคืนนี้ ซึ่งเวลาเพียงแค่ 3 ทุ่มเศษ ดูเหมือนจะใกล้เคียงกับศูนย์องศาซี.

สภาพการพักนอนภายในคืนนี้ เป็นไปตรงกับที่เขาได้สั่งการไว้บรรดาพวกลูกหาบทั้งหมด นอนตีวงเป็นรัศมีล้อมรอบที่พักนอนของฝ่ายนายจ้าง เอาหัวหันเข้า ปลายเท้าชี้ออกไปด้านนอก

เวรยามชุดแรกนี้เป็นบุญคำกับอูถะและพะโต้ ซึ่งนั่งคุย

อะไรกันเบา ๆ อยู่ที่กองไฟด้านนอกออกไป ทางด้านใต้ จันเกิดเส่ย นอนแทรกปะปนอยู่กับกลุ่มลูกหาบเหล่านั้น โดยไม่ไปรวมกลุ่มเฉพาะพวกกันเองตามลำพัง พรานของเขาทุกคนรู้หน้าที่ดีว่า แต่ละคนจะต้องเป็นหลักประกันคุ้มครองคณะทั้งหมดอย่างไรกันบ้าง และใครควรจะอยู่ในจุดไหน เพื่อคุมสถานการณ์ได้อย่างทันการ

มองไกลออกไปในความมืดรอบด้าน จะมองเห็นเถ้าไฟแดง ๆ สว่างเป็นจุดเรืองอยู่ทั่วไป นั่นเป็นผลมาจากการทดสอบพลไฟ หรือเครื่องยิงระเบิดเพลิง ที่คณะอเมริกันยิงทดสอบสมรรถนะให้เขาดูเมื่อตอนตะวันตกดิน ประกายไฟที่ลุกเผาไหม้เป็นเปลวนั้น บัดนี้ดับลงแล้วเพราะความสดชุ่มชื้นแฉะของป่า แต่มันยังเหลือเป็นถ่านไฟอยู่บ้างบางส่วน สุมรุ่ม ๆ อยู่ตามพุ่มไม้บ้าง ตามคาคบไม้ใหญ่ที่มันพุ่งไปกระทบบ้าง แต่จากสายตาชำนาญของเขา พอจะวางใจได้ว่า มันจะไม่ลุกลามเป็นไฟป่าขึ้นกลางดึกแน่นอน และคงจะดับไปเองในที่สุด

สั่งให้อีก 3 คนที่เหลือ คือเบล คริส และเชิดวุธ เริ่มเข้าประจำที่นอนได้ โดยกันเอาสแตนลีย์และคี๊ธ ผู้มีอาการไม่สบายไว้ตรงกลางในสภาพนอนเรียงใกล้ชิดกันแบบหน้ากระดาน ตัวเองไปนอนอยู่ทางด้านขวา ใกล้ชิดกับดร.สแตนลีย์ โดยบอกให้เบล คริส และเชิดวุธไปรวมกลุ่มนอนกันอยู่ทางด้านซ้ายขนาบคี๊ธไว้

ระหว่างที่ตนเองจัดที่นอนอยู่ อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปจับหัวหน้าคณะ สัมผัสบอกได้ว่าร่างของอเมริกันอาวุโสมีไข้

ค่อนข้างสูงเพราะร้อนผ่าว และคงจะถูกพิษไข้ผสมยานอนหลับทำให้ไม่รู้สึกตัวเลย แม้จะเอื้อมมือไปแตะที่ซอกคอ ชะโงกข้ามตัวไปจับกายคี๊ธผ้นอนถัดไป ก็อย่ในอาการเดียวกัน ซ้ำยังมีเสียงครางฮือๆ โดยไม่รู้สึกตัวขณะนั้น หมอเบลยังยืนอยู่ทางด้านปลายเท้าของทุกคนในกลุ่มที่นอนอยู่ รพินทร์ชี้มือบุ้ยใบ้ให้ดูบุคคลทั้งสอง เหมือนจะถามว่า จะมีทางช่วยเหลืออะไรให้ดีกว่านี้ขึ้นได้อีกหรือไม่ แม่ผมแดงโบกมือเป็นสัญญาณให้เขาถอยห่างออกไปเล็กน้อย เพื่อเหลือที่ให้แก่หล่อน แล้วตนเองก็แทรกเข้ามายืดที่กึ่งกลาง ระหว่างเขากับอเมริกันอาวุโส กระซิบบอกว่า

"อีกสักชั่วโมง ทั้งสองคนจะค่อยยังชั่วขึ้น ฉันให้ยาลดไข้อย่างแรงไว้แล้ว"

"แน่ใจนะ ว่าเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นในคืนนี้ ทั้งสองคนจะรู้สึกตัวลุกขึ้นมาได้?"

"ถ้าลุกไม่ขึ้น ก็คงไม่ลุกอีกแล้วตลอดไปกระมัง..."

หล่อนบอกหน้าตาเฉย ขณะที่จัดผ้าห่มให้แก่บุคคลทั้งสองแล้วหันมายิ้มให้ต่อมาว่า

"ไม่ต้องกลัวหรอกน่า นิดหน่อยธรรมดาเท่านั้น อากาศมันเย็นมากแล้ว ที่สองคนนี่ลงไปอาบน้ำในธารข้างล่างนั้น น้ำมันเย็นจนเกินไป...เอ้า! นี่เก็บรักษาไว้สำหรับคุณ พวกเราได้รับการแจกจ่ายประจำมือไว้แล้ว ขาดแต่คุณเท่านั้น ความจริงเราอยากจะแจกให้พรานทั้งสี่ของคุณด้วย แต่กลัวเขาจะใช้กันไม่เป็นหรือไม่ถูกหลัก อันตรายมันก็จะเกิดขึ้นกับพวกเรากันเองเสียมากกว่า"

พร้อมพูด หล่อนส่งพลุไฟสำหรับเพื่อยิงให้เกิดแสงสว่าง และอาจดัดแปลงเป็นเครื่องส่งระเบิดเพลิงขนาดจิ๋วให้เขาชุดนี้ มีสายพานของตัวพลที่บรรจอย่ 6 ลก กับระเบิดเพลิงชนิดขว้าง อันซ่อนอยู่ในรูปร่างของถ่านไฟฉายให้เขาอีก 3 ลูก รพินทร์ยิ้มแค่นๆ แล้วรับมา หล่อนกล่าวต่อไปอย่างออมเสียง

“มันอาจไม่เฉียบขาดเท่ากระสุนปืนในแต่ละเป้าหมาย แต่มันก็จะเป็นเครื่องช่วยอย่างดีเกี่ยวกับแสงสว่าง ที่จะทำให้เรามองเห็นอะไรถนัดรอบด้านไปหมด กับประกายไฟความร้อนแรงของมัน หวังว่าคณคงร้จักวิธีใช้แล้ว เมื่อตอนหัวค่ำที่คี๊ธทำให้ดู”

เขาเดาะระเบิดขว้าง ขนาดเท่าถ่านไฟฉายขึ้นลงในมือเบาๆ

“ขอบคุณนะ ที่ให้พวกผมช่วยกันแบกความตายมาให้พวกคุณตลอดทุกระยะ แต่เพิ่งจะมาบอกเอาเดี๋ยวนี้เองว่ามันคืออะไร”

“อย่าว่ากันอีกเลยน่า เราปรับความเข้าใจกันได้แล้วไม่ใช่หรือ”

“ความร้อนเท่าไหร่ สำหรับไอ้ถ่านไฟฉายพิเศษของพวกคุณลูกจิ๋วๆ นี้?”

“ไม่มากนักหรอก ตูมแรกที่มันระเบิดกระจายออกไป ก็แค่ 2,500 ถึง 3,000 องศาเอฟ.เท่านั้น”

“น้องๆ นาปาล์มเราดีๆ นี่เอง! เป็นเยลลี่ที่จะกระจายแผ่ออกไปใช่ไหม?”

“ใช่”

“รัศมีของมันที่จะกระจายออกไปเท่าไร?”

“อันตรายเต็มที่ 10 ตารางเมตร ที่จะติดไฟลุกขึ้น แต่สะเก็ดของเยลลี่ที่ปลิวออกไป บางส่วนอาจไกลถึง 15 เมตร และหยดเล็กๆ ขนาดหยดน้ำ ก็จะลุกเป็นไฟขึ้นได้ ลำพังตัวมันเอง บนพื้นที่ไม่มีเชื้อไฟ จะลุกนานประมาณ 15 นาที แต่ถ้ามีเชื้อที่ติดไฟได้ มันจะลุกลามไปเรื่อยๆ”

“มีพวกไหนที่อันตรายร้ายกาจเหมือนพวกคุณอีกไหมสำหรับมนุษยชาติยุคนี้”

เข้าถามเรียบๆ

“มี”

หล่อนก็ตอบเรียบๆ เช่นกัน

“พวกไหน?”

“เคจีบี ของโซเวียตยังไงล่ะ!”

รพินทร์อึ้ง

“เคยเอาไปใช้ที่ไหนบ้างแล้วยัง อย่างเช่น ในเวียดนาม”

“ถ้าไม่จำเป็น เราไม่เคยเอาไปใช้ที่ไหนหรอก มันเป็นเครื่องมือเฉพาะกิจเท่านั้น”

“เป็นการดีมาก ที่คุณไม่แจกให้แก่คนของผมคนไหน เพราะพวกเขาใช้ไม่เป็นแน่ พลาดพลั้งอาจไปถูกเอาพวกคุณเองก็ได้...ผมว่าคุณยังไม่บอกสมรรถนะของมันให้ทราบโดยละเอียดนักหรอก ถ้าทายไม่ผิด ผมว่ามันเป็นเครื่องมือวินาศกรรมรถถังหรือปืนใหญ่เสียมากกว่า และความร้อนของมัน ก็คงจะมีอัตราสูงกว่าที่คุณบอก ชนิดเหล็กละลายภายในไม่กี่นาทีทีเดียว”

คราวนี้หล่อนเป็นฝ่ายนิ่งไปบ้าง รพินทร์ทำท่าเหมือน

จะแกะแถบนิรภัยที่ติดไว้บนส่วนหัวออก ซึ่งเป็นพลาสติก หรือวัสดุสังเคราะห์ที่เหนียวแน่นมาก ชนิดที่จะไม่มีโอกาสหลุดออกได้ง่ายๆ จะต้องใช้แรงกระชากกันอย่างเจตนาจริงๆ เบลเอื้อมมือมาตะครุบมือเขาไว้ ต่างคนต่างมองดูตากันอีกครั้ง

“ออกตัวก่อน ฉันไม่รู้อะไรมากนักหรอกนะ คุณเคยเรียนทางระเบิดมาอย่างดีแล้ว ส่วนฉันจะรู้อะไร ก็ทางแค่วิชาแพทยศาสตร์เท่านั้น เขาบอกมาให้รู้แค่ไหนก็รู้แค่นั้น มันคร่าวๆ เท่านั้น”

“มันจะถกบังคับให้ระเบิดขึ้นเองเมื่อใดก็ได้โดยใช้กระแสคลื่นจากวิทยุมือถือของพวกคุณเท่านั้น”

เบลยิ้มจืดๆ คงหุบปากนิ่งอยู่เช่นนั้น

“พวกคุณสามารถจะฆ่าฝ่ายผมได้ตลอดเวลานะ โดยไม่ให้รู้ตัวด้วย”

“ฝ่ายฉันก็เหมือนกัน จะถูกคุณหรือพวกคุณเอาไปฆ่าเสียในป่าเมื่อไหร่ก็ได้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าเราต่างฝ่ายต่างจะไม่ฆ่ากันไม่ใช่หรือ...หรือว่าคุณจะฆ่าพวกเราได้ลงคอ”

ประโยคหลัง หล่อนชะโงกหน้าเข้าไปถามเขา จนปลายจมูกเกือบชนกัน

“ผมน่าจะเป็นฝ่ายถามคุณเสียมากกว่า”

รพินทร์ ไพรวัลย์เอนกายลงนอนหงายเหยียดยาว เบลแบ่งผ้าห่มสะบัดปลายอันกว้างยาวไปคลุมตัวเขาให้ แล้วค่อยๆ เอนกายลงบ้าง กล่าวต่อมาด้วยเสียงกระซิบว่า

“ฉันเลือกที่นอนผิดหรือเปล่าไม่รู้นะ”

“หมายความว่ายังไง?”

“ความจริงฉันควรจะไปนอนอยู่ทางซีกโน้น ใกล้เชิดวุธแล้วให้คริสมานอนอยู่ทางฟากนี้”

“ทำไม?”

เขากระซากเสียงเบา ๆ

“ไม่รู้ซิ ฉันมีความรู้สึกว่า คุณอาจพอใจเช่นนั้น”

“จะนอนใกล้คุณหรือใคร...คริส ก็เหมือน ๆ กันนั่นแหละไม่มีอะไรพิเศษสำหรับผม”

“อย่าทิ้งฉันนะ ถ้าเกิดอะไรขึ้นคืนนี้”

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“ถ้าคิดจะทิ้งคุณละก็ เมื่อบ่ายนี้คงปล่อยไอ้ควายป่าตัวนั้นขยี้คุณเละไปแล้ว”

แล้วรพินทร์ก็ดึงปีกหมวกสักหลาดดำปู้ปี้ของเขาลงมาปิดหน้า สงบนิ่งไป ไม่โต้ตอบหรือพูดจาอะไรอีก แม้ว่าเบลจะชวนเขาพูดมาอีกสองสามประโยค พอเห็นเขานิ่งไปจริง ๆ หล่อนก็พลอยสงบเงียบไปด้วย

ทางด้านซีกซ้าย อันเชิดวุธนอนปิดอยู่ด้านนอก และคริสติน่านอนชิดอยู่ข้างนายคี๊ธ นายทหารหนุ่มแห่งฝ่ายการข่าวพนมมือขึ้นเหนือทรวงอกในท่านอนหงาย สวดมนต์ภาวนาอยู่พักใหญ่ พอสวดเสร็จก็ยกมือก่ายหน้าผาก ตาเหม่อมองดูยอดไม้ดำมือเหนือศีรษะขึ้นไป คืนนี้ เขามีโอกาสได้นอนใกล้ชิดแม่ผมทอง ซึ่งตนเองก็มีจิตผูกพันมาตลอด แต่สถานการณ์ที่เผชิญ

อยู่ ประกอบกับความเคร่งเครียดห่วงกังวล ทำให้เขาไม่มีแก่จิตแก่ใจที่จะหาโอกาสใดๆ กับหล่อนเลย คงนอนใช้ความคิดหนักอย่คนเดียว

เขาไม่มีโอกาสรู้เลยว่า แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ผู้นอนไหล่ชิดกระทบกับเขา ก็หาได้หลับลงไม่ คงเฝ้าสังเกตเขาอยู่เงียบๆ

“เอายานอนหลับไหม วุธ?”

แล้วหล่อนก็กระซิบถามขึ้น

นายทหารหนุ่มไหวกายเอี้ยวหน้ามามอง

“ไม่ ผมยังไม่อยากหลับในตอนนี้”

“คิดอะไรอยู่?”

“กำลังคิดทบทวน ว่าเมื่อตอนหัวค่ำนี่ ทำไมผมถึงเกิดบ้าอะไรขึ้นมา ทำอะไรกับคุณรุนแรงไปถึงขนาดนั้น”

หล่อนยิ้มในเงาสลัว เอามือข้างหนึ่งวางไว้บนอกเขาด้วยสัมผัสแผ่วเบาอ่อนโยน และเชิดวุธก็ใช้มือของเขาทั้งสองข้างกุมทับมือหล่อนไว้ กดแนบกับทรวงอกตัวเอง

“โอเค ลืมเสียเถอะ”

“ไม่โกรธผมนะ คริส”

“เรื่องไร้สาระ แต่ฉันรู้ว่าคุณไม่ได้คิดถึงเรื่องที่กำลังพูดถึงอยู่นี่หรอก”

“ผมคิดอะไร?”

“คุณกำลังกลัว...กลัวต่อเหตุการณ์ที่ยังเดาไม่ถูกคืนนี้”

“ใช่! ผมกลัว ผมไม่ใช่คนเก่งกล้าอะไรนักหรอก และกำลังถามตัวเองว่ามันเรื่องอะไรที่ผมจะต้องมาเสี่ยงชีวิตอยู่แบบนี้ด้วย”

“เราทุกคน ทุกฝ่ายล้วนมีหน้าที่ด้วยกันทั้งนั้น มันอาจเป็นหน้าที่ที่เราก็ไม่เต็มใจจะทำ แต่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ถึงฉันเองก็กลัวไม่น้อยไปกว่าคุณหรอก โดยเฉพาะในคืนอันน่าคิดที่สดนี้มันน่ากลัวน่าระแวงเสียยิ่งกว่าคืนที่เราไปหลงติดอยู่ในถ้ำใต้ภูเขาด้วยกันเสียอีก”

เชิดวุธบีบมือคริสแนบกระซับ...

ทั้งคู่นิ่งกันไปขณะจิต แล้วเชิดวุธก็ค่อย ๆ พลิกตัวตะแคงหน้าเข้าหา มือยังกุมมือหล่อนไว้เช่นนั้น

“คุณยังจำคืนนั้นได้อยู่อีกหรือ?”

“ฉันไม่ใช่คนความจำเสื่อม เว้นแต่จะเก็บมันไว้ในความคิดหรือไม่เท่านั้น”

“แล้วเก็บเหตุการณ์ภายใต้คืนนั้นไว้ในความคิดหรือเปล่า”

ทั้งสองพูดกันด้วยเสียงกระซิบแผ่ว

“บางเวลา”

หล่อนตอบ ขณะที่สองตาเขาในเงาสลัวจากแสงสว่างพลอมแพลมไม่ได้ระดับของเปลวไฟจากกองเพลิงที่ก่อไว้ เชิดวุธเอามือแตะที่ปลายคางแม่ผมทอง ซึ่งมีเคยมีความสัมพันธ์ทางกายกับเขามาแล้วอย่างลึกซึ้งในอดีตที่ผ่านมา ขณะที่ไปหลงติดกันอยู่ในโพรงใต้ขุนเขาตามลำพังสองต่อสอง แล้วค่อย ๆ ชะโงกหน้าเข้าไป เอาริมฝีปากแตะกับริมฝีปากหล่อนเบา ๆ นิดหนึ่ง คริสไม่หลีกหลบหรือแสดงอาการขัดขืนอย่างไร นอกจากดวงตาสีฟ้างาม ที่มองจับนิ่งมายังเขาชนิดไม่อาจอ่านความออกได้อยู่เช่นนั้น

“ตรงข้ามกับผม...ผมไม่มีวันลืมเหตุการณ์ในคืนประทับใจคืนนั้นไปได้เลย ตลอดชั่วชีวิต”

“ฉันไม่อยากจะขอร้องให้คุณลืม หรือว่าต้องมาบันทึกจดจำไว้หรอกนะ สำหรับ ‘สิ่งนั้น’ ที่เกิดขึ้นมา ทำงานครั้งนี้ ฉันปลงแล้วว่าอะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด และมันเกิดขึ้นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งเมื่อเย็นนี้ คุณก็มีอาการเหมือนกับจะฆ่าฉัน”

“โทสะ ทำให้เกิดความลืมตัว มันก็ทำให้คนเราทำอะไรได้ทุกชนิด แต่ผมคงไม่ถึงกับฆ่าคุณ หรือทำร้ายคุณรุนแรงหรอก อย่าไปพูดถึงมันอีกเลยคริส ผมบอกแล้วว่าผมเสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น”

“คุณเป็นคนบุ่มบ่าม และทำอะไรโดยไม่ใช้ความคิด ฉันสัญญาว่าจะไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีกเลย แต่ขอให้ฉันได้มีโอกาสอธิบายอะไรสักนิดได้ไหม เกี่ยวกับสิ่งที่คุณไม่พอใจพวกเราจนถึงกับทำอะไรบ้า ๆ ขึ้นมา คุณจะได้เข้าใจให้ถูกต้องเสียที และฝากความเข้าใจอันนี้ไปให้มัคคุเทศก์นำทางของเราด้วย ฉันจะไม่อธิบายซ้ำกับเขา แต่จะขอพูดกับคุณ”

“ตกลงคริส คุณจะอธิบายอะไร?”

“ทั้งคุณและรพินทร์ ไม่พอใจเป็นอย่างมาก ที่เรามียุทธภัณฑ์สงครามร้ายแรงนำติดตัวมาด้วย ในลักษณะที่อำพรางลวงตา โดยรวมมากับสัมภาระให้พวกลูกหาบแบกหามกันมาตลอด และไม่บอกให้ทราบล่วงหน้าว่ามันเป็นอะไรบ้าง รพินทร์นั้น เก็บความรู้สึกไว้ได้มิดชิดดีมาก ไม่แสดงอะไรออกมาเลย แต่คุณกลับเป็นฝ่ายโวยวายขึ้นมาและมีทีท่าว่าจะอาละวาดกับ

พวกเราขึ้นมา โดยคิดโกรธว่าเหตุใด เมื่อเราทั้งหมดเผชิญกับเหตุการณ์ร้าย โดยกองทัพช้างเข้าโจมตีกลางดึกที่เราพักกันอยู่หน้าผาตะเคียนทอง พวกเราไม่ได้นำเอาอาวุธเหล่านั้นออกมาใช้...ถูกต้องไหม”

“ใช่ นี่เป็นความรู้สึกที่ไม่ดีสำหรับผมเลย ส่วนรพินทร์เขาจะคิดอย่างไรหรือไม่ ผมไม่รู้”

“เขาอาจคิดมากกว่าคุณเสียอีก เพียงแต่เขาไม่พูดออกมาเท่านั้น...ฟังคำอธิบายของฉันนะ”

“กำลังฟังอยู่”

“หวังว่า คุณคงจำเหตุการณ์ของคืนนั้นได้ดีใช่ไหม”

“ผมคิดว่าผมจำได้ทุกระยะทีเดียว”

“ใกล้ค่ำตอนเย็น เราไปถึงหน้าผาตะเคียนทอง ที่พวกกะเหรี่ยงหนีภัยช้าง ขึ้นไปหลบซ่อนอยู่บนหน้าผา ตัวพรานใหญ่เอง คือรพินทร์มีข้อแนะนำกับเราว่า สัมภาระสำคัญจำเป็นของเรา ควรจะนำขึ้นไปเก็บไว้บนโพรงหน้าผาเพื่อปลอดภัยไว้ก่อน หากกองทัพช้างอาจบุกเข้ามาในกลางดึก จะเหลืออยู่ใกล้ชิดตัวเราไว้ก็เฉพาะปืน และกระสุนเท่าที่คิดว่า พอจะรับมือกับมันได้เท่านั้น...ใช่ไหม?”

“ก็...ฮือม์ ถูกต้อง!”

“จากการที่ขนเอาสัมภาระสำคัญต่างๆ ขึ้นไปหลบซ่อนไว้ก่อนตามคำแนะนำของเขานั่นแหละ ยุทธภัณฑ์ร้ายแรงของเรา คือพลุเพลิงและระเบิดเพลิง ติดขึ้นไปกับหีบห่อสัมภาระด้วย มันจึงไม่ได้อยู่กับพวกเราเลยในขณะนั้น ถ้ามันอยู่ใกล้ชิดมือ เราก็คงต้องนำมันออกมาใช้งานแน่ แต่ในขณะนั้นมันติด

ขึ้นไปกับหีบสัมภาระ และนำขึ้นไปไว้บนหน้าผา ในซอกโพรงถ้ำสูงขึ้นไป...”

เชิดวุธขมวดคิ้วแล้วนิ่งไป คริสกระซิบเบาต่อมาช้า ๆ

“คุณต้องยอมรับว่า เราคำนวณสถานการณ์ในคืนนั้นผิด คือประมาณการฝ่ายตรงข้ามต่ำไป คิดว่า ลำพังปีนติดตัวปกติเราก็น่าจะรับมือมันอยู่ นอกนั้นก็มีระเบิดมือขว้างแบบทำลายที่เราตระเตรียมไว้บ้างเหมือนกัน การคำนวณสถานการณ์ผิดชนิดนี้ เป็นความผิดของรพินทร์ ในฐานะพรานนำทางหรือผู้รับผิดชอบด้วย เพราะไม่เห็นเขาแสดงความกังวลอะไรมากมายนัก...และคุณจำได้ไหม คืนนั้นตกดึก รพินทร์ออกไปนอนดักอยู่นอกเขตแค้มป์พักของเรา และเขาก็หายไปตลอดทั้งคืน จนกระทั่งไอ้ผีดิบ นำกองทัพช้างเข้ามาล้อมโจมตีเรา ขณะนั้น ไม่มีรพินทร์อยู่กับพวกเรา มีแต่พวกลูกหาบ และคนของเขาสี่คนเท่านั้น และเราที่เหลืออยู่ทั้งหมด ก็สู้กับภัยนั้นกันจนสุดความสามารถ ในที่สุด ก็ต้องถอยหลบภัยกันขึ้นไปบนหน้าผา ตามที่รพินทร์ได้กำหนดไว้ให้ก่อนแล้ว เรามารู้กันในตอนรุ่งเช้า และออกติดตามเขาไปพบเขาถูกมันล่อไปตกเหว ฉันกับบุญคำสองคน โรยตัวไปกู้เอาเขาขึ้นมาในสภาพที่สลบหมดสติ ถูกต้องไหม”

อีกฝ่ายหนึ่ง เม้มริมฝีปากพยายามทบทวน แล้วพยักหน้าลง

“ก็ถูกต้อง”

“แล้วคิดดูในเวลาเช่นนั้น เราจะไปเอาอาวุธร้ายแรงของเรา ซึ่งติดขึ้นไปกับกองสัมภาระลงมาใช้งานได้อย่างไร ซ้ำ

พรานใหญ่ผู้รับผิดชอบในชีวิตของพวกเราทุกคน ก็ยังหายไปทั้งคืนโดยมารู้ภายหลังว่าตัวเขาเองก็แทบเอาชีวิตไม่รอดเช่นกัน”

“ฮือม์ จริง...”

เชิดวุธยอมรับโดยดุษณีจากเหตุผลของคริส แต่เอ่ยแผ่วต่อมาว่า

“แต่หลังจากเหตุการณ์มันได้ผ่านพ้นไปแล้ว คุณหรือพวกคุณก็น่าจะบอกผมกับรพินทร์สักนิดว่า คุณมีอาวุธชั้นดี ที่จะใช้ต่อสู้กับไอ้พวกนั้นติดมาด้วย โดยอธิบายให้เราทราบเสียก่อน ไม่ใช่เพิ่งจะมาเปิดเผยเอาในขณะที่พวกคุณก็มองเห็นชัดว่า คืนนี้ มันน่าจะหนักกว่าทุกครั้ง”

“คุณต้องเข้าใจนะ วุธ เครื่องมือเครื่องใช้บางอย่าง เราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะเปิดเผยออกไปได้ทั้งหมด เพราะมันเป็นกฎของพวกเราทุกคน และคนที่จะรับผิดชอบทั้งหมดก็คืออาจารย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะ ไม่ใช่ฉัน หรือเบล หรือคี๊ธ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า เราจะมีแผนการอันชั่วร้ายอะไรกับฝ่ายของรพินทร์ เครื่องมือเครื่องใช้ทุกชนิดเท่าที่เรามีอยู่ มันจะถูกนำมาใช้เมื่อถึงคราวจำเป็นจะต้องใช้เท่านั้น และเหตุการณ์มันก็บีบบังคับให้เราต้องเปิดเผยให้คุณ หรือฝ่ายของรพินทร์ได้รู้ตามลำดับมา เพราะเราก็ร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่แล้ว ทำไมถึงจะต้องมาตั้งเป็นข้อคิดระแวงจับผิดเราอยู่ด้วย ฉันว่ามันไร้สาระไร้เหตุผลเกินไปนะ มองย้อนหลังสักนิด ในพฤติการณ์ต่างๆ ที่เราผ่านด้วยกันมา พวกเราคนใดคนหนึ่ง แสดงถึงความโหดร้ายใจดำกับรพินทร์หรือคนของเขาสักนิดหนึ่งบ้างไหม ตรงข้ามเมื่อเขาตกอยู่ในภาวะเดือดร้อนอันตรายไม่ว่าจะกรณีใด พวก

เราห่วงกังวลต่อเขาสุดขีดให้ความช่วยเหลือกันอย่างสุดฝีมือ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น พวกเราเคยเมินเฉย ไม่ดูแลเอาใจใส่ต่อเขา หรือคนของเขางั้นหรือ”

นายทหารหนุ่มยิ้มอ่อนโยนให้กับหล่อน จับมือแม่ผมทองบีบกระชับแน่น เหมือนจะถ่ายทอดความรู้สึกสำนึกตนของเขาให้เข้าไปถึงจิตใจหล่อน

“คุณพูดถูกแล้ว คริส ทั้งหลายแหล่มันเกิดขึ้นจากความบ้าไม่เข้าเรื่องของผมเอง และผมอยากจะให้คุณได้อธิบายสิ่งเหล่านี้ให้รพินทร์ฟัง จากปากคำของคุณเอง เหมือนอย่างที่คุณอธิบายให้ผมฟัง”

คริสตินาส่ายศีรษะช้า ๆ ถอนใจนิดหนึ่ง

“ไม่มีคำอธิบายอะไรจากฉันไปยังเขาอีกทั้งสิ้น คุณควรจะทำความเข้าใจกับเขา ถ้าคุณคิดว่าพอจะทำได้ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ต้องอธิบายอะไรอีก เรามาด้วยกันนะวุธ และเราก็เป็นฝ่ายเดียวกัน เราสามารถเข้าใจกันได้ ส่วนเขานั้น เราเพียงแต่‘จ้าง’มาเท่านั้นเขาย่อมมีสิทธิ์ที่จะคิดในแง่ลบกับเราไปได้สารพัด และนิสัยเขาคุณก็รู้อยู่แล้ว เป็นคนนิ่งและลึก พูดแค่นี้คงเข้าใจ”

“คุณกำลังจะหว่านล้อมปลุกระดม เอาผมเป็นพวกงั้นหรือ?”

“เพื่ออะไรกัน?”

“เพื่อว่า วาระสุดท้ายเข้าจริง ๆ ผมก็จะได้เป็นฝ่ายเดียวกันกับคุณ เพื่อกำจัดเขาเสีย”

“ลองบอกเหตุผล ความคิดภายในของคุณหรือของเขาซิ ถ้าคุณอ่านได้...ว่า เราได้ผลประโยชน์อะไรขึ้นมาในการกำจัดเขา”

“ผมหมายถึงว่างานของพวกคุณสำเร็จลุล่วงไปแล้ว พบซากเครื่องบี 52 พบระเบิด 10 เม็กกะตัน วิทยุสั่งให้กองบินพิเศษมาทำการกู้ไปได้สำเร็จ พวกคุณก็กลับพร้อมกับกองบินเหล่านั้น แล้วก็ปิดทุกสิ่งทุกอย่างให้เงียบ เป็นความลับตลอดไปตามหลักของงานจารกรรม โดยเก็บพวกเขาเสียกลางป่าหมดทุกคน อาจมีผมด้วยอีกคนก็ได้ ที่ถูกเก็บเป็นคนสุดท้าย ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็จะเงียบไปหมด คนภายนอกก็จะเข้าใจเพียงว่าทั้งคณะหายสาบสูญไป แต่ความจริงนั้น พวกคุณลุล่วงผลปลอดภัยไปได้หมดทุกคน แต่ฝ่ายลูกจ้าง และนายทหารไทยที่ติดมาด้วย ในฐานะประสานงานคนหนึ่ง หายสาบสูญกันไปหมดชนิดไม่มีใครในโลกนี้ตามพบอีกแล้ว”

“นี่เราจะมีความหวาดระแวงแคลงใจกันแบบนี้ตลอดไปหรือ?”

“ก็มันเป็นสิทธิ์ที่ทางผม และรพินทร์จะคิดได้ไม่ใช่หรือ?”

“เขาเคยบอก หรือมีท่าทีอะไรกับคุณว่าได้ระแวงอย่างนั้นกระมัง?”

เชิดวุธยิ้มไปอีกลักษณะหนึ่ง สั่นหน้า

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า รพินทร์เป็นคนไม่พูดอะไรโง่ๆ นี่มันเป็นความรู้สึกของผมเองตะหาก ที่จะคิดว่า เขาก็น่าจะมีสิทธิ์คิดอย่างนั้นได้”

“วุธ”

“ฮื่อม์”

“มีข้อแนะนำอะไรบ้างไหม ที่จะทำให้เขาเลิกคิดอย่างนั้นเสียได้”

“เพื่อจะให้เขาได้ตายใจสนิทกระมัง”

“คุณคิดว่า ฉัน หรือพวกฉัน ฆ่าเขาได้ลงคงหรือ”

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าอยู่ในเหตุผลเพื่อความมั่นคงของประเทศคุณเอง เพื่อทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นความลับอันดำมืด และเหนือกว่าอะไร หากมีคำสั่งลงมาจากโน่น...”

พร้อมกับพูดนายทหารหนุ่ม บุ้ยปากขึ้น ไปยังท้องฟ้าเบื้องบน

“ศูนย์บังคับการของคุณ ที่จะกำหนดสั่งลงมา ซึ่งพวกคุณขัดคำสั่งไม่ได้ ถ้าหากว่า พวกคุณยังติดต่อกับศูนย์บังคับ-การได้ ซึ่งถึงแม้เดี๋ยวนี้มันจะติดต่อไม่ได้ก็ตาม เวลาใดเวลาหนึ่งข้างหน้ามันอาจติดต่อได้สำเร็จก็ได้ ใครจะรู้ และแม้ขณะที่พวกคุณบอกว่ายังติดต่อไม่ได้นี้ ทั้งผมและรพินทร์ก็ไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่า พวกคุณติดต่อไม่ได้จริงหรือเปล่า สัญญาณติดต่อมันอาจมีมาถึงพวกคุณได้อยู่ตลอดเวลาโดยรหัสพิเศษจากคลื่นอากาศที่ฟังดูผาด ๆ ว่าเป็นเสียงโครกคราก จับใจความไม่ได้โดยหูสามัญก็ได้”

คริสตินาถอนใจยาวเยือก

“ถ้างั้น คุณก็ควรจะแนะนำเขาให้หาทางทำลายวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ของเราเสีย จะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ได้ จะได้หมดข้อระแวงกันเสียที เพราะถ้าเราติดต่อกับศูนย์บังคับการไม่ได้โดยเด็ดขาดเมื่อใดโอกาสที่เราจะหักหลังเขาก็ไม่มีอีกแล้ว”

“ขอบอกตามตรงนะ คริส ผมสะกิดเตือนรพินทร์ตลอดเวลาให้หาทางทำลายวิทยุติดต่อเครื่องใหญ่ของคุณเสีย มันง่ายนิดเดียวระหว่างที่คนของเขาแบกหามหรือขนถ่ายขึ้นที่สง ทำเชือกให้มันขาดตกลงมา มันก็พังแหลกเละ หรือตกหายไปในเหวลึกแล้ว แต่เขาตอบผมว่ายังไงรู้ไหม?”

“เขาตอบคุณว่ายังไง?”

“เขาตอบว่า เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะทำอะไรให้เป็นการทรยศหักหลัง หรือมีเล่ห์กลใดๆ กับนายจ้างของเขาได้อย่างเด็ดขาด แม้ว่าไอ้วิทยเวรเครื่องนั้น มันอาจนำความวิบัติฉิบหายมาสู่เขาและพวกเขาก็ตาม คนคนนี้เป็นสุภาพบุรุษที่มีสัจจะและซื่อสัตย์ที่สุด ซึ่งพวกคุณจะหาไม่ได้อีกแล้วในโลกนี้ แม้แต่ในหมู่พวกที่อ้างตัวเองว่าเป็น ‘นักบุญ’ ผู้สละกิเลสแล้ว ผมรู้ ว่าตลอดเวลาพวกคุณพยายามศึกษาอ่านจิตใจของเขา แต่ก็ไม่มีทางที่จะรู้ซึ้งถึงแก่นหรอก”

คริสอึ้งไปนาน แล้วว่า

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่า นั่นอาจเป็นคำพูดของเขา ที่วางกลลวงย้อนรอยมาก็ได้ เพราะเขารู้ว่า เขาพูดอะไรกับคุณ ก็น่าจะมาเข้าหูฝ่ายเรา ส่วนแผนการลึกล้ำของเขา เป็นไปอีกอย่างหนึ่ง”

“เห็นไหม สันดานจารชน ก็ย่อมจะคิดยอกย้อนซ้อนกลเดินหมากหลายชั้นอยู่ตลอดเวลานั่นแหละ“

“คุณเองก็ไม่ไว้ใจฉัน หรือพวกฉันใช่ไหม?”

“ถ้าจะพูดกันโดยตรง ทางทรรศนะของชาวตะวันออกครั้งหนึ่งคุณเคยเป็น ‘เมีย’ ผมแล้วนะคริส โดยความเต็มใจของ

คุณเองด้วย แต่หลังจากนั้นแล้ว คุณไม่รู้สึกมีอะไรที่จะผูกพันกับผมเลย เหมือนคนที่ไม่เคยมีความสัมพันธ์กันมาก่อนงั้นแหละ แล้วจะให้ผมวางใจคุณได้ยังไง”

ดวงตาของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาว วาวจ้าขึ้นวูบหนึ่ง เอามือที่แตะติดอกเขา ขยุ้มแผ่นอกเขาแน่นและแรง ราวกับกรงเล็บเสือดาว ยิ้มของหล่อน ดูเหมือนแยกเขี้ยวกระซิบลอดไรฟันออกมา

“คุณมันก็ไอ้สันดานผู้ชายนักฉวยโอกาสทั่วๆไปนั่นแหละวุธ คุณฟาดเสียทั้งสองคน ไม่ว่าเบลหรือฉัน!”

หล่อนบอกด้วยภาษาอเมริกัน ที่ใช้ประโยคตรงไปตรงมาที่สุด แต่ถ้าจะถ่ายทอดมาเป็นภาษาไทย ก็ทำนองนี้

แผ่นอกของเขาเจ็บแปลบ ด้วยอุ้งนิ้วอันแข็งแรงของคริสที่ขยุ้มเค้นลงมา แต่เชิดวุธยอมทนให้จิกอยู่เช่นนั้น

“แต่ผมรักคุณนะ คริส”

“ไม่เป็นการยากไม่ใช่หรือ ในการที่คุณจะพูดคำนี้ ก่อนที่จะเปิดเกมกับผู้หญิงคนไหนก็ตาม”

“ฉีกเนื้อหน้าอกของผมออกไปคริส ฉีกให้ติดกรงเล็บคุณออกไปเลย ถ้าคุณไม่เชื่อ”

คริสเขม็งตา เหมือนจะเอาจริง แต่แล้วก็ค่อยๆ คลายอุ้งนิ้วออกขยี้คลึงบริเวณที่หล่อนขยุ้มไว้ ซึ่งแน่ละ มันคงห้อเลือดเป็นจ้ำไปทีเดียว เชิดวุธกระซิบอีก

“เอาซิ ฉีกเนื้อผมออกไป บางทีมันจะเป็นความสุขของคุณที่ได้สัมผัสกับเลือด”

“อย่าท้าทาย เรียกร้องสัญชาตญาณเก่าๆ ของฉันขึ้นมา ฉันยังไม่ต้องการจะเอาเลือดของคุณในขณะนี้”

เชิดวุธขยับกายเข้าไป จนกลางตัวส่วนหน้าของเขา แนบกับตะโพกของหล่อน แม้จะมีเสื้อผ้าหนาๆ สวมกั้นอยู่ทั้งสองฝ่ายในขณะนี้ มันก็ไม่อาจสกัดกั้นในด้านสัมผัสได้

“ถ้างั้นก็ช่วยผมนิด...นิดเดียวเท่านั้น”

“ช่วย? ช่วยอะไร?”

“เอาเลือดขาวของผมออกที”

“หมายความว่ายังไง?”

“มาย ซีเมน!...จั๊ส ยูส ยัวร์ แฮนด์ ฟลิค มี พลีส! เจิร์ค อิท อ๊อฟฟ์”

คริสเอี้ยวช้าๆไปชำเลืองมองดูคี๊ธ ผู้กำลังนอนคู้หันหน้ามาทางหล่อนเช่นกัน นายจีไอ ผู้กำลังระบมอยู่ด้วยพิษไข้และยานอนหลับพึมพำคำหยาบลามกออกมา ฟังไม่สู้จะได้ศัพท์นั้นแล้วละเมอยกขาก่ายทับขึ้นมากลางลำตัวคริส ส่วนมือก็ขยุ้มหมับที่หน้าอก แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เพราะนายนั่น ไม่ได้ใช้ร่างกายของหล่อนเป็นที่พักเกยแขนขาเฉยๆ ฝ่ามือหยาบหนาเตอะยังพยายามจะล้วงแทรกเสื้อแจ็กเกตของหล่อนเข้าไป

เชิดวุธขยุ้มจับมือข้างนั้นของคี๊ธไว้

“ไอ้ริยำ หักนิ้วแม่งมันเสียเหอะ!”

เขาคำรามเบาๆ ดึงฝ่ามือนายคี๊ธเข้ามา คริสตินาปัดมือ

เขาออก ขณะเดียวกันก็ผลักแขนขาเพื่อนชายอเมริกันให้พ้นกายออกไป

“อย่าไปทำอะไรเขา...เขากำลังไม่สบาย”

หล่อนกระซิบละล่ำละลักออกมา กลัวเชิดวุธจะเล่นงานนายคี๊ธทั้งขณะหลับ เพราะไอ้หมอนั่น นอนซมแบบสัปดน

“ไอ้เวร! นี่ขนาดไม่สบายนะนี่...”

แล้วเขาก็ชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง เอื้อมมือไปดึงมีดพับสปริงขนาดเล็กที่เสียบอยู่ข้างขากางเกงออกมาดีดแชะเปลือยคมออก อีกมือหนึ่งลบไปยังเนินกลางลำตัวหล่อน สำรวจดว่ามีร่างกายส่วนไหนของคี๊ธ มาทาบทับอยู่หรือไม่ ชะโงกสูงขึ้น

“เฮ้! วอท ดิ ไอเดีย? วอท อาร์ ยู ดู อิ่ง?”

“ไอ กอนน่า คัต ฮีส ค็อค อี๊ฟ ฮี พุตส์ ฮีส แอ็นด์ อปอน ยัวร์ คั้นท์ ออร์ ยัวร์ เบรสท์”

เชิดวุธแยกเขี้ยว สีหน้าอาการเอาจริง คริสตินาตกใจจับข้อมือข้างที่ถือมีดเขาไว้ แล้วแตะริมฝีปากกระซิบ

“จะบ้าแล้วหรือ อย่าไปทำเขานะ เขาไม่รู้สึกตัวหรอก”

“ถ้าไม่อยากให้ผม ‘เจี๋ยน’ มันละก็ คุณมานอนแทนที่ผม ผมจะไปนอนชิดมันเอง”

นายทหารหนุ่มออกคำสั่งเฉียบขาด

“สัญญาก่อน”

“สัญญาอะไร?”

“คุณมานอนชิดเขา แทนที่ฉันก็ได้ แต่ห้ามทำอะไรเขานะ หากเขาละเมอเปะปะมาถูกตัวคุณเข้า”

“ตกลง! มา! เปลี่ยนที่กันเดี๋ยวนี้”

และแล้ว บรรยากาศภายในแค้มป์ที่พักนอนของฝ่ายอเมริกันก็เข้าสู่ความสงบ กลุ่มของนายจ้าง ซึ่งนอนเรียงแถวกันเป็นหน้ากระดานภายในวงล้อมใกล้ชิดของพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองซึ่งนอนเอาศีรษะเข้าหากัน ปลายเท้าออกสู่ป่าลักษณะเหมือนแฉกดาว คงมีแต่เฒ่าบุญคำ อันถูกกำหนดให้เป็นยามแรก กับอูถะและพะโต้อีกสองคนเท่านั้น ที่ออกเดินเกร่ไปรอบๆ ตามแนวกองไฟที่ก่อไว้

ดูเหมือนจะเป็นคืนแรก ที่มีการก่อไฟกองโตๆ มากตำแหน่งที่สดตั้งแต่การพักแรมกันในป่า มันลุกสว่างและให้ไออุ่นเฉพาะภายในบริเวณที่พักชั้นในแคบๆ ซึ่งเข้ามานอนรวมตัวกันอยู่เท่านั้น ส่วนป่าเบื้องนอกออกไป คงมืดทึบเป็นม่านสีดำอันลี้ลับน่ากลัวอยู่เหมือนเดิม

รพินทร์ ไพรวัลย์ หลับไปแล้วอย่างง่ายๆ เพราะต้องการพักผ่อนเอาแรงให้มากที่สุดในช่วงหัวค่ำนี้ โดยตัดความสนใจกับผู้ร่วมคณะที่นอนเรียงรายเคียงไหล่กันออกไปเสียทั้งหมด ภายหลังจากรู้แน่ว่าในกลุ่ม มี ดร.สแตนลีย์กับคี๊ธ อยู่ในภาวะจับไข้ และเบลนอนใกล้เขาในระหว่างขนาบของตัวเขาเองกับหัวหน้าคณะ ส่วนปลายด้านโน้นเป็นที่นอนของคริสกับเชิดวุธเอ็ม16 ที่สแตนลีย์และคี๊ธเคยใช้ในการเดินทางช่วงต้นๆ แต่ต่อมาก็เข้าไปเก็บรวมอยู่ในกองสัมภาระนั้น สำหรับคืนนี้เขายึดไว้หนึ่งกระบอก พร้อมแม็กกาซีนอะไหล่อีกสองอัน บรรจุกระสุนเต็มที่ทั้งสองแม็กอะไหล่ วางไว้ทางด้านบนของศีรษะ นอก

เหนือไปจากไรเฟิลขนาดใหญ่ที่ใช้ประจำตัวส่วนอีกกระบอกนั้น เชิดวุธเป็นคนคว้าเอาไป เมื่อประกอบกับพลุไฟ และระเบิดเพลิงร้ายแรงที่ได้รับมอบจากฝ่ายนายจ้าง ก็เรียกได้ว่า ‘เต็มอัตราศึก’ ของสรรพอาวุธเท่าที่จะมีได้

อูถะ และพะโต้ กะเหรี่ยงอาสาสมัครทั้งคู่ เดินตรวจสุมกองไฟอยู่ครู่ใหญ่ ก็เข้ามานั่งรวมกลุ่มผิงไฟกันอยู่ยังตำแหน่งที่ก่อไว้ด้านซึ่งสกัดกั้นลำห้วย โดยไม่ยอมแยกคู่ออกจากกัน เพราะความกลัว ตาพรานเฒ่าบ่นด่าไอ้สองคนนั่นพึม เพราะแกต้องการให้มันแยกกันนั่งเฝ้ายามคนละด้าน

คืนนี้ บุญคำไม่ประมาทเลย และเมื่ออยู่ตามลำพังโดยแน่ใจว่าเจ้านายหลับไปแล้วเช่นนี้แกก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็งที่สุด **สัญชาตญาณพรานป่าที่มีติดมาตลอดชีวิตตั้งแต่เกิดกับไสยเวทอาคมที่จัดว่าแก่กล้าพอสมควร เตือนประสาทสัมผัสแกอยู่ตลอดเวลาว่ามันเป็นคืนที่จะชะล่าใจไม่ได้เลยแม้แต่นิดหนึ่ง**

ลมเย็นที่พัดโชยจากป่าด้านเหนือมาเป็นระยะๆ ทำให้ขุมขนของแกเป็นตุ่มลุกชันอยู่ตลอดเวลาจนต้องเอามือลูบขยี้แขนบ่อยๆ

อยากจะออกไปตรวจตรา สดับตรับฟังเสียงนอกอาณาบริเวณวงล้อมของกองไฟ แต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่งของนาย ที่สั่งห้ามไว้อย่างเด็ดขาด บุญคำเองก็มีวิชาถึงขนาดนี้แล้ว ลงถ้านายสั่งไม่ให้ออกนอกปริมณฑลที่กำหนดขีดเส้นไว้ ก็หมายถึงว่า ภัยมืดที่มองไม่เห็นล่วงหน้าหรือคะเนไม่ถูก มันย่อมมีรอท่า

อยู่ก่อนแล้ว เพราะนายมีดีเหนือกว่าบุญคำ ถึงกับสั่งห้ามย้ำไว้เป็นพิเศษ ผิดแผกไปกว่าทุกคืน

และคืนนี้มันก็ช่างเงียบเอาเสียจริงๆ สำหรับความเป็นไปของป่าดิบที่แวดล้อมอยู่ ได้ยินแต่เสียงไฟปะทุแตกจากฟืนในกอง และเสียงกรนของพวกลูกหาบเท่านั้น

บุญคำยืนสูบบุหรี่ใบตองแห้ง มองฝ่าความมืดออกไปรอบทิศทาง ในชีวิตของแกที่เคียงคู่เป็นมือขวาของนาย ได้ผ่านผจญกับสรรพอันตรายต่างๆ นานามาสารพัดจนนับไม่ถ้วนแล้ว และก็สามารถเอาตัวรอดมาได้ทุกครั้ง เพราะลำพังนายกับบุญคำเพียงสองคน เกิดอะไรขึ้นก็ไม่จำเป็นต้องห่วงกัน ต่างฝ่ายต่างแสวงหาวิธีเอาตัวรอดไว้ก่อน แล้วหลังจากนั้น ก็จะสามารถมาพบปะกันเองได้ภายหลัง แต่การที่มีคณะนายจ้าง และบุคคลอื่นๆ ที่จะต้องคอยดูแลระวังปกป้องภัยให้ด้วยนี่ มันเป็นสิ่งที่หนักใจเอาการ ก่อให้เกิดความห่วงหน้าพะวงหลังเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ทางหนีทีไล่เชื่องช้าถ่วงเวลาลงเป็นอย่างยิ่ง

ประการสำคัญที่สุดก็คือ จะปล่อยให้บุคคลในคณะที่มาด้วย ได้รับภัยอันตรายใดๆ ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะจะทำให้เสียชื่อ เสียความศรัทธาของเจ้านายที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ของแกเป็นอย่างยิ่ง...

นี่คือข้อคิดรำพึงอยู่ภายในของตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งในยามปกติ แกก็ไร้สาระตลกโลนไม่เป็นภาษา แต่ในภาวะวิกฤตจริงๆ แล้ว แกจะเป็นมือสอง รองจากรพินทร์ ที่จะต้องรับผิดชอบต่อคณะทั้งหลายอย่างเต็มที่

นายเป็นคนไม่พูดอะไร...แกคิดต่อไป...นายจะใช้สายตา

และท่าทีที่รู้ๆกันอยู่แล้ว เป็นการบอกเตือนให้บุญคำตระหนักและคิดเอาเอง บางที 'ไอ้คำ' ก็คิดไม่ออกเหมือนกัน เพราะวิชาไม่ถึงนาย ไม่เหมือน 'ไอ้แงซาย' คนนั้น แล้วตอนนี้ นายก็หลับไปเสียแล้ว ทิ้งภาระรับผิดชอบไว้ให้ไอ้คำคนเดียว...แล้วไอ้คำจะทำยังไง? จะเอาตัวรอดตามลำพังไปก่อนก็ไม่ได้ ยิ่งคิดตาพรานเฒ่าจอมเซียนก็ยิ่งไม่เป็นสุข

ทรุดตัวลงนอนคว่ำหน้ากับแผ่นดิน เอาหูแนบพื้นฟัง ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งสิ้น นอกจากหัวใจตนเองที่เต้นอยู่ปึกๆ การฟังแบบนี้หของแกก็ไม่ดีเท่ากับหของคะหยิ่น จะดดาว ด เดือน แหงนขึ้นไปก็มองไม่เห็น เพราะยอดป่าทึบบดบังฟ้าไว้หมดสิ้น และถึงจะมองเห็นดาวแกก็อ่านรหัสไม่ออก นอกจากจะพอรู้ว่ากี่ทุ่มกี่ยาม หรือพอจะรู้แค่ทิศเหนือทิศใต้อยู่ด้านใดเท่านั้น อยากจะปลุกเจ้าจัน เกิดหรือเส่ยขึ้นมาเป็นเพื่อนคุยปรึกษาหารือ ก็เห็นใจไอ้สามคนนั่น มันจะต้องนอนพัก เพื่อจะตื่นขึ้นมาผลัดเวรยามกับแกคนละ 3 ชั่วโมง และถึงจะปลุกขึ้นมา ก็คงไม่มีประโยชน์อะไรมากนัก เพราะเจ้าพวกนั้น ชำนาญในเรื่องอาถรรพณ์ของป่าดงพงพีน้อยกว่าแกนัก

กำลังคิดที่จะนั่งบริกรรม แต่ก่อนที่จะจุดธูปขึ้น บุญคำหันไปทางด้านกองไฟใต้ต้นไทรใหญ่ อันอูถะ และพะโต้นั่งกันอยู่ที่นั่น แล้วแกก็ชะงักกึกทำหน้าย่น เพราะมองไม่เห็นไอ้กะเหรี่ยงสองคนนั่นเสียแล้ว ไม่รู้มันหายไปไหน พรานเฒ่าเขม็งมอง เห็นแต่กองไฟที่ก่อไว้สองด้านของต้นไทรรากย้อย ใช้ไฟฉายล่าสัตว์ประจำตัวส่องกราดไปก็ไม่เห็นวี่แววของไอ้สองคนเลย

แกกระชับไรเฟิลในมือ แล้วออกเดินก้าวพรวดๆ ด้วยฝีเท้าเบากริบตรงเข้าไปยังต้นไทรนั้นทันที พออ้อมโคนไม้ใหญ่อันเป็นมมลับตาจากตำแหน่งที่คณะทั้งหมดนอนพักกันอยู่ แกก็อ้าปากค้าง...

สองกะเหรี่ยงหนุ่ม นั่งบังมุมอยู่บนรากไทร กำลังมีอาการอันพิเรนทร์ผิดแผกไปอย่างไม่คาดคิดมาก่อน เพราะทิ้งปืนลูกซองประจำตัวไว้ยังตำแหน่งที่เคยนั่งอยู่ ผ่ามานั่งหัวร่อกันคิกๆ คักๆ กอดจูบลูบคลำทำอุบาทว์ ในสายตาของตาพรานเฒ่าอยู่ ประหนึ่งว่า มันทั้งสองเป็นคู่รักที่กำลังเล้าโลมกันอยู่ฉะนั้น ไอ้คนหนึ่ง จูบหอมแก้มเคล้าคลึงอีกคนหนึ่ง ส่วนไอ้อีกคนหนึ่ง ก็กำลังลูบไล้ล้วงควักไปตามท่อนล่างท่อนบน ดูมันพัลวันกันไปหมด แม้ขณะที่แกมายืนจ้องมองดูอยู่ใกล้ๆ ขณะนี้ มันทั้งสองก็ยังหาสนใจใดๆ ไม่ คงคลึงเค้นเล่นสวาทราวกับกระทำเพศตรงข้ามอยู่เช่นนั้น

บุญคำลืมตาโพลง ครั้งแรก แกเกือบจะร้องตวาดก้องออกไป และขยับเท้าจะเตะให้กลิ้งไปทั้งคู่ แต่สิ่งอันพิกลพิการนั้นดูผิดสังเกตไปนี้ ทำให้แกชะงักคิดขึ้นมาได้ ย่างสามขุมช้าๆ เข้าไปยังทั้งสองคนนั่น วางไรเฟิลกับไฟฉายลง แล้วลูบฝ่ามือทั้งสองเข้าหากัน เป่าผัวะลงไปก่อนจะตบโดยแรงลงไปบนกบาลของอูถะ และพะโต้ ซึ่งขณะนี้กำลังทำท่าจะเอนลงนอนทับกัน

ปังเดียว ที่แกตบลงไปพร้อมกันบนสองหัว ทั้งอูถะและพะโต้หงายผลึ่ง ผละออกจากกัน นอนลืมตาค้างเหมือนคนหมดสติไปชั่วขณะ หมดอาการระริกกระซิกกระซี้ในเชิงสวาทที่เห็นอยู่ในทันที บุญคำเป่าพรวดลงไปบนใบหน้าของทั้งสอง อีก

คนละครั้ง ทั้งคู่จึงกะพริบตาแล้วลุกพรวดพราดขึ้นมานั่ง ทำหน้าตื่นลอกแลก พอมองเห็นหน้าบุญคำก็มีอาการตกใจ ขยับจะลุกขึ้นไปนั่งยังขอนไม้ตรงที่เฝ้ายามตามเดิม แต่พรานเฒ่าอาวุโสรวบคอทั้งสองไว้คนละด้าน ดึงเข้ามา

“ไอ้อูถะ แล้วก็มึง...ไอ้พะโต้...บอกกูหน่อยซิ นี่มึงมาทำอะไรกันอยู่ตรงนี้ หา!”

สองหนุ่มกะเหรี่ยง ผู้ปกติแล้วเป็นคนที่เรียบร้อยที่สุด กะพริบตาอยู่ปริบ ๆ งุนงงเหมือนคนเพิ่งตื่นขึ้นมาจากความฝันอันแสนสุข และโดยทันทีก็ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอย่างกะทันหัน มองดูหน้าพรานเฒ่าแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ข้าไม่ได้หลับยามนา ข้าแค่นั่งเคลิ้ม ๆ ไปเท่านั้น...”

เจ้าพะโต้เป็นคนบอกขึ้นอ่อย ๆ แล้วเหลียวมองดูรอบตัว พอเห็นตนเองมานั่งอยู่โคนไทรใหญ่มุมลับตา อันเป็นซอกอยู่พอดี ก็มีอาการตกใจ อุทานว่า

“เอ๊ะ แล้วข้ามานั่งอยู่ตรงนี้ได้ยังไง”

“ไอ้เวร! ก็มึงสองคนแอบมาทำท่าจะบี้กันอยู่ตรงนี้ กูมาเห็นมึงล่อกันนัวอยู่ทีเดียว เกิดห่าริยำอะไรกันขึ้นนี่”

เจ้าสองคนคงหน้าตาตื่นอยู่เช่นนั้น เอามือตบหัวตัวเองในลักษณะมึนงงไม่สร่าง

เสียงบุญคำ ตะคอกอีกเบา ๆ ว่า

“มึงหลับยามแน่แล้วก็ละเมอจูงมือกันมาเล่นจ้ำจี้มะเขือ-เปราะกันอยู่ตรงนี้ ประเดี๋ยวเหอะมึง ฟ้าผ่าแผ่นดินไหว ถ้ามึงตัวหนึ่งเป็นตัวผู้ มึงอีกตัวหนึ่งเป็นตัวเมียกูจะไม่ว่าอะไรเลย แต่นี่มึงมีเดือยด้วยกันทั้งคู่...บอกมาซะดี ๆ มึงสองคนฝันว่ายังไง?”

อูถะมีอาการเหมือนจะร้องไห้ หน้าตาบ้องแบ๊วพิกลอยู่ ตอบไม่ถูก ได้แต่อึกๆ อักๆ บุญคำแยกเขี้ยวเขย่าคอถามมาอีก จึงบอกออมแอมว่า

“เอ...ข้าไม่รู้ตัวเลยนะ ลุง ว่าข้าสองคนมานั่งอยู่ตรงนี้ได้ยังไง”

“ก็มึงจูงมือกันหลบเข้ามาตรงนี้นั่นแหละ แล้วทำสัปดี้-สีปะดน...เอาล่ะ กูไม่ว่าอะไรหรอก เพราะท่าทางมึงสองคนก็พิลึกไปมาก บอกซิมึงสองคนฝันไปยังไงมั่ง?”

แกรุกเร้า คาดคั้น ทั้งขู่ทั้งปลอบอยู่พักใหญ่ ในที่สุดทั้งอูถะและพะโต้ก็สารภาพบอกความออกมาตามตรง

“จะว่าหลับก็ไม่เชิงนา...ลุง ข้ากับไอ้พะโต้นั่งยามกันอยู่ตรงโน้น...”

อูถะพูดอ่อยๆ อย่างกระดาก ชี้มือบุ้ยปาก

“เห็นพูหญิงคนนึง นุ่งผ้าเปลือกไม้สั้นๆ ตัวขาวเป็นหยวกโผล่ออกมาจากโคนต้นไทรต้นนี้แหละ หะแรก นึกว่าเสือสมิงจะยิง พอยกปืน แม่ก็ยกมือห้าม แล้วค่อยๆ ถอดผ้าที่นุ่งอยู่ออก แก้ผ้าเลย! เห็นอยู่ชัดๆ อรชรอ้อนแอ้นไปทั้งตัว ตั้งแต่หัวจรดตีน กวักมือเรียกออดอ้อนอยู่ ข้ากะไอ้พะโต้สองคนมองกันอยู่นาน แม่หญิงคนสวยนั่นก็ร้องเรียกมาอยู่ยังงั้น ยักเอวยกตะโพกแอ่นหน้า เอี้ยวหลังให้ดู แสงไฟในกองนี่เห็นสว่างอยู่มันทนไม่ไหว แล้วเราก็อยู่กันสองคนจะกลัวอะไร เลยชวนกันเข้ามา...”

บุญคำอ้าปากหวอ ซอยเปลือกตาถี่ๆ กระชั้นถาม

“แล้วไง?”

“แล้ว...แล้วเราสองคนก็เข้ามา แม่หญิงนั่นสวยเหลือเกิน เราก็เลยช่วยกัน...”

พะโต้พูดค้างอยู่แค่นั้น ยิงฟันแหงแทนคำพูดต่อไป ตาพรานเฒ่าถอนใจเฮือก คร่างออกมา

“พุทธัง สาระณัง คัจฉามิ!...มึงเอ๋ยมึง โดนดีเข้าให้ซะแล้ว กูเห็นมึงมาล่อกันเองนัวอยู่ตรงนี้ ผู้หญิงแก้ผ้าที่มึงสองคนว่า มีที่ไหนสักคน โธ่เอ๊ย! แค่กูคลาดสายตานิดเดียวเท่านั้น... เอาละ กูรู้แล้ว แม่ไม่เอามึงตายห่า เพียงแค่ให้ฟาดกันเองก็นับว่าบุญโข ขี้เล่นเหลือเกินนะแม่เจ้าประคุณเอ๊ย...”

แล้วบุญคำก็ตบผัวะเข้าไปที่หัวของเจ้าสองกะเหรี่ยงอีกครั้ง ออกคำสั่งเฉียบขาด

“ไป! ไม่ต้องมานั่งอยู่ยามตรงนี้อีกแล้ว เข้าไปในปางพักโน่นแล้วมึงจะนอนหรือนั่งก็ตามใจมึง ไปเสียเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องออกมาที่นี่อีก ถ้ากูมาเห็นช้านิดเดียว มึงสองคนก็กลายเป็นผัวเมียกันแล้ว เพราะตาฝาดไปด้วยกันทั้งคู่!”

ทั้งสองกะเหรี่ยงหนุ่มทำหน้ากะเรี่ยกะราด สับสนอล-หม่านใจไปหมด พอบุญคำตวาดมาอีกครั้ง ก็รีบตรงเข้าไปคว้าปืนและไฟฉายที่วางทิ้งไว้ เดินอ้าวเข้าไปในกลางที่พักของกลุ่มคณะหมู่มากที่กำลังนอนกันอยู่ทันที เพราะขืนอยู่ช้ามีหวังโดนถีบด้วยกันทั้งคู่

พออูถะและพะโต้พ้นจากบริเวณโคนไทรออกไปแล้ว บุญคำก็โคลงหัว แหงนหน้ามองขึ้นไปบนต้นไทร เอามือตบเบา ๆ ที่โคนต้น

“ขอทีเหอะ แม่เจ้าประคุณทูนหัว ไหนๆ แม่นางก็ยอมตัวเป็นมิตร อนุญาตให้พวกข้ามาพักอาศัยอยู่ใต้เงาไม้ใบบังแล้ว อย่าล้อคนของข้าเล่นอย่างนี้เลย”

เพียงแต่จบคำพูดของบุญคำเท่านั้น ดรุณีนางหนึ่งรูปโฉมอยู่ในเกณฑ์บาดอารมณ์เพศของชาย แต่ร่างกายใหญ่กว่ามนุษย์ประมาณ 3-4 เท่า ก็ปรากฏกายนั่งบนเถาวัลย์ใหญ่บนกิ่งไทร ด้วยอาการไกวตัวช้าๆ เนิบๆ ส่งยิ้มลงมา ใบหน้านั้นสะสวยแต่เขี้ยวโผล่แพลมทั้งล่างบนและดวงตาทั้งสองลุกแดงจ้า ราวกับเอาไต้เข้าไปจดไว้ เอ่ยเอื้อนลงมาด้วยเสียงแหบห้าวว่า

“ไอ้เฒ่าลามกปากเปราะ โผล่มาก็ดีแล้ว ถือว่าดีมีวิชาไม่ใช่หรือ มาลองกะข้าสักตั้งไหมล่ะ”

บุญคำกระเดือกน้ำลายฝืดๆในลำคอ เริ่มภาวนาขับยักษ์ขับปีศาจ แต่ภาพนั้นก็ยังโดดเด่นให้เห็นอยู่ หาได้สลายไปไม่ มิหนำซ้ำยังยกมือชี้หน้าลงมา พร้อมกับหัวเราะเบาๆ กังวานก้องอยู่ในโสตของบุญคำ ราวกับแก้วหูจะแตก แกจึงสั่นหัวบอกขึ้นไปว่า

“ขอขมาลาโทษ แด่ยักษินีหมีใหญ่ ข้ามันคนกระจ้อยร่อยเคารพยำเกรงแม่นางอยู่เป็นอันมาก ไม่คิดที่จะลองดีร้อก มีแต่คิดจะมาพึ่งพาพักพิง อย่างน้อยก็ขอความคุ้มครองภัยทั้งหลายภายในคืนนี้”

“ปากหมา!...”

นางไม้ประจำไทรใหญ่ต้นนั้น ตวาดสวนมาโดยเร็วชี้หน้าอีกครั้ง

“ฟันตัวเองน่ะเหลือไม่กี่ซี่แล้วนะ ถ้าแม่ตบฉาดละก็ จะ

ไม่มีเหลือให้เคี้ยวอะไรได้อีกเลย หนอย! เรียกแม่ว่า ยักษินีหมีใหญ่ ถึงหมีของข้าจะใหญ่ก็ไม่ได้ไปโปะอยู่บนกบาลของเฒ่าลามกอย่างเอ็ง! เมื่อหัวค่ำก็ทีหนึ่งแล้ว ปากพล่อย! ดันบอกกับลูกน้องเอ็งว่า นมข้ายานโทงเทงถึงเอว เอ้า! แหกตาดูซิ นมข้ายานอย่างเอ็งว่าหรือเปล่า”

พร้อมกัน นางก็กระชากอาภรณ์ลักษณะเหมือนเยื่อไม้ที่ห่อหุ้มปทุมถันอยู่หมิ่นเหม่ออก บุญคำมองเห็นสองเต้าเต่งตึงตั้งตระหง่านงอนชะเง้อมงามราวกับภาพปั้น **ถ้าไม่คิดถึงเขี้ยวที่งอกพ้นปาก กับร่างนิมิตที่ใหญ่โตมหึมาเสียอย่างเดียว ภาพที่ปรากฏในคลองจักษุของบุญคำขณะนี้ ก็คือสาวร่างงามที่มีส่วนสัดยั่วเย้าโลกีย์ชั้นเยี่ยม เพราะถึงจะใหญ่โตไปทุกส่วน มันก็ได้ส่วนสัดกันหมดทุกอย่าง**

บุญคำ ยกมือขึ้นพนมวันทาเหนือหัว

“ลูกช้างกลัวแล้ว เจ้าแม่”

“ไหว้อะไร ไหว้ ‘หมี’ เรอะ”

นางถามมาอีก เสียงอ่อนลง พลางหัวร่อคิกๆ แกว่งกระดิกขาเล่นปลายเท้าลอยอยู่เหนือหัวตาเฒ่าเพียงศอกเดียวเท่านั้น

“เห็นหมีของเจ้าแม่งามนัก แล้วก็เป็นบุญตาไอ้คำ ไหว้แล้วก็คงจะเป็นสิริมงคล เอ้า! กราบก็ยังได้”

ว่าแล้วแกก็กราบลงกับพื้น

“เล่ห์เหลี่ยมเพทุบายร้ายนัก ปากคอเราะร้าย...ปากชั่ว! ไม่เหมือนเจ้านายรูปหล่อนั่นเลย”

“โธ่! แม่นางเก๊าะ ขี้ข้าพระเอก มันจะรูปหล่อ คอยาว

เหมือนพระเอกได้ยังไงล่ะ ไอ้คำขอโทษแม่นางแล้ว ที่ปากเสียไปว่าแม่นางเข้า”

นางค้อนขวับ แต่ริมฝีปากยิ้ม

“ช่วยไปตามเจ้านายให้มาพบหน่อยได้ไหม”

“แกหลับ ไม่ค่อยสบายด้วยซิ แม่นางก็ออกมีฤทธิ์ อยากพบก็แทรกเข้าไปในฝันของแกซิ”

“เข้าไปได้เสียเมื่อไหร่ เกราะป้องกันตัวออกหลายชั้นกงจักรเทพเจ้าทั้งนั้น ที่หมุนรอบตัวเขาอยู่ในขณะนี้”

“อ้อ! แม่นางก็รู้เหมือนกันเรอะ”

“ทำไมข้าจะไม่รู้ ก็มองเห็นอยู่นี่ เห็นแม้กระทั่งกมล-สันดานดั้งเดิมของเอ็งด้วย ว่าเป็นคนยังไง ลามกจกเปรตสัปดี้สีปะดนไม่มีใครเหมือน”

นางบริภาษปนหัวเราะมา แต่แววของมิตรมากกว่าศัตรู

บุญคำยกมือไหว้ปลกๆ อีกครั้ง

“เอาแค่ลามก ก๊ะ สัปดนวันละนิดจิตแจ่มใสก็แล้วกันนะ แม่นางอย่าให้ถึงกับ ‘จกเปรต’ เลย บุญคำยังไม่อยากจะเป็นเปรต ถ้าอยากเป็นก็อยากจะเป็นยักษามากกว่า”

“จริงรึป่าว ไม่ต้องเป็นยักษา แต่คนธรรมดายังงี้ก็ไหวนะ ลองดูมั้ย?”

“มะ...ไม่ๆๆๆๆ ละครับผม! ไอ้เฒ่าบุญคำรู้จักสังขารตัวเองดี ไม่ขอรบราด้วยทุกกระบวนเพลง เห็นเจ้าแม่แผลงฤทธิ์เอาก๊ะไอ้สองคนนั่นก็กลัวใจแล้ว”

“ไม่ไปตามพรานรพินทร์ให้แน่นะ?”

เสียงนั้นสำทับขู่เข็ญมา

“สงสารแกเถอะ คุณแม่...แล้วคุณแม่จะให้ตามมาประสงค์ใด”

นางเอามือกอดอก สะบัดผมอันสยายยาว

“ก็อยากคุยด้วยนี่”

“เฮ้อ! นายกู! สกปรกดำปู้ปี้ไปทั้งตัว แต่ถึงงั้น มนุษย์ เทพ นาคี คนธรรพ์ ยักษ์มาร พากันมารุมรักหมด เสน่ห์ขี้เต่าแรงเหลือเกินพับผี ไอ้คำอิจฉาเป็นบ้า!”

“ก็เขาเป็นคนดีนี่ รูปหล่อ แต่พ่อไม่รวยคนนั้นน่ะ”

“แล้วบุญคำรูปไม่หล่อมั่งรึไง?”

“เอ็งนะเรอะ! ตุ๊กตาเสียกบาลยังหล่อกว่าเอ็งอีก”

“ฮ้วยกู!...ซวยตลอดศก...คุณแม่นั่งดีๆหน่อยเถอะขอรับผ้าก็สั้นจู บางจ๋อย ซ้ำยังนั่งอยู่บนหัวไอ้คำซะอีกด้วย”

“เรื่องของข้า เอ็งไม่เกี่ยว อย่าเสือก!” นางแหวลงมา

“เอา ไม่เสือกก็ไม่เสือก ดูเพลินดีเหมือนกัน...ตาเป็นกุ้งยิงแย่ละวะกู คราวนี้”

“คนอย่างเอ็งไม่กลัวตาเป็นกุ้งยิงหรอก เห็นคอยแต่สอดส่องมองผู้หญิงอยู่ตลอดเวลาแล้วไม่ใช่เรอะ คราวนี้ก็มองเสียให้เต็มตาซิ ไม่ต้องใช้กล้องส่องด้วย”

บุญคำเอามือป้องปิดตา สั่นหัว

“ไม่ไหว มหึมาน่าหวาดเสียวเหลือเกิน...เมื่อกี้นี้ เจ้าแม่เล่นอะไรกับคนของบุญคำก็ไม่รู้ พิเรนทร์เหลือเกิน”

“ก็จะเรียกเอ็งให้เข้ามาหานั่นแหละ เตือนคนของเอ็งซะด้วย เสือกมาฉี่รดโคนต้นไทรที่ข้าดูแลอยู่นี่ทำไม ที่อื่นมีอยู่ถมไปไม่ปล่อย ไม่เหยียบแบนจมธรณีไปน่ะดีเท่าไหร่แล้ว”

“อ๋อ! ไอ้เวรสองตัวนั่นมาปลิ้นฉี่รดต้นไม้ของคุณแม่เรอะ มิน่าละ เอาละ หายกัน และนี่บุญคำก็มาแล้ว พบแล้ว เห็นแล้ว ต้องถือว่าเป็นบุญวาสนา คืนนี้ เจ้าแม่ช่วยด้วยนะ”

“จะช่วยก็ได้ แต่ก็ต้องช่วยตัวเองก่อน ไอ้พวกผีไพรมันกระซิบมาว่า เอ็งน่ะ ฉลาดกะล่อนปล้อนปลิ้นนัก จะขอถามปัญหาสักข้อ ถ้าตอบได้ก็จะช่วยพวกเอ็งทั้งหมดให้รอดในคืนนี้ ถ้าตอบไม่ได้ก็ตามยถากรรม”

“จะถามอะไรล่ะ เจ้าแม่?”

“คนกับมนุษย์ต่างกันยังไง?”

“เอ๊ะ! ถามแปลกแฮะ ปัญหาทางโลกหรือปัญหาทางธรรมล่ะ”

“ก็ทั้งทางโลกและทางธรรมนั่นแหละ ตอบมา”

“ถ้าไม่ตอบล่ะ?”

“แม่จะลงไปบิดคอให้หมุนได้รอบ ๆ เลย”

“โอ๊ย!”

บุญคำอุทาน เอามือกุมเป้ากางเกง

“เสือกแหกปากร้อง ยังไม่ได้บิดสักหน่อย แล้วก็คอบนที่ตั้งอยู่บนบ่าไม่ใช่คอล่างของเอ็ง ไอ้นี่ลามกไม่สร่าง เดี๋ยวเหอะ”

“ไหน เจ้าแม่ตั้งปัญหามาว่ายังไงนะ?”

“ถามว่า คนกับมนุษย์ ต่างกันยังไง?”

“คน...ค.หยักๆ สักแต่ว่าคน อาจเป็นผีสางเปรตอสุร-กายสัตว์ในอบายภูมิชิงหมาเกิดก็ได้ ส่วนมนุษย์...เอ...มนุษย์คืออะไรล่ะหว่า...มนุษย์...” บุญคำหยุดคิดนิดหนึ่ง ใช้สติปัญญาของแกเต็มที่ “มนุษย์ หมายถึงผู้ที่มีร่างกายเป็นเหมือนๆ คน

นี่แหละ แต่จิตใจสูง มีคุณธรรมศีลธรรมประจำใจ รู้ผิดชอบชั่วดี มีความละอายต่อบาป”

“ฉลาดเป็นกรดเลย อีตาเฒ่าเจ้าเล่ห์นี่ แล้วตัวเองละเป็นคนหรือมนุษย์”

“อยากจะเป็นมนุษย์เหมือนกันแหละ แต่มันเป็นไม่ค่อยจะได้ ก็เลยขอเพียงแค่ ค.หยักๆ สักแต่ว่าคนไปก่อน สำหรับชาตินี้”

“เอ็งตอบได้ตรงดีมาก! ไป...กลับไปได้แล้ว ใช้สติปัญญาให้เต็มที่สำหรับคืนนี้ และถ้าจวนตัวก็ให้ปีนหนีขึ้นมาบนต้นไม้ใหญ่ของข้านี่เถอะ”

บุญคำพนมมือไหว้อย่างประจบ

“มันจะเกิดอะไรขึ้น คุณแม่บอกถี่”

“บอกไม่ได้ ถึงเวลารู้เอง หรือถ้าเก่งจริงก็ไปนั่งสมาธิบริกรรมดู”

กล่าวจบเพียงแค่นั้น ร่างมหึมาอวบอัดเยียงสรีระของสตรีที่ยั่วอารมณ์เพศ ก็สลายวับไปกับตา มีแต่รากไทรย้อยที่ถูกลมพัดผ่านให้แกว่งช้าๆ ไปมา

บุญคำถอนใจเฮือก ก้มลงหยิบไฟฉายและไรเฟิลเดินอย่างสงบ กลับเข้ามายังบริเวณที่พรรคพวกนอนรวมกลุ่มกันอยู่ เริ่มรู้สึกอบอุ่น มีขวัญและกำลังใจดีขึ้น ภาพที่เห็นบนกิ่งไทรนั้นยังติดตาอยู่ตลอด แต่มันเป็นภาพของเหตุการณ์ที่เหมือนฝัน และแกก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะเล่าให้ใครฟังได้เลย แม้แต่รพินทร์เอง

สิ่งลี้ลับชนิดนี้ ชีวิตพรานของแกพบปะเห็นอยู่เป็นประจำ

จนเคยชินเสียแล้ว ไปเล่าให้ใครฟังเขาก็หาว่าแกบ้า ไปปรึกษาพระที่มีฌานชั้นสูง ท่านก็ห้ามไม่ให้ปริปากกับใคร เพราะจะถูกหาว่าเอาสิ่งไร้สาระไปพูดกับเขา แกก็เลยดูเหมือนคนบ้าๆ บอๆ อยู่คนเดียว **ถ้าจะมีใครเข้าใจแกอยู่บ้าง หรือพูดกันได้รู้เรื่อง ก็แค่รพินทร์ ไพรวัลย์ หรือครูพรานรุ่นพี่ คือหนานอินเท่านั้น...**

ตาเฒ่าบุญคำมองสำรวจไปรอบๆ ตำแหน่งพักนอน ของทุกคนเห็นทุกอย่างอยู่ในสภาพปกติราบคาบ ส่วนเจ้าอูถะพะโต้ ที่แกไล่ให้เข้ามาอยู่ด้านใน รวมหมู่กับฝ่ายลูกหาบทั้งหลาย นั่งเอาผ้าผวยเก่าๆ บางๆ คลุมหัว แลดูเหมือนตอไม้อยู่ริมกองไฟที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้าของฝ่ายนายจ้างไม่มีเสียงพูดจาใดๆ กันทั้งสิ้น มันทั้งคู่อาจเข้าภวังค์หลับนกไปแล้วก็ได้ภายหลังจากถูกอาถรรพณ์ของไพรลึกเล่นงานเอา

แล้วแกก็เดินไปยึดที่นั่ง ริมกองไฟด้านที่ก่อไว้ทางตะวัน-ออก ปลดผ้าขาวม้าที่เคียนพุงมาห่มเป็นสไบเฉียง จุดธูป 7 ดอกปักไว้ตรงหน้า ขัดตะหมาด พนมมือขึ้นบริกรรมในทันที

เทพยดาอารักษ์ เจ้าป่า เจ้าเขา เจ้าห้วย ที่ขออัญเชิญมาไม่ปรากฏสำแดงตนให้แกเห็นในมโนทวารเลย ครั้นเรียกต่อไปยังภูตผีไพรในสถานถิ่นใกล้เคียงทั้งหลายก็จะเห็นได้แต่เพียงภาพที่โผล่สลอนเข้ามาอย่างคุกคามขู่เข็ญ และกระทำกิริยาอาการหลอกหลอนต่างๆ ไม่มีตนใดส่อแววเป็นมิตร หรือให้คำตอบอันจะเป็นประโยชน์ใดๆ เลยไม่ จำต้องขับให้มันเตลิด

สลายไป ขออัญเชิญนางไม้ประจำต้นไทรใหญ่ที่เห็นอยู่เมื่อสักครู่ใหญ่นี้ หวังจะได้พูดจาส่งภาษาซักถามความอีกสักครั้ง ก็ไร้ผล นางไม่มาปรากฏให้เห็นแม้แต่น้อย

บุญคำไม่ละความพยายาม คราวนี้บริกรรมอัญเชิญไปยังนาคเทวีนางพญาแห่งบาดาล โดยเพ่งภาพไปยังตัว ‘สางห่า’ ก่อน อึดใจใหญ่ต่อมาของการบริกรรมเรียก แกก็แทบผงะเกือบคุมสติไว้ไม่อยู่ เพราะภาพจากกระแสจิต เห็นเป็นจงอางยักษ์ตัวขนาดเท่าซุงชูหัวพังพานหราปรากฏอยู่ตรงหน้า แลบลิ้นแปลบปลาบมีอาการเหมือนจะฉกลงมา และกึ่งกลางของพังพานที่แผ่กว้างขึ้น สตรีงามนางหนึ่งเห็นเพียงครึ่งกาย ทรงเครื่องประดับถนิมพิมพาภรณ์และมงกุฎรูปนาคราช เยี่ยงเทวะนาคีกำลังยกหัตถ์ชี้ดัชนีมาที่แก

“อย่ากำแหงหาญ พรานเฒ่า บุญบารมีและฌานของตัวเองไม่ถึงบังอาจจะเรียกข้า ระวังจะป่นเป็นขี้เถ้าธุลี”

กระแสเสียงสำทับมาแค่นั้น ภาพของงูใหญ่ก็สลายวับไป

สมุนขวาของรพินทร์ ผู้เก่งแต่เฉพาะทางด้านเดียรัจฉานวิชาระดับชั้น ‘หมอผี’ ถอนใจยาว เรียกสติกลับคืนมา ลืมตาขึ้นสะบัดหัวอยู่ไปมา แล้วสงบจิตบริกรรมใหม่อีกครั้ง เรียกของประจำตัวที่พ่อและอาจารย์ทั้งหลายมอบให้ไว้ พวกบรรดารักยมกุมารทอง และโหงพราย เจ้าพวกนั้นอย่างเก่งที่สุดก็ออกมากระโดดหย็องแหย็งอยู่รอบตัวแก จะบัญชาด้วยอาคม ให้มันออกตระเวนไปในราวป่า ก็ไม่มีไอ้ตัวไหนกล้าที่จะผละห่างจากตัวแก ไม่ผิดไปกว่าการใช้ทุกครั้ง

“ไม่ไหวหรอกพ่อ นอกปริมณฑลที่พรานใหญ่ท่านกำหนดไว้ พวกฉันขืนออกไปก็ถูกเหยียบแบนเท่านั้น ข้างนอกเขาแรงฤทธิ์กว่าพวกฉันทั้งนั้น”

พวกนั้นพากันร้องบอกระงม ส่ายหัวอยู่สลอน

“วัดธ่อ ไอ้เวร! ไอ้จิ้งโกร่งจิ๊กโก๋ทั้งหลาย กูเลี้ยงไว้ก็เปลืองกล้วยเปลืองข้าว ถึงเวลาจำเป็นจะใช้งานจริงๆ ไม่แน่จริงสักตัว”

แกสบถด่า

“พ่อแน่จริง ก็ออกไปเองซิ”

ไอ้ตัวเซียนที่สุด ร้องบอกมาอ่อยๆ

“กูใช้ให้พวกมึงออกไปเป็นหน่วยลาดตระเวนหาข่าวหน่อยไม่ได้หรือยังไง พบเห็นอะไรก็แจ้นกลับมาบอกกู”

“ไม่ไหว พวกฉันไม่กล้าออกไปหรอก พ่อก็อย่าได้ออกไปทีเดียวนา พวกฉันช่วยพ่อไม่ได้จริงๆ”

“ถุย! พวกมึงเสียแรงมีฤทธิ์ พวกมึงทำอะไรกันได้มั่ง”

“ก็ทำได้แค่กำลังที่มีอยู่เท่านั้นแหละพ่อ ถ้ามันเกินกำลังจะไปสู้เขาได้ยังไง เหนือฟ้ายังมีฟ้า ต่ำกว่านรกก็ยังมีนรก ทุกอย่างมันมีอันดับนะพ่อนะ”

“อ้าว! เสือกมาเทศนาสอนกูเข้าให้เสียแล้ว”

“พวกฉันเพียงแต่เตือนสติพ่อเท่านั้น จะช่วยพ่อได้คราวนี้ก็แค่บอกทางหนีทีไล่เท่านั้น เกิดอะไรขึ้นพ่อก็เผ่นขึ้นต้นไม้ใหญ่นั่นไว้ก่อนแล้วกัน ไม่ต้องไปห่วงใครหรอก ตัวใครตัวมัน”

“มึงยุดี มึงบอกกูได้แค่นี้เองเท่านั้นเร้อะ”

“ก็บอกได้แค่นี้แหละ ป่านอกมันปิดไปหมด มันมีเวท-

กาลีมหานรกเป็นตาข่ายคลุมไว้ เกินกว่าที่พวกฉันจะแทรกออกไปได้ มองออกไปก็ไม่เห็น มันดำปี๋ไปหมด เพราะมนต์มืดกฤติยาอาคมจากขุมนรก”

“ถ้างั้นพวกมึงก็น่าจะรู้มั่ง ว่านายรพินทร์ของกู ท่านทำอะไรไว้มั่ง ก่อนที่ท่านจะหลับไป”

“ท่านสวดมนต์ ระลึกถึงพระอรหันต์ทุกพระองค์ พระ-พุทธเจ้าทุกปาง แม้แต่พระพุทธเจ้าตัณหังกร อัญเชิญให้มาเป็นตาข่ายเพชรคลุมปางพักนี่ทั้งหมดไว้ แต่พระอรหันต์ทั้งหมดก็ครอบคลุมไว้เฉพาะตัวท่านคนเดียวเท่านั้น ไม่ได้ไปคุ้มครองถึงใครอื่น แม้แต่ตัวพ่อเองก็ไม่มี เพราะพ่อไม่เคยสวดมนต์ พ่อร่ายแต่คาถาอาคมอย่างเดียว มันก็ไม่ไหวเหมือนกันถ้าฝ่ายตรงข้ามเขาเหนือกว่า พ่อรู้จักสวดมนต์ไหว้พระ มีศีลมีสัจ ปฏิบัติตัวเป็นคนดีมั่งซิ”

“หลอกด่ากูอีกแล้ว ไอ้พวกนี้”

“ไม่ได้ด่า พ่อถาม พวกฉันก็บอกความจริงให้พ่อรู้เท่าที่พวกฉันจะรู้ได้เท่านั้น เจ้านายของพ่อท่านไม่ได้มีดีทางเดียรัจฉานวิชาเหมือนพ่ออย่างเดียว แต่ท่านหนักไปทางพระ-พุทธคุณที่มีอำนาจเหนือกว่าอีกด้วย”

“แปลว่าเจ้านายกู คืนนี้ไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากไหว้พระอย่างเดียว?”

“ท่านลงอาคมไว้รอบปางพักแล้ว ในไม่ให้ออก นอกไม่ให้เข้า แล้วท่านก็ปล่อยควายธนูออกไปเมื่อตอนหัวค่ำ ควายธนูที่ท่านปล่อยออกไป กระเด็นกลับคืนเข้ามา ออกไปตระเวนไม่ได้เหมือนอย่างที่พ่อสั่งให้พวกฉันออกไป แล้วก็ออกไปไม่ได้

นี่แหละ พอเห็นควายธนูของท่านกระเด็นเข้ามาเท่านั้น ท่านก็สวดมนต์ภาวนาเลิกใช้คาถาอาคมไปเลย”

“แล้วพวกมึงบอกหน่อยถี กจะทำยังไงดี”

“ก็พ่อสวดมนต์เป็นไหมล่ะ”

“กูสวดมนต์เป็นที่ไหน อย่างมากก็พุทโธ ธัมโม สังโฆ กะ อิติปิโสเดินหน้าถอยหลังแค่นั้น”

“สวดได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น ก็ยังดีกว่าไม่สวดเสียเลย นี่พ่อเอาแต่ โอม! โอม! ล่อภาษาขอมยันเต มนตราอาคม มันสู้พุทธานุภาพไม่ได้หรอก”

“อ้อ! นี่พวกภูตพรายอย่างมึงก็เสือกรู้เหมือนกันเร้อะ”

“รู้เซ้ ทำไมจะไม่รู้ ฉันอยู่ก๊ะพ่อ พ่ออยู่ก๊ะนายรพินทร์ แต่พวกฉันใกล้กับนายรพินทร์มากกว่าพ่อเสียอีก พ่อนะมีโอกาสอยู่ใกล้คนดีแล้ว ไม่รู้จักดีซะที!”

“ไป! ไป พวกมึงไปได้แล้ว ประเดี๋ยวพัดจับใส่หม้อโยนทิ้งน้ำหมด เลิกเลี้ยงเสียรู้แล้วรู้รอด”

เจ้าพวกภูตพรายปิศาจน้อยที่แกเลี้ยงไว้ พากันหัวร่อคิกคัก แล้วก็สลายตัวสูญไปหมดจากมโนภาพที่แกเห็น

คราวนี้ แทนที่จะร่ายอาคมมนต์มืดชั้นต่ำ ตาพรานเฒ่าหันมาสวดภาวนาเป็นอัตถคาถาเท่าที่แกจะจำได้ พอวกไปวนมาชักจะไม่รู้เรื่อง ก็ภาวนาเฉพาะ ‘พุทโธ’ อย่างเดียว ทุกครั้งที่ระบายลมหายใจเข้าและออก

พักใหญ่ นานพอสมควร ร่างกายของแกแน่วนิ่ง

ปราศจากความรู้สึกเมื่อยขบ

แล้วบุญคำก็เริ่มมองเห็นแสงหลากๆสี อันเป็นฉัพพรรณรังสีเป็นดวงมาลอยวนอยู่ตรงหน้า สว่างพร่างพราวตาไปหมด ความหนาวเย็นของอากาศเริ่มไม่รู้สึกว่ามันสัมผัสผิวกาย

ต่อมาดวงแสงประหลาดนั้น ก็ค่อยๆเลือนหายไป กลายเป็นความมืดตามเดิม บุญคำนั่งเข้าสมาธิจิต แทนที่จะใช้การบริกรรมอย่างที่แกเคยปฏิบัติ แล้วเมื่อนั้นเอง แกก็รับสัญญาณสิ่งหนึ่งได้

ป่ารอบด้าน มีดวงตาสว่างเขียวจ้า ลักษณะเรียวเป็นคู่ๆค่อยๆปรากฏออกมาจากสุมทุมพุ่มไม้รอบด้านไปหมด ครั้งแรก ก็ 4-5 คู่ก่อน แล้วก็ปรากฏเพิ่มเติมขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งนับไม่ถ้วน จ้องเข้ามาในปางพัก!

ภาวนาต่อไป ก็ยังเห็นอยู่เช่นนั้น

พอลืมตาขึ้น ภาพดวงตานับร้อยนับพันคู่หายไป แต่พอหลับตาก็เห็นอีก ซ้ำๆกันอยู่เช่นนี้หลายครั้ง

จะว่าภาพหลอนก็ใช่ที่ เพราะหลับตาลงทีไร เป็นได้เห็นทุกครั้ง มันน่าจะเป็นสัญญาณบอกเหตุอะไรสักอย่างหนึ่งที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์เตือนเป็นภาพให้เห็นได้ล่วงหน้า แม้ว่าขณะปัจจุบันนี้มันยังไม่ปรากฏขึ้นจริง แต่แน่ละ มันกำลังจะปรากฏขึ้น ไม่ช้าก็เร็ว ภายในคืนนี้แน่นอน สัมผัสบอกกับแกเช่นนั้น เพียงแต่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เท่านั้น ที่ไอ้พวกเจ้าของดวงตาวาวเรียวเหล่านั้นจะเข้ามาถึง โดยสัญญาณที่แกรับได้

อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอึมครึมซึ่งบัดนี้มาเป็นมือขวาของรพินทร์ ไพรวัลย์ ลืมตาอีกครั้ง แล้วขยับกายลุกขึ้นยืนใน

ทันที ซึ่งมันก็น่าจะเป็นเวลาที่ตัวแกเองกะไว้ว่า ควรจะเป็น 3 ชั่วโมงที่แกเข้าเวรยาม และถึงวาระที่แกจะต้องปลุกจัน อันเป็นเวรรับช่วงมาปฏิบัติหน้าที่ต่อ

แกเดินเข้าไปสะกิดปลุกจันขึ้นมาเงียบๆ พรานมือรองงัวเงีย ตื่นขึ้นเพราะความอ่อนเพลียที่กรำหนักมาทั้งวัน แต่ก็รู้หน้าที่ตามนัดแนะ คว้าไรเฟิลกับไฟฉายขยับจะออกไปอยู่ยามแทน แต่บุญคำจับแขนไว้ กระซิบแผ่วต่ำ

“เฮ้ย จัน อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไรขึ้นนะ เอ็งไปปลุกไอ้ตาบกะลูกหาบขึ้นมาสักสองสามคน แล้วก็เรียกมาพบกับข้าตรงโน้นหน่อย เดี๋ยวนี้เลย”

“ทำไม มีอะไรเร้อะ พี่คำ?”

จันเกือบจะหายงัวเงียในฉับพลัน ถามหน้าตื่น

“เอาเหอะน่า ทำตามที่ข้าบอกก็แล้วกัน เอ็งก็มากับพวกนั้นด้วย”

บอกจบ บุญคำก็เดินเลี่ยงออกไปห่างจากระยะที่พักนอนรวมกลุ่มของเจ้านาย พอที่จะไม่ให้เสียงพูดอะไรแว่วได้ยินไปถึง อึดใจเดียว นายตาบหัวหน้าลูกหาบ และลูกน้องอีก 2 คน พร้อมกับจันรวมเป็นสี่ก็เดินอย่างเบากริบตรงมาที่แกซึ่งกำลังนั่งบนตอไม้คอยอยู่

“คืนนี้มันเอาเราแน่นะ แต่เวลาไหนไม่รู้ อาจยามของเอ็งหรือยามของไอ้เกิดไอ้เส่ยก็สุดแล้วแต่”

แกเอ่ยขึ้น เป็นประกาศบอกกับพวกนั้นรวมๆ

“แบบที่ตะเคียนทองอีกหรือ ทั้งไอ้พวกผีดิบ ทั้งไอ้พวกช้างโขลง”

นายตาบเอ่ยถาม ไม่มีอาการตื่นเต้นอะไรนัก เพราะเหตุการณ์ที่ผ่านมา ทำให้เกิดความเคยชินเสียแล้ว บุญคำเอามือลบหัวประกอบด้วยเส้นผมหยิกขอดติดหนังหัวของแก

“คงไม่ใช่ช้างโขลงแน่ และก็คงไม่ใช่พวกมันที่จะแห่กันเข้ามาจากป่าช้าแต่ก็จะต้องมาจากฤทธิ์เดชเล่ห์กลของไอ้มันตรัยนั่นแหละ ข้าพอจะมองเห็นได้รางๆ ไม่ชัดนักหรอก ยังบอกแน่ไม่ได้ว่ามันเป็นอะไร แต่คราวนี้ เห็นจะสุดฤทธิ์เดชที่มันมีทีเดียว...”

แกหยุดนิ่งไปนิดหนึ่ง เอามือขยี้หัวแรงๆ แล้วมองจับไปยังปืนลูกซองออโตเมติก ที่ถืออยู่ในมือของนายตาบ เอื้อมมือมาฉวยหมับไปทันที พลางก็ส่งไรเฟิลของแกไปแลกแทน

“เอ้า! ไอ้ตาบ เอ็งถือปืนกระบอกนี้ของข้าแทนให้หน่อย ลูกซองก๊ะกระสุนของเอ็งที่มีอยู่ทั้งหมดเอามาให้ข้า สำหรับเอ็งก๊ะลูกน้องเอ็งทุกคน ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นไม่ต้องคำนึงถึงอะไรมาก คอยต้อนพวกเจ้านายฟารั้ง ให้ปืนขึ้นต้นไม้ พวกเอ็งไม่ต้องยิงมากนักหรอก เอาแค่จำเป็นเท่านั้น”

คำพูดของแก ทำให้ทั้งนายตาบและจันงงยิ่งขึ้น

“ทำไมพี่คำเปลี่ยนปืนก๊ะเจ้าตาบ?”

จันซักโดยเร็ว ขมวดคิ้ว

“เอ็งก็เหมือนกัน จัน เปลี่ยนปืนของเอ็งได้แล้ว ให้ไอ้พวกลูกน้องคนไหนก็ได้ใช้แทน เพราะพวกนั้นก็คงไม่มีเวลาได้ยิงมากนักหรอก อย่างดีตูมสองตูมพวกมันก็จะต้องกลายเป็นลิงขึ้นต้นไม้ไปหมดแล้ว ถ้าจะมีเหลือที่จะต้องยิงหนักอยู่ ก็เอ็งข้า ไอ้เกิด ไอ้เส่ย แล้วก็นายเท่านั้น เพราะฉะนั้นปืนยิงช้างของ

เอ็งเปลี่ยนได้แล้ว เลือกหาลูกซองจากพวกลูกหาบ เอาชนิดที่ใส่กระสุนได้มากๆ ยิงได้หลายๆ นัด แล้วเอากระสุนมาเตรียมไว้มากๆ มากที่สุดเท่าที่เอ็งจะแบกได้ เปลี่ยนจากลูกโดดมาเป็นลูกปราย 9 เม็ดให้หมด พวกลูกหาบทุกคนก็เหมือนกัน ใครเหลือลูกซองอยู่ในมือ ให้มันเปลี่ยนกระสุนเป็นลูกปรายให้หมด แล้วเอามาเตรียมไว้เผื่อไอ้เกิด ไอ้เส่ยด้วย”

“บอกหน่อยไม่ได้เร้อะ อะไรมันจะเข้ามา?”

จันกะพริบตาถี่ๆ สงสัยเต็มที่ บุญคำโบกมือ

“มันโผล่มาเมื่อไหร่ พวกเอ็งรู้เองแหละ อย่าเสือกถามอะไรตอนนี้”

“จะให้ฉันปลุกไอ้เกิดไอ้เส่ยขึ้นมาไหม ตอนนี้?”

“ยัง ปล่อยมันนอนให้อิ่มไปก่อน นายรพินทร์ก็เหมือนกัน อย่าเพิ่งไปปลุก ปล่อยแกนอน ถึงจะมีอะไรพรวดพราดขึ้นมา นายตื่นขึ้นจัดการได้ทันการเสมอ เอาละ ต่อไปนี้เป็นคำสั่งของข้า...”

ไม่มีรพินทร์เสียคนเดียว บุญคำก็เข้มแข็ง และเฉียบพลันเด็ดขาดต่อเหตุการณ์ แสดงถึงว่า สามารถเป็นผู้นำคณะได้เป็นอย่างดี แล้วแกชี้ไปที่กองสัมภาระส่วนใหญ่ที่วางสุมกันอยู่ทางด้านปลายเท้าของฝ่ายนายจ้างที่นอนเรียงรายสงบเงียบกันอยู่ กล่าวต่อไปโดยเร็ว

“พวกเอ็ง 4 คน ไปช่วยกันค่อยๆ ทยอยขนข้าวของที่กองอยู่ตรงนั้น เอาไปไว้ที่โคนต้นไทรโน่น เอาแอบซุกเข้าไปตามโคนรากไทร กองไว้ให้ดีที่สุด ค่อยเคลื่อนย้ายขนไปนา อย่าให้พวกเจ้านายตื่นขึ้น ขนย้ายไปเก็บไว้โคนไทรก่อนเลย ยกเว้น

ย่ามหลังส่วนตัวของเจ้านายทุกคนที่อยู่ใกล้ๆ ตัวของแต่ละคนอยู่แล้ว”

“ทำไมล่ะพี่คำ ย้ายไปตรงนั้นทำไม?”

จันและนายตาบถามเร็วปรื๋อ

“พวกเอ็งลูกอีช่างถามเสียจริง ข้าสั่งยังไง ก็ทำตามที่ข้าสั่งก็แล้วกัน เสือกมาเสียเวลาถามอยู่ได้ ทำเบาๆ ก็แล้วกัน ถ้าพวกฟารั้งคนไหนมันตื่นขึ้นมาเห็น มันอาจยิงพวกเอ็งที่กำลังขนของอยู่ก็ได้ นึกว่าแอบขโมยไปไหนกลางดึก แต่ไม่เป็นไร ข้าจะคอยคุมเชิงไว้ให้ หากมีใครตื่นมาเห็น ข้าจะบอกพวกนั้นเองว่าเราเพียงแต่ย้ายของ”

นายตาบนั้นไม่มีปัญหา สั่งอย่างไร ก็พร้อมจะปฏิบัติตามได้ทันที แต่จันสะกิดแขน

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นอกคอกนา พี่คำ นายยังอยู่ทั้งคน แม้แกจะหลับก็เถอะ ทำไมพี่คำไม่ขออนุญาตนายเสียก่อน ประเดี๋ยวถูกเตะตายห่ะ”

“ข้ามีเหตุผลของข้า แล้วเหตุผลของข้าก็ตรงกับของนายเสมอ ถ้าแกตื่นขึ้นมาเห็นข้าสั่งให้ย้ายของแกก็รู้ โดยข้าไม่ต้องมามัวอธิบายอะไรอยู่ แกไม่โง่เหมือนพวกเอ็งร้อก เอาล่ะ ข้าจะบอกให้เอ็งหายสงสัย...”

มือขวาของรพินทร์ บุ้ยปากไปยังกองสัมภาระส่วนใหญ่อีกครั้ง

“ถ้าเหตุร้ายมันเกิดขึ้นและเราต้านไม่อยู่ มันจะกลายเป็นตะลุมบอนชุลมุนประชิดตัวเลย ทุกคนจะยิง จะใช้ระเบิด จะใช้พลุ นัวเนียไปหมดไม่รู้ใครเป็นใคร เวลาเดียวกันก็จะถอย

มาที่โคนต้นไทรนี่ หรือสุดท้าย ต้านไม่ไหวจริงๆ ก็จะปีนหนีขึ้นไป เอ็งคิดดู กองสัมภาระของเราวางอยู่กลางปางพัก อาจถูกกระสุนปืนของพวกเรากันเอง ฉิบหายป่นปี้หมด อาจถูกระเบิดไฟลุกไหม้เสียหาย หรืออาจถูกไอ้วายร้ายไม่ว่าไอ้พวกผีดิบหรือพวกช้าง ถ้ามันมีช้างมาด้วย ทำลาย กระทืบหรือหอบหิ้วพาหนีไป พวกเราจะเสียท่า ของสำคัญที่หอบหิ้วกันมาตลอด ก็จะพังแหลกไปหมด แล้วจะเอาอะไรใช้งานต่อไป”

จันกับนายตาบเพิ่งจะเข้าใจ แต่ก็เข้าใจเฉพาะที่บุญคำบอกเท่านั้น และโดยทันที มิชักช้า ทั้งจันและตาบพยักหน้ากับลูกหาบสองคนรวมเป็นสี่ พากันตรงเข้าไปที่กองสัมภาระ เพื่อจะได้ช่วยกันขนย้ายสิ่งของเหล่านั้นตามคำสั่ง บุญคำร้องเตือนตามหลังมาว่า

“จำไว้ ทำอย่างเบาๆ ที่สุด อย่าให้เกิดเสียงปลุกพวกฟารั้งให้ตื่นขึ้น แค่สองสามเที่ยวก็หมด”

เมื่อคนทั้ง 4 เริ่มปฏิบัติตามคำสั่ง บุญคำตรวจดูลูกปืน ลูกซองที่คว้ามาจากนายตาบทันที ดึงก้านลูกเลื่อนกระชากกระสุนออก ปรากฏว่า ทั้ง 5 นัด รวมทั้งในรังเพลิงที่ขึ้นไว้พร้อมเป็นลูกโดดสำหรับปะทะกับสัตว์ใหญ่ทั้งสิ้น แกจัดการเปลี่ยนใหม่หมดทั้งชุด โดยบรรจุกระสุนที่ดึงมาจากการคล้องไหล่ของนายตาบด้วย แล้วตรวจดูกระสุนในสายเข็มขัดทุกนัด พบว่ามันเป็นลูกโดดเสียส่วนมาก จึงย่องไปยังหีบกระสุนจัดการเลือกเปลี่ยนกระสุนแบบที่ต้องการทันที ส่วนตาก็มองจับไปยังการ

เคลื่อนขนย้ายแบบ ‘ย่องเบา’ ของเจ้าพวกนั้น อูถะ พะโต้ ยังนอนไม่หลับ ถูกจันสะกิดให้มาช่วยอีกสองแรง

จึงชั่วไม่กี่อึดใจ สัมภาระข้าวของสำคัญจำเป็นต่าง ๆ ของคณะก็ถูกนำออกมากองรวมกันไว้ที่โคนต้นไทรหมด คงเหลือเฉพาะเป้หลังส่วนตัวของนายจ้างแต่ละคน ที่ใช้หนุนศีรษะอยู่ในขณะนี้เท่านั้น เพราะหากเกิดเหตุด่วนฉุกเฉินขึ้น แกเชื่อว่าพวกนั้นคงจะฉวยสิ่งจำเป็นเฉพาะตัวได้ทันการ โดยไม่ต้องมาคอยห่วงพะวงอยู่กับสัมภาระส่วนใหญ่ เพราะได้นำเคลื่อนย้ายไปก่อนแล้ว

จันคุมการขนของเสร็จ ก็ย่องกลับมาที่ลูกพี่อีกครั้ง ในมือเปลี่ยนมาเป็นลูกซองเรมิงตันแบบปั้ม ลำกล้อง 29 นิ้ว เรียบร้อย พร้อมกับกระสุนลูกปราย ที่ทั้งคาดเข็มขัดและใส่ย่ามเต็มเพียบ

“เอาละ เรียบร้อยตามสั่ง ฉันยังไม่ได้ปลุกเกิดกับเส่ย แต่ก็เอาลูกซองไปวางไว้ข้าง ๆ มือมันแล้ว แลกเอาปืนยิงช้างของไอ้สองคนนั่นไปให้ลูกน้องของตาบถือไว้ เปลี่ยนกระสุนให้มันเสร็จพร้อมกระสุนสำรอง”

“ดี! รู้จักว่องไวฉลาดยังงี้เสียมั่ง ม่ายงั้นลำพังข้าคนเดียวกลุ้มใจตายโหง ไอ้สองคนนั่นไม่รู้สึกตัวเลยรึ ตอนที่เอ็งเอาปืนไปเปลี่ยนให้มัน”

“โธ่ มันและพวกเราทุกคนเหนื่อยหนักมาทั้งวัน พอหัวถึงย่ามก็หลับเป็นตาย...แล้วเรื่องปืนของนายล่ะ”

“รายนั้นไม่ต้องห่วง ข้าเห็นแกเอาเอ็ม 16 กระบอกหนึ่ง

กระสุนหลายแม็กกาซีนมาวางไว้ข้าง ๆ ตัวด้วย แกไม่ต้องใช้ลูกซองร้อก”

“แล้วพี่คำไม่นอนพักมั่งเรอะ หรือจะอย่กะฉัน”

“ข้าก็ไม่ไหวเหมือนกัน ตาจะปิดให้ได้ตอนนี้”

“ถ้างั้นพี่คำไปนอนเหอะ เกิดอะไรฉันปลุกเอง”

“ดีเหมือนกัน พักสักงีบก็ยังดี เอ็งกับไอ้ตาบคอยระวังฟังเสียงไว้ สงสัยอะไรนิดเดียวมาปลุกข้าทันที กาแฟแขวนอยู่ตรงกองไฟโน่น ไปกินเสีย ข้าต้มไว้ทั้งกาเลย”

สั่งจบ บุญคำก็เดินเข้าไปที่กลุ่มของเจ้านาย โดยเดินเข้าทางด้านที่รพินทร์นอนอยู่ริมสุดด้านหนึ่ง ค่อย ๆ หย่อนกายลงวางถุงย่ามไปทางด้านหัวเว้นระยะจากเจ้านายผู้นอนอยู่ในสภาพหงายเหยียดยาว มีหมวกสักหลาดปิดอยู่ครึ่งหน้า อันเป็นท่านอนมาตั้งแต่ต้นโดยไม่กระดิกห่างออกมา 2 ฟุต แล้วก็เอนหลังลง

ทันทีที่หลังของแกแตะพื้นดิน ฝ่ามือข้างหนึ่งของรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ประสานวางอยู่บนอก ก็เอื้อมช้า ๆ มาจับที่แขนของแกอย่างเงียบ ๆ ทำเอาบุญคำสะดุ้งโหยง

หมวกสักหลาดที่ปิดหน้าอยู่ ถูกเสยขึ้นช้า ๆ แล้วจอมพราน ก็พลิกตัวอย่างแผ่วเบาหันหน้าตะแคงไปทางบุญคำ ในเงาสลัววับแวมของกองไฟ ดวงตาคมกริบของเจ้านายหรี่มองมาสบตาของแก ที่เอี้ยวมองอยู่พอดี...

“นาย!” แกอุทานเบา ๆ

พรานใหญ่ยังไม่เอ่ยคำใดออกมา นอกจากมองดูหน้าบุญคำในระยะใกล้อยู่เช่นนั้น อาการของเขาในขณะนี้ ยกเว้นจากตาเฒ่าสมนขวาแล้ว ก็คงเหมือนคนที่กำลังนอนหลับปกติธรรมดาทั่วๆไป เพียงแต่พลิกตะแคงตัวเท่านั้น

บุญคำเองก็นอนมองตาเจ้านาย กะพริบปริบๆ อยู่เช่นนั้น โดยไม่ทำเสียงกระโตกกระตากขึ้นอีกทั้งสิ้น ต่อมา แกเห็นเขาค่อยๆผงกศีรษะขึ้นนิดหนึ่ง กวาดตาสำรวจไปรอบๆบริเวณที่พัก แล้วเหลือบกลับมาสบตาแกอีกครั้ง

“รอบคอบดีมาก”

รพินทร์กระซิบขึ้นเป็นคำแรก เบาที่สุด

“บุญคำทำถูกต้องแล้วใช่ไหมนาย?”

สุภาพบุรุษไพรพยักหน้า

“ถูกต้อง”

“นี่แปลว่านายไม่ได้หลับเลย?”

สีหน้าแกงุนงงสงสัย

“หลับ แต่ก็รู้สึก ขณะที่บุญคำสั่งให้เคลื่อนย้ายของพวกนั้น”

ทั้งสองพูดกันในสภาพกระซิบกระซาบ อาศัยสังเกตลักษณะขยับของริมฝีปาก มากกว่าจะปรากฏออกมาเป็นเสียง

“นายเล่นไม่บอกอะไรบุญคำมั่งเลย ปล่อยให้ไอ้คำนั่งทางในเดาสวดเอาเอง”

รพินทร์ไม่สนใจกับคำพ้อต่อว่าของแก ค่อยๆ เลิกแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาเดินป่า อันพอจะทำให้ให้เห็นได้รางๆ

“กี่ยามแล้ว?”

มือขวาของเขาขยับปากถามโดยไม่มีเสียงต่อไป

“ห้าทุ่มครึ่ง”

“มันดูเหมือนว่าดึกเหลือเกินนะนาย ไอ้คำนึกว่าเลยเที่ยงคืนแล้วเสียอีก”

“เตือนจัน กับเจ้าตาบให้รู้แล้วยัง?”

“ก็บอกแต่แค่ให้ระวังขีดสุดเท่านั้น บุญคำเองก็ยังไม่แน่ใจว่ามันจะมาอีท่าไหน เห็นแต่ลูกตายาวๆ เฉียงๆ สว่างพราวไปทั้งป่า ตอนนั่งหลับตาเพ่ง ไม่รู้เป็นภาพหลอกตัวเองหรือเปล่า”

“ไม่เกินตีหนึ่ง คงรู้แน่ ว่าบุญคำเห็นภาพหลอนหรือภาพจริง”

“นายว่ามันเป็นอะไร?”

“ไม่รู้เหมือนกัน ฉันก็นอนเห็น อย่างที่บุญคำบอกว่านั่งหลับตาเห็นนั่นแหละ มันมาเต็มป่า รอบด้านไปหมด!”

บุญคำขนลุกซู่ จ้องหน้าเขาเขม็งในเงาสลัว

“ไอ้ลูกตาเรียวๆ เฉียงๆ อย่างที่บุญคำบอกนะเรอะ?”

“ใช่”

“นายปล่อยควายธนูออกไปหรือเปล่า เมื่อหัวค่ำนี้?”

“ก็แค่ลองของดูเท่านั้น”

“แล้ว...แล้วเป็นไง ควายธนูของนายถูกมันโยนกลับเข้ามาใช่รึป่าว”

“ฮือม์ ใช่! มันกระเด็นกลับคืนมาหาฉัน...มันออกไปไม่ได้”

“ชิบโผง! ถ้างั้นไอ้พวกลูกน้องของบุญคำก็บอกถูกแล้ว”

แกแยกเขี้ยว แทบจะโดดผางขึ้นนั่ง แต่รพินทร์กดหน้าอกผอมแกร่งของตาพรานเฒ่าไว้

“ข้างนอกเป็นของมัน ส่วนข้างในรอบบริเวณปางพักที่ขีดวงไว้นี่เป็นของเรา เพราะฉะนั้นเราจะคอยรับมันข้างในนี่แหละ ระวังดูแลอย่าให้ใครหลงเตลิดออกนอกเขตปางพักเป็นอันขาด เมื่อเวลาฉุกเฉินมาถึง บุญคำนอนพักเสียก่อนเถอะ หลับสักงีบก็ยังดี”

“แล้วนายล่ะ นายทำท่าจะไม่สบายตอนหัวค่ำ ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง?”

“ได้พักไปร่วมๆ 3 ชั่วโมง ตอนนี้ค่อยยังชั่วมากแล้ว ไม่ต้องห่วง”

“เมื่อกี้ บุญคำไปยืนอยู่ใต้ไทรใหญ่นั่น เจ้าแม่ประจำต้นไทรเค้าใช้ให้บุญคำมาตามนายไปพบแน่ะ บุญคำบอกไปแล้วว่านายนอนหลับ”

“ช่างเขาเถอะ เขาล้อบุญคำเล่นน่ะ ถึงยังไง พวกเราก็ต้องพึ่งเขาอยู่แล้ว อย่าไปทะลึ่งโลนหยาบคาย หรือคิดลองดีอะไรกับเขาก็แล้วกัน แล้วดีเอง”

บุญคำทำท่าจะหลับตาลงอย่างง่ายๆ ตามประสาของแก แต่แล้วก็อ้าปากค้าง ตาเหลือก มองข้ามไปทางด้านหลังเขา อันเป็นบริเวณที่นอนของฝ่ายนายจ้าง สะกิดเขาโดยแรง บุ้ยใบ้ไปทางหลังของรพินทร์

154

จอนพรามตะแคงหน้าเอี้ยวกลับมาดู แวบแรกที่เห็น เกือบสะดุ้ง แต่แล้วก็คุมสติได้... ในรูปลักษณะของอิสซาเบล ที่เคยนอนสงบอยู่ด้านหลัง บัดนี้ร่างนั้นยันกายส่วนบนขึ้น แต่คุณพระช่วย! ใบหน้าหาใช่เป็นใบหน้าของแม่ผมแดงเสียแล้ว อย่างน้อยก็เฉพาะในสายตาของรพินทร์ และบุญคำ ซึ่งแลไปเห็นพร้อม ๆ กัน

หน้านั้น ทรงเหลี่ยม คางกว้างเล็กน้อย ผมดำยาว ตาวาวเหมือนมีดวงไฟเข้าไปจุดอยู่ กลีบริมฝีปากหนา แต่ก็เย้ายวน ทว่าเขี้ยวขาวโผล่แซมออกมาพ้นริมฝีปาก เป็นใบหน้าที่สวยอย่างน่าสยองเหมือนภาพวาดแบบแอปสแตร็ค รูปร่างเรือนกาย คืออิสซาเบลแน่ ๆ แต่เฉพาะใบหน้านั้นไม่ใช่!! ขณะนี้ กำลังสยายยิ้มอวดเขี้ยว ยันตัวครึ่งนอนครึ่งนั่ง ชะโงกเข้ามาดูที่เขาและบุญคำ ซึ่งนอนกระซิบกระซาบคุยกันอยู่

สิ่งแรกที่กระทำ ก็คือยกมือขึ้นชี้มาที่หน้าของบุญคำก่อนโดยไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น จากนั้น ก็วางมือลงบนไหล่ของรพินทร์ อาการเหมือนจะดังแค่เบา ๆ เท่านั้น ร่างทั้งร่างของเขากลับถูกพลังหงายทันที เป็นพลังแรงที่เกินกว่าอิสซาเบลจะมีหรือกระทำเช่นนั้นได้ง่าย ๆ

บุญคำอ้าปากจะร้อง แต่ก็ร้องไม่ออก จะเอื้อมแขนไปฉุดกระชากตัวเจ้านายชิงกลับคืนมาก็กระดิกไม่ได้ เมื่อลากรพินทร์เข้าไปชิดแล้ว ก็ยังชะโงกตัวเอื้อมมือมาเขกกะโหลกของตาพรานเฒ่าดังโป๊ก ความรู้สึกของแกซาไปหมดทั้งหัว เพราะมะเหงกนั้น

รพินทร์สะกดลมปราณนิ่ง และมองดูสิ่งวิกลวิการนั้นอย่างวางขันติ เขาไม่ขัดขืนใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เปิดตามองจ้องดวงหน้าประหลาดนั้นก็ก้มลงจ้องมองดูเขา โอบกอดร่างเขากระชับแน่น โดยมีร่างกายเกยขึ้นมาทับอยู่กึ่งหนึ่ง

“เมื่อเภทภัยศัตรูแวดล้อมอยู่รอบกายของท่าน ท่านก็พึงควรแสวงหามิตร และที่พึ่งมิใช่หรือ?”

ปุจฉาผ่านออกมาจากริมฝีปากนั้น (เท่าที่เขาเห็นและได้ยิน) แต่ได้ยินทางกระแสจิตมากกว่าระบบโสตประสาทปกติ

ข้างบุญคำนั้น ไม่ต้องหันไปดูให้เสียเวลา รพินทร์ตระหนักแน่ว่าถูกอำนาจเหนือโลกภูมิศาสตร์สะกดตรึงไว้เสียแล้วอย่างน้อยก็ชั่วขณะจิต

เขายิ้มให้ใบหน้าที่ก้มลงมาต่ำจนเกือบชิดนั้น

“ก็จริง! แต่เราเป็นมิตรต่อทุกผู้ที่ปรารถนาในความเป็นมิตรกับเรา มิใช่เฉพาะเพื่อหวังประโยชน์ชั่วครั้งคราวเท่านั้น”

“ประจักษ์หรือยังว่า แม้ท่านจะมีกงจักรของเทพเจ้า ผันเป็นอาวุธปกป้องตนอยู่ในขณะนี้ เราก็ยังมีทางแทรกเข้ามาพบจนได้ โดยอาศัยผ่านร่างกายของเพื่อนมนุษย์ในคณะของท่านเองเป็นสื่อ”

“เธอเป็นผู้ฉลาด เป็นผู้รอบรู้มีฤทธิ์ และมิได้เป็นสิ่งชั่วร้าย เธอจึงทำเช่นนี้ได้ แต่ขอเตือนว่า นี่เป็นสิ่งอุตริ มิพึงบังควรกระทำ เรามิได้จ่ล่วงเกิน เราได้ทักทายแสดงอาการคารวะต่อเธอแล้ว ณ เวลาแรกที่ได้มาถึงที่นี่”

ริมฝีปากนั้นยิ้มกว้างออกไปอีก ประกายแสงเนตรอันโชติช่วงค่อย ๆหรี่ลงเหลือไว้แต่ความคมวับวาวเหมือนดาวอังคาร

“พราน! ท่านเป็นผู้รู้ประพฤติในสิ่งควรประพฤติ รู้ละเว้นในสิ่งควรละเว้น อันหาได้ยากยิ่งในมวลมนุษย์ สิ่งนี้ ก่อให้เกิดตบะบารมีและโลกียฌาน เรามิได้มารบกวนรังควานอันใดท่านหรอก แต่จะบอกให้ท่านทราบว่า สตรีผมแดงที่เราเข้ามาอาศัยสิงอยู่ชั่วขณะนี้ ผู้นี้ ดวงชะตาของนางภายในคืนนี้ จะถึงฆาตในช่วงแรกแห่งการดำรงชีพเยี่ยงมนุษย์ แต่ก็ยังมีข้อต่อรอง ที่จะยืดมรณกาลของนางออกไปได้อีกช่วงหนึ่งนาน 10 ขวบปีมนุษย์ ท่านเลือกเอาได้ ว่าจะให้นางสิ้นสุดเสียในคืนนี้ หรือจะยืดมรณกาลไปในช่วงหลัง”

แม้จะอยู่ในภาวะที่ตนเองกำลังล่องลอยอยู่ในโลกพิเศษส่วนหนึ่ง รพินทร์ ไพรวัลย์ รู้สึกชาดิกไปทั้งประสาท ในคำกล่าวบอกนั้น

“เธอจงรู้ไว้เถิดว่า ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจอยู่ มิเฉพาะแต่สตรีผมแดงผู้นี้เท่านั้น แม้แต่ใครสักคน ภายใต้ความรับผิด-ชอบของเรา เราก็จะยอมให้เขาผละจากเราไปก่อนไม่ได้เลย ตัวเราเองยอมตายแทนเสียดีกว่า จงบอกให้รู้ถึงข้อต่อรองของเธอเถิด”

“ท่านจะทำให้แก่เราหรือ?”

“แม้แต่จะแลกด้วยชีวิตของเราเองก็ตาม”

“บอกหน่อยซิ เพื่ออะไร สตรีคนเดียวในคณะ ที่จะถึงกาลสังขารแตกดับ ท่านกลาทจะเอาชีวิตตนเองเข้าแลกทีเดียวหรือ?”

“เพื่อสิ่งเดียวเท่านั้น เกียรติศักดิ์ของเรา ผู้เป็นมัคคุ-เทศก์นำทาง ที่จะต้องรับผิดชอบต่อทุกชีวิตในความดูแลตลอดเส้นทางนี้”

นางผู้อาศัยร่างของอิสซาเบลอยู่ในขณะนี้ หัวเราะเบาๆ

“แล้วอีก 10 ขวบปีมนุษย์ ที่นางจะต้องแปรสภาพละจากมนุษย์โลกเล่า ท่านมิตามไปร้องขอต่อมัจจุราชอีกกระนั้นหรือ”

“หลังจากนี้ไปแล้ว หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจ พ้นจากความรับผิดชอบของเราก็เป็นเรื่องของนางแล้ว เราไม่มีหน้าที่จะไปเกี่ยวข้องร้องขอชีวิตนางต่อผู้ใดอีกทั้งสิ้น”

“ฉะนั้น ฟังให้ดี นี่คือสิ่งที่เราจะเสนอ เป็นข้อแลกเปลี่ยน”

“เรากำลังรับฟังอยู่”

“มาตรแม้นว่าพ้นเหตุการณ์ภายในคืนมหาวิกฤตนี้ไปได้...”

ใบหน้านั้นก้มลงมาจนริมฝีปากเคลียแนบใบหูเขา กระซิบ

“ท่านจงหาทางโค่นล้มไทรใหญ่ต้นนี้ลงเสีย โค่นให้ยอดหักลงมาราบกับพื้น อย่าให้งอกเงยขึ้นมาได้อีกเลย ทำลายไทรใหญ่ต้นนี้ให้พินาศ! ทำได้ไหม?”

“ขอย้อนถามบ้างว่า เพื่ออะไร?”

“เราต้องทัณฑ์สาป จากเทพเจ้าเบื้องบน ให้มาทนทุกข์ทรมานเฝ้าไทรใหญ่นี้อยู่หลายร้อยขวบปีมนุษย์แล้ว ตราบใดที่ไทรใหญ่ต้นนี้ยังแผ่กิ่งก้านสาขายืนยงคงอยู่ เราก็จะต้องเฝ้าอยู่ ณ ที่นี้ตลอดไป ถ้าแม้ว่าไทรต้นนี้ถึงกาลพินาศล้มลงมาราบกับแม่พระธรณีเมื่อใด เมื่อนั้นเราจะได้กลับคืนขึ้นสู่ภพภูมิเดิม... โปรดเถอะ พราน ช่วยเราด้วย แล้วเราจะช่วยท่าน”

“ภพภูมิเดิมของเธอ อยู่ ณ ที่ใด”

“เนมินธรบรรพต ฝั่งตะวันตกของขุนเขาไกรลาศ ไกลโพ้นโน่น...”

นางชี้มือไปทางด้านตะวันตก

“ขอทราบนามและสถานภาพเดิมของเธอ ถ้าบอกเราได้”

“อย่าให้เราบอกแก่ท่านในอดีตหนหลังของเราเลย ศักดิ์เดิมของเราเสมอด้วยเทวนารีองค์หนึ่ง แต่ประพฤติพลาดผิดมีโทษมหันต์ พระมหาเทพจึงลงโทษ สาปเราลงมาให้เป็นนางมาร ทนทุกข์ทรมานเฝ้าอยู่ที่ไทรต้นนี้ คำสาปจะหลุดพ้น ต่อเมื่อไทรใหญ่นี้ล้มลง ช่วยเราถ้วยเถิดพราน แล้วเราจะช่วยมิให้สตรีผมแดงผู้นี้กลายเป็นกองกระดูกไปภายในราตรีนี้”

“ตกลง เราขอให้สัจจะแก่นางในข้อแลกเปลี่ยนนี้!”

เขาตอบอย่างปราศจากข้อลังเล

ริมฝีปากอุ่นๆ จุมพิตมาที่แก้มของเขาแผ่วเบา แล้วต่อมาใบหน้านั้นก็ซบนิ่งลงกับแผ่นอกเขา...

รพินทร์นอนนิ่งอยู่อึดใจใหญ่ จากนั้นก็ค่อยๆ ประ-คองใบหน้าที่ซบอยู่กับบอกเขาขึ้นซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่ดวงตาอันปิดสนิทคู่นั้นลืมสว่าง!

เป็นใบหน้าของอิสซาเบลคนเดิม หล่อนมีอาการงุนงงเหมือนคนเพิ่งถูกปลุก อุทานออกมาเบาๆว่า

“เอ๊ะ! รพินทร์ มีอะไรหรือ?”

พลางแม่ผมแดงก็ชันกายขึ้น เหลียวมองไปรอบๆ สีหน้าตื่น ร้องออกมาเบาๆ ต่อมาว่า

“อะไรกันนี่ ฉันผ่ามาอาศัยอกคุณเป็นหมอนรองนอนไปเสียแล้วงั้นรึ ขอโทษทีหลับสนิท ไม่ได้ตั้งใจเลย”

ขณะที่อุทานหล่อนขยับกายหางเขาออกมาเล็กน้อยอย่างเกรงใจ แต่รพินทร์จับต้นแขนไว้ ดึงให้นอนลงใกล้ๆ ตามเดิมและกดศีรษะของหล่อนให้นอนที่หัวไหล่เขา กล่าวเรียบๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“ไม่มีอะไรหรอก เบล คุณนอนละเมอไปน่ะ คงฝันร้าย นอนต่อไปเถอะ ผมอยู่ข้างๆ คุณนี่ พวกเราก็อยู่ทุกคน เอ้า! นอนหนุนไหล่ผมนี่แหละ ไม่เป็นไรหรอก”

อิสซาเบลยังไม่สร่างงง เมื่อเขาเอื้อมมืออีกข้างหนึ่งมากดที่ศีรษะของหล่อนให้เอนลงนอนตามเดิม หล่อนจึงซุกใบหน้าเข้าไปที่หัวไหล่เขา ไม่ใช่ซุกเฉยๆ ยังกอดไว้อีก พึมพำออกมา

“คืนนี้คุณกรุณาฉันเหลือเกิน”

“ก็คุณบอกไว้ก่อนแล้วไม่ใช่หรือว่า อย่าทิ้งคุณคืนนี้”

หลอนหลับตา กอดเข่าแน่น กระซิบถามว่า

“คุณค่อยยังชั่วแล้วหรือ ฉันปิดสวิตช์ไปเลย หลับยังกะตาย เพิ่งจะมารู้สึกตัวเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ถ้าเช่นนั้นก็หลับต่อ จนกว่าจะถึงเวลาตื่นขึ้นมาเพื่อวิ่ง!”

เบลหัวเราะ

“วิ่งไปไหน?”

“วิ่งหนีความตายนะซิ!”

“คืนนี้คุณดูแปลกไปมากนะ”

“ก็ไม่แปลกอะไรหรอก ผมก็คือรพินทร์ ไพรวัลย์คนเดิมนั่นแหละ”

“ฉันฝันร้ายไปจริง ๆ ฝันว่ามีอะไรน่าเกลียดน่ากลัวเหลือเกินมันมารายล้อมรุมกัดทึ้งฉีกเนื้อฉันหลุดเป็นชิ้น ๆ ในฝัน ฉันกรีดร้องเรียกหาให้คุณช่วย”

“แล้วผมช่วยคุณได้ทันหรือเปล่าล่ะ ในฝันน่ะ”

“ไม่รู้ซิ ฉันตกใจตื่นขึ้นเสียก่อน ตอนที่คุณประคองหน้าฉันขึ้นมานั่นแหละ แล้วก็พบว่าฉันมานอนซบอยู่กับอกคุณ... เฮ้อ! ฉันไม่เคยฝันร้ายน่ากลัวถึงขนาดนี้มาก่อนเลย อย่าทิ้งฉันนะคืนนี้!!”

“ไม่ว่าคืนนี้ หรือคืนไหน ผมก็ไม่ทิ้งคุณ หรือพวกคุณหรอก แต่ถ้าเราจากกันไปแล้ว ก็ขอให้คุณไปพูดประโยคนี้กับคนอื่นเถิดนะ”

ขณะที่เขากระซิบกับเบล ได้ทดลองยื่นมืออีกข้างหนึ่งไปคลำตัว บุญคำ ซึ่งนอนอยู่ข้างๆ ฝ่ามือไปกระทบอกของแก และรู้สึกว่ามือของแกทั้งสองจับมือเขาบีบเป็นสัญญาณเหมือนจะบอกให้ทราบว่า บัดนี้ตัวแกเองได้สติ รู้สึกตัวได้ดีแล้วจากภาวะที่นอนแข็งทื่อ อย่างคนต้องมนต์สะกดเมื่อครู่นี้

แล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เข้าสู่ความสงบราบคาบอีกครั้ง ณ ราตรี อันแสนจะยาวนาน สำหรับผู้ที่หลับๆ ตื่นๆ ประสาทสัมผัสคอยเฝ้าระมัดระวังสำเหนียกภัยที่จะมาในรูปแบบต่างๆ อันไม่อาจคาดการณ์ได้ถูกต้องแน่ชัดลงไป ส่วนคนที่สามารถหลับสนิทไปได้ตลอด ก็นับว่าเป็นผู้ที่โชคดีที่สุด

ราตรีเดียวกัน และเวลาซึ่งตรงกันนี้แหละ สิ่งศักดิ์-สิทธิ์หรือทิพยฌานเท่านั้น ที่จะมองเห็นได้ว่าทั้งสามฝ่ายที่กระจัดกระจายกันออกไปคนละทิศทาง

ฝ่ายใดตกอยู่ที่ไหน ในสภาพใดบ้าง

คณะของรพินทร์ก็ได้มาหยุดพักนอนเตรียมตัวระวัง พร้อมอยู่เหนือฝั่งคูเมืองโบราณ ใกล้โคนไทรใหญ่ ดังได้พรรณนามาแล้วด้วยประการฉะนี้ รอคอยเหตุการณ์ หรือมิฉะนั้นก็รอแสงตะวันของเวลาเช้าจะมาเยือน

คณะของฝ่ายเชษฐา พักนอนกันยังตำแหน่งเนินสูง เหนือปลักโคลนดูด ที่ได้กู้ชีวิตเจ้าด้วนขึ้นมาได้สำเร็จ ซึ่งในขณะนั้น ทุกคนในคณะ หลับกันไปหมดแล้ว ด้วยความอ่อนเพลีย

หนักเช่นกัน เหตุเภทภัยที่จะรุกล้ำเข้ามานั้น ทุกคนในคณะพอจะเบาใจได้ เนื่องจากอย่างน้อยก็ยังมีเจ้าด้วนซึ่งย่อมจะมีสัญชาตญาณในการสัมผัสรับรู้ได้ต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านใกล้หรือผ่านไกลบริเวณที่พัก ทำหน้าที่เป็นยามคอยเตือนเหตุให้อันไว้วางใจได้เหนือกว่าความรอบรู้ความชำนาญของพรานคนใดทั้งสิ้น เพราะมันคือสัตว์ป่าอยู่แล้ว ซ้ำยังแสนรู้ มาจงรักภักดีแสดงกตัญญูกตเวทีต่อกลุ่มมนุษย์ที่เคยให้ความเมตตาเป็นมิตรกับมัน และยังได้มีอาการแสดงออกให้ทุกคนทราบว่า มันเองก็พร้อมที่จะออกนำติดตามค้นหาดาริน อันเปรียบเสมือนเจ้านายของมันโดยตรง ในทันทีที่คณะทุกคนพร้อมจะออกเดินทางได้ ซึ่งก็ต้องหมายความถึงรอให้สว่างเสียก่อน

ทางด้านของเชษฐานั้น กาลเวลาอันตรึงกันนี้ ตกอยู่ในภาวะสงบเงียบ หนานอิน กับคะหยิ่น ก่อไฟไว้เพียงแค่ 2 กองเท่านั้น อีกประการหนึ่ง เฉพาะตัวเชษฐาเอง และครูพรานหนานอิน ก็มีความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ ในสิ่งอาถรรพณ์ประ-หลาดที่เชษฐาเองเป็นผู้พบเห็นและได้มา นั่นก็คือ งูเห่าสองตัวที่ต่างฝ่ายต่างกลืนกินหางกันและกันจนกลายเป็นบ่วงวงกลม ซึ่งหนานอินยืนยันว่าสิ่งนั้น คือนาคบาศ อันเทพีแห่งบาดาลเป็นผู้หยิบยื่นมาให้แก่ท่านหัวหน้าคณะ เพื่อใช้แก้เวทมนตร์กาลีทั้งปวง ที่จะเข้ามาเบียดเบียนราวี

คืนนี้ ไม่มีใครในคณะกริ่งเกรงต่อฤทธิ์เดชของจอมผีดิบมันตรัย ถ้าจะมีก็แต่เฉพาะความห่วงกังวลต่อน้องสาวคนเล็กของคณะที่หายสาบสูญไปอย่างชนิดยังตามร่องรอยไม่พบเท่านั้น อันจะเป็นภาระหนักต่อไปในวันรุ่งขึ้น

ทางด้านดาริน วราฤทธิ์นั้น ก็เป็นกาลเวลาที่หล่อน กระเซอะกระเซิงมาอย่างเด็ดเดี่ยว ภายหลังเมื่อหลงพลัดจากคณะของพี่ชาย และได้มาพักกายหนนท่อนไม้แทนหมอนนอน ไพรตามลำพัง ในดงกล้วยป่า บอบช้ำทุกข์ทรมานทั้งกายใจ จนสุดที่จะยืนยงคงชีพอยู่ต่อไปได้ อาศัยน้ำใจอันกล้าหาญ เฉียบขาด และปณิธานอันแน่วแน่ที่จะติดตามคนรักให้พบเท่านั้น ที่สร้างพลังงานส่วนพิเศษขึ้นมา ให้สามารถยืนหยัดต่อสู้กับความยากแค้นลำเค็ญโดยไม่ระย่อ ฝากโชคชะตาทุกสิ่งทุกอย่างของตัวเองไว้กับเทพยดาฟ้าดินและกศลผลบุญครั้งเก่า ถ้าหากจะมีอย่บ้างคนเรานั้น ถ้าลงปลงใจได้เด็ดเดี่ยวแล้วว่า ตายที่ไหนก็ตายกัน ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างมันก็หมดสิ้น

หล่อนไม่พรั่นพรึงหวั่นระย่อต่อสิ่งใดอีกแล้ว

และ ณ กาลเวลาเดียวกันนี้ ราชสกุลสาวได้มาพักนอนอยู่ในหมู่โขดหิน ก่อนหน้าที่เจ้าจอมผีดิบขมังเวท จะมาปรากฏกายให้เห็น และได้มาบอกเล่าถึงอดีตชาติ ความเป็นมาแต่หนหลังบรรพกาลนานแสนนานให้หล่อนทราบ

ทั้ง 3 จุด ห่างกันออกไปคนละทิศคนละทาง และ ไกลเกินกว่าที่จะระแคะระคายใดๆ ถึงกันได้เลย ไม่ว่าจะเสียงปืนหรือเสียงระเบิด ไม่รู้เห็นความเป็นไปของแต่ละฝ่ายได้เลย เปรียบเสมือนมีม่านกรรมอันดำสนิทมาบดบังไว้ **ทุกฝ่ายตกอยู่ในห้วงทุกข์ไปคนละลักษณะ มีจิตใต้สำนึกส่วนลึกกระวน-กระวายผูกพันเกี่ยวโยงไปถึงกันและกัน ประดุจสายโซ่...**

รพินทร์นั้นคิด...

'ลาก่อน คุณหญิงยอดรัก ลาครั้งนี้คงไม่มีโอกาสได้กลับไปเห็นหน้าอีกแล้ว ขอให้คุณหญิงจงมีชีวิตอย่างเป็นสุขตลอดไปเถิด และลืมพรานป่าผู้อาภัพคนนี้เสีย...'

ดารินคิด...

'รพินทร์ เธออยู่ที่ไหน? ฉันกำลังจะสิ้นลมปราณอยู่แล้วในการกระเสือกกระสนเพียรพยายามติดตามหาเธออยู่ในขณะนี้ และบัดนี้ แม้ชีวิตฉันเองจะรอดไปได้หรือไม่ก็ยังไม่ทราบ'

เชษฐาและอนุชาคิด...

'น้อย! น้องพลัดพรากตกไปอยู่ที่ใดในขณะนี้ ขอให้เทพ-ยดาอารักษ์ปกป้องพิทักษ์น้อยไว้ก่อนเถิด พี่กำลังบุกบั่นค้นหาน้อยอยู่ สาเหตุวิบัติเคืองเข็ญทุกข์ยากในครั้งนี้มันมาจากที่น้อยไปหลงรักเจ้าพรานป่าต่ำศักดิ์คนนั้นเข้าคนเดียวเท่านั้น พี่ทั้งสองจะลำบากยากแค้นปานใดไม่ว่า ขอให้น้องจงรอดปลอดภัยเถิด'

ทุกฝ่ายยังมีลมหายใจอยู่ด้วยความหวัง แต่เป็นความหวังแห่งจุดหมายปลายทาง ที่เลือนลางเหลือประมาณ เห็นชัดแต่เฉพาะมหาพิบัติภัย และมรณกาลเท่านั้น ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า!

แต่ทุกฝ่าย ก็สละแล้วในทุกรูปแบบ และพร้อมที่จะฮึดสู้จนลมหายใจห้วงสุดท้าย ใช้สติปัญญา ความสามารถ และจิตใจอันเด็ดเดี่ยวกล้าหาญเป็นเครื่องแก้ปมปัญหาเฉพาะหน้าไปทีละเปลาะท่ามกลางป่าดงดิบหลงสำรวจ อันเป็นโลกลี้ลับอีกโลกหนึ่ง ซึ่งโลกภายนอกไม่มีโอกาสจะเข้ามาล่วงรู้รับทราบด้วยได้อย่างเด็ดขาด

รพินทร์ อยู่ในภาวะเคลิ้มๆ ครึ่งหลับครึ่งตื่นไปได้อีก

อีกนานเท่าไหร่ไม่ทราบได้ ฝ่ามืออันเย็นเฉียบของตาเฒ่าบุญคำก็สอดลอดแบล็งเกตผืนใหญ่ที่เบลห่มให้เขาหมิ่นๆ เข้ามาจับที่หลังมือเขา อันวางราบอยู่กับพื้น

ขณะนั้น อิสซาเบล ก็ยังนอนตะแคงหน้าหนุนไหล่เขาลมหายใจรวยๆ เป่าซอกคออุ่นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ แสดงว่าหล่อนหลับสนิท

ประสาททุกส่วนของเขา กลับคืนมาอย่างรวดเร็วทันทีจากการจับมือโดยบุญคำ

สิ่งที่ผ่านเข้ามาทางโสตสัมผัส เป็นเสียงหัวเราะแหบต่ำพร่าๆแว่วมาในความเงียบสงัด มันดังแผ่วเบาออกมาจากความมืดที่แวดล้อมอยู่รอบปางพักทุกทิศ

ครั้งแรก เข้าใจว่าจะเป็นอุปาทาน แต่ก็ไม่เชิง เพราะถ้าเป็นอุปาทานหรือหูสำเหนียกแว่วไปเอง บุญคำก็คงไม่ยื่นมือของแกมาจับข้อมือเขาไว้ ซึ่งในขณะนี้ แกค่อยๆ บีบจนกลายเป็นกำแน่น และยังเขย่าเบาๆ เชิงปลุก

เขาบีบมือแกตอบ ส่งสัญญาณว่ารู้สึกตัวแล้ว แต่ก็ยังนอนนิ่งเฉยเงี่ยหูต่อไป และม่านตาก็ค่อยๆ เผยอขึ้น แสงสว่างสลัวๆ ภายในบริเวณปางพัก ยังคงมีอยู่เหมือนเดิม แปลว่ากองไฟที่ก่อไว้ ถูกเติมเชื้ออยู่ตลอดเวลาโดยไม่มอดดับ จากจันและพวกลูกหาบที่อยู่เวรยามในขณะนี้ พวกที่อยู่เวรยามจะต้องไม่มีใครหลับลงแน่

สำเนียงที่คุ้นหูรพินทร์ที่สุดนั้น ดังอยู่ช่วงหนึ่งแล้วก็ขาดหายไป

“นาย...”

“เฉยไว้ได้ยินแล้ว”

ทั้งสองบ่าวนาย คงใช้สำเนียงกระซิบแบบผีเช่นเดิม

“ถ้างั้นหูบุญคำก็ไม่ฝาด...”

“ตอนนี้ยามของจันกับเจ้าตาบและลูกหาบอีกคนใช่ไหม?”

“ใช่!”

“ดูซิว่า สองคนนั่นอยู่ที่ไหน?”

พรานใหญ่สั่งแผ่ว โดยที่ยังไม่ขยับใดๆ ทั้งสิ้น แต่เขาพร้อมแล้วอันเป็นธรรมชาติประจำตัว

มือขวาของเขา ผงกหัวขึ้นมองไปรอบๆ

“ไอ้จันกับไอ้ตาบยืนอยู่ใกล้ๆ กัน ตรงกองไฟด้านโน้น ไอ้สองคนนั่นคงได้ยินเหมือนกัน”

“ดูให้ดี มันออกนอกบริเวณไฟกองนอนที่เราก่อไว้หรือเปล่า”

“มันกำลังยืนดูเหมือนจะปรึกษาหารืออะไรกันอยู่”

“อย่าเพิ่งเรียก อย่าเพิ่งทำอะไรขึ้นทั้งนั้น เฉยๆ อยู่ตรงนี้แหละ สังเกตไว้ให้ดี”

บุญคำ ครึ่งนั่งครึ่งนอน เฝ้าจับมองอาการของลูกน้องทั้งสองตามคำสั่งเขาอยู่เช่นนั้น ส่วนรพินทร์นอนลืมตามองขึ้นไปบนความดำมืดของอากาศเบื้องบนเฉย

ครั้นแล้ว สำเนียงหัวเราะแบบพ่อมดชนิดนั้นก็แว่วมาอีก!

ประเดี๋ยวมันดังมาจากด้านเหนือฝั่งลำห้วย หลังปางพักประเดี๋ยวมันก็ดังมาจากฝั่งใต้ แล้วก็ย้ายไปทางตะวันออกและตะวันตก ฟังดูมันรอบด้านไปหมด ประหนึ่งมีลำโพงติดอยู่ตาม

ยอดไม้ทุกชนิด แล้วก็ปล่อยเสียงให้ออกมาทีละลำโพง และเสมือนจะเป็นเสียงที่จะให้เฉพาะผู้ที่ตื่นรู้สึกตัวอยู่ในขณะนี้เท่านั้นได้ยิน เพราะมันไม่ได้ดังมากนัก เพียงแต่แผ่วๆ เหมือนลมพัดผ่านโพรงหินของหลุมศพเท่านั้น

สภาพของมัน มิได้ดังติดต่อกันเนิ่นนาน หยุดๆ หายๆ

ในบริเวณที่พักนอนของฝ่ายนายจ้างทั้งหมด นอกจากรพินทร์กับบุญคำแล้ว ทุกคนยังอยู่ในภาวะหลับสนิทไม่ยินยลอะไรทั้งสิ้น

บัดนั้นเอง บุญคำที่เฝ้ามองดูอากัปกิริยาของทั้งสองคนอยู่ ก็ดึงกายพรวดขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว มือคว้าปืน ปากก็แหกตะโกนก้องออกไปว่า

“เฮ้ย! ไอ้สองคนนั่น อย่าออกนอกเขต!”

ไม่เพียงตะโกนเท่านั้น บุญคำชูปืนขึ้นสูง เหนี่ยวไก **เสียงลูกซองระเบิดบึมม์กึกก้องขึ้นกลางราตรีอันเงียบไปด้วยเงื้อมเงาปริศนานั้น**

รพินทร์ดึงกายขึ้นนั่งในพริบตา อาการเช่นนั้นทำให้อิสซาเบลที่หนุนไหล่เขาอยู่หลุดพ้นไปจากอก และใครต่อใครในฝ่ายนายจ้างที่กำลังนอนหลับสนิทอยู่ ก็คงจะถูกปลุกขึ้นพร้อมๆ กัน จากเสียงตะโกน และเสียงปืนจากบุญคำ

ใครจะกำลังตระหนกสับสนอย่างไร เพราะเสียงปืนไม่ทราบได้ แต่เท่าที่รพินทร์เห็นอยู่ขณะนี้ ทั้งจันและตาบยืนชะงัก

ตัวโก่ง จากอาการที่กำลังจะก้าวออกไปสู่ป่าอันดำมืด หลังกองไฟอันเป็นเขตนอกปริมณฑลที่เขากำหนด

ทั้งสองบ่าวนาย ที่รู้สึกตัวมาก่อนล่วงหน้าแล้ว บัดนี้กระโดดลุกขึ้นยืนพร้อมกัน บุญคำนั้นในมือถือลูกซอง 5 นัด ที่ควันยังฉุยจากปากกระบอก และรพินทร์ เอ็ม 16 ลำกล้องสั้นแบบคอมมานโด ที่เขาเอายึดไว้ใกล้ตัวก่อนลงนอน ขณะที่เขาก้าวท้าวสวบๆ ออกไปนั้น ตาคำแล่นฉิวออกไปแล้ว ถึงตัวจันและนายตาบ กระชากไหล่ทั้งสองเซหลุนๆ กลับเข้ามา พร้อมตวาดกอง

“มึงสองคนจะออกไปไหน กลับเข้ามาเดี๋ยวนี้!”

จันถูกดึงเสียจนตัวหมุน ส่วนตาบนั้น กำลังแรงจากการกระชากของบุญคำ เซไปสะดุดฟืนล้มก้นกระแทกลง อาการของคนทั้งสองอยู่ในสภาพมึนงง คล้ายคนที่เพิ่งรู้สึกตัว ทำหน้าล่อกแล่ก ยังไม่อาจพูดอะไรออกมาได้ในขณะนั้น ส่วนทางด้านฝ่ายนายจ้าง เผ่นตูมตามกันขึ้นยืนและชนกันจ้าละหวั่นไปหมด ในขณะนี้ อิสซาเบล ซึ่งหลุดผละจากการนอนซบไหล่รพินทร์ หันไปตะครุบเอ็ม16 ประจำมือที่วางไว้ด้านศีรษะ สแตนลีย์และคี๊ธ อันมีอาการไม่สบายเมื่อหัวค่ำ หัวชนกระแทกกันอย่างแรง ขณะที่ต่างคนต่างตะลีตะลานขึ้นมาอย่างคนฝันร้าย ส่วนคริสตินาและเชิดวุธ กระโดดขึ้นยืนได้อย่างฉับไวที่สุดเยี่ยงคนที่รอคอยวินาทีสำคัญอยู่แล้ว ปืนประจำมือ ปากกระบอกเฉียงสูงขึ้น

ลูกหาบและพรานของรพินทร์ทุกคน บัดนี้ก็ฮือกันขึ้นยืนทั้งหมด เพียงแต่ว่า พวกนั้นไม่มีเสียงโวยวายอะไรทั้งสิ้น นอก-

จากเสียงตะโกนร้องทักถามจากฝ่ายนายจ้าง และเสียงด่าโขมงโฉงเฉงของบุญคำ ที่มีต่อจันและตาบในขณะนี้เท่านั้น

รพินทร์ ก้าวยาวๆ เข้ามาถึงตัวนายตาบ ที่ยังเค้เก้อยู่เหนี่ยวต้นแขนให้ยืนขึ้นมา ในขณะที่บุญคำก็หันกลับไปตบฉาดเข้าที่หน้าของจัน เหมือนจะเป็นการปลุกประสาท

ทางด้านหลัง สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล คริสและเชิดวุธ รวม 5 คน บัดนี้ยืนในลักษณะเตรียมพร้อมจ้องมองมาเป็นตาเดียว พร้อมกับลำไฟฉายอีกหลายดวงที่สาดจ้ามารวมจุดตรงบริเวณเกิดเหตุ คนเหล่านั้นดูเหมือนจะรอฟังข่าวอยู่ว่ามันเกิดขึ้นอะไรขึ้น พวกลูกหาบก็ยืนกระจายกันอยู่ในตำแหน่งต่างๆ อย่างคนที่คุ้นกับเหตุการณ์มาดีแล้ว ไม่มีใครพลุกพล่านแม้จะตื่นเต้น

“เกิดอะไรขึ้น ตาบ?”

รพินทร์ถามต่ำๆ จ้องหน้า

นายตาบหน้างง เอามือตบขมับตัวเอง ย้อนถามมาว่า

“เสียงปืนตะกี้ ใครยิงอะไรขึ้นครับ นาย?”

“กูซิ ยิง ถ้ากูไม่ยิง ถ้าไม่มาวิ่งกระชากมึงสองคนนี่ ป่านนี้พวกมึงก็พากันเดินออกนอกเขตไปแล้ว มึงเป็นอะไรกันไปนี่”

เสียงบุญคำตะคอกมา

จันอ้าปากหวอ บอกตะกุกตะกักว่า

“ฉันว่า ฉันกับเจ้าตาบ ยืนฟังเสียงอะไรอยู่เฉยๆ นะ ไม่ได้ออกไปไหนสักนิด”

“ฟังเสียงอะไร มึงสองคนได้ยินยังไง?”

ตาพรานเฒ่ากระชั้นถามต่อมาเร็วปรื๋อ ในขณะที่รพินทร์จ้องหน้าทั้งสองเขม็ง

“ฉัน...ฉันกับเจ้าตาบได้ยินเสียงคล้ายๆ แหม่มเบลมาร้องให้ช่วยอยู่หลังโคนไม้โน่น ก็ยืนฟังอยู่เฉยๆ จะจับให้แน่ชัดไม่ได้ก้าวออกไปเลย”

บุญคำสบถอะไรออกมาคำหนึ่ง มองหน้ารพินทร์ จอมพรานเม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

“ก็ร้อยแล้วว่าแหม่มเบล นอนอยู่ในที่พักของพวกเจ้านายนั่น แล้วจะมีเสียงของแหม่มดังออกมาจากโคนไม้นอกกองไฟได้ยังไง”

“ถึงว่าซินาย...”

นายตาบอุบอิบเกาหัว

“ผมสองคนก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ถึงได้ยืนฟังอยู่ให้แน่ๆ ไม่ได้ออกเดินไปสักหน่อย แล้วอยู่ๆ พี่คำก็แล่นมากระชากจนหกคะเมนร้องด่าอึงอยู่นี่แหละ”

“มึงสองคนโดนอะไรเข้าเสียแล้ว นี่ดีว่ากูก๊ะนายตื่นขึ้นมาทันและมองเห็น ไม่มึงเสร็จไปแล้ว ถอยเข้าไป! ถอยเข้าไปลึกๆ นั่น ไม่ต้องออกมายืนอยู่ตรงกองไฟริมสุดนี่ กูได้ยินเหมือนกัน แต่ได้ยินเสียงไอ้มันตรัยหัวร่อเยาะมา ไม่ได้ยินเสียงแหม่มสักหน่อย เฝ้าดูมึงสองคนอยู่นานแล้ว หะแรกนึกว่าจะได้ยินเสียงมันหัวเราะเหมือนกัน แต่ดันเสือกได้ยินเป็นเสียงแหม่มไปฉิบ”

จันกับตาบตาค้าง ทำหน้าปั้นยากที่สุด บุญคำเอามือ

ผลักไสทั้งสองให้เดินร่นเข้ามา รพินทร์คงยืนสงบอยู่กับที่ ขณะนั้นเสียงของคี๊ธกับสแตนลีย์ ก็ดังตะโกนถามมาว่า

"มีอะไร รพินทร์"

เขายังไม่ตอบในทันทีนั้น แต่โบกมือขึ้นเป็นสัญญาณ ว่าได้ยินเสียงร้องถามนั้น และยังไม่อยู่ในภาวะที่จะตอบ ระยะระหว่างเขาและนายจ้างขณะนี้ ห่างกันเพียงแค่ 9-10 เมตรเท่านั้นเอง และอันเนื่องจากที่เขาไม่ตอบในทันทีนั้นเอง ทำให้ทั้ง 4 คนขยับจะเดินปรี่ออกมาจากบริเวณที่นอน รพินทร์จึงร้องบอกไปห้าวๆ ว่า

"ทุกคนอยู่ตรงนั้นก่อน อย่าเพิ่งออกมา!"

คำสั่งของเขาในภาวะเช่นนั้น ศักดิ์สิทธิ์พอใช้ ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด รวมทั้งเชิดวุธที่กำลังจะเดินเข้ามาทั้งกลุ่มหยุดชะงักในทันที และทั้งหมดจ้องมาที่ร่างแกร่งเกร็งของเขาเป็นตาเดียวเพื่อจับปฏิกิริยา

ความเงียบที่เกิดขึ้นชั่วขณะจิต ทั้งๆ ที่ทุกคนในแค้มป์ลุกขึ้นมาเตรียมพร้อมแล้ว อย่างยังไม่ทราบว่ามันได้เกิดอะไรขึ้น

รพินทร์ไพรวัลย์ ฉายไฟในมือออกไปยังราวป่าเบื้องนอก ทันทีที่ลำแสงของไฟส่องสัตว์ พุ่งปราดออกไปเท่านั้น เลือดในกายทุกคนที่แลไปเห็นก็แทบจับเป็นก้อนแข็ง แม้จะมีการเตรียมกายเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว

ซากของไอ้ผีดิบ นับอายุไม่ได้ตนหนึ่ง ยืนตระหง่านอยู่

ยังโคนไม้ใหญ่ อย่างไม่มีอะไรเป็นที่หลบกำบังเลย ห่างออกไปแค่ 7-8 เมตรเท่านั้น เป็นซากที่ไม่สมบูรณ์นัก เพราะมีแต่ลำตัว แขน ขา แต่ศีรษะไม่มี!

เสียงพวกลูกหาบที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เขา ร้อง เฮ้ว! ขึ้นมาอย่างตกใจ และผวารวนเรไปขณะหนึ่ง รพินทร์กราดไฟฉายละเรื่อยต่อไปด้วยสติอันพร้อมมูล

ช่วงระยะที่ห่างกันแค่ 1 วา มีอีกตนหนึ่งยืนแสยะเขี้ยวประดุจซากมัมมี่ และเมื่อกวาดต่อไปอีก ก็เห็นพวกมันเข้าแถวยืนรายล้อมไว้ทั้งแถบแล้ว

“ไฟฉาย! ช่วยกันฉายหมดทุกด้าน!!”

เขาร้องบอกไปยังทุกคน ได้ยินดังลั่นไปทั่ว

บัดนั้นเอง ไฟฉายในมือของแต่ละคน ก็สาดจ้าออกไปทุกทิศ

“โอ มายก๊อด!”

อิสซาเบลอุทานออกมาแผ่วเบา

สแตนลีย์แยกเขี้ยวหรี่ตาลง คี๊ธยกไรเฟิลประจำตัวขึ้นประทับไหล่แล้ว คริสปลดห้ามไกเอ็ม 16 ส่วนเชิดวุธหยิบพลุไฟและระเบิดเพลิงขึ้นมาถือ

รอบด้านทุกทิศ ที่ลำไฟฉายสาดส่องออกไป อาคันตุกะผู้มาเยือนในยามราตรีสงัดกลางดึก ดูเหมือนจะนับจำนวนไม่ถ้วน เข้าแถวตีล้อมเป็นวงกลมทุกทิศทาง ยกเว้นทางด้านเดียวคือด้านหลังของต้นไทร ซึ่งไม่ปรากฏว่ามันตนใดจะโผล่ออกมาทางด้านนั้น แต่ละซาก กะรุ่งกะริ่ง ไม่มีส่วนของกายอันเคย

เป็นมนุษย์ครบถ้วนนัก มักจะขาดๆ หายๆ ไปในบางส่วน ซึ่งชวนให้สยดสยองหวาดเสียวขึ้นอีก

ผีตายซากโผล่ขึ้นมาจากนรกอย่างใดก็อย่างนั้น

ทุกคนรอคอยคำสั่งจากเขาเท่านั้นว่าจะให้ยิงหรือดำเนินการอย่างไร และแปรรูปขบวนโดยไม่ต้องสั่งกันให้เสียเวลา โดยแยกกันยืนอยู่คนละจุด หันหลังชนกัน หันหน้าออกเผชิญไปยังราวป่าที่มองเห็นอยู่ทุกทิศ

พวกมันยืนนิ่ง ไม่มีตนใดเคลื่อนไหว แต่อยู่นอกเขตทั้งสิ้น ไม่ได้ขยับล้ำเข้ามาเลย

รพินทร์ บัดนี้เดินช้าๆ ไปรอบๆ อาณาบริเวณที่พัก สำรวจดูแต่ละตนเหล่านั้น เขากำลังหาซากที่มันตรัยเข้าสิงอยู่ แต่ไม่พบตนไหนใกล้เคียงเลย ทุกตนมีแต่ความน่าเกลียด น่าทุเรศเท่านั้น ไม่มีตนไหนน่ากลัวในสายตาของเขา เพราะบางตนแขนทั้งสองกุดด้วน มีแต่ขาเท่านั้นที่ยืนทรงร่างอยู่ได้ และหลายๆ ตน มีทั้งขี้ดิน หรือมิฉะนั้นก็หินงอกเกาะติดอยู่ แสดงว่ามันเพิ่งจะหลุดออกมาจากสุสานที่เก็บศพ

“มันตรัย!!”

เขาตะโกนก้อง เรียกนามของไอ้จอมนรกออกไป เหมือนจะท้าทายให้มันปรากฏร่างออกมา

เงียบกริบ! ไม่มีคำตอบใดๆ มาเลย และร่างบริวารของมันเหล่านั้นก็คงสนิทนิ่ง ไม่ไหวติง!

“รพินทร์! ขออนุญาตยิง!!”

คริสติน่า อดรนทนอยู่ไม่ได้ ร้องตะโกนมา

“อย่ายิงให้เปลืองกระสุนเปล่า มันแค่มาเยี่ยมดูเราเท่านั้น ถึงอย่างไรมันก็ข้ามเขตกองไฟที่ก่อไว้เข้ามาไม่ได้”

“มันจะเอายังไงกับเรา ไอ้พวกนรกแตกพวกนี้”

คี๊ธ ร้องก้องมาอีกคน อย่างเริ่มจะบ้าดีเดือด บัดนี้อาการป่วยเมื่อตอนหัวค่ำของเขา แทบจะหายเป็นปลิดทิ้งแล้ว รวมทั้งดร.สแตนลีย์ด้วย

“มันตอบคำถามของคุณไม่ได้หรอก ว่ามันจะเอายังไง แต่มันก็พิสจน์ให้เรารู้ชัดก่อนตะวันขึ้นแล้ว ว่าเรามั่งเข้าหาจุดหมายตรงเป้าไม่คลาดเคลื่อน ที่นี่คือดินแดนของมัน...ด็อก-เตอร์สแตนลีย์...”

ประโยคหลัง เขาตะโกนเรียกนามหัวหน้าคณะอันเป็นอเมริกันอาวุโส

“ผมอยู่นี่ พร้อมอยู่เสมอ จะเอายังไงสั่งมา”

“ขอพลุไฟ 1 ลูก ผมต้องการความสว่างในบริเวณนี้ทั้งหมด เพื่อจะได้เห็นถนัดมากกว่าไฟฉาย”

ขาดเสียงของพรานใหญ่แค่อึดใจเดียว ก็มีเสียงลั่น ‘ปัง’ จากพลุ ไม่ได้มาจากมือของหัวหน้าคณะ แต่มาจากมือของเชิดวุธที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วแสงสว่างราวกับผีพุ่งใต้โชติช่วงผ่านเหนือศีรษะของรพินทร์ไปยังป่าเบื้องหน้า เชิดวุธยิงพลุอย่างฉลาด คือไม่ได้ยิงโด่งสูง 90 องศาขึ้นไปเหนือศีรษะ เพราะจะต้องติดกิ่งไม้ด้านบน อันเป็นบริเวณที่พักแน่นอน แต่ยิงเฉียงออกนอกบริเวณกะให้ปะทะกับกิ่งหรือลำต้นไม้ที่ห่างนอกบริเวณพอสมควร

มันกระทบเข้ากับกิ่งไม้ใหญ่ ในมุมเฉียง 45 องศา แล้วดวงไฟที่ให้แสงสว่างราวกับดวงตะวันย่อมๆ ก็แผดจ้าไปในบัดนั้น พร้อมกับเปลวไฟที่ลุกติดกิ่งไม้สงขึ้นไปด้วย

จากแสงสว่างเจิดจ้าราวกับกลางวันนั้น เงาพิศวงทั้งปวงที่แวดล้อมอยู่ในความมืดก็ถูกขับไล่ออกไป ทุกคนสามารถมองเห็นสภาพป่ารอบด้านได้ถนัดชัดเจนทุกทิศทาง แทบจะไม่มีมุมใดเป็นมุมมืดอยู่อีก ในรัศมีที่ห่างออกไป 30 เมตรโดยรอบ เว้นแต่จะมีเงาของต้นไม้ใหญ่ๆ บังเท่านั้น

“โอ๊ะโฮ! มันมาเป็นกองพันเลยนี่หว่า!”

คี๊ธตะโกนขึ้น

ถูกต้องตามคำของนายนั่นแล้ว **รอบปางพัก เว้นคูเมืองด้านหลังอันมีต้นไทรยืนตระหง่านอยู่ ไอ้ผีป่าช้าแตก ยกพลมาเรียงแถวหน้ากระดานรูปกึ่งวงกลมรายล้อมไว้เต็มไปหมด ไม่น้อยกว่าร้อยๆ ตนขึ้นไป**

ทุกคนเห็นประจักษ์ตาพร้อมกันหมด

บุญคำพูดลอดไรฟันไปยังจันและนายตาบ ที่ยืนตัวแข็งอยู่ข้างๆ ว่า

“มึงเห็นยัง? ตะกี้มึงคงไม่เหลือแม้แต่กระดูก ถ้าเสือกโผล่พ้นปริมณฑลออกไป”

รพินทร์ถอยมารวมกับพวกนายจ้างของเขาในทันทีนั้น บอกโดยเร็วว่า

“สงบสติอารมณ์ให้ดีที่สุดครับ อย่ายิงให้สิ้นเปลืองกระสุน มันส่งพลของมันออกมาเพื่อล่อให้พวกเรายิง ซึ่งยิงไปก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้เลย และถ้ายิงพวกมันล้มลงไปหมด ไอ้

พวกที่อยู่ในสุสานก็จะแห่กันออกมาอีก กระสุนต่อให้มีมากกว่านี้อีก 2 เท่าก็ไม่เหลือ และเมื่อถึงคราวจำเป็นจริงๆ เราจะไม่มีใช้”

“แล้วจะให้ทำยังไงนี่ รอให้มันบุกเข้ามารึ?”

สแตนลีย์ถามเสียงแหบๆ มือกระชับไรเฟิลแน่น จ้องเขม็งแทบตาปะทุ

“ผมขอรับรองว่า ถ้าเป็นเฉพาะไอ้ซากพวกนี้ มันจะบุกล้ำเขตเข้ามาไม่ได้เลย นอกจากมายืนรายล้อมอยู่ในวงนอกเท่านั้น มันกำลังทำสงครามประสาทกับเรา อย่าหลงกลยิงให้หมดเปลืองกระสุน พวกมันจะมายืนหลอกหลอนอยู่ได้นานสักเท่าไหร่ให้มันยืนไป แต่ผมแน่ใจว่าถ้าเราเฉยเสีย ประเดี๋ยวมันก็ถอยกลับไป หรือมิฉะนั้น พอใกล้ๆ ตะวันขึ้นมันก็ถอยเอง แล้วพรุ่งนี้ตะวันขึ้น เราจะตามจัดการกับมัน”

แสงสว่างจากพลุที่เชิดวุธยิงไว้ ยังคงสว่างจ้าอยู่เช่นนั้นและต่างฝ่ายต่างก็อยู่ในภาวะประจันหน้า อันทำนายไม่ถูกว่าอะไรมันจะเกิดขึ้นต่อไป แต่ ณ บัดนี้ ทุกร่างที่ปรากฏขึ้นอย่างเงียบกริบลึกลับนิ่งเหมือนเสาหินหรือต้นไม้ หรือมิฉะนั้นก็ตุ๊กตาหุ่นยนต์ที่ยังไม่ได้รับการบังคับสั่งให้เคลื่อนไหว

“รพินทร์ ตามปกติแล้วเท่าที่ผ่านมา ลูกปืนของเราไม่สามารถจะหยุดไอ้พวกนี้ได้เลย ถ้ามันเจตนาจะตรงที่อเข้าใส่เพราะมันเป็นซากที่ปราศจากเลือดเนื้อ นอกจากจะเป็นเพียงแค่วัตถุเท่านั้น แต่ถ้าจำไม่ผิด คุณเคยบอกกับพวกเราไว้ว่า

กระสุนปืนของพวกเราทุกคนผ่านพิธีไสยศาสตร์ของบุญคำแล้ว แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้ทดลองเลย เพราะฉะนั้น ฉันขอลองดูสักนัดได้ไหม ว่าอะไรมันจะเกิดขึ้นถ้าฉันยิงไปที่ซากพวกนั้น”

แม่ผมทองถามขึ้นเสียงแผ่วต่ำ

รพินทร์ป้ายหลังแขนขึ้นเช็ดจมูกอันเย็นเฉียบของเขาบอกว่า

“กระสุนที่เข้าพิธีแล้ว หากกระทบมันตัวใด ตัวนั้นจะล้มลง และจะลุกขึ้นไม่ได้อีกเลย แบบเดียวกับหุ่นยนต์ที่ชำรุดมนตราอาคมของมันตรัยจะส่งเข้ามาบงการอีกไม่ได้”

คริสติน่ากระชากพานท้ายเอ็ม 16 แบบคอมมานโดของหล่อนออกในทันที ประทับไหล่แล้วเล็งไปยังไอ้ตัวที่หล่อนเห็นว่ายืนอยู่ใกล้ทิศทางของหล่อนมากที่สุด ปรับคันบังคับการยิงมาเป็นกึ่งอัตโนมัติแล้วเหนี่ยวไก เสียงกระสุน 5.56 มม. ดังระเบิดแหลมแสบแก้วหู สะเทือนไปในคลื่นอากาศยามดึกภายในบริเวณหุบ

เปรี้ยงเดียว ที่กระสุนนัดนั้นแล่นทะลวงบริเวณทรวงอกซึ่งเห็นชิ้นส่วนบางส่วนกระจายแวบออกไปทางด้านหลังเหมือนกระสุนเจาะผ่านขอนไม้ ซากที่ยืนกงโก้เหมือนใครเอาเหง้าไม้มาแกะสลัก และนำมาตั้งไว้ในท่ายืนนั้นหงายหลังตึงลงไปกับพื้นในทันที โดยสภาพอันแข็งที่อทั้งร่าง ท่ามกลางทุกสายตาของฝ่ายมนุษย์ที่เฝ้ามองอยู่

“ได้ผล!...”

คริสร้องลั่นขึ้นในขณะที่ฝ่ายอเมริกันทุกคนฮือฮาขึ้นอย่างพอใจ เสียงแม่ผมทองร้องขึ้นมาอีกว่า

"คุณห้ามพวกเราทำไม ทำไมเราไม่ 'ล้ม' ทำลายมันเสียให้หมด"

พร้อมกันหล่อนก็เบนลำกล้องปืนไปยังไอ้ตัวอื่นๆ ที่ยังยืนเฉยอยู่เหมือนจะยิงไปเรื่อยๆ แต่รพินทร์ตะครุบมือยึดไว้มั่นด้วยฝ่ามือแข็งกระด้างของเขา

"อย่าทำอะไรโง่ๆ โดยไม่ใช้ความคิด! คุณอยากจะลองผมก็ให้ลองดูแล้ว ว่าลูกปืนของเราได้ผล แต่ตราบใดก็ตามที่มันยังไม่บุกเข้ามา คุณจะเสียลูกปืนทำไม และคุณจะใช้ลูกปืนสักเท่าไหร่ จึงจะทำลายซากของเจ้าพวกนี้ได้หมดสิ้น ผมบอกแล้วว่ามันออกมาล่อหลอกให้เราหมดกระสุน เก็บไว้ใช้ยามจำเป็น ถ้ามันบุกเข้ามาประชิดตัวค่อยยิง ตอนนี้ดูมันไป อย่าหลงกล"

คริสชะงัก และสงบลงไปได้เพราะคำเตือนของเขา

เจ้าตัวที่ล้มไปแล้ว สภาพของมันก็กลายเป็นท่อนไม้ไป ส่วนเจ้าตัวที่ยืนอยู่ข้างหลังก็ก้าวเข้ามาแทนที่ เหมือนจะรอรับกระสุนจากฝ่ายมนุษย์อีก **มันไม่มีความรู้สึกนึกคิด ไม่มีความหวาดกลัว ไม่รู้จักเจ็บปวด นอกจาก แน่ละ จะเคลื่อนไหวปฏิบัติการใดๆ ลงไปก็ได้เช่นหุ่นยนต์ สุดแต่กฤติยาอาคมจะกำหนดสั่งมาประดุจกระแสคลื่นวิทยุเท่านั้น**

"เห็นไหม ยิงเข้าไปซิ กระสุนของเราทั้งหมดจะไม่มีเหลือ คนโง่คนไร้สติ จะไม่มีโอกาสรอดพ้นออกไปจากดินแดนแห่งนี้ได้เลย"

รพินทร์ชี้มือไปยังร่างนั้น พร้อมกับเสียงบอกห้วนกระด้างของเขา

“แล้วนี่ยังไง จะรอให้มันตะลุยเข้ามาเสียก่อนงั้นรึ?” คี๊ธถามขึ้น

“ใช่! รอให้มันตะลุยเข้ามาเสียก่อน แต่พวกคุณไม่เชื่อผมหรือว่า มันจะไม่เข้ามาอย่างเด็ดขาด ถ้าเข้าได้ มันก็เข้ามาถึงตัวระหว่างที่พวกเราทุกคนนอนหลับแล้ว”

“เราอยากจะรู้ว่าเราจะทำยังไงต่อไป มันเล่นแห่มาล้อมไว้รอบไปหมดแบบนี้”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นบ้าง อย่างอ่านใจเขาไม่ถูก

“อย่าเพิ่งตื่นเต้น หรือสนใจอะไรกับมันนัก ใครจะกินกาแฟ จะดื่มบรั่นดี จะนั่ง หรือแม้แต่จะนอนตามเดิมก็เชิญ จะไม่เกิดอะไรขึ้นจากการมาของไอ้พวกนี้เลย แต่อาจมาในรูปแบบอย่างอื่นต่อไป ซึ่งเราจะพิจารณารับมือภายหลัง”

เขาตอบเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น พร้อมกันก็ตะโกนสั่งไปยังคนของเขาทั้งหลาย ย้ำไม่ให้ใครยิงออกไป แล้วตนเองก็เดินไปรินกาแฟในกาที่แขวนไว้ข้างๆ กองไฟด้านปลายเท้าที่พักนอน ลงถ้วยพลาสติกแล้วยกขึ้นมาจิบ

พวกนายจ้างทั้งหลาย เริ่มจะคลายความตื่นเต้นตึงเครียดลงได้บ้างแล้ว จากอากัปกิริยาของมัคคุเทศก์นำทาง ซึ่งบัดนี้เขาไม่แสดงว่ามีความสนใจพรั่นพรึงอะไรกับไอ้ผีตายซากที่เข้ามายืนแหนล้อมปางพักเต็มไปหมดเหล่านั้นเลย

พวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ที่กำลังยืนตั้งท่าเตรียมประจัญบานรับมืออยู่ บัดนี้ บางคนก็เริ่มจะนั่งยองๆ มองดูโดยไม่เกรงกลัวอะไรทั้งสิ้น พวกนั้นสามารถปรับความรู้สึกได้รวดเร็วพอๆ กับเจ้านาย จัน เกิด เส่ย ก้มลงหาก้อนหิน

ขนาดพอเหมาะมือขว้างออกไป พร้อมทั้งตะโกนไล่โช้ว ๆ เหมือนไล่พวกสัตว์เล็ก ๆ ที่เข้ามาก่อความรำคาญ

ส่วนฝ่ายนายจ้างทั้งหมด เริ่มซบซิบพดจากัน อเมริกันทั้งหมดยังไม่มีความไว้วางใจนัก

“เขาพูดง่ายนะ บอกให้พวกเรานอนกันตามเดิม ทั้ง ๆ ที่ถูกพวกมันเข้ามาล้อมหมดทุกด้านขณะนี้”

คริสพึมพำออกมา

“อย่าทำอะไรนอกคำสั่งเขาเด็ดขาด ในสภาพแบบนี้ ไม่มีใครจะรู้เข้าใจอะไรดีไปกว่าคนคนนั้นหรอก เราดูเขาไป แต่ให้พร้อมไว้ก็แล้วกัน”

แล้วทั้งหมด ก็เคลื่อนเข้ามารวมกลุ่มกับรพินทร์ผู้กำลังยืนจิบกาแฟอยู่ด้วยอาการอันเงียบขรึมเป็นปกติของเขา

“ไอ้เพื่อนยาก ไม่มีข้อแนะนำอะไรมากไปกว่านี้แล้วรึ?”

คี๊ธถามขึ้น บังคับเสียงให้ปกติ

“คุณคิดว่าคุณและด็อกเตอร์สแตนลีย์ พอจะค่อยยังชั่วจากอาการไข้เมื่อตอนหัวค่ำหรือยัง?”

เขาถามมาเรียบ ๆ นายคี๊ธยิ้มแค่น ๆ

“ถ้ายังไม่หาย มันก็จำเป็นจะต้องหายแล้วละ เพราะกองทัพเปรตอสุรกายที่แห่มายืนขอส่วนบุญพวกนี้”

“เอาคัมภีร์ขึ้นมาอ่าน แผ่เมตตาให้แก่พวกมัน ขอให้ดวงวิญญาณต้องสาปของพวกมันได้ขึ้นสวรรค์ ถ้าคุณมีคัมภีร์ของคุณมาด้วย!”

“ฉันว่า เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่คุณจะมาพูดประชดเล่นแบบไร้สาระนะ!”

คริสติง เสียงห้วนกระชาก รพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่ง กระตกไหล่ มือทั้งสองยังคงประคองถ้วยกาแฟหมุนเล่น บอกเบาต่ำว่า

“ถ้างั้น พวกคุณก็กลับไปยังที่พักนอน แล้วเอาย่ามหลังขึ้นติดตัวไว้ได้แล้ว นี่คือข้อแนะนำของผม”

“ทำไม?”

“ฟังเสียงอะไรนั่นซิ มันกำลังบ่ายหน้ามาทางนี้แล้ว อย่างช้าไม่เกิน 10 นาที มันก็คงจะเข้ามาถึงที่นี่ ตอนนี้ผมจะไม่ห้ามคุณแล้วว่า ‘อย่ายิง’ มีแต่จะเตือนให้รู้ล่วงหน้าว่า ถ้ายิงหรือเคลื่อนไหวช้าแม้แต่นิดเดียว เนื้อคุณจะหลุดเป็นชิ้นๆ...”

เพียงแค่ขาดเสียงของรพินทร์เท่านั้น ทุกโสตประสาทก็แว่วเสียงชนิดหนึ่งเข้ามากระทบ ทำให้ต้องหยุดพูด หยุดเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้นลงชั่วขณะ นอกจากเงี่ยหู

“เสียงคล้ายๆ พวกหมา แต่...มันมากเหลือเกินนี่!”

นายคี๊ธอุทานโพล่งออกมาในความเงียบ คอยสดับฟังของทุกคน

รพินทร์ยังไม่ตอบในทันทีนั้น แต่สาดกาแฟที่เหลืออยู่ก้นถ้วยลงกับพื้น โยนถ้วยไปกองรวมกับเครื่องสนามสำหรับการหุงหาอันวางเกะกะอยู่รอบกองไฟ แล้วแง้มลูกเลื่อนของเอ็ม16 ในมือขึ้นขยับดูกระสุนในรังเพลิง จากนั้นก็ผลักสวิตซ์จากห้ามไกไปอยู่ในตำแหน่งกึ่งอัตโนมัติเอื้อมมือไปตบด้านหลังซึ่งมีแม็กกาซีนชนิดบรรจุ 30 นัด อีก 3 แม็กฯ ที่สอดติดเข็มขัดอยู่ ระหว่างนั้น สแตนลีย์ก็ร้องเบาๆ ออกมาอีกคน

“ใช่! ไอ้พวกหมาป่าแน่...รพินทร์ คุณควรจะบอกอะไรเราให้ชัดกว่านี้”

สภาพบรษไพรยิ้ม ในเงาสลัวทกคนมองเห็นฟันขาวบุญคำกับจันทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้น เอาหูแนบแผ่นดิน แล้วเงยหน้าขึ้นร้องบอกมาพร้อมกัน

“นาย! มันบ่ายหน้าตะลุยมาทางด้านเหนือของเรา ทำท่าจะมุ่งมาทางด้านที่เราวางปางพักอยู่นี่!”

“ฟังออกไหม ว่ากี่ตัว?”

เขาถามยิ้มๆ เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น ทั้งสองคนทำหน้าล่อกแล่กพูดอะไรไม่ออก ในขณะที่พวกลูกหาบทุกคน เกิดและเส่ยไหวตัวพรึ่บกันหมดทุกคน

จอมพรานแลไปยังฝ่ายเจ้านายของเขาทุกคนอีกครั้ง

“ผมบอกแล้วว่า ไอ้ผีตายซากที่มายืนเยี่ยมเยียนเราอยู่พวกนี้นะ มันไม่มีความหมายอะไรหรอก แต่ไอ้ที่กำลังยกเป็นกองทัพประดังเข้ามานี่ซิ มีความหมายมาก...พวกคุณเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนไหมครับ หมาป่าหิวโหยบ้าเลือด รวมกลุ่มกันตั้งแต่หนึ่งพันตัวขึ้นไป มันจะรุมกัดกินสัตว์ทุกชนิดที่มันพบ แม้แต่ช้างหรือกระทิงทั้งโขลงก็ไม่มีเหลือเพราะปริมาณอันมากมายและบุกตะลุยเข้าใส่เหยื่อเป็นทีมเวิร์คของมันชนิดไม่กลัวตาย”

เสียงเห่าหอน เสียงพุ่มพงกิ่งไม้ที่ถูกระลู่แหวกทางเข้ามา ซึ่งครั้งแรกฟังแว่วๆ มาไกลแสนไกล บัดนี้แว่วใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว มันดังปานเสียงพายุ **ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถทำนายถูกว่ามันมาจากไหน มาอย่างไร และปริมาณของมันสักเท่าไหร่ แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ จะต้องมากมายเหลือ**

ที่จะคณานับได้ มิฉะนั้นทั้งเสียงเห่าหอน ทั้งเสียงฝีเท้าวิ่งประดังเข้ามาอย่างรวดเร็วของมัน จะไม่ดังอื้ออึงถึงขนาดนี้

เสียงรพินทร์ประกาศกับคณะนายจ้างของเขาต่อไป โดยเร็ว

"แต่ละตัวมีเชื้อบ้าทั้งนั้น หมายถึงโรคกลัวน้ำ เพียงแค่ถูกมันกัดเป็นแผลนิดเดียวเชื้อก็จะเข้าร่างกาย ต้องฉีดวัคซีนแล้ว และแต่ละตัวของป่าดิบดงดำแห่งนี้ ขนาดเท่าแอลเซเชี่ยล 10 หรือ 20 ตัว จะไม่มีความหมายอะไรเลย แต่ถ้า 2-3 พันตัวขึ้นไป มันไม่เคยกลัวอะไรเหมือนกัน สัตว์ทุกชนิดถ้าหนีไม่ทันจะเหลือแต่เพียงกองกระดูกเหมือนตกลงไปกลางฝูงของปลาปิรันย่า...อย่ามัวถามอะไรอยู่อีก เรามีเวลาไม่มากนัก ทุกท่าน ขอได้โปรดถอยไปที่โคนต้นไทรเดี๋ยวนี้!"

ประโยคสุดท้าย เขาตะโกนลั่น

สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล คริสติน่า และเชิดวุธ ผวาขึ้นกับเสียงที่เกือบจะเป็นตวาดลั่นป่าของเขา แต่ก็ยังไม่มีใครถอย และในกลุ่มนั้นก็มีใครคนหนึ่งที่ดูเหมือนเพิ่งจะสังเกตอะไรขึ้นมาได้ ร้องถามว่า

"สัมภาระส่วนใหญ่ของเรา! มันหายไปไหนหมดแล้ว"

"โน่น! คนของผมเตรียมเอาไปแอบซ่อนไว้ตรงโคนไทรที่เราจะไปหลบอยู่หมดแล้ว!"

เขาตอบด้วยเสียงกระชาก

ทั้ง 5 คน ยังพะว้าพะวังอยู่ เสียงป่าแตกสนั่น ใกล้เข้า

มาทุกที พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหมดกระจายกันออกไปยืนอยู่ตามกองไฟ เกิดกับเส่ยแล่นเข้ามาหมายจะต้อนพวกนายจ้างให้เข้าไปยังโคนต้นไทรใหญ่ ที่หมายตากำหนดไว้ก่อนแล้ว แต่ยังไม่มีใครยอมเชื่อฟัง อิสซาเบลและคริส ซึ่งเป็นผู้หญิงสองคนถูกเกิดกับเส่ยเข้ามาคว้าแขนกระชาก กลับเป็นฝ่ายถูกผลักเซออกไป

“ไล่พวกเราก่อนทำไม ทำไมเราไม่ปักหลักช่วยกัน ปะทะมันก่อน ยังมีเวลาอยู่อีกเหลือเฟือที่จะถอยไปยึดที่ต้นไม้ใหญ่นั่นนน”

เสียงคริสแผดตะโกนลั่น ไม่ยอมผละจากที่เดิม ซ้ำยังเอาปากกระบอกปืนเหวี่ยงเกือบถูกหน้าเจ้าพรานหนุ่มทั้งสอง ดีแต่ก้มหัวหลบทัน รพินทร์ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว พุ่งปราดออกไปยังตำแหน่งที่พวกลูกหาบของเขา กำลังตีวงล้อมปางพักอยู่ ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ไอ้ผีตายซากที่แลเห็นยืนรายล้อมอยู่เหล่านั้น เริ่มพากันเคลื่อนไหว โดยวิธีเดินถอยหลัง ห่างหายลับตัวเข้าไปในป่า เหมือนจะเปิดโอกาสให้แก่สิ่งที่จะเข้ามาใหม่ทำหน้าที่แทน และชั่วไม่กี่พริบตา ไอ้พวกมัมมี่เหล่านั้น ก็ลับหายออกไปหมด ส่วนพลุไฟที่เชิดวุธยิงให้ปรากฏแสงสว่างเอาไว้ ก็หมดเชื้อ หรี่โรยดับแสงลง

ทุกสิ่งทุกอย่างนอกปางพักออกไปกลายเป็นความมืดตามเดิม

สแตนลีย์ออกคำสั่งกับฝ่ายของตนเองอย่างเด็ดเดี่ยว

“เตรียมพร้อม! ช่วยพวกเขาปะทะหน้ารับมือมันไว้ก่อน

แต่ถ้าจวนตัวเห็นจะต้านมันไว้ไม่ไหวอีกต่อไป ให้ทุกคนวิ่งไปปีนขึ้นต้นไม้ต้นนั้น แล้วระดมยิงลงมา!”

ทั้ง 5 คนกระจายกันออกในทันที เชิดวุธแล่นจะตามหลังไปทางรพินทร์ แต่บุญคำโดดเข้าล็อกคอไว้ ร้องบอกเสียงหลง

“นายทหาร! ปลอดภัยไว้ก่อน แล่นไปที่โคนไม้เร็วเข้า!”

ในภาวะเช่นนี้ เชิดวุธไม่ฟังเสียงเสียแล้ว เขารูปร่างใหญ่โตแข็งแรงกว่าตาบุญคำมากนัก สลัดทีเดียว ตาเฒ่าก็กระเด็นหลุดไป บุญคำกวดตามหลังไล่จะตะครบตัวแหม่มคริส ซึ่งพ่งออกไปอีกด้านหนึ่ง แต่ก็ตามไม่ทัน เพราะหล่อนถลาไปยึดไว้ที่ตอไม้ใหญ่ริมกองไฟ อันมีอูถะ พะโต้ประทับปืนรอคอยอยู่ ปากแกจะร้องเตือนอย่างไร ไม่มีใครฟังเสียง เบลเองก็แล่นตามหลังจันไป

ทุกคนดูเหมือนจะพร้อมเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกใหม่อันกำลังจะเข้ามาถึงทุกขณะ โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดอย่างเดียวแต่เพียงไม่ต้องการให้รพินทร์ และฝ่ายของเขาต้องรับหน้าที่นี้ตามลำพัง ซึ่งมันผิดกับข้อตกลงซักซ้อมกันไว้ก่อนแล้ว

หัวหน้าคณะและคี๊ธเอง ขณะนี้ก็พยักหน้าให้กัน แยกไปดักรออีกด้านหนึ่ง โดยคุมหลังฝ่ายของนายตาบไว้

ทุกคนฝ่ายนายจ้าง อาจมีความกล้าหาญ และแสดงถึงน้ำใจจริงในข้อที่จะไม่ยอมทอดทิ้งฝ่ายพรานนำทาง แต่ประมาณการณ์ผิดไปเสียแล้ว และในเวลาเช่นนี้ รพินทร์เองก็สุดที่จะมาอธิบายขอร้องอะไรได้อีก

ป่ารอบด้าน ณ บัดนี้ ระงมไปหมดแล้ว ด้วยสำสำ-เนียงเห่ากรรโชกอย่างดุร้าย และแผ่นดินสะท้อนสะเทือน พุ่มพงไม้หักล่ ม เป็นการพ่งเข้ามาราวกับกระแสน้ำเชี่ยวและรวดเร็วเหลือเกิน เร็วประหนึ่งพายุพระกาฬ จากไอ้สัตว์สี่เท้าประเปรียวว่องไวนับจำนวนไม่ถ้วน

"ยิงพลุไฟทุกด้าน!"

เสียงสแตนลีย์สั่งการ ราวกับอยู่ในสนามรบ

มีเสียงระเบิดของพลุไฟดังขึ้นเกือบจะพร้อมๆ กัน จากมือของใครต่อใครบ้างไม่ทราบได้ และประกายแสงโชติช่วง ก็ขับไล่ความมืดมิด ให้กลายเป็นสว่างจ้าขึ้นอีกครั้ง

ภาพที่เห็น ทุกคนแทบช็อก สีดำบ้าง เทาบ้าง นับไม่ได้และเคลื่อนไหวเร็วเหลือเกิน พรูผ่านพงไม้ออกมาทุกทิศ พร้อมกับดวงตาที่ปะทะแสงไฟวาวจ้า และกรงเขี้ยวที่แสยะขาว ลานตาไปหมด ไม่สามารถจะแยกได้ว่าตัวไหนเป็นตัวไหน

ปืนทุกกระบอก ระเบิดขึ้นพร้อมๆ กัน ดังเหมือนนรกถูกสายอสุนีบาตฟาดหูดับ ทุกคนยิงอย่างเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ กระสุนจากปืนประเภทลูกซอง ดูเหมือนจะได้ผลที่สุด เพราะจำนวนแรกที่โผล่เข้ามาบ้างล้มฟุบ บ้างกระเด็น และบ้างก็ดิ้นวนหมุนปัด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าจะหยุดมันได้ ไอ้พวกที่ประดังตามหลังเข้ามา เผ่นโผนข้ามซากเพื่อนๆ เข้ามาอย่างไม่ยั่น

รพินทร์ ครั้งแรกยิงทีละนัด แต่แล้วก็เหลือกำลังเหลือความสามารถของเขาเสียแล้ว ผลักสวิตช์เป็นฟลูออโต แล้วก็กดกราดออกไป เสียงรัวหดับตับไหม้

เลือดของพวกมันกระจายว่อน บางตัวขาหรือหัวขาด ในขณะที่กระโจนเข้ามาอย่างกระเหี้ยนกระหือรือ จอมพรานยิงชุดแรกหมดแม็กฯ ล้มเกลื่อนเละเทะอยู่ในบริเวณเบื้องหน้าของเขา ห่างไม่เกิน 10 เมตร แล้วปลดแม็กฯ เก่าทิ้ง กระชากแม็กฯ สำรองใหม่จากด้านหลังขึ้นมาบรรจุอีก ปากก็ตะโกนสุดเสียง

“ถอย! ทุกคนถอยเร็วที่สุด รับมันไม่ไหวแน่..ถอยไปขึ้นต้นไม้เดี๋ยวนี้”

เสียงของเขา ไม่ดังไปกว่าเสียงปืน เพราะบัดนี้ มันแซ่ระงมไปหมดแล้ว และอาจมีใครต่อใครตะโกนร้องโวยวายอย่างใดอีก ก็ไม่มีคนอื่นรู้เรื่อง การยิงในขณะนี้ เป็นการยิงแบบอิสระ คือใครเห็นภัยใกล้ตัวที่สุด ก็ยิงไปยังตำแหน่งนั้น เสียงหัวกระสุนทะลุทั้งตัวไอ้พวกหมาป่าบ้าเลือดหิวโหยเหล่านั้นและกระทบกิ่งไม้หวีดหวิว บางนัดก็เฉียดเฉี่ยวพรรคพวกเดียวกันเอง อย่างน่าหวาดเสียวขีดสุด

“ระเบิด!”

คราวนี้เป็นเสียงของนายคี๊ธ ที่แหวกความโกลาหลชุลมุนขึ้น

มีเสียงตูมขึ้นแล้ว ประกายไฟแลบสว่างแดงฉานยังกลุ่มที่พุ่งเข้ามาเป็นสาย ร่างของพวกมันกระเด็นไปคนละทิศละทาง และรัศมีลูกไฟลุกฮือ กระจายไปติดตัวไอ้หมานรกพวกนั้น จึง

เพิ่งจะเป็นครั้งแรกที่ฝ่ายมนุษย์ได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของมัน แล่นหนีกระเจิงทุรนทุรายไป ในขณะที่ไฟจากเชื้อเพลิงอันแรงฤทธิ์ ลุกเผาไหม้ติดตัวไปด้วย ทำให้ทางด้านที่ขว้างระเบิดออกไปนั้นชะงักลงชั่วขณะ และเกิดเป็นไฟลุกไหม้ติดพงไม้อย่างน่ากลัวว่าจะลุกลามเข้ามาเป็นอันตรายต่อฝ่ายมนุษย์เข้าเอง

คริสและเบลก็ยิงจนกระทั่งหมดแม็กกาซีนเช่นกัน และเริ่มจะใช้ระเบิดเพลิงในรูปร่างของถ่านไฟฉายขว้างสกัดกั้น ก่อให้จุดเพลิงไหม้ติดป่าสดๆ ขึ้นแทบจะรอบทิศ

เชิดวุธนั้นเลือกยิงไปทีละตัว ที่เห็นมันกระโจนเข้ามาใกล้พรรคพวกที่สุด เท่าที่เขาจะมองเห็น ส่วนคี๊ธกับสแตนลีย์ เพิ่งจะรู้สึกตนเดี่ยวนี้เอง ว่าไรเฟิลล่าสัตว์ขนาดใหญ่ของตนเองที่ถืออยู่ ไร้ผลโดยสิ้นเชิง เพราะยิงได้เพียงแต่นัดเดียวเท่านั้น ก็มองเห็นกรงเขี้ยวขาวของไอ้หมานรกพุ่งเข้าใส่อย่างกระชั้นชิดเสียแล้ว ถึงกับต้องผละออกวิ่ง ทิ้งไรเฟิล กระชากปืนพกมาถือไว้มือหนึ่ง อีกมือหนึ่งกำระเบิดไว้ แล้วช่วยกันขว้างโด่งออกไปในป่าห่างออกไปทางด้านหลัง เพื่อหมายจะให้ฤทธิ์ของระเบิดเพลิง เป็นม่านไฟป้องกันไว้จากไอ้พวกกองทัพหมาผีเหล่านั้น

บุญคำ จัน เกิด และเส่ย วิ่งวนไปรอบๆ ยิงด้วยลูกซองไปพลาง อย่างคนฉลาดในการล่า และฉลาดในการที่เอาตัวรอด หลายต่อหลายตัวที่ฝ่ากระสุนปืนของฝ่ายนายจ้างเข้ามาได้ และเผ่นพรวดเข้ามาถึงแค้มป์ ถูกกดด้วยกระสุนลูกซอง

แดดิ้น ไส้ไหล หัวเละอยู่กลางปางพัก แต่สถานการณ์มันก็ไม่ช่วยให้ดีขึ้นมากนัก เพราะปริมาณของพวกมัน ที่ทุ่มเทเข้ามาอย่างหน่วยกล้าตาย

ไอ้ที่ถูกไฟคลอกตายหรือลงชักดิ้นชักงอแล่นหนีไปก็ส่วนหนึ่ง ไอ้ที่ยังไม่โดนอะไรเลยก็วิ่งกระโจนพุ่งเข้าใส่ ตัวที่เจ็บหรือตายเท่านั้นที่จะผละหรือยุติสภาพการโจมตีลง

จอมพราน พบกับความหนักใจขีดสุด นับตั้งแต่เผชิญกับเหตุร้ายทั้งหลายมา สาเหตุก็เนื่องมาจากฝ่ายนายจ้าง ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งเขาแต่แรกที่ให้ถอยขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ก่อน จึงทำให้เกิดความพะว้าพะวังห่วงหน้าพะวงหลังไปหมด

ไหนจะคอยยิงปะทะไว้เบื้องหน้า ไหนจะหันไปตรวจดูตามจำนวนบุคคลฝ่ายนายจ้าง ที่แยกกันออกปะทะกันคนละด้าน ซึ่งในเวลานั้นฉุกละหุกเช่นนี้ ยังไม่สามารถทราบได้ว่ามีใครได้รับอันตรายเช่นใดบ้าง

หนักไปกว่านั้น สภาพของการยิงก็กลายเป็นเผาขนประ-จัญบานแล้ว เสี่ยงอย่างที่สุดต่อการที่ลูกปืนของฝ่ายเดียวกันจะมาโดนกันเองเข้า เพราะตัวเขาเองแท้ๆ ก็ยังรู้สึกว่าลูกเอ็ม 16 ผ่านหัวและซอกคอไปหลายนัด ไม่รู้จากฝีมือใครบ้าง ถ้าไม่เบลก็คงคริส หรือเชิดวุธ ซึ่งใช้อาวุธประเภทนี้อยู่ สำหรับประเภทลูกซองก็น่าเป็นห่วงที่สุดเหมือนกัน โชคดีอยู่บ้างที่คนของเขาทุกคนรู้จักทิศทางของวิถีกระสุน สติดีและสามารถจะควบคุมมุมยิงไว้ได้ ตาเฒ่าบุญคำและจันนั้น ถึงกับกระชากดาบเดินป่าออกมาแล้ว ตัวไหนที่ทั้งสองคิดว่ายิงแล้วเม็ดลูกปราย

อาจปลิวไปถูกพรรคพวกกันเอง ทั้งคู่ก็กวัดแกว่งดาบเข้าโรมรันฟันกระหน่ำหัวและขาขาดกระจุยไป

สแตนลีย์กับคี๊ธนั้น ยิงด้วยปืนสั้นในระยะประชิด กระเด็นฟุบไปได้สองสามตัว ไอ้ที่เหลือและบุกเข้ามาถึง โดยไล่หลังเพื่อนของมันที่ตายไปก่อนแล้ว ก็พุ่งเข้าหาหมายขย้ำกรงเขี้ยวเข้าคอหอย หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ยกแขนขึ้นรับไว้ มันกัดกระชากจนเสื้อแจ็กเกตฟิลด์บริเวณแขนขาดกระจุยและงับติดอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งคมเขี้ยวเข้าถึงผิวหนัง สแตนลีย์ร้องลั่น เชิดวุธหันมาเห็นเข้า แว้งปากกระบอกปืนขวับจะยิง รพินทร์ก็กระโจนเข้าตะครุบปืนกดไว้ ก่อนที่นายทหารหนุ่มจะทันเหนี่ยวไก เพราะเกรงว่า ทั้งไอ้หมานรก และทั้งสแตนลีย์จะพลอยเละไปด้วยกัน

และบัดนั้นเอง จันก็ควงดาบเข้ามาขณะที่สแตนลีย์ล้มลงไปแล้ว กระหน่ำฟันฉัวะลงไปกลางสันหลัง ขาดกลาง เลือดพุ่งกระฉูด เหลือติดอยู่เฉพาะเนื้อบริเวณหน้าท้อง แต่กระนั้นปากมันก็ยังไม่ยอมปล่อยจากแขนของสแตนลีย์ ผู้สะบัดและถีบอย่างแรงจนบุญคำต้องวิ่งเข้ามาอีกคน เสือกดาบเข้าไปใต้คอของมัน งัดเสยขึ้นขาดติดร่องแร่งขึ้นมา พร้อมกันแกก็เตะตัวมันกระเด็น หลุดพ้นจากการคร่อมนายห้างใหญ่ออกไป แล้วหิ้วแขนอเมริกันอาวุโสกระชากขึ้นยืน

“หนีขึ้นต้นไม้ ถ้าไม่อยากตายห่า!”

แกมีเสียงเท่าไหร่ ก็ตะโกนกรอกหูสุดเสียง แล้วผลักสแตนลีย์หัวซุนไป พร้อมกับประคองปีกพาวิ่ง หัวหน้าคณะบัดนี้รู้สถานการณ์ของตนเองแล้ว ห้อแนบตรงเข้าไปที่โคนต้น

ไทรทันที ซึ่งพวกลูกหาบส่วนใหญ่และคี๊ธพากันไปอออยู่ก่อนแล้ว

เชิดวธ เป็นอีกคนหนึ่ง ที่ถกรพินทร์ฉดให้ลกขึ้นมา แล้วใช้วิธีถีบหลังแอ่นเด้งไปแทนคำร้องเตือน เพราะเห็นว่าการใช้วาจาไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้ว นายตาบกับเส่ย ก็ทำงานประสานกันได้ดีมาก ช่วยกันเข้าฉุดกระชากเชิดวุธต่อจากเขาไป แล้วนำลิ่วไปที่โคนไทรโดยเร็ว

เบื้องซ้ายมือของเขา เสียงเอ็ม16 ยังดังรัวอยู่เป็นชุดๆ ชดละ 4-5 นัด ที่นั่น เขาเห็นคริสกำลังสาดกระสนเข้าใส่หมาป่าดำสนิทฝูงใหญ่ 7-8 ตัว ที่กระโจนเข้ามา พวกมันพลิกกระจัดกระจาย ก็ตีลังกากลางอากาศลงมานอนแถกไถอยู่กับพื้น

“คริส! ถอย!...”

จำได้ว่าได้ร้องสุดเสียงไปเช่นนั้น หล่อนก็ตะโกนบอกเขามาก็กก้องเช่นกัน

“เบลถูกไล่ไปทางโน้นแล้ว ช่วยตามเร็ว!”

จอมพรานใจหายวาบ ขยับตัว และบัดนั้นเขาก็ได้ยิน

เสียงระเบิดตูมขึ้นอีกครั้ง ประกายไฟสว่างโพลนขึ้นในดงทึบซีกที่คริสชี้บอก พร้อมกับเสียงร้องโอ๋งเอ๋งของไอ้หมาพวกนั้น นั่นคงจะเป็นเบลแน่ ที่หลงพลัดจากคณะเพราะความชุลมุน และผละหนีคมเขี้ยวแตกหมู่ไปตามลำพัง ใช้ระเบิดขว้างสกัดไว้ และมีเสียงปืนเอ็ม 16 รัวอยู่ด้านนอกอีกชุดยาว สนั่นหวั่นไหว

เขาก็เผ่นทะยานออกจากที่ ผ่านหลังคริส และในขณะที่ผ่านนั่นเอง ก็มีไอ้หมาอีกตัวหนึ่ง ที่แหวกวงเข้ามาได้ กำลังกระโจนเข้าใส่แม่ผมทองทางด้านหลัง ขนาดของมันราวกับหมาเกรทเดน สีดำสนิทไปทั้งตัว รพินทร์ปาดปืนตาม ปล่อยพรวดออกไปพรืดหนึ่ง ความเร็วของมันที่ควบจี้แยกเขี้ยวเข้ามา ทำให้หัวทิ่ม 3-4 ทอด และไถลลื่นขาดใจตายอย่างเฉียบพลัน แต่ก็ไปชนเอาขาด้านหลังของคริสตินาเข้าพอดี หล่อนเผ่นตัวลอยไปข้างหน้า แว้งปากกระบอกปืนมาทางเขาแต่ก็ยั้งไว้ทัน ปากยังร้องละล่ำละลัก

“เบลไปทางโน้น เร็วๆ เข้า ฝูงใหญ่ทีเดียวตามเขาไป”

เกิดแล่นตามหลังเขามาติดๆ ในขณะนั้น พรานใหญ่ร้องเร็วปรื๋อแทบไม่เป็นภาษาคน

“เอาแหม่มคริสขึ้นต้นไม้เดี๋ยวนี้ ฉันจะตามไปเอง...บอกพวกเราให้ต้อนนายจ้างขึ้นต้นไม้ให้หมด แล้วพวกเราทุกคนขึ้นไปด้วย ไม่ต้องห่วง”

คริสทำท่าจะแล่นตามหลังเขา แต่เกิดตวัดแขนล็อกคอคราวนี้ใช้พลังเต็มที่ กระชากจนหงาย

“แหม่ม! ไปกับเกิด!...นายห้างใหญ่ถูกเขี้ยวของมันเข้าคนหนึ่งแล้ว!”

ว่าพลาง เจ้าพรานเด็กหนุ่มของเขา ก็ลากตัวคริสขึ้นสู่ก้งให้ถอยไปรวมกับพรรคพวก ที่คอยดันส่งก้นพวกนายจ้างทั้งหลาย ให้ปีนป่ายขึ้นไปบนต้นไม้

“ขึ้นไปก่อน แล้วค่อยยิงช่วยพวกเราลงมา”

ใครคนหนึ่ง ในบรรดาพรานของรพินทร์ ร้องบอกแก่พวกนายจ้างที่กำลังชุลมุนชุลเก แทบจะควบคุมสติไม่ได้อยู่เหล่านั้น

รพินทร์ไม่มีโอกาส ที่จะหันกลับมาดูพรรคพวกข้างหลังได้อีกแล้วเพราะได้ยินเบลร้องเสียงหลงอยู่ในดงด้านที่คริสชี้บอก เขากระชากแถบนิรภัยของระเบิดเพลิงออกมา แต่ยังไม่กล้าขว้างนำหน้าเข้าไปก่อนเพราะไม่แน่ใจว่าจะสะเก็ดเยลลี่ของมันจะปลิวไปถูกตัวเบลในขณะนี้เข้าหรือไม่ จะยิงก็ไม่กล้ายิง จึงได้แต่ตะโกนเรียก และบุกตะลุยเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต **เขาไม่แน่ใจว่า บัดนี้ แม่ผมแดงเนื้อจะหลุดออกไปแล้วกี่ก้อน เนื้อหนังมังสาที่ยั่วกามของผู้ชาย แต่ยั่วความหิวกระหายของฝูงไอ้หมาป่านรกพวกนั้น**

“เบล! ผมกำลังตามมา! ได้ยินตอบ”

เขาร้องเพลงไปพลาง และก็คอยยิงไอ้ตัวที่คอยกระโจนเข้าโจมตีทางด้านข้างทั้งซ้ายและขวา ชนิดแทบจะแหย่ถึงปากแล้วเหนี่ยวไกกันทีเดียว

“ฉันอยู่นี่รพินทร์ ไฟมันลุกไหม้ป่า ล้อมฉันไว้หมดแล้วทั้งสามด้าน เหลือด้านหลังอยู่ด้านเดียว และพวกมันก็กำลังจะเข้ามาทางด้านนี้”

เสียงแหลมกรี๊ด ร้องตอบเขามา ดังไม่ห่างออกไปนัก แต่ห่างจากบริเวณแค้มป์พักออกมามากทางด้านเหนือ

“อย่าใช้ระเบิดอีก มิฉะนั้น คุณจะถูกไฟคลอก คอยจ้องยิงมันไว้ ผมกำลังจะเข้าไปเดี๋ยวนี้ และอย่ายิงมาทางด้านผม!”

พร้อมกับบอกไปเช่นนั้น จอมพรานแล่นตะลุยแหวกพง

ตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่เห็นไฟไหม้สว่างโชนอยู่ส่วนด้านหลังเขา อันเป็นบริเวณแค้มป์พัก เสียงปืนยังไม่สร่างซาลงเลย คงดังอยู่ถี่ยิบ ทั้งลูกซองและเอ็ม16 สลับไปกับเสียงระเบิดเพลิงชนิดย่อส่วน ซึ่งแน่ละ เชิดวุธ คี๊ธ และคริส คงจะกระหน่ำออกไปรอบทิศ เพื่อเป็นฉากไฟกั้นไอ้พวกหมานรกเหล่านั้นไว้ เนื่องจากพวกมันหนุนเนื่องกันเข้ามาจนเกินกว่าที่จะยิงได้ทัน

การใช้ระเบิดเพลิงกันอย่างตะลุมบอนเช่นนี้ น่ากลัวอย่างยิ่ง ที่ป่าดงดิบทั้งป่าบริเวณนั้น อาจกลายเป็นทะเลเพลิงได้ แต่มันก็เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องป้องกันตัวเองและหมู่คณะ ให้พ้นจากกรงเขี้ยวของไอ้พวกหมาโหดทั้งกองทัพเหล่านี้ไว้ก่อน และเท่าที่เขาเห็น สแตนลีย์ถูกกัดเข้าคนหนึ่งแล้ว แม้จะไม่สาหัสจากบาดแผล แต่หัวหน้าคณะก็ตกอยู่ในห้วงอันตรายจากพิษโรคกลัวน้ำแล้ว

โดยตำแหน่งเปลวไฟที่ลุกไหม้ป่าอยู่เบื้องหน้ารพินทร์ บุกตามเข้ามา สภาพที่เขาเห็น อิสซาเบลลงนั่งพิงปลวกเตี้ยๆ ลูกหนึ่งปืนเอ็ม16ประจำมือ คงกระสุนหมดแล้ว แม้แต่กระสุนสำรอง เพราะเห็นทิ้งอยู่ข้างๆ ตัว ในมือมีแต่ปืนพก หน้าขาวซีด กระทบแสงไฟที่ลุกไหม้ฮืออยู่แทบจะรอบทิศ จากระเบิดเพลิงของตนเอง ตาเบิกกว้าง เสื้อกางเกงที่ใส่อยู่ ขาดวิ่นไม่มีชิ้นดี กำลังจ้องปืนไปทางด้านที่ไฟยังไม่ติดต้นไม้ และเขาก็บังเอิญเข้ามาทางด้านที่ไฟกำลังลุกอยู่พอดี ไอร้อนระอุของมันไม่ใช่ไฟธรรมดา แต่เป็นไฟแบบนาปาล์มย่อส่วน ทำให้ต้องผงะ

ไม่สามารถจะบุกฝ่าเข้าไปได้ มองเห็นกันอยู่ในระยะ 10 เมตร ท่ามกลางพุ่มไม้สดที่กำลังถูกเผาไหม้ฮืออย่างน่ากลัว

กายของหล่อนสั่นเทา มือที่ถือปืนสั้นนั้น เขาไม่แน่ใจว่าจะยิงอะไรได้ถูก เพราะมันสั่นเป็นเจ้าเข้าแบบนั้น

และบัดนั้นเอง ขณะที่เขากำลังมองหาลู่ทาง หลีกเลี่ยงจากฉากไฟเพื่อจะเข้าไปให้ถึงตัว ก็ปรากฏว่า เงาดำปราดเปรียวของไอ้ตัวหนึ่งโดดแผล็วจากหลังปลวกขึ้นไปยืนจ้องอยู่บนยอดปลวกนั้น กำลังกระโจนลงมาทางศีรษะเบื้องหลังของหล่อน ผู้นั่งถือปืนจ้องไปข้างหน้าโดยไม่สำเหนียกถึงภัยจากเบื้องบนของตำแหน่งที่ไปนั่งอยู่

รพินทร์ตวัดปืนยิงเร็วในมือขึ้น แล้วเหนี่ยวไกทันที

มันรัวสนั่นฝ่าเปลวไฟที่ลุกไหม้ออกไปชุดหนึ่ง ราว 6 นัด พงไม้เหนือศีรษะของเบลขาดปลิวว่อน พร้อมกับร่างของเจ้าหมาพันธุ์โหดที่สุด แทบจะขาดเป็นสองท่อนเช่นกัน ลอยละลิ่วหล่นพลั่กลงมากองอยู่ตรงหน้าของหล่อน เลือดและเครื่องในบางส่วนของมัน กระจายเรี่ยราดลงมาบนศีรษะของหล่อน

แม่ผมแดงร้องออกมาแทบไม่เป็นภาษา เผ่นยืนขึ้น

“รพินทร์!”

หล่อนร้องเรียกเขาด้วยเสียงของคนที่หวาดกลัวต่อเหตุการณ์ขีดสุด

“อยู่ที่นั่น! จะหาทางเข้าไปเดี๋ยวนี้! ระวังข้างหน้าไว้ เข้ามาเมื่อไหร่ยิง อย่าให้มันทันกัดได้”

แล้วเขาก็วิ่งอ้อมเลาะ ให้พ้นจากบริเวณไฟที่กำลังลุกไหม้รุนแรงเป็นแถบแนวยาวร่วม 10 เมตร ขึ้นอ้อมไปอีกทางหนึ่ง

พลางก็กู่ตะโกนเรียกให้เสียงไปทุกระยะ ป้องกันไม่ให้หล่อนเข้าใจผิดแล้วยิงสวนออกมา

เกือบ 3 หรือ 4 นาทีเต็มๆ กว่าที่เขาจะหาทางอ้อมเข้าไปจนถึงร่างอันยืนถือปืนสั้นสั่นเทิ้มของแม่ผมแดงได้ พอเห็น หล่อนก็โผเข้ามากอดไว้ทั้งตัว ร้องไห้โฮออกมาดังๆ อย่างควบคุมสติไว้ไม่ได้ รพินทร์ตบหลังแรงๆ เพื่อเรียกสติให้กลับคืนมา

“คุณไม่เป็นไรแล้ว เบล!”

“ช่วยฉันด้วย...ช่วยด้วย!”

หล่อนละล่ำละลักอยู่เช่นนั้น

“ก็ช่วยอยู่นี่ยังไงเล่า! หยุดแหกเสียงเสียที!”

รพินทร์ตวาดกรอกหูหล่อนดังลั่น เบลได้สติ หยุดเงียบกริบไปทันที เขาเขย่าตัวหล่อนแรงๆ เหมือนจะปลุกประสาทอีกครั้ง แล้วถามเสียงปกติลง

“ถูกมันกัดเข้าบ้างหรือเปล่า?”

“มะ ไม่...มันพยายามจะขย้ำฉัน แต่ถูกเสื้อผ้าขาดไปหมดแล้ว ไม่ถูกเนื้อ”

“โชคดี! หัวหน้าของคุณ ถูกมันขย้ำเข้าไปแล้ว!!”

“โอ! พระเจ้า!...”

อิสซาเบลอุทานเสียงสั่น และแค่ไม่ทันจะขาดเสียงของหล่อนเท่านั้น รพินทร์ก็ปาดเอ็ม 16 สั้น แบบคอมมานโด ที่ถืออยู่ในมืออีกข้างหนึ่ง กลับไปทางด้านที่เขาแล่นเข้ามา เหนี่ยว

ไกปล่อยพรีดออกไปอีก 3-4 นัดในความมืดเช่นนี้ ยวงแสงของกระสุน 5.56 มม. จากลำกล้องสั้น แลบสว่างยาวเป็นวา

สองตัว ขนาดกำลังไว ที่พุ่งปราดเข้ามาทางช่องทางนั้น กระเด็นหงิกงอไปคนละทางก่อนที่จะกระโจนถึงคนทั้งสองอันยืนพะว้าพะวังกันอยู่ในขณะนี้

“ไป! เร็ว!!”

เขาร้องบอกสั้นๆ แล้วก้มวูบลงหยิบเอ็ม 16 ของหล่อนที่วางทิ้งอยู่กับพื้นมาส่งคืนให้เจ้าของ

“เอ้า! นี่ ปืนของคุณ...ทิ้งมันทำไม”

“กระสุนฉันหมด”

หล่อนบอกในอาการสำลัก

จอมพรานกระตุกแม็กฯ สำรองที่ขัดหลังเขาอยู่ ออกมาโยนส่งให้ อิสซาเบลดูเหมือนจะได้สติกลับคืนมาพร้อมมูลอีกครั้ง เมื่อมองเห็นเขา กำลังใจอันระส่ำระสายกระเจิดกระเจิงของหล่อนสามารถควบคุมได้แล้ว ปลดแม็กฯ เก่าทิ้ง ยัดแม็กฯ ใหม่เข้าไป แล้วกดคันล็อกลูกเลื่อนเดินหน้า บรรจุกระสุนพร้อมสุภาพบุรุษไพรกระชากแขนให้วิ่งย้อนกลับออกทางเดิม ซึ่งเป็นทางเดียวที่จะเคลื่อนไหวไปได้

“ตามผมมา ระวังทิศทางลูกปืนของคุณด้วย อย่ายิงถูกเอาผมเข้าก็แล้วกัน”

“โอเค!”

ทั้งสองออกเล่นตะลุยฝ่าไปตามพง ที่ยังไม่ได้ถูกไฟไหม้ พยายามที่จะหาทางตัดกลับเข้าสู่บริเวณแค้มป์ซึ่งบัดนี้

จากพลุไฟและระเบิดเพลิง ที่พรรคพวกช่วยกันระดมยิงและขว้างเอาไว้ ปรากฏเป็นม่านไฟลุกลามไหม้ฮือขึ้นอย่างรุนแรง กลุ่มควันโขมงไปหมด ท่ามกลางไออันร้อนแรง จนดูเหมือนกับว่าจะหาทางเข้าไม่ได้

ขณะเดียวกันเสียงรัวเป็นชุดถี่ของเอ็ม 16 และเสียงระเบิดของลูกซอง ก็ยังดังระงมอยู่ ณ บริเวณอันเป็นตำแหน่งปางพัก ส่วนเสียงเห่าหอนกรรโชกขู่คำรามและเสียงวิ่งพล่านรอบป่าของพวกเจ้าหมาป่ากระหายเลือดเหล่านั้น ก็ยังดังอยู่สะเทือนดง ดูมันเป็นกลียุคไปหมดเป็นภัยเฉพาะหน้าอันน่าสยดสยองโกลาหลเสียยิ่งกว่ากองทัพช้าง หรือสรรพสัตว์ชนิดใดบุกเข้าเล่นงานมาก่อนทั้งสิ้น ในชีวิตผจญภัยในดงลึกเช่นเขา

สิ่งที่จะต้องพะวงอยู่ในขณะนี้ก็คือ ระวังตนเองไม่ให้กลุ่มไอ้หมาบ้าเลือด ที่กระจายวิ่งพล่านเต็มป่าในขณะนี้โผนเข้าเล่นงานถึงตัว ชนิดถ้าบุกเข้าใกล้เมื่อไหร่ ก็ต้องยิงให้ทันการ ส่วนอีกข้อหนึ่ง ที่เลวร้ายไม่ด้อยไปกว่าก็คือ ม่านกระสุนของพรรคพวกเดียวกัน ที่ระดมยิงไอ้หมาพวกนั้นกันอย่างไม่นับ เท่าๆ กับไม่รู้ทิศทางแน่นอนว่า ทั้งเขาและเบลอยู่ในมุมใด ดังนั้น ทั้งเม็ดลูกปรายของกระสุนลูกซอง และทั้งหัวกระสุนอันแหลมคมของเอ็ม 16 จึงพุ่งหวีดหวิว ตัดกิ่งไม้ใบพฤกษ์อันหนาแน่น โฉบผ่านร่างกายของคนทั้งสองไปอย่างน่าหวาดเสียวที่สุด

พรรคพวกทุกคนยังคงยิงอย่างไม่ยั้ง ยิงเพื่อหยุดและสังหารทุกตัวที่มันบุกทะลวงเข้าไปถึงบริเวณพัก และในความสับสนอลหม่านเช่นนี้ ยากที่แต่ละคนอันกำลังกระหน่ำยิงอยู่เหล่านั้น จะมาคอยระมัดระวังอยู่ได้ว่า อีกสองคนฝ่ายเดียวกัน

ที่หลุดออกไปอยู่นอกเขตขณะนี้ จะเข้าแนวลูกปืนของใครบ้างหรือไม่

ดังนั้น ระหว่างที่ทั้งรพินทร์ และเบล พากันวิ่งตะลุยป่าเพื่อหนีภัยจากกรงเขี้ยว อันกำลังไล่ล่าฉีกเนื้อหนังมังสาอยู่ในขณะนี้ จึงมีภัยอันแสนจะน่ากลัวอีกชนิดหนึ่งเข้ามาร่วมด้วย หลบลูกปืนนั้นหลบไม่ได้แน่ เพราะไม่รู้ว่ามันจะจับพลัดจับผลูเข้ามาชนตัวเอาเมื่อไหร่ แต่ที่เห็นๆ ก็คือ กิ่งใบไม้ที่วิ่งซอกแซกหลบกันไป ขาดกระจุยกระจายอยู่เป็นฝอย และบางกิ่งที่ไม่ใหญ่โตอะไรนัก ถูกลูกปืนตัดขาดล้มฟาดอยู่ระเนระนาด

“โว้ย! อย่ายิงมาทางนี้!”

รพินทร์ตะโกนออกไป อย่างปราศจากความหมาย นอกจากจะเกิดขึ้นเองโดยสัญชาตญาณป้องกันชีวิต เพราะกระสุนนัดหนึ่ง ปลิวในลักษณะแฉลบถากแก้มเข้าไปจนร้อนฉ่ไหม้เป็นทาง เท่าๆ กับที่เบลเองก็ร้องจ๊ากเพราะลูกปรายเม็ดหนึ่ง จากกระสุนดับเบิ้ลโอบั๊คกระทบเข้าที่ต้นแขนถึงกับซวนเซ โชคดีอยู่บ้างที่มันคงจะผ่านสิ่งอื่นและหมดกำลังที่จะทะลุทะลวงลงแล้ว จึงเพียงแต่ผลักหล่อนให้ตะแคงลู่ไป ไม่สามารถจะทะลุเข้าไปทำอันตรายฝังเข้าไปในร่างกายได้ แต่ถึงงั้นก็เหมือนเอาลูกตะกั่วใส่ในหนังสติกยิงห้อเลือดเป็นจ้ำไปทีเดียว

“ฉันถูกเข้าเม็ดนึงแล้ว!”

หล่อนร้องอย่างตกใจ จอมพรานหันกลับมาตะครุบร่างที่กำลังจะล้มของหล่อนไว้ทัน ปากร้องถามว่าโดนเข้าที่ตรงไหน แต่พออีกชุดหนึ่งของเอ็ม 16 ตัดยอดพงกระจายไล่มาเป็นระดับ เขาก็กระชากร่างของหล่อนลงไป นอนล้มกลิ้งอยู่ด้วยกัน ซึ่ง

พอเบี่ยงทิศทางลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นเท่านั้น กิ่งไม้ขนาดเท่าหัวแม่เท้าระดับเดียวกับเขาที่เขาและเบลยืนอยู่ก็ขาดล้มระเนระนาดราวกับถูกใบเลื่อยตัด บางกิ่งล้มทับลงมาบนร่างกายของคนทั้งสอง ที่นอนกลิ้งกอดกันกลมอยู่กับพื้น

"โดนเข้าตรงไหน เป็นยังไงบ้าง เบล?"

เขาถามเร็วปรื๋อ เบลไม่ตอบ เอามือตะปบต้นแขนซ้ายจอมพรานกระชากมือของหล่อนออก จี้ไฟฉายลงไปดูเพื่อจะหาบาดแผล พบบริเวณหัวไหล่ตรงโคนแขนที่หล่อนกุมอยู่ตะกี้นี้ เสื้อแจ็กเกตบริเวณนั้นเป็นรอยขาดปริเล็กน้อย แต่ไม่ถึงกับทะลุผ่านเข้าไปได้ และไม่มีรอยเลือด จึงเอานิ้วไชตามไปตรงตำแหน่งนั้น เบลแยกเขี้ยวร้องลั่นออกมาอีกครั้งเพราะความปวด รพินทร์ตบแรงๆ ลงไปสองครั้งแล้วบอกกรอกหูหล่อนว่า

"โชคดี มันไม่เข้าหรอก เบล เป็นเม็ดลูกปรายของลูกซองที่หมดแรงแล้ว"

"ลุ๊คเอ้าท์!"

เขาบอกหล่อนยังไม่ทันสิ้นเสียง เบลก็ร้องก้อง มองไปทางด้านเหนือศีรษะ ในสภาพที่กำลังนอนกลิ้งกันอยู่ รพินทร์หันกลับไปมันก็ห่างแค่ไม่ถึงวาเท่านั้น ที่ปากอันอ้ากว้าง พร้อมกับกรงเขี้ยวราวกับพญามัจจุราชกำลังจะขย้ำลงมา มันจะต้องถึงศีรษะของเขาก่อนที่จะถึงเบล

อย่างลนลานแข่งเวลา พรานใหญ่แหย่ปากกระบอกปืนพรวดไปยันไว้ มันก็งับทางปากลำกล้องพอดี เสียงเขี้ยวงับสัมผัสปากลำกล้องเหล็กได้ยินดังกร้วม เวลาเดียวกับที่เขา

เหนี่ยวไก ตูมเดียว หัวของไอ้หมาผีหิวเลือดกระจายว่อนหายไปในพริบตา เหลือแต่ร่างกายอันผอมเกร็งเอวกิ่วของมัน ยืนหยัดสี่ขาในท่ากัดยื้อยุดปากลำกล้องปืนนิ่งอยู่แค่เสี้ยววินาที แล้วก็ล้มตะแคงตึงลง และอีกตัวหนึ่งที่โลดแล่นติดตามเพื่อนของมันเข้ามา ด้วยการนำของระบบดมกลิ่น ก็ถูกเข้าอีกนัดในลักษณะยิงด้วยมือข้างเดียวของรพินทร์ อันแหย่ปากลำกล้องไปเบื้องหน้า กระทบเข้าแถวหน้าอกและข้างลำตัว เศษหนังสีดำๆ และเครื่องในของมัน ถูกทะลวงให้ลอยออกไปแขวนติดอยู่กับกิ่งไม้ใกล้ๆ ทั้งยวงด้วยอำนาจแรงอัดดันของเวฟช้อคอันรุนแรง จากกระสุนที่มีความเร็วร่วม 3 พันฟุตต่อวินาที กลิ้งโคโล่ไปอีกตัว

เบลขยับตัวจะลุกขึ้น แต่เขากดศีรษะให้ราบต่ำลง

“เราถูกศึกขนาบแล้ว! พรรคพวกยิงมาทางนี้อย่างหนัก ซ้ำไอ้หมานรกก็ยังบุกเข้าเล่นงานเราทางเดียวกัน ทางจะไปด้านอื่นก็ไม่มี นอกจากหนทางข้างหน้าอย่างเดียว”

เขาลดเสียงลงเป็นปกติ แต่บอกหล่อนอย่างรวดเร็ว

“แล้วเราจะทำยังไงกันดี”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เอี้ยวคอมองไปรอบๆ สองหูของเขาอื้ออึงไปหมดแล้ว ส่วนรอบด้าน ไหนจะประกายไฟที่แลบเลียป่า ไหนจะเงาของไอ้พวกหมาผีที่แล่นกันพล่านไปหมด และไหนจะแนววิถีหัวลูกปืน ที่โปรยปรายมาราวกับห่าฝน

“เราจะคลานกันไป อย่าเงยหัวขึ้นจากระดับที่สูงกว่าคลาน เราสองคนมีสิทธิ์หัวขาด ถ้าไม่จากลูกปืนของพวกเดียวกัน ก็จากเขี้ยวของไอ้หมาพวกนั้น...เคลื่อนที่ได้”

บอกพลาง เขาก็ยันกายขึ้นในลักษณะคุกเข่า มือและเข่าแตะยันพื้นออกคลานนำหน้าไปก่อน เบลคลานตามมาเบื้องหลัง เสียงปืนของพรรคพวกในแค้มป์มิได้เบาบางลงเลย ตรงข้ามดูเหมือนจะดังกระหน่ำหนักขึ้นทุกที ทั้งเป็นชุด และทั้งยิงเดี่ยวเป็นจังหวะทีละนัด นั่นน่าจะแปลว่าพวกที่เหลือในแค้มป์ คงจะปีนป่ายขึ้นไปยึดอยู่บนกิ่งไม้ระดับสูงเกินกว่า ที่พวกมันจะกระโจนขึ้นไปงับถึงได้แล้ว และช่วยกันระดมยิงลงมาอย่างดุเดือดโกรธแค้นพอ ๆกันกับความบ้าเลือดของไอ้พวกหมาในเวลานั้น และทิศทางการยิง ก็ดูเหมือนจะกระหน่ำหนักมาทางด้านที่เขาและเบลกำลังตะเกียกตะกายเพื่อเอาชีวิตรอดในขณะนี้ด้วย แสดงว่าพวกมันส่วนใหญ่ คงจะพรูกันเข้าไปในแค้มป์ทางด้านเดียวกับมุมการยิงในขณะนี้

“ก็อดแดมเมิท! สต็อป ฟายริ่ง! โด๊น’น ยูเฮียร์มี บัส-เติร์ดส์!”

เบลป้องปาก ตะโกนด่าสบถออกไปอย่างเดือดดาล เพราะเสียงหัวกระสุนกรีดเฟี้ยวฟ้าว ผ่านศีรษะหล่อนและรพินทร์ ผู้กำลังคลานสี่เท้าอยู่ในขณะนี้นับไม่ถ้วน แต่มันไร้ผลโดยสิ้นเชิง สรรพสำเนียงแห่งความมหาวินาศในขณะนี้มันกลบเสียงของแม่ผมแดงหมดสิ้น หล่อนพยายามจะปลดวิทยุเหน็บเอวขึ้นมา เพื่อจะติดต่อกับพรรคพวก ขอให้หยุดการยิงมาทางด้านนี้ แต่รพินทร์กดมือยับยั้งไว้

“ไม่มีประโยชน์ พวกเขาขณะนี้ไม่มีใครฟังเสียงวิทยุหรอก ไอ้พวกหมาเวรตะไลเหล่านี้ กำลังพุ่งเข้าไปที่โคนไทรโน่น”

“พวกนั้นอยู่บนที่สงปลอดภัยแล้ว แต่ยังเสือกยิงมาโดยไม่คำนึงถึงเรา!”

“พวกเขาไม่รู้หรอกว่า ขณะนี้เราสองคนอยู่ที่ไหน เขาต้องการฆ่ามันให้มากที่สุด ต้องการไล่มันออกไปให้พ้น บริเวณที่พักของเรา ตอนนี้มันชุลมุนเสียจนพูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว เป็นหน้าที่ของเราเอง ที่จะต้องเอาตัวรอดให้ได้”